

Giới thiệu Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!

Thể loại: HE, sủng, ngôn tình, lãng mạn.

Khi anh chìm trong đau khổ thì cô đã cứu anh ra khỏi nỗi đau ấy vào bảy năm trước

Đề rồi bảy năm sau, anh mua cô về với số tiền lớn và tuyên bố với tất cả mọi người rằng cô chính là vợ anh, tại một bữa tiệc rượu do một tập đoàn lớn tổ chức

Điều này khiến tiểu thư họ Loan ganh ghét, tìm mọi cách để hãm hại cô.

Cô và anh, cả hai người có thể vượt qua bao sóng gió trở ngại và đến với nhau bằng cách nào?

Hãy cùng mình theo dõi đến cuối bộ truyện nhé

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật

Lý Tiểu Nhi: 24 tuổi, là chị em cùng cha khác mẹ của Loan Phi Yến. Cô sở hữu vẻ đẹp thuần khiết và sự yếu đuối vốn có của một cô gái dịu dàng. Dù là tiểu thư nhưng cô lại bị mẹ kế và cha ruột đối xử tệ bạc.

Ứng Hoàng Thuận: 28 tuổi, là một người đàn ông thành đạt tài giỏi, giàu có, lạnh lùng, tàn bạo. Vẻ đẹp hoàn mỹ, anh là mẫu người đàn ông mà biết bao phụ nữ mơ ước.

Loan Phi Yến: 26 tuổi, là chị gái của Lý Tiểu Nhi. Sống trong sự sung sướng giàu sang của giới quý tộc, cô ta vừa kiêu ngạo lại vừa chanh chọe. Sở hữu sắc đẹp nóng bỏng, cô ta thường quyến rũ đàn ông để "thỏa mãn" bản thân cô.

Bạch Hắc Phong: 28 tuổi, là bạn chí cốt của Ứng Hoàng Thuận. Trái với vẻ lạnh lùng trầm lặng của Ứng Hoàng Thuận, anh là người luôn tươi cười, hay nói lại tốt bụng, điều này khiến cho những người xung quanh có cảm giác ấm áp khi ở gần anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Lần đầu chạm mặt

Vào buổi chiều mùa thu mát mẻ, trên bầu trời xanh tươi đẹp, bỗng nhiên mây đen từ đâu kéo tới, biến bầu trời xanh thành bầu trời đen âm u. Gió bắt đầu thổi mạnh, mang theo hơi lạnh của nước mưa. Cây cối đứng đờ người, lá cây cọ vào nhau tạo nên thanh âm xào xạt to lớn.

Trong biệt thự của Loan gia, một người phụ nữ tầm 30 tuổi chấp tay quỳ trên nền đất lạnh lẽo, đôi mắt sưng đỏ vì khóc quá nhiều. Bà mặc một bộ quần áo màu nâu cũ kỹ, chấp vả tùm lùm. Tóc đuôi ngựa được cố định bởi sợi dây buộc tóc màu tím giờ đây thật bù xù. Trên người bà tỏa ra một mùi hôi khó chịu khiến những người xung quanh chỉ muốn tránh xa.

- Tôi cầu xin anh...cầu xin anh...hãy chấp nhận nuôi Tiểu Nhi...xin anh...hãy vì ơn nghĩa vợ chồng năm xưa mà...chấp nhận nuôi Tiểu Nhi...Bà nói, giọng nói khàn đặc, nước mắt vẫn cứ tuôn trào.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, miệng ngậm điếu thuốc, tay ôm eo người phụ nữ ngồi bên cạnh, chân bắt chéo, khuôn mặt vênh váo, lạnh lùng, ánh mắt cay độc nhìn người phụ nữ và cô bé đứng bên cạnh.

Người phụ nữ ngồi kế bên nhìn cô bé, bà ta nói với người phụ nữ

- Chồng tôi đã không đồng ý, thì đừng có van xin vô ích. Tốt nhất là nên hiểu chuyện và biến khỏi đây đi.

- Tôi có thể đi...nhưng chỉ cần...chỉ cần...hai người chấp nhận Tiểu Nhi...tôi...tôi sẽ rời đi...không bao giờ trở lại nữa. Bà nói, thân người run lên vì lạnh, bà thật yếu ớt và đáng thương!

Người đàn ông lấy điều thuốc ra khỏi miệng, ông ta thở nhẹ, nói

- Được. Muốn tôi chấp nhận cũng được nhưng bà nên nhớ câu nói này của mình. Đừng bao giờ quay trở lại đây nữa!

- Cảm ơn ông. Cảm ơn ông. Bà như một đứa trẻ nhận quà, rồi rít cảm ơn ông ta. Rồi bà quay sang nhìn Lý Tiểu Nhi, nói

- Nhi Nhi, hãy sống thật tốt nhé!

- Mẹ. Tiểu Nhi nhìn bà, dù là bên ngoài cô không có chút biểu hiện nào nhưng thực chất là cô đang rất đau và căm hận cha cô.

- Hãy sống thật tốt! Từ giờ... mẹ đã không còn....bên cạnh con nữa. Con phải biết...chăm sóc bản thân mình. Nhớ....nghe lời cha mẹ....của con đây. Đừng hư nha con....mẹ đi rồi....mẹ....sẽ nhớ con lắm....Bà nói, nước mắt tuôn ra như suối. Giọng nói khàn đặc, đứt quãng.

Người phụ nữ nhìn cô và bà, bà ta đứng lên, một cước đá vào mặt của mẹ Tiểu Nhi

- Mẹ! Tiểu Nhi hoảng sợ, chạy đến đỡ bà ngồi dậy. Bà ta đi đến, túm lấy tóc cô, quăng cô về phía người đàn ông. Rồi bà ta kêu bảo vệ, và nói

- Tiến ả đi.

- Dạ. Hai tên bảo vệ to lớn đồng thanh. Bà ta nhìn người phụ nữ và nói

- Vĩnh biệt nhé, hồ ly tinh! Rồi bảo vệ túm tóc bà lôi ra ngoài, Tiểu Nhi bất lực nằm đó nhìn mẹ cô. Trái tim cô....đau quá! Đau...đến phát điên!

Mẹ cô bị tên bảo vệ lôi ra ngoài đường và quăng bà nằm ở đó. Bà cố gắng dùng sức lực yếu ớt còn lại của mình, từ từ ngồi dậy. Nhìn căn biệt thự một lần cuối, bà đau đớn lau nước mắt rồi đi.

Đi chưa được nửa đường, một chiếc xe tải chạy với tốc độ cao lao đến, và.....

"Rầm!". Mẹ Tiểu Nhi bị xe tông, văng mạnh, đầu đập xuống đất với lực mạnh và quay vài vòng, máu từ đầu tuôn ra rất nhiều, chứng tỏ, phần đầu...đã bị đập nặng. Người đi đường thấy vậy, sợ hãi la lớn

Bên trong biệt thự, Tiểu Nhi nghe thấy tiếng "rầm rầm" ở bên ngoài, lại còn nghe tiếng la hét của người đi đường, cô hét hoảng chạy ra khỏi biệt thự. Vừa ra ngoài đường đã thấy đầu chiếc xe tải dính chút máu, trên xe không có ai. Rồi cô đảo mắt qua người phụ nữ đang nằm trên đường, nước mắt của Tiểu Nhi thi nhau lăn trên má cô. Tiểu Nhi bị sốc nặng, cô như kẻ điên dại la hét. Chạy đến bên mẹ, cô quỳ sụp xuống, bàn tay nhỏ bé run rẩy lên từng hồi, cô nhẹ nhàng lật người bà qua. Cảnh tượng trước mặt khiến nỗi đau dâng cao. Đầu của mẹ cô vừa bị đập mạnh vào kính vừa đập mạnh xuống nền đất khiến phần não bà bị nát. Máu chảy đờ đẫn. Cơ thể lạnh ngắt, tim đã ngừng đập.

Tiểu Nhi đau khổ, cô như người mất hồn, ngồi đó nhìn mẹ. Nước mắt cứ thế mà chảy. Khóe môi cô giật giật. Trái tim cô đau quá! Cô không thể nói được, càng không thể thở được. Cứ như có một thứ gì đó bóp lấy trái tim cô, như muốn nghiền nát...à không, là muốn bóp nát trái tim cô ra mới đúng!

Trời bắt đầu đổ mưa. Mưa lớn mang theo hơi lạnh lẽo. Cô vẫn ngồi đó như kẻ mất hồn. Có lẽ, mưa lớn là bởi vì...ông trời cũng đang khóc....giống như cô!

.....

Sáng hôm sau, Tiểu Nhi tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh, thì biết mình đang ở trong một căn nhà gỗ. Căn nhà nhỏ bé, không chắc chắn, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Trong căn nhà nhỏ chỉ có một chiếc giường nhỏ, một chiếc tủ nhỏ và một cái bàn và ba cái ghế. Đơn giản nhưng lại dễ hỏng. Tiểu Nhi nhìn xung quanh, chợt cô nở một nụ cười lạnh.

Tiểu Nhi cố gắng bước xuống giường, cô đi ra khỏi nhà, và đi ra đằng sau căn nhà nhỏ.

Mức nước trong thùng lớn, trét kem đánh răng lên bàn chải, Tiểu Nhi bắt đầu làm vệ sinh cá nhân. Xong xuôi, cô đi vào nhà thì thấy bà ta.

- Con....chào mẹ. Tiểu Nhi nhỏ giọng

- Tao không phải là mẹ của cái thứ dơ bẩn như mày. Quần áo mày đó, thay đồ nhanh rồi còn đi làm đám tang cho con mụ kia nữa. Phiền phức! Bà ta vừa chỉ tay vào đồng quần áo cũ kỹ vừa nói, giọng nói chanh chua, khó nghe.

- Cảm ơn ạ. Tiểu Nhi gạt nhẹ đầu, cô đi thay đồ, rồi cùng mẹ kể và cha cô ra xe.

- Ai cho mày ngồi lên chiếc xe xinh đẹp của tao? Đi bộ đi con đ* . Cha cô nói, rồi lái xe đưa bà ta cùng Loan Phi Yến đến nghĩa trang

Tiểu Nhi buồn bã, cô đi vào vườn lấy một chiếc xe đạp và chạy theo họ. Đến nơi, Tiểu Nhi cất xe vào một góc. Mẹ kể nhìn cô, bà ta chống nạnh nói

- Mày làm gì lâu thế, con đ*?

- Tại đường hơi đông nên con phải đạp chậm chút. Con xin lỗi! Tiểu Nhi nói. Rồi cô nhìn qua phần mộ của mẹ. Cha cô đang đứng đó, ông ta cầm một bó hoa cúc trắng, và quăng mạnh xuống mộ mẹ cô

- Tặng mày đó, đồ gái gọi! Nói xong, ông ta quay lại rồi đưa vợ con đi, trước khi đi, ông ta nói với Tiểu Nhi

- Mày nên về sớm một chút đấy.

- Dạ. Tiểu Nhi nhỏ giọng, nước mắt lại lăn từ mắt xuống má cô. Cô từ từ đi đến bên mộ mẹ và quỳ xuống

Nước mắt lại chảy nhiều hơn. Cô đau đớn ôm lấy ngực mình, nói

- Con.....xin lỗi....vì đã không...ở bên mẹ.....

Tiểu Nhi ngồi đó, cô cứ khóc mãi, khóc mãi, cho đến gần trưa mới về.

Bước vào biệt thự, cô nhìn cha cô đang ôm lấy mẹ kế hôn hít. Bà ta đang dần chìm trong nụ hôn thì thấy cô, liền đẩy ông ta ra và nói

- Bộ cái miệng của mày bị cầm rồi à? Làm gì về trễ vậy?

- Xin lỗi mẹ. Tiểu Nhi nhỏ giọng. Bà ta tức giận nói

- Bộ lỗ tai mày làm từ cây à? Tao đã nói tao không phải mẹ mày mà.

- Dạ. Tiểu Nhi vẫn đứng đó, cô đứng nhìn họ với đôi mắt u sầu, đau khổ. Ông ta nhìn cô, quát

- Còn không mau đi làm việc. Bộ mày phải đợi tao sai bảo thì mày mới chịu đi làm à? Với lại, dẹp cái khuôn mặt ghê tởm của mày giùm tao cái.

- Dạ. Tiểu Nhi nói rồi ra ngoài vườn. Đúng lúc cô gặp Loan Phi Yến - con của bà mẹ kế. Phi Yến nhìn cô, ánh mắt khinh thường, cô ta chán ghét nói

- Còn không mau chào cô chủ đi. Đứng đực ra đó làm gì?

- Chào cô chủ, tôi xin phép....đi làm việc ạ. Tiểu Nhi nhỏ giọng, đôi mắt vẫn u sầu nhưng lần này lại rất lạnh lẽo. Cô đi ngang qua cô ta, Phi Yến rùng mình khi cảm nhận được sát khí của Tiểu Nhi. Bỏ qua sự lo sợ đó, Phi Yến đi thẳng vào biệt thự.

Đến chiều, Tiểu Nhi làm việc xong thì nói với cha cô

- Con...muốn đi thăm mẹ một chút. Có thể...không ạ?

- Ừ. Ông ta lạnh nhạt đáp, chẳng thèm nhìn Tiểu Nhi. Cô nhìn ông, cúi nhẹ đầu rồi rời khỏi nhà.

Đạp xe đến Flower Shop, Tiểu Nhi mua một bó hoa cúc trắng - loại hoa mà mẹ cô rất thích. Xong xuôi, cô đạp xe đến nghĩa trang.

Dừng xe ở một góc, Tiểu Nhi cầm bó hoa, cất từng bước đi nặng nề vào bên trong.

Đi đến hàng bên trái, cô đứng trước mộ mẹ và nhẹ nhàng đặt bó hoa cúc xuống và vứt bó hoa mà cha cô mua hồi sáng. Đứng yên đó một hồi lâu, Tiểu Nhi xoay người lại thì thấy một nam nhân tầm 21 tuổi, cầm một bó hoa hồng đi đến hàng bên phải và đặt trước mộ của một ai đó.

Tiểu Nhi nhìn nam nhân đó, cô có thể cảm nhận được sự buồn bã và đau khổ của nam nhân. Nam nhân này quỳ xuống trước mộ, anh ta ngồi yên đó.

Trông anh ta lúc này thật yếu ớt và đáng thương!

Tiểu Nhi thờ dài, cô rời khỏi nghĩa trang và đạp xe về nhà.

Và vài ngày sau, ngày nào cô cũng đến thăm mẹ cô, và ngày nào cũng nhìn thấy nam nhân đó cầm bó hoa hồng đặt trước mộ. Nam nhân này không đứng thì quỳ, không quỳ thì đứng. Ngày nào cũng như thế cả.

Và rồi, Tiểu Nhi quyết định sẽ nói chuyện với nam nhân đó, mặc dù cô không hiểu lý do vì sao.

Hôm nay, là một ngày trời âm u, không một chút ánh nắng. Từ sáng đến tối, chỉ toàn một màu xám âm u lạnh lẽo. Buổi chiều hôm nay, trời mưa rất lớn, mưa tầm tã, mang theo hơi lạnh của hơi nước.

Tiểu Nhi cầm một cây dù, cô xin phép cha và mẹ kế, sau đó rời đi. Vì trời mưa lớn thế này, cô chỉ có dù, và xe đạp. Tất nhiên, không có kẻ điên nào lại vừa cầm dù chạy xe đạp, trông sẽ rất ngớ ngẩn (mặc dù ngoài đời có thật =.=)

Tiểu Nhi để xe đạp ở nhà, cô cầm dù đi ra ngoài. Như thường lệ, cô luôn đến Flower Shop để mua hoa cho mẹ rồi mới đi đến nghĩa trang.

Đi vào đó, cô nhìn thấy nam nhân đó đang quỳ trên nền cỏ ẩm ướt, cả cơ thể anh ướt như chuột lột. Tiểu Nhi có chút bất ngờ, cứ nghĩ trời mưa lớn thế này anh ta sẽ không đến, ai ngờ lại....

Tiểu Nhi thờ dài, cô đi đến mộ mẹ rồi đặt hoa xuống. Đứng đó một hồi lâu, cô xoay người lại nhìn nam nhân. Cô nhìn anh, cất từng bước đi nhẹ nhàng.

Đứng trước mặt anh, cô nói

- Để thân mình ướt sũng dưới trời mưa tầm tã quá lâu, anh sẽ bệnh đấy!

Nam nhân nghe vậy, liền không nhanh không chậm ngược mặt lên nhìn cô. Vì trời mưa lớn kèm theo sấm chớp liên tục khiến anh không nhìn rõ khuôn mặt của cô

- Cô....là ai? Anh hỏi

- Tôi là ai, không quan trọng. Cái chính là anh nên giữ sức khỏe đi. Về nhà sưởi ấm nhanh lên, nếu không anh sẽ bệnh đấy. Tiểu Nhi dịu dàng nói

- Tôi và cô không quen biết nhau. Tại sao lại lo cho tôi? Anh hỏi

Tiểu Nhi suy nghĩ một hồi, cô nói

- Không biết nữa. Chỉ là...tôi cảm thấy....anh khá giống tôi thôi.

- Giống? Tôi và cô giống chỗ nào? Anh lại hỏi tiếp. Tiểu Nhi không nói gì, cô quỳ xuống, tay nhỏ chạm vào mộ.

- Đây là...cha anh sao?

- Ừ. Anh đáp, đôi mắt u buồn nhìn mộ của cha.

- Cô...cũng có người thân ở đây? Anh hỏi tiếp

- Ừm. Là mẹ tôi. Tiểu Nhi đáp. Anh và cô ở đó một hồi, cảm nhận được bầu không khí yên tĩnh, Tiểu Nhi lên tiếng

- Sao...ngày nào....anh cũng ở đây vậy?

- Tôi đến đây....không chỉ để thăm cha mà còn muốn....hỏi lỗi với ông.

- Hỏi lỗi?

- Vì khi cha còn sống, tôi luôn làm trái ý ông, luôn khiến ông buồn. Mặc dù không lo lắng về học lực của tôi, nhưng ông lại lo cái tính ham chơi của tôi. Ông luôn khuyên bảo tôi, nhưng tôi lại không nghe. Dù vậy, ông vẫn luôn tươi cười. Mà...lúc đó, tôi cũng không quan tâm lắm! Và rồi, một ngày nọ, ông đột ngột qua đời. Tôi như kẻ điên dại, khóc lóc van xin ông tỉnh lại, nhưng chỉ vô dụng. Anh nói, giọng nói buồn bã, đau khổ. Tiểu Nhi mỉm cười, cô nói

- Tôi nghĩ, trước khi ra đi, ông đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào anh đấy.

- Sao? Anh có chút ngạc nhiên, nhìn cô với ánh mắt khó hiểu

- Khi ông ra đi, tôi chắc rằng, ông đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào anh. Ông tin, sẽ có một ngày, anh sẽ làm nên mọi thứ tốt đẹp hơn, mặc dù, tôi không biết đó là gì. Nếu như anh cứ thế này, tôi tin, ông đang rất buồn đấy. Mạnh mẽ lên, anh là đàn ông mà. Hãy làm tốt mọi thứ, vượt xa cả sự kỳ vọng mà ông đã đặt trọn vào anh đi. Tiểu Nhi mỉm cười nói, anh như tiếp thêm động lực, liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, và nói

- Cảm ơn cô. Tôi hiểu rồi, tôi nhất định...sẽ cố gắng vượt qua mọi thứ, để có thể khiến ông an tâm nhắm mắt.

- Dạ. Tiểu Nhi gạt nhẹ đầu. Anh nắm lấy tay cô mãi, bởi vì bàn tay cô...rất ấm áp!

Rồi Tiểu Nhi tiễn anh đến chỗ chiếc xe Lamborghini đang đậu gần đó, cô nhanh chóng xoay mặt bỏ đi trước khi anh kịp hỏi tên cô.

Nhìn thân người nhỏ bé với mái tóc nâu hạt dẻ tự nhiên dài ngang lưng, anh có thể cảm nhận được sự yếu đuối của cô. Đứng gần cô, anh có cảm giác như muốn được bảo vệ cô.

Bóng lưng cô khuất dần sau màn mưa trắng xóa, anh nắm chặt tay mình, tự nói với chính mình

- Rồi sẽ có ngày, tôi và em sẽ được gặp lại nhau! Lúc đó, tôi sẽ biến em trở thành người phụ nữ của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Địa ngục trần gian

Tiểu Nhi đi về biệt thự. Vừa bước vào cổng, cô đã bị một lực mạnh rơi vào má mình. Có chút bất ngờ, Tiểu Nhi từ từ xoay mặt lại nhìn người đã đánh cô.

- Con khốn, mày đi đâu mà lâu vậy hả? Là Loan Phi Yến, cô ta là kẻ đã đánh cô

- Tôi...đi thăm mẹ. Tiểu Nhi nhỏ giọng

- Hừ, thăm mẹ à? Bộ đến đó rồi thì bà ta cho cô tiền sao mà cô cứ đến hoài vậy? Có biết tôi đã đứng đợi cô lâu lắm rồi không? Cô ta giờ giọng khinh thường ra nói với cô

- Xin lỗi, sau này...tôi sẽ cố gắng về sớm hơn. Tiểu Nhi nói. Phi Yến chán ghét nhìn cô, cô ta lắc thân hình đi vào, nói

- Lên dọn phòng cho tôi

- Dạ. Tiểu Nhi đáp, lẻo đẻo theo sau cô ta.

Lên đến phòng Phi Yến, Tiểu Nhi đứng nhìn căn phòng cực "ngăn nắp" của cô ta.

Giấy bút thì vứt lung tung, quần áo thì chỗ nào cũng có. Búp bê gấu bông thì mỗi nơi một con. Móc áo thì nằm đầy trên bàn. Tủ sách thì chẳng khác nào bãi rác. Cứ tưởng tượng căn phòng của cô ta chẳng khác nào cái chợ sẽ dễ hiểu hơn!

- Còn không mau làm đi? Nhà tôi thuê cô vào không phải để làm cảnh đâu! Cô ta khoanh tay nói

- Dạ. Tiểu Nhi gật nhẹ đầu, cô đi đến, bắt đầu dọn dẹp. Loan Phi Yến nhìn cô, cô ta nảy ra một ý, liền chạy về thư phòng của cha lấy một sấp giấy, rồi xé, cắt, làm đồ chơi, sau đó bỏ vào thùng rác và đem về phòng mình.

Tiểu Nhi dọn dẹp gần xong thì thấy cả đống giấy rác nằm tứ lung tung. Cô ngược mặt lên nhìn Phi Yến, cô ta cười khinh nói.

- Dọn dẹp vui vẻ. Nói xong thì rời đi. Tiểu Nhi nhìn cô ta, chợt, cô nở một nụ cười lạnh. Đúng là dòng nào giống nấy!

Dọn dẹp cả căn phòng của cô ta cũng mất 1 tiếng rưỡi, cô đi xuống phụ dọn mọi người. Mẹ kể từ phòng ngủ đi ra, bà ta thấy cô đang quét dọn phòng khách, thì nói lớn

- Lên đây, tao có việc cho mày đây.

Tiểu Nhi nhìn bà ta rồi gật đầu, theo bà ta vào phòng. Vừa bước vào phòng, Tiểu Nhi đã thấy một đồng bao cao su vứt đầy trên sàn cùng đồng quần áo. Trên giường, cha cô đang nằm trong tình trạng không mảnh vải, tay vừa chơi nam căn của ông ta, vừa coi TV. Mẹ kể nhìn cô, nói

- Dọn sạch đồng dưới sàn đi.

- Dạ. Tiểu Nhi gật đầu, cô đi đến, tay cầm từng miếng bao cao su. Chúng thật nhóp nhép và ghê tởm!

Trong lúc Tiểu Nhi đang dọn dẹp thì đôi gian phu dâm phụ đang ôm nhau trên giường và "lên đỉnh". Nghe âm thanh rên rỉ cùng tiếng thở dốc của chúng khiến Tiểu Nhi sồn cả gai ốc. Thật bẩn thỉu!

Dọn dẹp cái đồng dơ bẩn của chúng cũng mất khoảng gần nửa tiếng, Tiểu Nhi đi xuống lầu, tiếp tục dọn dẹp. Quản gia và người hầu thấy cô, liền giờ giọng khinh thường, quản gia vênh mặt lên nói

- Dọn cái đồng trong nhà bếp cho sạch, một lát bọn tao còn phải nấu ăn đây!

- Dạ. Tiểu Nhi nhỏ giọng, cô nhanh chóng dọn phòng khách, rồi chạy vào bếp. Mọi công việc mà đáng lý ra người hầu phải làm, bây giờ, cô là người gánh vác chúng.

Làm xong việc này thì chạy ngay đi làm việc kia. Cô chẳng có chút thời gian để nghỉ ngơi hay thờ. Công việc liên tục ập đến, khiến Tiểu Nhi mệt mỏi, nhanh chóng xuống sức. Nhưng, cô vẫn cố gắng làm, bởi, nếu cô không làm, họ sẽ đánh đập cô, bỏ đói cô!

Làm việc đến 12 giờ rưỡi, Tiểu Nhi mệt mỏi về căn nhà nhỏ. Vừa đóng cửa nhà lại, cô liền nằm lên giường và thiếp đi ngay.

Đang chìm sâu trong giấc ngủ ngon lành, chỉ mới 5 giờ sáng, quản gia đã túm lấy tóc cô, lôi cô dậy. Tiểu Nhi khó chịu mở mắt, cô nhìn quản gia, hỏi

- Có...chuyện gì sao?

- Dậy mà dọn dẹp đi. Mày có phải tiểu thư đâu mà nằm đó ngủ. Nhanh lên, không tao giết mày bây giờ. Bà ta được thể làm tới. Tiểu Nhi nhanh chóng chạy ra sau nhà để làm vệ sinh cá nhân.

Sau đó, cô bước vào phòng khách và bắt đầu dọn dẹp. Những người hầu khác thấy cô đến, liền vui mừng, vứt hết công việc về phía cô.

Tiểu Nhi im lặng, cô bắt đầu dọn dẹp phòng khách. Còn bọn đầy tớ thì ngồi trên ghế ăn bánh, Tiểu Nhi thấy vậy, liền nói

- Sao...mọi người không làm?

- Ủa, bọn tao không thích làm là chuyện của bọn tao. Mà chỉ là đứa con hoang do tình nhân của ông chủ đẻ ra thôi. Mà còn thấp kém hơn cả súc sinh nữa đấy, con đ*. Một người trong đám nói

- Nó còn không bằng con chó cái nữa mà. Tưởng mình là tiểu thư chắc, đừng mơ. Cả đời chỉ có làm con cho vầy đuôi mừng chủ thôi. Người thứ hai tiếp lời. Rồi cả bọn cười lớn, Tiểu Nhi cắn cắn môi dưới, cố gắng nhịn nhục, cô tiếp tục làm việc, mặc cho những lời gièm pha, chế giễu của chúng.

Làm việc đến khoảng 9 giờ thì cô chạy ra siêu thị để mua đồ. Rồi lại chạy về biệt thự để làm việc.

Khoảng trưa, trong lúc Tiểu Nhi đang nấu nồi nước sôi để làm cao nóng cho Phi Yến, chợt bà mẹ kế đi vào. Đúng lúc đó, cô bung nồi nước sôi lên, không may chỗ kê cô có nước, làm cô trượt chân, đổ hết nồi nước sôi vào người bà ta.

- Á, con đ*, mày dám ám sát tao sao? Cho mày chết. Bà ta cầm cây roi từ tay quản gia, vọt tới tấp vào người cô. Tiểu Nhi đau đớn, khóc lóc van xin bà ta dừng lại.

Cha cô ngồi bên ngoài đọc báo, nghe tiếng mắng chửi của bà ta liền chạy vào, hỏi

- Xảy ra chuyện gì vậy?

- Anh coi nè. Con chó này muốn ám sát em đó. Bà ta chỉ vào vết bóng do nước sôi mà cô làm đổ vào người bà.

- Cái gì? Em yêu có sao không? Ông ta lo lắng chạy đến nắm lấy cánh tay của bà ta.

- Đau lắm đó! Anh mau giết con chó này đi. Nó muốn hãm hại em nè. Bà ta sà vào lòng hắn, ra sức quyen rũ. Ông ta ngoan ngoãn nghe lời, cầm cây roi, vọt vào người Tiểu Nhi mấy phát liên tiếp. Những đòn đánh mạnh bạo khiến da thịt cô chảy máu. Tiểu Nhi khóc lóc van xin. Ông ta túm lấy tóc cô, tát vào mặt cô với những cái tát như vũ bão.

Rồi sau đó ông ta đá mạnh vào cằm cô, khiến máu từ miệng cô tuôn ra. Tiếp theo, ông ta kêu người lấy nước muối, đổ lên da thịt của cô.

Tiểu Nhi khóc lóc thảm thiết. Bọn đầy tớ ra sức lấy chân đá vào người cô theo lệnh ông chủ. Tiểu Nhi đau đớn gầy gù. Cô khóc lóc, gào thét nhưng bọn chúng không hề dừng lại. Một hồi sau, chúng ngừng đá cô, cha cô túm lấy tóc cô, đập mạnh đầu cô vào cạnh bàn.

Máu chảy ra từ đầu, ông ta thỏa mãn vút cô xuống sàn, rồi kêu bảo vệ mang cô về nhà.

Đi đến căn nhà nhỏ, hắn vút cô vào trong và đóng cửa lại. Tiểu Nhi nằm trên sàn. Cơ thể nhỏ bé bết máu, đầy rẫy những vết thương nặng. Nước mắt từ khóe mắt chảy ra, cô nở nụ cười lạnh lẽo.

Cô hận lũ máu lạnh ghê tởm đó!

Sáng hôm sau, Tiểu Nhi thức dậy khá sớm bởi vì vết thương vẫn còn khá đau. Máu đã đông lại. Cô cố gắng ngồi dậy. Mở cửa, cô đi ra đằng sau nhà để làm vệ sinh cá nhân.

Khó khăn lắm mới mặc được quần áo, Tiểu Nhi mệt mỏi lết vào biệt thự. Lúc này, bà quản gia đang hút bụi, thấy cô vào, bà ta liền nói

- Còn lại giao cho mày đấy! Tiểu Nhi không nói gì, cô bắt đầu làm việc. Vì từ hôm qua không ăn gì, cộng thêm vết thương trên cơ thể khiến cô nhanh chóng mất sức.

Đầu đau như búa bổ, cả người mệt mỏi đau đớn, bước đi chao đảo, ngay lập tức Tiểu Nhi nằm phịch xuống đất ngất xỉu. Mẹ kế đi xuống lầu, thấy cô nằm trên sàn, tức giận đi xuống quát cô. Thấy cô không có động tĩnh gì, liền đá vào người cô nhưng vẫn không nhúc nhích.

Rồi bà ta quỳ xuống, đặt hai ngón tay lên cổ cô, liền cảm nhận được nhịp thở hiện tại rất yếu. Bà ta sợ hãi la lớn

- Quản gia, bà đâu rồi? Quản gia

- Dạ, có chuyện gì vậy ạ? Bà quản gia đang nói chuyện với người hầu, nghe tiếng bà chủ liền chạy vào hỏi

- Mau gọi xe cấp cứu đi. Con này sắp chết rồi. Mẹ kế nói. Bà quản gia lo sợ, liền gọi cho bệnh viện.

Một lúc sau, xe cấp cứu đến, bọn họ đưa cô lên xe và lái về bệnh viện LA.

Đến nơi, họ nhanh chóng đưa cô vào phòng và tiến hành chữa trị. Còn bà ta và quản gia thì ngồi ngoài chờ.

Một lúc sau, một nam bác sĩ trẻ tuổi đi ra. Anh cầm một bảng kết quả, nhìn vào đó và hỏi

- Ai là người nhà của bệnh nhân?

- Là tôi. Bà ta đứng lên nói. Nam bác sĩ nhìn bà, không có chút thiện cảm.
- Cô là gì của bệnh nhân?
- Mẹ. Bà ta lạnh nhạt nói. Nam bác sĩ cau mày khó chịu. Có bà mẹ nào lại bình thản tới mức này khi mà con mình đang bị bệnh không?
- Bệnh nhân do ăn uống không đầy đủ lại thêm vết thương trên cơ thể khiến cô bé nhanh chóng mất sức. Cần bổ sung các chất dinh dưỡng cần thiết và không nên cho cô bé làm việc nặng nhọc. Anh nói
- Cảm ơn.
- Vậy cho hỏi, tên bệnh nhân là gì?
- Lý Tiểu Nhi. Bà ta nói rồi bước vào phòng, miệng không quên "Tsk" một cái. Và tất nhiên điều này thu hết vào tầm mắt của nam bác sĩ.

Anh ta nở nụ cười khinh thường, và nói thầm

- Thật giống ngày xưa!

Tiểu Nhi nằm trên giường, cô đang nhìn lên tầng nhà trắng. Khuôn mặt và cơ thể đã được băng bó.

- Tỉnh rồi sao?

- Dạ. Cô đáp, mắt vẫn chăm chăm nhìn tầng nhà

- Ngày mai tao sẽ làm thủ tục cho mày xuất viện. Đừng mơ mà ở lại đây dưỡng bệnh. Bà ta nói xong rồi cùng quần gia rời đi, nước mắt của Tiểu Nhi chảy xuống. Thật đau!

Cô ở bệnh viện một ngày thì xuất viện, bà ta đưa cô về rồi bắt cô làm hết công việc.

Còn bọn chúng thì ngồi hưởng thụ.

Tiểu Nhi làm việc xong xuôi, Phi Yên từ trên lầu đi xuống, nói

- Lên đây dọn phòng cho tao.

- Những người hầu khác có thể làm giúp. Hiện tại tôi rất mệt. Tiểu Nhi đáp

- Mày nói gì? Mày dám cãi lệnh tao à? Tao kêu mày làm thì mày làm đi. Có tin tao tán cho mày một cái cho mày chừa đi không hả con đ*? Cô ta chanh chua nói

Tiểu Nhi im lặng đi lên phòng. Lần này cái phòng cô ta chẳng khác nào chuồng heo cả. Bừa bộn mà dơ bẩn!

Tiểu Nhi mệt mỏi đi dọn dẹp phòng, còn cô ta thì nằm trên giường bấm điện thoại. Xong việc cũng là 12 giờ 45, cô lết về nhà và nằm xuống ngủ ngay!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chúng ta lại gặp nhau

Vài ngày sau, vì mẹ kể có chăm chút cho cô một chút nên vết thương cũng bớt đau hẳn và đang dần lành lại. Mà cái lí do bà ta chăm lo cho cô như vậy là bởi vì có lẽ, bà ta muốn hành hạ cô thêm nên mới muốn cô giữ chút sức để bà ta "chơi" cô thêm cho vui!

Hôm nay là một ngày trời nắng đẹp, đồng hồ điểm 9 giờ, như thường lệ, Tiểu Nhi xách giỏ đi mua ít thức ăn.

Đến siêu thị Large City, cô bước đến quầy bán rau củ quả. Đang phân vân không biết nên mua loại rau nào thì cô nghe tiếng "bộp".

Tiểu Nhi xoay mặt lại nhìn xung quanh thì chẳng thấy gì, nghĩ là chắc mình nghe nhầm, cô tiếp tục lựa rau.

Sau một hồi phân vân, Tiểu Nhi quyết định mua rau muống để nấu canh cho bữa trưa nay. Cầm lấy một bó, cô xoay người lại, chân cô đạp lên một vật gì đó. Tiểu Nhi cảm nhận được thứ vướng víu dưới chân, liền nhìn xuống

Là một chiếc ví da gấu màu nâu. Tiểu Nhi nhặt lên, cô mở ví ra, hai mắt ánh lên sự ngạc nhiên, bên trong ví có rất nhiều tiền, đặc biệt là tiền đô.

Rồi cô xem chứng minh nhân dân thì nhận ra người trong tấm hình chính là nam nhân mà cô gặp lần trước

- Là Ưng Hoàng Thuận sao? Tên nghe có vẻ sang trọng và mạnh mẽ thật. Tiểu Nhi nói thầm.

Rồi cô ngó nhìn xung quanh thì thấy một nam nhân to lớn đang loay hoay như tìm kiếm thứ gì đó.

Cô đi đến, hỏi

- Anh...làm rách ví sao? Nam nhân này nghe thấy giọng nói trong trẻo quen thuộc, anh ngạc nhiên xoay mặt qua nhìn cô

- Cô là...

- À, anh làm rách ví nè. Tiểu Nhi đưa chiếc ví da cho anh

- Cảm ơn cô. Anh nói nhận lấy chiếc ví. Rồi ngẩng mặt lên nhìn cô

- Trông cô...khá quen, hình như...chúng ta đã từng gặp nhau thì phải

- À ừm, tôi...là người hôm trước. Cô ấp úng nói

- Thật sao? Cô...là người hôm trước ở nghĩa trang...đúng không? Anh như không tin vào mắt mình, hỏi lại

- Ừm. Tiểu Nhi gật nhẹ đầu, anh vui mừng ôm lấy cô. Tiểu Nhi bị anh ôm bất ngờ, cô định giãy giụa nhưng khi ngửi được mùi hương bạc hà của anh, nó khiến cô không muốn rời.

Theo bản năng, Tiểu Nhi đưa tay lên, ôm lấy anh.

- Thật may quá! Cuối cùng cũng được gặp em rồi. Mấy hôm trước, sao em không đến thăm mẹ em? Có biết anh nhớ em đến mức nào không? Anh đã tìm em khắp nơi, nhưng lại không thấy.... Anh rối rít vui mừng, liên tục nói những câu khiến Tiểu Nhi mắc cỡ.

Khuôn mặt cô đỏ lên, Tiểu Nhi đẩy nhẹ anh ra, cô nói.

- Vì bận nên tôi không thể đến thăm mẹ. Tôi còn có việc phải làm, xin phép anh. Nói xong liền rời đi. Anh thấy vậy, liền không vui, nhanh chóng bắt lấy cổ tay cô, ôm cô từ đằng sau

- Anh không quan tâm. Anh nhớ em lắm. Làm ơn, ở bên anh, có được không? Chúng ta đã được gặp nhau nữa rồi. Anh...Chưa nói xong, Tiểu Nhi liền cắt lời anh

- Xin lỗi, nhưng tôi rất bận. Không rảnh đâu. Với lại đây là chốn đông người, nếu có ai nhìn thấy thì phiền lắm. Làm phiền anh buong tôi ra. Tiểu Nhi trầm giọng. Cô dùng hết lực thoát khỏi anh, nhanh chóng chạy đi

Anh đứng đó nhìn cô, trong lòng có chút thất vọng. Siết chặt tay thành nắm đấm, anh tự chửi mình

- Khốn thật! Sao mình lại vội vàng như vậy? Mình làm cho cô áy sọ rồi. Chết tiệt!

Anh đứng đó nhìn thân ảnh nhỏ bé khuất dần, một lúc sau, một nữ nhân ăn mặc hở hang đi đến, ôm lấy cánh tay anh, nhõng nhẽo

- Anh sao vậy? Em muốn ăn kem, chúng ta đi mua nha ~~~

- Ừ. Anh đáp, rồi cùng cô gái đó rời đi. Tiểu Nhi chạy ra khỏi siêu thị, chống tay xuống đầu gối, cô thở hổn hển.

Nếu biết trước như vậy, cô đã không trung thực đến nỗi nói với anh rằng cô đã gặp anh ở nghĩa trang.

Nghỉ một hồi, Tiểu Nhi lấy lại bình tĩnh, cô bắt một chiếc taxi và về biệt thự

Về đến biệt thự, Tiểu Nhi bước xuống xe và nhanh chóng chạy vào nhà.

Cha cô thấy cô về với bộ dạng sợ hãi, ông ta hỏi

- Bị gì?

- À không, không có gì ạ. Tiểu Nhi nói, tay đặt lên lồng ngực. Mồ hôi chảy đầy mặt, khuôn mặt lo lắng, sợ hãi.

Ông ta không nói gì, vút tờ báo lên bàn, rồi lên phòng cùng bà mẹ kế. Tiểu Nhi đi vào bếp, thấy quản gia đang đứng khoanh tay, nhìn cô với đôi mắt cay độc

- Xin lỗi, tôi về trễ. Tiểu Nhi nói

- Làm cái thá gì mà mày bè trễ? Bộ đi gặp trai à? Bà ta khinh thường nói.

- Không. Tôi chỉ là...gặp người quen...cho nên....Tiểu Nhi nhỏ giọng

- Người quen? Là trai hay gái?

- Là nam. Cô đáp

- Mày và mẹ mày chẳng khác gì nhau. Đúng là hồ ly tinh! Mẹ mày chết là phải rồi. Còn mày, nên cẩn thận chút, nếu không sau này cũng y chang như mẹ đấy. Vào làm việc đi. Bà ta nói, rồi bỏ cả đồng việc cho cô làm.

Tiểu Nhi cắn cắn môi dưới, đôi mắt xuất hiện một tầng nước, cố gắng nhịn nước, cô bắt tay làm việc.

Làm việc đến tối, khoảng 12 giờ 30 thì xong, Tiểu Nhi lau lại bếp một lần cuối rồi mới về nhà.

Ngồi trên giường, Tiểu Nhi vừa thoa thuốc xong thì nghe tiếng xe. Cô mở cửa chạy ra ngoài, thì thấy một chiếc Maybach đậu trước cổng

Tiểu Nhi nhanh chóng mở cổng biệt thự ra, Phi Yến từ trên xe bước xuống cùng một nam nhân. Cô ta ông ẹo, sấp cặp ngực tuyết vào lồng ngực anh, hai tay quàng lên cổ, chân nhón lên, đôi môi đỏ chạm vào môi bạc của anh.

- Về đến rồi. Mai anh Thuận đến đón em đi chơi nhé?

- Xin lỗi, nhưng mai anh bận, để bữa khác đi. Ứng Hoàng Thuận nói

- Ừ ừ, không chịu đâu. Dắt em đi chơi đi. Cô ta nhõng nhẽo

- Thôi, để bữa khác nhé? Anh mệt rồi, về đây. Hoàng Thuận nói rồi nhanh chóng lên xe và rời đi.

Anh không hề biết được sự hiện diện của Tiểu Nhi tại đây. Phi Yến chu môi hờn dỗi, cô ta xoay người lại thì thấy Tiểu Nhi, liền chanh chua nói

- Bộ cái miệng mày câm rồi à?

- Chào cô chủ. Tiểu Nhi cúi đầu nói

Cô ta chán ghét nhìn cô, lắc thân hình đi vào trong. Tiểu Nhi đứng nhìn cô ta, cô có chút bất ngờ khi biết người mà cô ta đang quyến rũ lại là Ứng Hoàng Thuận.

Cũng may lúc này, anh không thấy cô. Nếu không chắc chắn mọi chuyện sẽ rất rắc rối, thờ phào nhẹ nhõm, cô đóng cổng rồi vào nhà.

Còn về phía Ứng Hoàng Thuận, anh lái xe về biệt thự. Trên đường đi, anh nói với thư ký Tô

- Điều tra cô gái đứng núp đằng sau cánh cổng biệt thự cho tôi

- Tôi nghĩ ngài không hề thấy sự hiện diện của cô ấy chứ. Thư ký Tô nói

- Chỉ là giả vờ thôi. Anh trả lời

- Vậy à? Mà...tôi có nghe người ta nói mẹ của cô gái bị xe tông, hiện đã qua đời

- Tôi thấy cô ấy thường hay đến thăm mộ mẹ. Chỉ là...không biết có phải...

- Ứng thiếu gia không cần lo. Tôi sẽ cố gắng tìm thông tin về cô ấy mà.

- Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thông tin về Tiểu Nhi

Tại biệt thự Ứng gia....

Chiếc xe Maybach đậu trước cổng, quản gia chạy ra mở cửa, Hoàng Thuận bước xuống xe, nhanh chóng đi vào và tiến thẳng lên lầu 2.

Bước vào phòng ngủ, anh đóng chặt cửa lại, sau đó cởi quần áo và lấy một chiếc khăn quàng ngang hông.

Đi vào phòng tắm, bật vòi hoa sen lên, anh chìm trong nước. Mái tóc nâu gỗ tự nhiên ướt nhem, dính nhẹ lại vào nhau. Thân người to lớn vạm vỡ như một con đốc để nước chảy xuống.

Tắm xong, anh đi ra, choàng chiếc áo trắng vào và ngồi trên giường lớn. Nằm xuống và đắp mền, anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, xung quanh anh là một màu trắng sáng. Xoay qua xoay lại, chợt, anh nghe tiếng khóc thút thít phát ra từ đằng xa.

Đi theo tiếng khóc, anh nhìn thấy Tiểu Nhi đang ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm lấy đầu gối, gục mặt khóc nức nở. Anh mỉm cười, đi đến nói

- Bé con, sao lại khóc? Tiểu Nhi nghe được giọng nói ấm áp của anh, cô ngước mặt lên nhìn

- Là anh sao? Tiểu Nhi hỏi. Hoàng Thuận gật nhẹ đầu, anh quỳ xuống, dang tay ra như đón chào cô.

Tiểu Nhi ngoan ngoãn bò đến, sà vào lòng anh, vừa khóc lóc, vừa than trách số phận của bản thân. Anh ôm cô, ôn nhu vuốt lưng cô, lắng nghe từng câu nói.

Cứ như thế, giấc mơ tiếp diễn đến sáng, chưa kịp nghe câu cuối của Tiểu Nhi, tiếng chuông đồng hồ reo lên, anh giật mình tỉnh giấc

Nhìn sang chiếc đồng hồ đang rung mạnh, phát ra âm thanh ồn ào, khiến anh khó chịu. Cầm lấy chiếc đồng hồ, anh quăng mạnh vào tường, rủa thảm một tiếng

- Mẹ kiếp!

Chiếc đồng hồ va mạnh vào tường, rơi mạnh xuống đất và vỡ tan tành.

Anh bức bối bước xuống giường, và đi về phía tủ gỗ lớn. Mở cửa tủ, anh lấy một bộ vest xám và đi vào phòng tắm

Nửa tiếng sau, anh rời khỏi phòng ngủ với âu phục chỉnh tề. Bước xuống phòng ăn, anh nhìn người phụ nữ tầm 50 tuổi trong bộ đầm tím than đang ngồi ăn một cách từ tốn.

- Chào mẹ. Anh lên tiếng

- Chào con, lại ăn sáng đi. Bà xoay mặt lại nhìn anh, nở nụ cười hiền hậu.

- Dạ. Anh gật nhẹ đầu rồi đi đến ngồi đối diện mẹ anh. Cầm dao và nĩa, anh nhẹ nhàng cắt thịt ra và cho vào miệng thưởng thức.

- Hôm nay con có hẹn đúng không? Bà hỏi, tay cầm khăn nhẹ nhàng chùi miệng

- Dạ. Là hẹn với Hắc Phong. Anh trả lời

- Vậy sao? Có cần làm bữa tối cho con không? Bà hỏi tiếp

- Không cần. Con đi ăn với Hắc Phong và Phi Yến cũng được.

- Phi Yến? Con thích con bé đó sao? Bà hỏi, sự khó chịu thể hiện trên khuôn mặt

- Không. Cô ta chỉ là hồ ly thôi. Con đã tìm được ý trung nhân cho mình rồi. Anh nói

- Ai lại có thể lọt vào mắt xanh của con trai ta nhỉ? Bà đan hai tay, cầm tựa lên đó, nở nụ cười dịu dàng

- Là một cô hầu của Loan gia. Anh vui vẻ nói

- Ô, thật sao? Bà ngạc nhiên hỏi.

- Dạ thật. Anh gật nhẹ đầu, bà mỉm cười, đứng lên, trước khi rời đi, bà nói

- Sao cũng được. Miễn là tìm cho ta một cô con dâu hiếu thảo với mẹ chồng, chung thủy với bạn đời là được. Nói xong liền rời đi

Hoàng Thuận nhìn bà, anh mỉm cười, nói thầm

- Tất nhiên là vậy.

Dùng bữa xong, anh đi ra chiếc xe Lamborghini đang đậu trước cửa, thư ký Tô thấy anh liền cúi chào lịch sự

- Chúc Ứng tổng có một buổi sáng tốt lành

- Ủ. Anh cũng vậy. Đi thôi. Hoàng Thuận nói rồi lên ghế phụ ngồi. Thư ký Tô mỉm cười, ngồi lên ghế chính và lái xe đến tập đoàn Thần Phong.

Trên đường đến tập đoàn, thư ký Tô nói

- Hôm nay cuộc họp bắt đầu lúc 9 giờ đấy ạ

- Ủ. Vào vấn đề đi. Không cần vòng vo. Anh lạnh lùng nói, lưng dựa vào ghế, hai tay đan lại nhau

- Vâng. Tôi đã tra ra được một số thông tin về cô gái đó. Mặc dù hơi ít nhưng chắc cũng đủ rồi. Thư ký Tô đưa cho anh bảng kết quả.

Hoàng Thuận nhận lấy, đôi mắt chim ưng lướt nhìn dòng chữ ngay ngắn

" Tên là Lý Tiểu Nhi, 17 tuổi, chị em cùng cha khác mẹ với Phi Yến. Cha là Loan Phúc Lợi. Mẹ là Lý Mỹ Nhiên (đã qua đời). Mẹ kế là Huỳnh Hồng An.

Sở thích là đọc sách, vẽ tranh. Món ăn ưa thích là bánh xếp và bào ngư.

Mẹ ruột mất vào 1 tháng trước. Nguyên nhân là do bị xe tông gây tổn thương ở phần não.

Hiện tại Lý Tiểu Nhi đang làm người hầu cho Loan gia. Vài ngày trước nhập viện do bị cha mẹ và người hầu ở Loan gia đánh đập dã man. Lí do bị đánh là vì lỡ tay làm đổ nồi nước sôi lên người mẹ kế. "

Sau khi đọc xong, gân xanh trên trán nổi đầy, anh tức giận, bóp nát tờ giấy.

Thư ký Tô nhìn anh, trong lòng có chút sợ hãi. Xem ra Ứng Hoàng Thuận anh đã tức giận đến cực độ rồi!

Thư ký Tô là bạn thân của anh và Bạch Hắc Phong từ khi còn nhỏ. Ngoài cha mẹ anh và Hắc Phong ra, anh là người hiểu rõ Hoàng Thuận nhất.

Hoàng Thuận rất hiếm khi tức giận, nhưng một khi đã nổi cơn giận có thể cướp đi một trăm mạng người mà không thương tiếc.

Với lại, Hoàng Thuận là người lạnh lùng, xem phụ nữ như công cụ phát tiết, chưa bao giờ nói yêu bất cứ cô gái nào.

Mà phụ nữ chỉ cần nhìn thoáng qua anh một lần cũng đã bị anh làm cho "mê mẩn". Từ tiểu thư đến các cô người mẫu nổi tiếng trong showbiz đều tự nguyện dâng hiến thể xác cho anh.

Và đây là lần đầu tiên, vì một cô hầu nữ thấp kém mà Hoàng Thuận lại tức giận, chứng tỏ anh đã biết yêu! Điều này khiến thư ký Tô vô cùng vui mừng.

Lái xe đến tập đoàn Thần Phong, anh cùng thư ký Tô đi vào. Lên lầu 61, anh bước vào phòng, ngồi lên ghế, anh nói với thư ký Trịnh Mỹ Dung đang lau bàn

- Pha cà phê

- Dạ. Trịnh Mỹ Dung gật đầu rồi đến quầy giải khát. Còn thư ký Tô thì đưa tài liệu cho anh duyệt.

Hoàng Thuận vừa ngồi xem, tay anh như muốn xé nát mấy tờ tài liệu

"Chờ thời cơ chín muồi, tôi nhất định sẽ rước em về làm vợ, đồng thời xử lí cả Loan gia."

.....

Buổi chiều, anh lái xe đến Loan gia. Phi Yến ngồi trên tầng 2, cô ta đang bôi son trét phấn, vừa nghe tiếng xe Lamborghini liền vui mừng, chạy xuống.

Hoàng Thuận đi vào, đứng dưới phòng khách chờ Phi Yến. Lúc này Tiểu Nhi đi đến, vừa nhìn thấy anh đã sợ. Cô vội chạy nhanh qua.

Hoàng Thuận giật mình, nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé quen thuộc lướt qua mình, anh có chút thất vọng khi cô sợ và xa lánh anh. Bỗng, anh phát hiện, khi cô chạy ngang qua anh, trên cánh tay nhỏ có vài vết mờ của các vết thương để lại. Máu nóng sôi lên, anh lấy hơi, hít thở thật sâu, để bình tĩnh lại

Phi Yến chạy xuống, cô ta ôm lấy cổ anh, nũng nịu

- Em nhớ anh quá à ~~~.

- Anh cũng vậy. Cha mẹ em đâu? Anh dịu dàng hỏi

- Họ đi chơi rồi. Anh à, mình đi thôi. Em muốn ~~~. Cô ta chu môi nói. Hoàng Thuận gật nhẹ đầu, cùng cô ta đi ra ngoài.

Để Phi Yến bước lên xe, anh lén quay đầu lại, nhìn cô gái nhỏ đang ở bên kia góc vườn ngồi tưới hoa, bắt sâu.

Đôi mắt anh u buồn, trong lòng dâng lên sự thương xót. Phi Yến nhìn anh, cô ta hỏi

- Anh sao thế?

- À, không, không sao. Đi thôi. Anh giật mình xoay lại, bước lên xe rồi lái xe đến quán Bar Áo Mộng.

Tại quán Bar Áo Mộng, anh khoác tay Phi Yến đi vào. Bên kia, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng và quần kaki đang ngồi uống rượu.

Mái tóc đen bầy ba, khuôn mặt đẹp trai với đôi mắt đen hút hồn, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi bạc nhấp từng miếng rượu. Phụ nữ ngồi xung quanh, nhìn anh với đôi mắt hình trái tim (giống trên phim vậy đó =))

- Đến sớm nhỉ? Hoàng Thuận đi đến nói. Tất cả ánh mắt của nữ nhân đều dồn hết vào hai anh, tất cả trái tim đều đập thình thịch

"Người đâu mà đẹp trai quá à".

- Sớm gì? Mới đến thôi đấy. Anh trả lời

- Ủ. Hoàng Thuận ngồi xuống, kêu ngay một chai rượu vang.

Phi Yến ngồi cạnh anh, cô ta nhìn Bạch Hắc Phong với đôi mắt mê mẩn.

Mà Bạch Hắc Phong thấy cô, anh không thích bởi vì anh có cảm giác, người phụ nữ này rất gian xảo và éo lá.

- Bạn hiền à, mới đây đã có bạn gái rồi sao? Hắc Phong hỏi.

- Ủ. Anh gật nhẹ đầu

- Tên tôi là Loan Phi Yến, rất vui được gặp anh. Cô ta lên tiếng

- Rất vui được gặp cô. Hắc Phong cũng nở nụ cười với cô ta.

- Hôm nay không đi cùng mấy cô chân dài sao? Hoàng Thuận hỏi

- Aizz, lâu lâu thôi. Làm nhiều quá mất công chỗ đó của tôi hết tinh lực thì chết mất. Anh ta cười nói

Cả hai ngồi trò chuyện một hồi thì vào thẳng vấn đề chính. Trong lúc đó, Phi Yến liên tục liếc mắt nhìn Hắc Phong. Đến khoảng 6 giờ thì cả ba cùng đến nhà hàng sang trọng Bạch Kim ăn tối.

Bữa tối kết thúc, Hoàng Thuận đưa Phi Yến về nhà. Còn Hắc Phong thì đến tổ chức xử lý một số việc.

Về đến biệt thự của Loan gia là cũng 8 giờ, lúc này, cha mẹ kế đã về. Nghe tiếng xe Lamborghini, bọn họ chạy ra đón con gái và mời Hoàng Thuận vào nhà

Tuy nhiên, anh đã khéo léo từ chối lời mời của họ và quay trở về biệt thự Ứng gia.

.....

Bảy năm sau...

Tại tập đoàn Thần Phong, Hoàng Thuận đang sắp xếp lại các tài liệu thì thư ký Trịnh đi vào. Cô cầm ly cà phê đặt xuống bàn anh và nói

- Mời Ứng tổng dùng cà phê.

- Ở đây gọi như thường là được. Anh nói

- Vậy sao? Ít nhất thì anh nên nói sớm một chút chứ. Mỹ Dung trách móc

- Anh tưởng đã nói rồi. Hoàng Thuận mỉm cười trêu chọc

- Anh...Hừ, ở với Tô Thành Quang vui hơn. Cô bực bội, chu môi nói

- Ô, ra là em thích thư ký Tô nhỉ? Anh mỉm cười hỏi

- A. Làm gì có. Cô đỏ mặt nói. Anh nở nụ cười nửa miệng, rồi đứng lên.

Lúc này thư ký Tô (mấy bạn bk tên rồi thì mình gọi thẳng tên luôn) đi vào. Anh nói

- Ứng tổng, đến giờ rồi.

- Ủ. Mỹ Dung, đi cùng anh. Hoàng Thuận nói rồi cùng Thành Quang và Mỹ Dung rời khỏi tập đoàn.

Lái xe đến biệt thự của Loan gia, Thành Quang bước xuống xe nhấn chuông

Quản gia đang làm việc, nghe tiếng chuông liền chạy ra. Bà nhanh chóng mở cửa, cúi đầu nói

- Chào ngài, Ứng thiếu gia.

- Hm. Anh lạnh lùng gạt đầu, Thành Quang lái xe vào bên trong rồi cả bọn bước xuống xe.

- Có đem theo không? Hoàng Tuấn hỏi

- Tất nhiên. Mà, em cũng muốn gặp cô gái đó lắm đấy. Mỹ Dung tươi cười nói. Hoàng Thuận xoa đầu cô rồi cùng nhau đi vào trong.

Phi Yến đang ngồi giữa móng tay, thấy Hoàng Thuận đến, liền chạy đến ôm lấy anh.

- Anh yêu, nhớ anh quá à ~~~. Cô ta chu môi nói, điều này khiến Mỹ Dung phát tức. Cô vốn không ưa Phi Yến là bởi vì có mấy lần cô ta đến tập đoàn để gặp Hoàng Thuận

Vì anh kêu Mỹ Dung tiếp đãi chu đáo Phi Yến nên cô mới biết bộ mặt thật của cô ta. Uống nước thì phải lạnh. Lạnh quá cũng chê mà nóng quá cũng chê.

Nước bình thường thì cũng chê y vậy. Món ăn vừa miệng thì bảo mặn quá, ngọt quá....Điều này khiến Mỹ Dung phát tức.

Hoàng Thuận ôm eo Phi Yến, anh nói

- Ủ. Anh cũng nhớ em

Phi Yến thích thú, cô ta liếc mắt nhìn Mỹ Dung. Mà cô thấy cô ta liếc mình, liền không quan tâm, có thể nói là bơ luôn.

Cha mẹ cô ta từ trên lầu đi xuống, thấy anh và Thành Quang, Mỹ Dung liền vội cúi chào, cha cô ta nói

- Ứng thiếu gia đến đây sao không báo trước? Tôi chưa kịp chuẩn bị gì để tiếp đãi ngài cả.

- Không sao. Ngồi xuống đi. Chúng ta có chút chuyện để bàn bạc đấy.

- À vâng, cảm ơn ngài đã bỏ qua. Hấn ta gạt đầu nói. Mẹ kế cũng mỉm cười, bà ta vội chạy ra vườn tìm Tiểu Nhi

Cô đang đứng tưới cây, thấy bà ta chạy ra liền gạt đầu chào. Bà ta nói

- Mày vào chuẩn bị trà nước mời khách nhanh lên. Nếu không tao đánh mày đó.

Tiểu Nhi nghe vậy, cô vội chạy vào bếp pha trà.

Để trà nguội một chút, cô mang ra mời khách. Và thật không ngờ, người khách này....lại chính là anh

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tôi mua em

Tiểu Nhi lo sợ đứng nhìn anh. Cô không ngờ, cũng có ngày, cả hai lại phải chạm mặt nhau như thế này.

Hoàng Thuận nhìn cô có chút khó hiểu, cô là đang sợ anh sao?!

Tiểu Nhi cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, cô rót trà mời anh, Thành Quang và Mỹ Dung. Cả ba nhận lấy tách trà, lúc Hoàng Thuận nhận lấy tách trà từ tay cô, anh cố ý chạm vào bàn tay nhỏ nhắn.

Tiểu Nhi càng lo sợ hơn, cô nhanh chóng rút tay lại. Hoàng Thuận tỏ vẻ không vui, anh rất ghét cái thái độ này của cô.

Mỹ Dung ngồi kế bên, mọi hành động của anh đều thu vào tầm mắt cô.

Mỹ Dung nở nụ cười, không ngờ, người mà anh hai cô yêu lại là một cô hầu nữ thấp kém.

Càng nghĩ lại càng tò mò, cô nhìn Tiểu Nhi từ trên xuống. Vóc dáng bé nhỏ, chiều cao khá tốt, làn da trắng trẻo, mái tóc nâu hạt dẻ tự nhiên dài ngang lưng, khuôn mặt hồng hào, đôi mắt nâu xinh đẹp nhờ hàng lông mi dài cong vút, sống mũi nhỏ cao thẳng tắp, đôi môi đỏ mọng nước tự nhiên. Cô rất đẹp, đẹp như nàng tiên.

Cô sở hữu vẻ đẹp thuần khiết, và trông cô rất yếu đuối, ở cạnh cô chỉ có cảm giác muốn che chở cô. Mỹ Dung xoa cằm, cô gật nhẹ đầu như hiểu ra gì đó.

Thành Quang ngồi cạnh, anh nhìn cô cứ nhìn Tiểu Nhi không chớp mắt, lại còn xoa cằm ra vẻ suy tư, thật lạ à nha!

Tiểu Nhi mời khách xong, cô nhanh chóng rời đi để lại không gian cho bọn họ.

Cha cô (Loan Phúc Lợi) nhìn Hoàng Thuận và hỏi

- Không biết hôm nay Ứng tổng đến đây có việc gì không?
- Có. Tôi muốn ông trả nợ. Anh bắt chéo chân, lưng dựa vào thành ghế, hai tay đan lại.
- Nợ? Ý ngài là....Ông ta hỏi
- Số tiền ông nợ tập đoàn tôi là 15 tỷ (mình không biết tiền Trung Quốc là gì nên lấy đại tiền Việt Nam). Tôi muốn ông trả cả vốn lẫn lãi. Thành Quang nói
- Ồ....nhiều quá. Ngài cũng biết....công ty tôi làm ăn nhỏ, số tiền lớn vậy, làm sao tôi trả? Ông ta xụ mặt nói
- Vậy sao? Nhưng, tôi nghĩ có người trả giúp ông được đấy. Mỹ Dung cười tươi nói
- Là ai? Phúc Lợi và vợ ông ta đồng thanh hỏi
- Lý Tiểu Nhi. Anh nói
- Tiểu Nhi sao? Sao cô ta có thể....Phi Yến ngạc nhiên hỏi
- Ngài đang đùa sao? Nó chỉ là một con hầu thôi, làm gì có thể....Ông ta cau mày nói
- Cô ta rất đáng giá đấy. Nếu để cô ta làm ấm giường cho tôi là rất tuyệt. Anh nói. Phi Yến nghe vậy, tâm cô ta ngay lập tức bị chấn động mạnh.

Anh nói vậy là sao? Không lẽ ở cô ta ở dưới thân anh, không khiến anh sung sướng như con nhỏ đó sao?! Tức, tức chết mà!!!

Loan Phúc Lợi và Huỳnh Hồng An nhìn nhau, bà ta nở nụ cười nói

- Nếu Ứng thiếu gia đã nói vậy, tôi sẽ bán cô ta, giá là 15 tỷ nhé?
- Được. Đưa "nó" cho họ. Anh ra lệnh với Mỹ Dung. Cô lấy ra một tờ giấy và đưa cho bà ta.

Cả hai ký xong, liền kêu Tiểu Nhi ra.

Mà Tiểu Nhi ở trong bếp từ nãy giờ đã nghe hết cuộc trò chuyện của họ, cũng biết mình là vật để người ta rao bán, trong lòng đau đến nỗi chỉ muốn gục mặt xuống sàn mà khóc.

Mỹ Dung mỉm cười, đi vào bếp tìm Tiểu Nhi

- Tiểu Nhi ngoan, lại đây nào! Mỹ Dung dịu dàng nói. Cô nghe tiếng Mỹ Dung, liền xoay mặt lại nhìn.

Cô biết, đã đến lúc mình phải đi phục tùng chủ mới. Cô gật nhẹ đầu đi đến, nắm lấy bàn tay của Mỹ Dung, cùng bước ra phòng khách.

Hoàng Thuận đứng lên, anh đi đến, nói

- Tôi mua em và từ nay trở đi, em thuộc quyền sở hữu của Ứng Hoàng Thuận tôi
- Dạ. Cô gật nhẹ đầu, anh mỉm cười, bế xốc cô lên. Tiểu Nhi la nhẹ một tiếng, hai tay ôm lấy cổ anh.

Điều này khiến Phi Yến tức sôi máu. Anh rời khỏi Loan gia, trước khi đi, anh bỏ lại một câu

- Từ nay, Lý Tiểu Nhi là người của tôi. Đụng đến cô ấy, các người chuẩn bị chết đi nhé!

Nói xong thì rời đi. Cả ba tên đó nhìn nhau, chột sống lưng lạnh đến rùng mình. Câu nói này rõ ràng là lời cảnh cáo của anh dành cho bọn họ. Nếu sau này đụng vào một sợi tóc của cô, bọn họ chỉ có đường chết.

Mà thật ra, đó chỉ là suy nghĩ của bọn ác độc. Cái chính trong câu nói này là lời nhắc nhở bọn chúng nên chuẩn bị tinh thần để "chào đón" tử thần!

Phi Yến nhìn anh bế Tiểu Nhi ra xe, cô ta nổi cơn ghen tức, cau mày khó chịu, cắn mạnh môi dưới đến bật máu, mấy ngón tay sắc bén cắm vào da thịt, máu chảy ra chút ít.

Cô ta vốn không cam tâm nhìn anh ôn nhu với nữ nhân khác ngoài ả.

Bị cơn ghen chiếm lấy cả tâm, cô ta nở nụ cười gian xảo.

Nếu Lý Tiểu Nhi cô đã muốn chết, tôi sẽ giúp cô toại nguyện!

.....

Hoàng Thuận bế Tiểu Nhi ra xe cùng Mỹ Dung với Thành Quang. Anh và cô ngồi ghế phụ, hai người họ ngồi ghế chính.

Thành Quang khởi động xe, phóng như bay ra đường phố đông đúc. Tiểu Nhi nằm trong lòng anh, cô có chút run sợ

Hoàng Thuận ôm cô, anh nhìn cô gái ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng anh, ôn nhu vuốt ve cô, hỏi

- Tiểu bảo bối, em sao thế?

Giọng nói này, thật ấm áp, và dịu dàng! Cô thích nó.

- Không...sao. Tiểu Nhi nhỏ giọng đáp. Anh mỉm cười, ôm chặt thân thể bé nhỏ hơn.

Khuôn mặt Tiểu Nhi lại ép sâu vào lồng ngực to lớn. Mùi hương bạc hà thoang thoảng bay vào mũi cô, thật dễ chịu a!

Tiểu Nhi có cảm giác như mình đang được bảo vệ, cô mỉm cười nhẹ, vùi đầu sâu vào lồng ngực rắn chắc, thưởng thức sự ấm áp này.

Mỹ Dung liếc mắt ra sau nhìn, thấy Tiểu Nhi bé nhỏ nằm trong Hoàng Thuận to lớn, cô thầm mừng cho anh hai.

Lái xe đến biệt thự riêng của Hoàng Thuận, anh bế cô bước xuống xe, và cùng Mỹ Dung và Thành Quang đi vào.

Quản gia và người hầu thấy anh, liền cúi đầu chào. Ông tò mò khi thấy một nữ nhân ăn mặc rách rưới nằm trong lòng Hoàng Thuận, liền hỏi

- Xin hỏi, cô gái này....là ai vậy ạ?

- Lý tiểu thư. Sau này gọi cô ấy là tiểu thư. Đem nước với khăn lên phòng đi. Anh nói

- Dạ. Quản gia gật nhẹ đầu rồi đi chuẩn bị. Mỹ Dung đi vào bếp gọt xoài mời Thành Quang.

Ở trên phòng, Hoàng Thuận nhẹ nhàng đặt cô lên giường lớn.

Tiểu Nhi ngồi trên giường, cô thích thú nói

- Êm quá! Em muốn ngủ a

Hoàng Thuận nghe vậy liền nhìn cô, Tiểu Nhi giật mình. Aizz, đúng là đáng trí thật.

Hiện tại cô là người hầu của anh mà, sao có thể.....

Hoàng Thuận thấy cô đang tự trách mình điều gì đó, anh mỉm cười, ngồi xuống nói

- Thay đồ xong anh cho em ngủ nhé

- Ồ...chứ không phải....em...đi làm việc nhà sao? Tiểu Nhi hỏi

- Không, không phải làm. Ở đây ngủ ngoan. Chiều anh dắt em đi chơi

- Whoa, thật sao? Cô tròn hai mắt lên trông thật dễ thương nha

- Thật. Anh gạt nhẹ đầu, Tiểu Nhi vui vẻ ôm lấy cổ anh, cô nói

- Yêu cậu chủ nhiều ~~~

Khuôn mặt Hoàng Thuận có chút đỏ. Anh thích cái cách cô nói chuyện. Ôn nhu vuốt lưng cô, anh nói

- Tiểu Nhi, gọi tên anh

- Không gọi. Cô nói

- Tại sao không gọi? Anh khó chịu hỏi

- Vì....Tiểu Nhi cúi gằm mặt xuống

- Ở đây, ngoài bạn anh ra, em có thể gọi tên anh. Hiểu chưa? Hoàng Thuận dịu dàng nói

- Nhưng...Cô ngập ngừng

- Ngoan, gọi tên anh.

- Hoa...Hoàng Thuận. Cô nhỏ giọng. Anh mỉm cười, ôn nhu đặt nụ hôn lên trán cô.

Tiểu Nhi đỏ mặt. Cô thích điều này vì đây là lần đầu tiên, cô biết cười, biết vui là như thế nào? Cô thích sự chiều chuộng của anh. Cô yêu nó.

Hoàng Thuận nhận ra tâm trạng của cô, anh ôm cô hôn nhẹ.

Lúc này quản gia đi vào. Thấy cảnh tình tứ của anh với cô, liền ho khan một tiếng

Tiểu Nhi thấy vậy, vội rời khỏi anh. Hoàng Thuận cau mày khó chịu nhìn quản gia. Ông hiểu ý, liền đặt thau nước và khăn xuống, sau đó rời đi

Mặt Tiểu Nhi vẫn chưa hết đỏ. Cô định đứng lên thì Hoàng Thuận nói

- Ngồi yên để anh vệ sinh giúp em

- Dạ. Tiểu Nhi gật nhẹ đầu. Anh bưng thau nước đặt dưới chân cô.

Rồi anh bắt đầu gỡ cúc áo cô ra. Tiểu Nhi ngồi yên, không dám động đậy.

Đây là lần đầu tiên cô để một người đàn ông như anh cởi quần áo mình. Và Hoàng Thuận cũng lần đầu bị làm khó.

Anh khó khăn cởi áo cô, thân hình nhỏ bé xinh đẹp tự nhiên hiện ra trước mắt anh

Không hiểu sao mặt có chút đỏ, bên dưới hạ thân khó chịu, thứ "đỏ" bỗng nhiên căng lên. Cố gắng nhịn dục vọng, anh cởi quần áo cô, rồi lấy khăn nhúng nước vắt khô, lau nhẹ lên làn da mịn màng.

Tiểu Nhi cũng đỏ mặt không kém, cả thân người run lên.

Lau cơ thể cô xong, anh nhẹ nhàng bế Tiểu Nhi lên và đưa cô vào phòng tắm.

Tắm rửa cho Tiểu Nhi xong, anh bế cô đi xuống phòng ăn

Lúc này, Thành Quang và Mỹ Dung đang ngồi ăn cơm gà chiên xù. Quản gia và người hầu thì đứng thành hàng ở bên trái bàn ăn. Nghe tiếng cửa, tất cả hướng sự chú ý đến anh và cô

Quản gia nhìn Tiểu Nhi có chút bất ngờ.

Cô mặc một chiếc đầm xanh lam, trắng. Ở phần cổ áo thắt một chiếc nơ bướm màu vàng. Ở phần gấu váy là viền trắng. Mái tóc nâu hạt dẻ tự nhiên mềm mại được thắt thành đuôi tôm, trên đầu là băng đô màu trắng. Chân mang đôi giày búp bê màu xanh lam

Trông cô giống như một nàng công chúa từ trong truyện cổ tích bước ra!

Quản gia và người hầu nhìn cô có chút thiện cảm. Bởi vì từ Tiểu Nhi toát ra vẻ dịu dàng, đáng yêu. Cô lại không hề để ý đến những vật dụng đắt tiền trong căn phòng, mà chỉ nhìn cậu chủ

Tất nhiên, ông rất thích cô gái nhỏ này.

Còn các nữ nhân trước, khi được cậu chủ đưa về đây, bọn họ nhìn những vật đắt tiền đến mê mẩn, và lại ăn nói chanh chua, khoác lác, khiến ông và người hầu luôn có ác cảm

Hoàng Thuận đặt Tiểu Nhi lên ghế, còn anh thì ngồi kế bên. Mỹ Dung nhìn Tiểu Nhi, cô vui vẻ nói

- Chào Tiểu Nhi.

- Ch...chào....cô. Tiểu Nhi lấp bắp. Hoàng Thuận đưa đĩa com gà chiên xù cho Tiểu Nhi, anh nói

- Em ăn đi. Ngon lắm đây!

Tiểu Nhi gật nhẹ đầu. Cô nhìn Hoàng Thuận, Mỹ Dung và Thành Quang, rồi lại nhìn đĩa và muống

Tay phải cầm đĩa lên, cô gấp một miếng com cho vào miệng. Nhưng dường như chưa kịp bỏ com vào miệng thì com đã rớt.

Điều này khiến Tiểu Nhi bực bội. Vì trước đây khi ở Loan gia, Tiểu Nhi toàn bốc com ăn, vì cha mẹ không cho cô đĩa, nên hiện tại, cô chẳng biết cách sử dụng. Gấp hoài gấp mãi mà vẫn không được, cô xụ mặt, chán nản bỏ đĩa xuống.

Hoàng Thuận thấy cô không ăn, liền hỏi

- Không hợp khẩu vị sao?

Tiểu Nhi lắc đầu. Mỹ Dung như hiểu ra điều gì đó, cô lấy muống đưa Tiểu Nhi

- Đây, xúc com ăn đi. Cô dịu dàng nói

Tiểu Nhi gật đầu, cô cầm muống, nhưng lại cảm kiêu em bé, nên thành ra xúc com có chút khó

Hoàng Thuận bật cười, anh chỉ cô cách cầm muống, rồi xé thịt gà cho cô ăn.

Tiểu Nhi ăn xong, Hoàng Thuận bế cô lên phòng ngủ

Đặt cô lên giường, anh đắp chăn cho cô, rồi nói

- Ngủ ngoan, chiều anh đưa em đi chơi.

- Anh...ngủ với em...được không? Cô ngại ngùng hỏi

Hoàng Thuận mỉm cười chiều ý cô, liền lên giường đắp chăn, ôm cô vào lòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đêm ác mộng

Tiểu Nhi nằm trong lòng Hoàng Thuận, cô đánh một giấc đến chiều. Đồng hồ điểm 3 giờ, Tiểu Nhi khẽ cựa mình. Cô ngồi dậy, tay nhỏ dụi dụi mắt, rồi ngáp dài một tiếng

Nhìn sang bên cạnh không có ai, Tiểu Nhi bước xuống giường. Cô mang dép con thỏ đi vào phòng tắm rửa mặt, rồi lấy cái khăn treo trên móc lau mặt thật sạch

Rời khỏi phòng ngủ, Tiểu Nhi gặp một cô hầu khá đẹp. Cô đi đến hỏi

- À...ừm, cho hỏi, anh Thuận...đâu rồi ạ?

Cô hầu gái đó có chút bất ngờ khi nghe nữ nhân này gọi thẳng tên cậu chủ. Cô dịu dàng nói

- Cậu chủ đang ở thư phòng làm việc ạ.

- Vậy...thư phòng ở đâu? Tiểu Nhi hỏi tiếp

- Từ đây đi thẳng, quẹo trái, tiểu thư thấy căn phòng nào có cửa lớn nhất thì đó là thư phòng của cậu chủ. Cô hầu trả lời.

Tiểu Nhi gật nhẹ đầu rồi chạy theo sự chỉ dẫn của cô hầu đó

Vừa đi vừa lăm bằm

- Đi thẳng quẹo trái. Đi thẳng quẹo trái....

Đi đến cánh cửa lớn nhất, Tiểu Nhi nhẹ nhàng gõ cửa, giọng có chút run. Vì sao run?

Vì sát khí trong phòng tỏa ra bên ngoài, khiến Tiểu Nhi sợ

- Anh Thuận...Tiểu

..Tiểu...Nhi...vào được không?

- Ừ. Bên trong phát ra âm thanh lạnh lẽo, cô lại càng sợ hơn. Tay nhỏ cầm nắm tay cửa, vận sang một bên rồi đẩy cửa vào

Cô đứng núp sau cánh cửa, bộ dạng có chút lo sợ. Hoàng Thuận đang xem văn kiện, nghe tiếng cửa, liền ngược mặt lên nhìn.

Thấy Tiểu Nhi đứng đó với khuôn mặt sợ hãi, anh mỉm cười đặt văn kiện xuống, rồi đi đến chỗ cô, nói

- Bảo bối, sao lại đứng đó? Đến đây!

Tiểu Nhi ngoan ngoãn gật nhẹ đầu, cô đóng cửa rồi đến chỗ anh.

Hoàng Thuận kéo tay cô, đem cô vào lòng. Anh tham lam hít hết mùi hương tự nhiên trên cơ thể cô. Điều này khiến Tiểu Nhi đỏ mặt.

Cô nói

- Đi...chơi.

- Hửm? Hoàng Thuận nghe cô đòi đi chơi, liền hỏi lại

- Anh...hứa...dắt...em...đ...đi chơi mà. Cô nhỏ giọng

Hoàng Thuận ôn nhu vuốt ve cô, nói

- Nhưng có một điều kiện.

- Là gì? Tiểu Nhi hỏi

- Hôn anh. Hoàng Thuận nói, Tiểu Nhi nghe vậy, mặt đã đỏ, giờ lại đỏ đến nóng

Cô nhẹ nhàng đặt lên má anh một nụ hôn đầy ngọt ngào. Hoàng Thuận thỏa mãn, anh nói

- Đi thay đồ rồi đi chơi. Nhé?

- Dạ. Tiểu Nhi gật đầu cái rụp. Cô cùng anh đi về phòng. Lúc về phòng, cả hai có đi ngang qua phòng của Mỹ Dung.

Tiểu Nhi nghe trong phòng có tiếng động, cô nổi hứng tò mò, định mở cửa, thì Hoàng Thuận ngăn lại

- Không nên vào. Anh dịu dàng nói

- Tại sao? Cô hỏi

- Họ đang "tình tứ". Em muốn thấy sao? Anh mỉm cười hỏi. Tiểu Nhi đủ thông minh để hiểu được ẩn ý trong câu nói của anh, liền nhanh chóng kéo anh vào phòng

Hoàng Thuận biết cô là người khá nhạy cảm, mà điều này lại khiến anh càng có hứng thú muốn cưa đổ cô.

Tiểu Nhi thay đồ xong, vui vẻ khoác tay đi xuống phòng khách.

Đi xuống phòng, cả hai nhìn thấy Phi Yến đang ngồi chễm chệ trên ghế. Anh cau mày khó chịu hỏi

- Đến làm gì?

Phi Yến nghe giọng anh, liền xoay mặt lại. Định sẽ chạy đến làm nũng nhưng khi thấy Tiểu Nhi như con chim nhỏ nép vào người Hoàng Thuận đang cung chiêu, máu ghen nổi lên, cô ta chanh chua nói

- Mày là hầu nữ, sao lại ôm người đàn ông của tao? Bỏ cái thân dơ bẩn của mày ra khỏi anh ấy. Cô ta đi đến, đẩy Tiểu Nhi khiến cô ngã mạnh xuống sàn

Hoàng Thuận nghiêng răng tức giận, anh quát

- Muốn chết rồi sao? Biến.

Anh chạy đến đỡ Tiểu Nhi. Cô khóc lóc chui vào lòng anh. Phi Yến thấy thế, càng ngày càng tức giận, cô ta nói

- Nó chỉ là con hầu, anh mặc xác nó đi.

- Biến. Anh liếc nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lẽo, sát khí mạnh mẽ tỏa ra làm Phi Yến sợ xanh mặt.

Cái cảm giác này cứ như là đang ở gần tử thần vậy!

Phi Yến sợ run lên, cô ta không nói được gì, tức giận xoay người bỏ đi.

Tiểu Nhi khóc nức nở, cô nhỏ giọng, chỉ tay vào mắt cá chân

- Đau...đau quá!....Huhu....Đau quá...

- Ngoan, anh thương. Ngoan nào, để anh thoa thuốc cho em nhé!

Cô gật nhẹ đầu, nép vào lòng anh. Hoàng Thuận bế cô lên, đặt cô ngồi xuống ghế.

Nâng chân Tiểu Nhi lên, anh nhìn phần mắt cá chân bị sưng đỏ, da rách một chút, máu rỉ ra một ít.

Thấy có một cô hầu đi xuống, anh nói

- Mẹ Mễ, lấy thuốc cho tiểu thư

- Dạ. Mẹ Mễ chạy đi lấy thuốc. Khoảng 5 phút sau, cô đi đến, đưa thuốc cho Hoàng Thuận, cung kính nói

- Thuốc đây, thưa thiếu gia.

- Đi làm việc đi. Anh nhận lấy thuốc từ tay Mẹ Mễ, rồi mở nắp, lấy ít kem bôi lên chân cô.

Tiểu Nhi nhìn hành động dịu dàng ôn nhu của anh, có chút rung động.

Ngồi yên để anh thoa thuốc xong, Tiểu Nhi nhẹ nhàng đứng lên, nói

- Cảm ơn anh

- Ừ. Đi chơi thôi. Hoàng Thuận đặt chai thuốc xuống, rồi ôm eo Tiểu Nhi đi ra xe Ferrari đang đậu trước cổng.

Lái xe đến trung tâm mua sắm Á Châu, anh bước xuống xe.

Những nữ nhân gần đó thấy anh, liền bị sắc đẹp nam thần đó làm cho mê mẩn.

Bọn họ định chạy đến thì thấy anh nắm tay Tiểu Nhi từ trong xe bước ra, họ thất vọng, bĩu môi tức giận.

Tiểu Nhi thấy có mấy ánh mắt như muốn giết người hướng về cô, liền sợ hãi

Hoàng Thuận dịu dàng ôm eo cô, nói

- Bảo bối, họ là ghen với chúng ta đấy

- Ghen? Đó...là gì? Tiểu Nhi ngây ngô hỏi. Anh bật cười trước sự trẻ con của cô, liền nói.

- Rồi em sẽ biết ghen là gì. Đi thôi.

Tiểu Nhi mặc dù không hiểu gì, nhưng cô cũng mặc kệ, cùng anh đi vào trung tâm

Bước vào bên trong, hai mắt của cô sáng lên khi lần đầu được nhìn thấy một nơi sang trọng như thế này

- Whoa, đẹp quá! Cô nói

- Thích chứ? Anh hỏi. Cô gật đầu cái rụp.

Hoàng Thuận vui khi thấy cô vui, đặc biệt, nụ cười của cô đẹp như thiên thần!

Tiểu Nhi nhìn xung quanh, thấy bên kia có bán trang sức cao cấp, cô kéo anh qua bên đó.

Đi đến quầy bán trang sức cao cấp, sự hứng thú của cô càng tăng cao.

Cô nhìn một lượt rồi nói với anh

- Thuận, anh xem nè, cái nào cũng đẹp cả.

- Có muốn mua không? Anh hỏi

- Em được mua sao? Cô hỏi lại

- Tất nhiên. Anh gật đầu, Tiểu Nhi vui sướng. Cô nhìn lại một lượt.

Từ dây chuyền, đến vòng tay, bông tai,...tất cả đều được làm rất kĩ xảo và tinh tế.

Nhân viên bán hàng thấy cô phân vân, liền hỏi

- Tiểu thư thích nhất là loại nào?

- Không biết nữa. Cái nào cũng đẹp cả. Cô nói. Nhân viên nghe giọng cô, có chút bất ngờ

Giọng của cô rất trong, và êm như tiếng nhạc du dương vậy!

Hoàng Thuận thấy cô phân vân, liền hỏi cô nhân viên

- Loại nào là đắt nhất ở đây?

Cô nhân viên nghe giọng nói trầm ấm của anh, liền ngược lên, ngay lập tức bị dung mạo của anh làm cho mê mẩn

Cô ta lấy ra một chiếc hộp trắng có in chữ **Luxury**, và nói

- Đây là loại đắt nhất và đẹp nhất được Luxury của Mỹ thiết kế từ loại kim cương đắt giá nhất hiện nay. Đây là số lượng có hạn, tôi thấy nó rất hợp với tiểu thư đây.

Anh cầm lấy và nhìn, thực sự là rất đẹp

Sợi dây chuyền này được làm rất tinh xảo và tinh tế, và lại có đính hột kim cương tím ở giữa, rất đẹp và chắc chắn là rất hợp với Tiểu Nhi

Anh đưa hộp này cho cô, hỏi

- Thích cái này không?

Tiểu Nhi nhìn cái hộp anh đưa, hai mắt sáng lên, cô cầm lấy hộp, thích thú nói

- Đẹp quá! Em muốn mua cái này, em muốn mua cái này...

- Được. Anh mua. Bao nhiêu tiền vậy? Hoàng Thuận cung chiêu nói rồi quay sang hỏi nhân viên

- Là 100 triệu ạ. Cô ta nói

Anh rút ra một xấp tiền đưa cho cô ta, rồi nhận lấy sợi dây chuyền. Đeo cho Tiểu Nhi xong, anh hỏi

- Thế nào?

- Đẹp lắm đẹp lắm! Cô vui sướng nói. Đợi nhân viên tính tiền xong, anh cùng cô rời đi.

Đi hết các quầy hàng này đến quầy hàng khác, trên tay Tiểu Nhi và Hoàng Thuận đầy những túi xách lớn nhỏ.

Cả hai đi chơi đến khoảng 10 giờ đêm thì cũng thấm mệt, Tiểu Nhi nói

- Về thôi

- Ừ. Anh gật nhẹ đầu, rồi đi xuống tầng hầm lấy xe.

Đỡ hết các túi xách ra ghế sau, anh và cô ngồi ghế chính

Vì hôm nay chơi vui nên tâm tình của Tiểu Nhi rất tốt. Cô vui vì một phần được anh dắt đi chơi mua đồ mới, một phần là vì cô mừng khi anh mua cô về và yêu chiều cô.

Tiểu Nhi ngáp dài một cái, cô từ từ nhắm mắt lại và thiếp đi. Hoàng Thuận thấy cô đã ngủ, lái xe đến cột đèn giao thông, anh cởi áo khoác đắp lên người

cô.

Rồi tiếp tục lái xe về nhà. Đến nơi, anh bước xuống xe bấm chuông

Quản gia chạy ra mở cửa, anh lên xe và lái vào trong. Mỹ Dung đang ngủ ở trên phòng, nghe tiếng xe ồn ào bên dưới, cô nheo mắt khó chịu ngồi dậy.

Đi xuống phòng khách thì thấy Hoàng Thuận đang cời giày cho Tiểu Nhi, kể họ là đồng túi xách với đầy nhãn hiệu nổi tiếng

Cô nhìn hai người, chồng nạnh nói

- Aizz, đi chơi về khuya là tật xấu đó nha

- Anh hứa dắt Tiểu Nhi đi chơi, chỉ là muốn cô ấy vui nên mới đi chơi khuya đến vậy. Bộ em tưởng anh thích lắm sao? Hoàng Thuận liếc nhìn em gái hỏi

- Rồi rồi, sao chả được. Cô nói.

Rồi Hoàng Thuận bế Tiểu Nhi lên phòng, Mỹ Dung cũng xách đồng túi chạy theo lên lầu.

Lên đến phòng, anh đặt Tiểu Nhi lên giường lớn. Rồi nhận lấy túi xách từ tay Mỹ Dung rồi đóng cửa đi ngủ.

Thay bộ quần áo ra, anh lấy khăn quấn ngang hông, rồi cời đầm của Tiểu Nhi. Sau đó anh quấn một cái khăn lên người cô.

Tắt đèn ngủ, anh ôm Tiểu Nhi vào lòng rồi cũng thiếp đi.

Trong giấc mơ của Tiểu Nhi, cô nhìn thấy cái cảnh mẹ cô bị xe tông, phần nào dập nát, máu từ đầu và miệng tuôn ra. Cô đau đớn khóc thét, chạy đến bên xác mẹ

Tay nhỏ run rẩy chạm vào người mẹ cô. Cô như kẻ điên dại khóc lóc dưới trời mưa lớn.

Khóc xong, cô ngồi dậy lau nước mắt thì nhìn thấy mẹ kẻ đang cầm cây roi sắt, bà ta quát cây roi vào người cô liên tiếp. Mặc cho cô gào thét van xin như thế nào, bà ta vẫn tiếp tục đánh và còn gia tăng lực đánh vào cô

Tiểu Nhi bị đánh đến độ không thể chống cự, cô chẳng còn tí sức lực nào để mà ngồi dậy. Đang nằm yên đó, chợt Phi Yến từ đâu đi đến, cô ta nắm tóc cô, kéo cô ngồi dậy.

Tiểu Nhi gầy gầy liên tục. Cô ta lôi đầu cô, mạnh tay đem cô vứt vào đồng rác bừa bộn và nói

- Dọn cho sạch sẽ đấy, con đ*.

Cô mệt mỏi gom từng miếng rác bỏ vào thùng. Chưa làm xong việc thì cha cô đi lên phòng, cơ thể ông ta nồng nặc mùi rượu.

Bước chân lao đảo, ông ta thấy cô đang dọn dẹp, lại thấy cô đang bò dưới đất, cơ thể quỵ rũ của cô hấp dẫn ông ta

Máu dâm nổi lên, ông ta đi đến, bắt lấy tay cô và xoay người cô lại. Bàn tay dơ bẩn bóp lấy cặp ngực cô. Ông ta áp môi mình lên đôi môi cô, và hôn ngấu nghiến.

Tiểu Nhi sợ hãi, rên rỉ cầu cứu. Rồi ông ta cời sạch quần áo, định đưa nam căn vào bên trong cô thì mẹ kẻ đi lên.

Thấy cảnh cô và ông ta tình tứ, liền nổi giận đẩy ông ta ra và đánh đập cô, vu oan cho cô cái tội quỵ rũ chồng bà ta.

Tiểu Nhi khóc lóc, cô lắc đầu nguây nguẩy.

Chợt Tiểu Nhi hét lên một tiếng rồi bật dậy, thoát khỏi giấc mơ đáng sợ đó.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sứ Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Quán Cafe Season

Tiểu Nhi ngồi bật dậy, cả khuôn mặt cô thấm đầy mồ hôi, hai chữ "lo sợ" in rõ trên trán nhăn nhui

Tay cô đặt lên lồng ngực, hơi thở gấp gáp, không đều đặn. Hoàng Thuận nằm kế bên, nghe tiếng hét chói tai của cô liền bật dậy.

Anh nhúm mày khó chịu, nhìn sang Tiểu Nhi.

Thấy cô có vẻ khó chịu, lại lo lắng, bất giác anh cũng lo lắng khó chịu theo

- Em sao thế? Anh hỏi

- Sợ...sợ quá....huhu....Tiểu Nhi vừa khóc lóc vừa lo sợ

Hoàng Thuận lại thấy cô khóc, tâm anh trở nên rối bời. Tiểu Nhi khóc lớn, khóc trong nỗi đau, nỗi sợ hãi

Cô cứ nghĩ, khi cuộc sống của cô thay đổi, cô sẽ không phải quan tâm và nhớ đến những dòng ký ức đau khổ đó

Tại sao chứ?! Tại sao...nó lại như vậy?! Nó cứ như là một đoạn phim ngắn, chiếu lại những cảnh tượng đau khổ mà trong đó...cô chính là kẻ bị đau

Tại sao....giấc mơ đó...lại xuất hiện? Cô muốn quên nó, cô muốn quên tất cả, để cô có thể làm lại từ đầu

Tại sao? Tại sao lại vậy?!

Cô nhớ rất rõ, năm cô 17 tuổi, cha cô nhận nuôi cô và đuổi mẹ cô đi. Cô nhớ, lúc đó chiếc xe tải phóng nhanh như một viên đạn được bay ra từ hòng súng

Nó lao nhanh như chớp về phía mẹ cô. Tiếng "rầm" cùng tiếng hét của người đi đường hòa lại, tạo nên sự ồn ào đáng sợ

Cô chạy ra ngoài, cô thấy mẹ cô nằm đó. Bà nằm trên vũng máu, khuôn mặt biến dạng, phần não đập nát lòi ra khỏi đầu.

Cô nhớ khuôn mặt hiền hậu của mẹ cô lúc bà sắp rời khỏi trần gian đáng hận này. Bà đã khóc, bà đã xót thương cho đứa con gái bé bỏng, cứ như bà đã biết, con bà sẽ phải sống đau khổ

Cô nhớ, ba năm sau, cô sống trong đòn roi đau rát của bà mẹ kế độc ác. Cô bị đánh, bị đánh đến cơ thể rỉ máu, đâu đâu trên cơ thể nhỏ bé cũng có máu và vết bầm

Cô nhớ, năm cô 21 tuổi, cô đã bị cha ruột cưỡng hiếp ngay trong phòng của Phi Yến và bị mẹ kế vu oan cho tội quyến rũ chồng bà ta.

Cô nhớ tất cả, cứ như chỉ mới hôm qua thôi, cô đã gặp cả đồng nghiệp kinh hoàng

Hoàng Thuận nhìn về mặt lo sợ của cô, anh cảm nhận được bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy áo anh run lên bần bật.

Ôm chặt cô vào lòng, anh không khỏi lo lắng, rốt cục là cô mơ thấy cái quái gì vậy chứ?!

Tức giận, lo lắng, cùng sự mệt mỏi hòa lại vào nhau khiến hai con người trở nên khó chịu đến phát điên

Lấy điện thoại, anh bấm lẻ một dãy số.

"- Đến khám bệnh cho tiểu thư ngay. Tôi cho cậu 5 phút."

Nói xong, không để bên kia kịp trả lời, anh cúp máy rồi gọi cho Thành Quang

"- Điều tra về cuộc sống trước, sau của Tiểu Nhi khi còn ở Loan gia."

Lại không để cho cậu bạn thân kịp định thần lại thì cúp máy. Hai người được gọi nổi xung thiên lên

"- Ít nhất cũng phải để người ta trả lời nữa chứ."

Hoàng Thuận quăng điện thoại lên ghế sofa, anh ôm Tiểu Nhi vuốt ve một hồi, thấy cô nín khóc mới thả lỏng tay nhưng vẫn ôm

Còn Tiểu Nhi khóc một hồi, cô cảm nhận được lông má uơn ướt, liền nhìn lồng ngực anh đã bị cô đổ lên một chút nước mặn chát

Tiểu Nhi đưa đôi mắt nâu trong veo ngấn lên nhìn anh cái miệng nhỏ chúm chím đáng yêu. Cô là đang làm nũng với anh sao? Đáng yêu chết đi được!!!

Hoàng Thuận đỏ mặt, anh ôn nhu đặt lên má cô một nụ hôn ngọt. Coi như là dỗ ngọt tiểu yêu tinh này vậy!

Tiểu Nhi được anh hôn, cô thích thú đáp lại anh bằng một nụ hôn hết sức lãng mạn và đáng yêu

Rồi cô chui rúc vào lòng anh, hai tay quàng lên cổ anh. Hoàng Thuận yêu chiều nói

- Đi thay đồ thôi.

- Dạ. Tiểu Nhi gật nhẹ đầu. Anh bế cô đưa vào phòng tắm

Khoảng 15 phút sau...

Cả hai rời khỏi phòng ngủ. Tiểu Nhi khoác tay Hoàng Thuận đi xuống phòng khách

Lúc này vị bác sĩ được anh mời đến đang khoanh tay ngồi trên ghế tức giận. Khuôn mặt đen sì như cái đất nồi.

Mỹ Dung ngồi kế anh ta, nở nụ cười ngượng

Thấy Tiểu Nhi xuống, cô nói

- A, Tiểu Nhi xuống rồi sao? Lại đây ăn bánh su kem nè.
- Dạ. Tiểu Nhi nhỏ giọng. Vị bác sĩ đưa khuôn mặt đen lên nhìn anh, tức giận chỉ tay vào mặt nói
- Tên đáng chết nhà cậu, để người ta yên ổn vào buổi sáng không được hay sao? Gọi thì ít nhất cũng để tôi Alo một cái chứ!
- Ô. Anh hờ hững đáp bằng một từ ngữ lạnh băng

Vị bác sĩ lại càng tức hơn, anh ta lấy một hơi thật sâu, hít vào thở ra

Tiểu Nhi ngồi trên đùi Hoàng Thuận, cô nhìn vị bác sĩ, cau mày suy tư

Người này khá quen. Hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải

- Anh Phong, bình tĩnh chút đi. Làm gì dữ vậy? Dù sao anh cũng hiểu rõ anh ấy mà. Mỹ Dung nói

Lãnh Nghiên Phong nề tình Mỹ Dung là bạn thân của anh và là em gái của thằng bạn thân, anh thở dài và gật đầu

- Biết rồi.

Tiểu Nhi nằm trong lòng Hoàng Thuận, liên tục cố gắng nhớ xem người này là ai.

Mà Nghiên Phong thấy Tiểu Nhi nép trong người Hoàng Thuận, anh nhướn người lên, cố gắng nhìn khuôn mặt cô.

Hai người nhìn nhau một hồi, chợt Nghiên Phong nhớ ra được điều gì đó, anh ta la lớn

- Đúng rồi, em là cô gái nhập viện vào bảy năm trước do bị thiếu chất nặng nề và bị thương nặng đầy mình không?

Tiểu Nhi cau mày khó hiểu, chợt cô cũng nhớ ra anh là vị bác sĩ lần đó, liền gật nhẹ đầu

- Dạ phải

Hoàng Thuận và Mỹ Dung nhìn nhau khó hiểu, anh hỏi

- Hai người...biết nhau sao?
- Biết chứ. Cô gái này vào bảy năm trước nhập viện với thể trạng yếu kém, có thể nói là gần như sắp trở thành cái xác khô đấy. Nghiên Phong trả lời

Hoàng Thuận nhìn anh ta có chút ngạc nhiên, rồi lại nhìn Tiểu Nhi. Trong lòng tự dung dâng lên một cảm giác bức bối đến khó chịu, anh nói với Mỹ Dung

- Em vào bếp làm cháo cho Tiểu Nhi giúp anh

- Dạ. Mỹ Dung gật đầu rồi xin phép rời đi

- Khám cho Tiểu Nhi. Hoàng Thuận quay sang nói với Nghiên Phong

Anh ta gật đầu rồi bắt đầu khám cho cô. Trong lúc khám, anh ta mơ hồ cảm nhận được cảm giác khó tả này, sự khó chịu khiến lông mày anh nhíu chặt lại

Suy nghĩ một hồi, anh ghi chép vài thứ rồi nói

- Chúng ta có thể nói chuyện riêng một chút được không?

Hoàng Thuận nhìn Nghiên Phong với vẻ mặt khó hiểu. Chuyện gì lại khiến anh ta không thể nói ra tại đây?!

Không lẽ có gì đó rất nghiêm trọng sao?

Hoàng Thuận suy nghĩ một hồi, anh gật đầu, rồi nói với Tiểu Nhi

- Bé ngoan, ở nhà chơi với Mỹ Dung nhé? Anh đi làm chút việc, chút sẽ về.

- Anh...phải đi thật sao? Tiểu Nhi đưa về mặt đau khổ lên nhìn anh hỏi

- Ủ. Chút anh sẽ về. Hứa đấy. Hoàng Thuận dịu dàng nói

Tiểu Nhi không biết phải làm gì, cô gật đầu, rồi nhướn người lên, bắt giác đặt lên môi bạc một nụ hôn

Hoàng Thuận bất ngờ. Nụ hôn này, không ngắn cũng không dài, tuy chỉ là cái chạm môi nhẹ, nhưng anh lại có thể cảm nhận được vị ngọt lịm trên môi cô
Mặc dù rất ít!!!

Nghiên Phong nhìn Tiểu Nhi, trong lòng không hiểu sao lại có cảm giác lo lắng, bất an. Cứ như thể nó sẽ nhanh chóng xảy ra thôi!

Tuy không rõ, nhưng lại...

Thở dài một tiếng, Nghiên Phong đứng lên nói, giọng nói lạnh lẽo

- Đến Season Cafe đi. Tôi đợi cậu

- Ủ. Anh đáp lại. Nghiên Phong liếc nhìn Tiểu Nhi, anh nhanh chóng rời đi.

Mỹ Dung mang cháo lên thì cũng là lúc Hoàng Thuận buông Tiểu Nhi ra, anh nói

- Ở nhà chăm sóc Tiểu Nhi một chút. Lát anh về

- Anh đi đâu sao? Mỹ Dung hỏi

- Ủ. Hoàng Thuận gật đầu rồi lên phòng thay đồ

Mỹ Dung nhìn bộ dạng lo sợ của Hoàng Thuận, cô khá ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên cô thấy anh như thế!

Tiểu Nhi nhìn Hoàng Thuận đi lên lầu, đôi mắt nâu sụp xuống, không hiểu sao trong tim lại có chút nhói

Mỹ Dung nhìn Tiểu Nhi, cảm nhận được bầu không khí khá tệ, cô lên tiếng

- Tiểu Nhi, ăn sáng thôi!

- Dạ. Tiểu Nhi gật đầu rồi đi đến ngồi cạnh Mỹ Dung

Cô ngoan ngoãn há miệng ra cho Mỹ Dung đút ăn

Một lúc sau, Hoàng Thuận đi xuống, anh nói

- Đi đây.

Tiểu Nhi không hiểu sao lại thấy lo lắng, cô chạy đến nắm vạt áo anh. Hoàng Thuận nhìn cô, anh dịu dàng nói

- Ngoan, chút anh về. Hứa mà

- Dạ. Anh đi nhớ về sớm nha. Em sợ lắm. Cô ghen ngào nói, nước mắt không hiểu sao lại rơi xuống

- Ủ, anh biết rồi. Hoàng Thuận hôn lên má cô một cái. Rồi anh mang giày rời đi.b

Mỹ Dung đi đến nói

- Tiểu Nhi ăn giỏi nào! Một lát anh Thuận sẽ về mà

- Dạ. Tiểu Nhi gật đầu rồi ngồi kế Mỹ Dung, tiếp tục ăn sáng

Hoàng Thuận lái xe đến quán cafe Season. Anh vừa bước xuống xe thì một đám nữ nhân bu đến, chặn đường không cho anh đi

"- Thiếu gia, em nhớ anh ~~."

"- Ứng thiếu gia, đi chơi với em đi. "

"- Ưng thiếu gia, anh đẹp quá à ~. Đêm nay đi với em nha "

"- Ưng thiếu gia, anh muốn gì em cũng sẽ chiều anh hết á ~."

Một loạt nữ nhân nói ra những câu khiến anh nổi hết cả da gà. Anh rất ghét mùi nước hoa và sự dụ dỗ của chúng. Nó khiến anh ghê tởm!

Nghiên Phong ngồi trong quán Café, thấy Hoàng Thuận đang gặp "rắc rối", anh bật cười, liền cho người đi ra "dọn" đường.

Hoàng Thuận may mắn thoát khỏi đám phiền phức, anh chỉnh lại quần áo rồi đi vào bên trong

Nghiên Phong chống cằm, giờ một tay lên ý bảo ở đây. Hoàng Thuận đi đến ngồi đối diện. Anh gọi một tách cà phê rồi ngồi dựa lưng vào thành ghế

Đội phục vụ mang cà phê đến, anh và Nghiên Phong mới bắt đầu cuộc trò chuyện.

- Có chuyện gì nghiêm trọng lắm sao? Hoàng Thuận hỏi

- Phải. Tôi nói xong thì đừng đánh đấy nhé. Nghiên Phong nói

Hoàng Thuận gật nhẹ đầu, bắt đầu lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7-2: Giới Thiệu Nhân Vật (2)

Mik sẽ giới thiệu ba nhân vật mới vừa xuất hiện không lâu nhé!

Tô Thành Quang: 28 tuổi, là bạn thân của Ưng Hoàng Thuận và Lãnh Nghiên Phong. Anh là người vui tính, hay cười hay nói, dung mạo khá chuẩn người mẫu. Gia đình anh khá giả, tuy công ty không lớn nhưng rất nổi tiếng. Để trả ơn cho Ưng gia về việc cha của Hoàng Thuận cứu vớt công ty của Tô gia, Tô Thành Quang đã xin đi theo làm thư ký riêng cho Hoàng Thuận

Trịnh Mỹ Dung: 26 tuổi, là con nuôi của Ưng gia. Bị cha mẹ bỏ rơi ngay trước cổng cô nhi viện, cô sống trong sự cô lập ở cô nhi viện. May mắn thay, cô được cả Ưng gia để ý tới, liền mang cô về và cho cô trở thành Trịnh tiểu thư của Ưng gia. Cô vốn là người dịu dàng nhưng trong tổ chức, cô là tay sát thủ giết người không để lại dấu vết

Lãnh Nghiên Phong: 28 tuổi, là người có cùng hoàn cảnh với Lý Tiểu Nhi. Anh cũng là đại thiếu gia nhưng lại bị cha và mẹ kế đối xử tàn bạo. Trong một lần đi lấy hàng giúp cha, anh gặp Hoàng Thuận và được cậu mua về với số tiền lớn. Nhờ Ưng gia nuôi nấng ăn học đàng hoàng, ước mơ làm bác sĩ trở thành hiện thực. Anh là người khá trầm lặng, nhưng đôi khi cũng vui tính.

Lãnh Nghiên Phong sẽ xuất hiện trong chương thứ 7, các bạn nhớ đón xem nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Giấu chuyện

Vào buổi trưa nóng bức oi ả, bên ngoài biệt thự Ưng gia, bầu trời trong xanh, mây trời bông bành.

Cái nắng oi ả khó chịu đó khiến người đi đường không khỏi mệt mỏi, cái cảm giác nóng bức này cứ như đang ở trong phòng bếp kín

Trời nóng tới nỗi không có một miếng gió nào thoảng qua để xua tan cái nóng, cây cối xanh tươi như muốn chết khô dưới "thần lửa"

Trong biệt thự Ưng gia, trên lầu 2, trong căn phòng được làm mát bởi máy điều hòa, Hoàng Thuận ngồi ngay bàn làm việc, ánh mắt chăm chú nhìn vào

văn kiện

Bề ngoài thì cứ tưởng là anh đang xem văn kiện, nhưng đã 2 giờ đồng hồ trôi qua, trong tâm trí anh liên tục nhớ đến cuộc trò chuyện giữa anh và Lãnh Nghiên Phong

"- Có chuyện gì rất nghiêm trọng sao? Hoàng Thuận hỏi

- Phải. Tôi nói xong thì đừng đánh đấy nhé. Nghiên Phong mỉm cười nói

Hoàng Thuận gật nhẹ đầu, anh nhìn Nghiên Phong như đang chờ đợi. Đôi tai cứ dỏng lên lắng nghe từng chữ một

Nghiên Phong hít một hơi thật sâu, anh ta chuẩn bị tinh thần xong, chậm rãi nói

- Thật ra...Tiểu Nhi nhà cậu do đã trải qua một thời gian sống khủng hoảng, khiến tâm tình cô ấy luôn căng thẳng, lo lắng. Cũng vì thế, mà những dòng ký ức xưa cũ giống như một đoạn phim trình chiếu lại một cách rõ rệt, biến thành cơn ác mộng khiến Tiểu Nhi hoảng sợ.

Từng câu từng chữ tuôn ra từ miệng Nghiên Phong đều được Hoàng Thuận thu hết vào tai

Thấy anh ta không nói gì, Hoàng Thuận cau mày, thở dài hỏi

- Chỉ có vậy thôi sao?

Nghiên Phong suy nghĩ một hồi, anh lắc đầu, nói tiếp

- Không, thật ra thì trong lúc khám cho Tiểu Nhi, tôi cảm thấy có chút lo lắng bất an.

- Tại sao? Hoàng Thuận hỏi

- Đây chỉ là suy đoán của tôi nhưng...khi về nhà, cậu hãy hỏi Tiểu Nhi xem cô ấy có...bị đau đầu không nhé? Nghiên Phong trầm giọng nói

Hoàng Thuận tỏ vẻ khó chịu trước câu nói của Nghiên Phong. Anh hỏi tiếp

- Rốt cục là cậu muốn nói gì?

- Hiện tại đây chỉ là suy đoán thôi. Nếu cô ấy thường hay đau đầu, hãy đưa đến bệnh viện. Tôi sẽ cho cậu biết rõ hơn. Nghiên Phong đáp

Hoàng Thuận cau mày lại, không hiểu sao chỉ vì câu nói này mà anh lại cảm thấy bất an.

- Tôi hiểu rồi. Về đây. Hoàng Thuận đứng lên, anh rút tay vào túi quần, nhanh chóng rời khỏi quán cafe

Nghiên Phong nhìn bóng lưng anh khuất dần, đôi mắt xanh sụp xuống, thở dài một tiếng để trút sự lo lắng ra khỏi mình."

Nhớ đến cuộc trò chuyện đó, có thể thấy hành động và biểu cảm của Nghiên Phong có gì đó rất lạ.

Cảm thấy bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, anh đặt văn kiện lên bàn rồi rời khỏi phòng

Bên dưới phòng khách, Tiểu Nhi ngồi xem tạp chí thời trang. Đôi mắt nâu xinh đẹp liên tục sáng lên khi nhìn những tác phẩm thời trang tuyệt đẹp.

Hoàng Thuận đi xuống, thấy cô đang chăm chú vào những bộ dạ phục tuyệt đẹp, anh mỉm cười đi đến ôm lấy eo nhỏ của cô

Tiểu Nhi giật nảy mình, cô quay sang nhìn anh, chu môi nói

- A, anh đáng ghét quá!

Hoàng Thuận nhìn cái môi nhỏ đáng yêu của cô, thật chỉ muốn hôn lên môi nhỏ này một cái cho đã thôi.

Ngắt mũi nhỏ của cô, anh cưng chiều hỏi

- Bảo bối sao nói thế?

- Anh xuống thì cũng lên tiếng chứ! Làm em giật mình à! Cô phụ vụ nói

Anh hôn lên trán nhũn nhụi một cách ngọt ngào, điều này làm Tiểu Nhi có chút thích thú và vui

Cô chui vào lòng anh, đưa cho anh xem ảnh một nữ người mẫu đang mặc một bộ váy cúp ngực màu đỏ, mang giày cao gót màu đỏ rất đẹp

- Đẹp không? Tiểu Nhi hỏi

- Đẹp nhưng không bằng tiểu mỹ nhân của anh. Hoàng Thuận nói

Tiểu Nhi đỏ mặt. Cô vui đầu vào lòng anh để che đi khuôn mặt đã đỏ lựng từ bao giờ

Hoàng Thuận biết cô ngại, anh ôn nhu vuốt ve cô, hỏi

- Dạo gần đây em có thường bị nhức đầu không?

Tiểu Nhi nghe anh hỏi, cô nói

- Dạ có. Thường bị đau nửa đầu. Nhưng mà nhờ có chị Dung cho uống thuốc nên chắc là ổn rồi

Hoàng Thuận cau mày, có lẽ anh phải gọi điện cho Nghiên Phong rồi

Nghĩ là làm, anh ôm cô vào lòng, lấy điện thoại ra và bấm một dãy số

"- Alo.

- Chuẩn bị đi. Ngày mai tôi đưa Tiểu Nhi đến bệnh viện

- Máy giờ?

- Khoảng 9 giờ sáng.

- Biết rồi."

Cúp máy, anh quay sang hỏi cô

- Ngày mai đến bệnh viện nhé?

- Tại sao? Cô hỏi. Không phải sức khỏe của cô rất bình thường sao? Đến bệnh viện làm chi?!

- Em nói là bị đau đầu. Anh lo nên muốn đưa em đến bệnh viện khám. Hoàng Thuận nói

Tiểu Nhi vui vẻ gật đầu. Cô thích sự chiều chuộng và sự quan tâm của anh. Nó rất ấm áp!

Tiểu Nhi nằm trong lòng anh một hồi, cô ngáp dài. Lòng ngực anh vừa to lại rất ấm, cô vui thân hình nhỏ bé vào sâu trong lòng ngực ấm. Cảm giác buồn ngủ ập đến, đôi mắt nâu sụp xuống, cô dần thiếp đi lúc nào không hay

Hoàng Thuận định lấy remote để bật tivi nhưng khi nghe tiếng thở đều đều cùng tiếng khò khò của cô, anh nhìn xuống.

Tiểu Nhi khi ngủ trông rất đáng yêu! Vẻ đẹp thuần khiết này ngay từ đầu đã hút hồn anh, bây giờ nhìn đáng vẻ đáng yêu này của cô, anh không khỏi mê mẩn

Nhìn bé con ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, Hoàng Thuận đưa bàn tay thô ráp nhẹ nhàng đặt lên má cô, anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô

- Anh sẽ dùng cả đời để bảo vệ em, bé con ạ!

Hoàng Thuận trầm giọng, anh nhẹ nhàng kéo cơ thể nhỏ của cô vào sâu trong lòng ngực mình nhiều hơn. Vén những lọn tóc lòa xòa trên khuôn mặt nhỏ, anh mỉm cười

Lấy remote bật tivi lên, anh nhấn nút - VOL để âm thanh đi xuống còn con số 20. Làm như thế sẽ tốt hơn, giúp Tiểu Nhi nhà anh không bị đánh thức bởi tiếng ồn

Đang ngồi coi đá bóng, chợt Hắc Phong từ ngoài cổng đi vào, anh cầm một tờ giấy, đi đến ngồi đối diện Hoàng Thuận

- Điều tra xong rồi sao?

- Ừ. Xem đi. Hắc Phong đưa tờ giấy cho Hoàng Thuận

Đôi mắt anh lướt nhanh trên dòng chữ nguệch ngoạc của ban thân

" Năm 17 tuổi, mẹ ruột mất do bị tai nạn giao thông. Một tuần sau nhập viện do bị đánh đập dã man và bị bỏ đói.

Ngày nào cũng như ngày nấy, luôn bị đánh đập, bị hành hạ, phải lao động nhiều và thường xuyên mất sức do mệt mỏi và thiếu chất

Năm 21 tuổi, sau khi bị mẹ kế đánh, cô bị cha ruột cưỡng hiếp trong lúc dọn phòng cho Loan Phi Yến và lại bị mẹ kế đánh do tội quyến rũ chồng bà ta nhưng đó là oan

Năm 23 tuổi, bị cha mẹ cho vào chuồng chó sống vì tội làm hỏng đôi giày quý của Loan Phi Yến. Ngày ngày phải dành ăn với chó, chơi với chó

Đầu năm 24 tuổi, suýt chết vì bị mẹ kế xô ngã từ tầng 2 xuống vườn. May mắn là té xuống bụi cây, bị xây xát khá nặng.

Trước 1 tuần khi về Ung gia, bị cha ruột hành hạ và cưỡng hiếp lần 2. "

- Có vẻ như Tiểu Nhi đã bị mất đi đời con gái rồi. Hắc Phong nói

Hoàng Thuận tức giận vô nát tờ giấy, máu nóng sôi sùng sục, anh chỉ muốn chạy đến Loan gia để giết chết lũ máu lạnh

Nhìn xuống cô gái nhỏ bé đã bị hành hạ dã man, trái tim anh đau đớn tột độ, cứ như là hàng nghìn mũi tên đâm sâu vào trái tim anh

Cô đã sống một cuộc đời đầy đau khổ. Trái tim của cô hẳn đã chịu quá nhiều tổn thương.

Nhìn cô gái bé nhỏ này, anh thương xót cho cuộc đời đầy đau đớn của cô.

- Nếu bọn chúng đã không muốn sống, chúng ta sẽ từ từ chơi với chúng. Hoàng Thuận nói, giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương

Hắc Phong rung mình, lúc Hoàng Thuận tức giận là cái lúc mà anh trông giống như tử thần nhất, có thể lấy đi hàng ngàn mạng người!

Bé Tiểu Nhi đi lên phòng ngủ, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường lớn.

Tiểu Nhi ngủ say không biết gì, Hoàng Thuận đặt lên má cô một nụ hôn, anh đắp chăn cho cô thật cẩn thận rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng

Hắc Phong ngồi trên ghế sofa chờ Hoàng Thuận. Thấy anh xuống, anh ta đứng lên hỏi

- Vậy cậu tính làm gì?

- Tôi sẽ chờ thời cơ thích hợp để xử lý chúng. Về đi. Hoàng Thuận nói

Hắc Phong tức giận. "Về đi " là ý gì chứ? Rõ ràng là muốn đuổi người

Ôm sự giận dữ rời khỏi Ung gia, anh lấy xe phóng nhanh đến quán Bar A Hoàng.

Hoàng Thuận ngồi phịch xuống ghế, hai tay anh đan lại, đôi mắt trở nên lạnh lẽo, sắc bén.

Trong thâm tâm anh hiện tại chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là trả thù cho Tiểu Nhi!

Buổi chiều, Tiểu Nhi sau khi tỉnh dậy, được Hoàng Thuận dắt đi chơi, cô cảm thấy rất vui.

Lái xe đưa cô đến công viên Bạch Lam, anh cùng cô tay trong tay dạo mát

Tiểu Nhi thích thú ngắm những bồn hoa tươi đẹp, nghịch nước với anh, chơi đùa với bọn trẻ sống gần công viên

Đến tối, anh đưa cô về nhà sớm để nghỉ ngơi.

Cả đêm hôm đó, Tiểu Nhi nằm trong vòng tay của anh, cô ngủ rất ngon.

Nhưng ác mộng thì lại xuất hiện trong giấc mơ của cô, khiến Tiểu Nhi lo sợ và luôn khó chịu cả buổi sáng

- Bảo bối, thay đồ rồi đến bệnh viện thôi. Hoàng Thuận nói, anh lấy trong tủ quần áo một chiếc đầm đỏ hai dây.

Tiểu Nhi nhận lấy rồi chạy vào phòng tắm thay đồ.

Xong xuôi, cô cùng anh đến bệnh viện LA. Bước xuống xe, Tiểu Nhi nhìn bệnh viện.

Bệnh viện LA là bệnh viện lớn nhất ở Bắc Kinh. Bệnh viện này tuyển người rất kỹ, Nghiên Phong là người đứng đầu bệnh viện, anh thường duy trì tác phong làm việc Nhanh - Gọn - Hiệu quả.

Vì thế bệnh viện anh rất có danh tiếng, kỹ thuật máy móc và quy mô đều rất tốt, rất đáng tin cậy.

Tiểu Nhi nhìn bệnh viện lớn này, trong lòng không khỏi thán phục. Trước đây khi đến bệnh viện này, cô không có cơ hội được nhìn vì lúc đó đang trong tình trạng hôn mê bất tỉnh

Hoàng Thuận nhìn vẻ thích thú của cô, anh ôn eo cô và nói

- Đi thôi.

Tiểu Nhi gật nhẹ đầu, cô cùng anh sai bước vào trong bệnh viện

Vừa vào bệnh trong đã thấy hai đội ngũ gồm một đội y tá chuyên nghiệp và một đội bác sĩ với chuyên môn cao.

Tiểu Nhi hơi bất ngờ, chỉ là khám bệnh bình thường thôi, sao lại cần nhiều người đến thế?!

Bỏ qua chuyện đó, cô cùng anh đi đến chỗ họ, Nghiên Phong từ trong đội bước ra, nói

- Chào em, chúng ta bắt đầu được rồi chứ?

- Dạ. Cô gật nhẹ đầu, rồi cùng anh ta đi vào phòng. Hoàng Thuận ngồi ngoài ghế chờ.

Tiểu Nhi nằm trên giường lớn, sau khi trả lời vài câu hỏi của Nghiên Phong, cô được y tá tiêm thuốc mê.

Tiểu Nhi dần chìm sâu vào giấc ngủ, Nghiên Phong cùng mọi người bắt đầu tiến hành xét nghiệm chẩn đoán

Sau hai tiếng đồng hồ thì đợt xét nghiệm chẩn đoán cũng xong, Tiểu Nhi tỉnh dậy thì thấy Hoàng Thuận đang ngồi kế bên

Anh nhìn cô, mỉm cười hỏi

- Thế nào?

- Em ổn rồi ạ. Cô trả lời, cố gắng ngồi dậy, lưng dựa vào thành giường.

- Bác sĩ nói thế nào vậy anh? Cô hỏi

Hoàng Thuận nhìn cô, anh nhớ đến cuộc trò chuyện

"- *Tiểu Nhi thế nào? Hoàng Thuận hỏi*

- *Cô ấy....đã mắc phải một căn bệnh khá nguy hiểm, cần phải phẫu thuật gấp. Nghiên Phong nói*

- *Rốt cục là bệnh gì? Hoàng Thuận mất kiên nhẫn, anh đập mạnh tay xuống bàn, tiếng "rầm" nghe thật rất!*

- *Là...bệnh khối u. Anh ta trầm giọng*

Hoàng Thuận như không tin vào tai mình, anh lấp bắp

- *K..kh..ối..u..u sao?*

- *Phải. Nghiên Phong gật đầu.*

Một tiếng sét đánh ngang tai anh, bỗng dưng hơi thở anh trở nên gấp gáp và nặng nề. Tay anh đặt lên lồng ngực, hơi thở ngày càng dồn dập và nặng hơn.

Trán anh đổ đầy mồ hôi, lông mày cau chặt lại. Nghiên Phong hoảng lên, liền nhanh chóng lấy thuốc ra, cho anh uống. "

Nhớ đến chuyện đó, trong lòng anh không khỏi đau đớn. Hoàng Thuận giả vờ như không có gì xảy ra, anh nói

- Em chỉ là bị thiếu máu nên thường chóng mặt và đau đầu thôi. Sẽ ổn mà.

Tiểu Nhi nhìn anh khó hiểu, cô gật nhẹ đầu. Mặc dù cô cảm thấy hơi nghi ngờ lời nói của anh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Gặp gỡ "mẹ chồng tương lai";

Sau khi rời khỏi bệnh viện LA, vì Tiểu Nhi nói muốn ăn bánh kem vị dâu tây nên anh đưa cô đến cửa hàng bánh ngọt Love Cake.

Đến nơi, đôi mắt nâu sáng lên một cách đầy thích thú khi nhìn thấy một cửa hàng bánh xinh đẹp

Cửa hàng bánh ngọt Love Cake được một nữ nhân yêu thích đồ ngọt có quan hệ với Hoàng Thuận xây dựng lên. Tên cô là Dạ Khả Ái.

Bên ngoài cửa hàng bánh ngọt này được trang trí rất giản dị với màu nâu gỗ và màu nâu socola kết hợp. Bên cạnh cửa của cửa hàng là một chiếc bảng màu nâu ghi *Love Cake*.

Bước vào bên trong, cửa hàng này không khác nào một tiệm cafe sang trọng với đầy đủ các thiết bị như quạt trần, máy lạnh, bộ bàn ghế và không gian thật rộng rãi thoáng mát. Ở bốn góc tường là cây phong thủy lưỡi hổ sắc bén.

Những bản nhạc du dương êm dịu phát ra mang đến cho các khách hàng một bầu không khí dễ chịu, thoải mái.

Tiểu Nhi nhìn một lượt, cô nói

- Ở đây thật tuyệt a!

- Thích không? Hoàng Thuận hỏi

Cô gật đầu cái rụp. Bỗng từ đâu, một nữ nhân xinh đẹp đi đến. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng tay dài và chiếc váy đen dài ngang đùi, cô mang đôi giày cao gót màu đen. Mái tóc tím than được buộc gọn lên cao. Khuôn mặt nhỏ nhắn không chút tạp hóa khiến cô trở nên xinh đẹp bội phần

Cô gái đi đến, Tiểu Nhi nhìn cô, không khỏi thán phục

" *Cô gái này, thật xinh đẹp!*"

- Chào anh. Cô gái lên tiếng

- Chào, vẫn như thường ngày nhỉ? Hoàng Thuận nói

Tiểu Nhi thấy anh nói chuyện với cô gái này, cô cho là anh có quen biết với cô ấy, liền hỏi

- Anh biết cô ấy sao?

Cô gái nghe Tiểu Nhi hỏi chuyện Hoàng Thuận, liền lên tiếng

- Chào cô, tôi là Dạ Khả Ái. Cho hỏi quý danh của cô là gì?

- O....dạ, tôi tên là...Lý Tiểu Nhi. Cô trả lời, tên của cô ấy thật đẹp

Dạ Khả Ái mỉm cười, cô đi đến bắt tay với Tiểu Nhi, và nói

- Rất vui được gặp cô. Mong sau này quan hệ giữa cả hai sẽ tốt

Tiểu Nhi gật nhẹ đầu, cô hỏi

- Cô...bao nhiêu tuổi?

- Tôi 24, còn cô? Khả Ái trả lời, hỏi ngược lại cô

- Tôi cũng...24 tuổi. Tiểu Nhi nhỏ giọng. Khả Ái thích dáng vẻ của Tiểu Nhi, liền quay sang nói với Hoàng Thuận

- Đây là người yêu của anh sao?

- Là vợ tương lai của anh. Hoàng Thuận nói.

Câu nói của anh khiến Khả Ái sốc nặng. Cô quá đỗi bất ngờ khi nghe câu nói này. Còn Tiểu Nhi khi nghe anh nói cô là vợ anh thì ngây thơ hỏi

- Đó là gì vậy?

Cả hai nhìn Tiểu Nhi, anh ôm cô vào lòng và nói

- Rồi em sẽ biết. Khả Ái nhìn cô, cô ấy vui vẻ nói

- Vậy sau này chúng ta là bạn nhé?

Từ khi sinh ra đến giờ, Tiểu Nhi chưa từng có một người bạn. Cô không biết "tình bạn" là gì, vì thế luôn mong muốn có một người bạn thân có thể lắng nghe tâm sự của mình. Bây giờ lại được Khả Ái mời làm bạn, cô vui mừng còn không hết nữa là.

Gật đầu cái rụp, cô mỉm cười, để lộ má núm đồng tiền đáng yêu. Khả Ái vui vẻ dắt cô đi đến chỗ bàn ở góc trái và ngồi

- Tiểu Nhi thích ăn bánh gì? Khả Ái hỏi

- Bánh dâu tây. Cô trả lời. Khả Ái gật đầu rồi tung tăng đi lấy bánh.

Hoàng Thuận nhìn đáng vẻ vui mừng của Tiểu Nhi khi có bạn, anh ngồi sát lại gần cô, hỏi

- Thích lắm sao?

- Dạ thích. Cô gật đầu. Ai có bạn mà lại không vui cơ chứ!

Khả Ái nhảy chân sáo, tay cầm đĩa bánh đem đến đặt lên bàn rồi nói

- Ăn đi Tiểu Nhi. Cái này là mình đãi miễn phí cho cậu đấy

- Cảm ơn Khả Ái. Cô vui vẻ nói. Rồi cầm muỗng xúc bánh ăn

Điều này có vẻ như rất kì lạ đúng không? Ngay cả Khả Ái cô cũng thấy lạ nữa. Vì ở nước ngoài hay những nơi sang trọng, những gia đình danh giá và gia giáo, họ đều ăn bánh bằng nĩa.

Hoàng Thuận bật cười, anh lấy nĩa đưa cho cô và nói

- Ăn bánh thì phải dùng cái này mới đúng

Tiểu Nhi ngáy thơ nhìn anh, cô cầm nĩa lên, rồi một phát đâm thẳng vào miếng bánh.

Khả Ái nhìn bộ dạng trẻ con của cô, cô không thể nào nhịn cười được

- Để tớ chỉ cho. Khả Ái cầm tay Tiểu Nhi ngồi dạy cô cách cầm nĩa. Tiểu Nhi gật đầu sau khi biết cách sử dụng nĩa, cô bắt đầu ăn một cách từ tốn như một tiểu thư

Dù trước đây từng là người hầu nhưng đôi khi do bản tính hậu đậu, Tiểu Nhi thường hay gặp rắc rối nho nhỏ

Miếng kem dính lên mép miệng cô, Tiểu Nhi lấy tay quét miệng

Hoàng Thuận nhìn cô, anh lắc đầu thở dài. Tiểu Nhi nhà anh thật là..

- Tiểu Nhi à, nếu bị vậy thì phải lấy khăn chùi chứ! Khả Ái trách móc

Tiểu Nhi gật nhẹ đầu. Cô lấy khăn chùi sạch miệng.

Đúng lúc đó, Phi Yến xưng bạn cô ta đi ngang qua cửa hàng. Thấy cảnh Hoàng Thuận yêu chiều Tiểu Nhi, và cả cô chủ cửa hàng cũng rất thân thiện với cô ấy, trong lòng cô ta không khỏi ghen tức.

Bàn tay cô ta siết chặt thành nắm đấm, máu ghen nổi lên, định sẽ vào đó để làm nhục mặt Tiểu Nhi nhưng Triều Vĩnh Hi liền ngăn cản cô ta và nói

- Muốn trả thù thì phải đợi thời cơ chín muồi. Cậu mà vào đó bây giờ, người mất mặt là cậu chứ không phải nó đâu

Phi Yến nghe bạn nói có lý, cô ta hậm hực cho qua, kéo tay Triều Vĩnh Hi rồi đi nhanh chóng. Sau khi ăn xong, Tiểu Nhi chào tạm biệt Khả Ái rồi lên xe ra về cùng Hoàng Thuận

Khả Ái nhìn chiếc xe khuất dần vào làn đường, cô mỉm cười

- Thật là một cô bạn đáng yêu!

Hoàng Thuận lái xe đưa cô về biệt thự. Bước vào bên trong, Mỹ Dung đang ngồi nói chuyện với Thành Quang và một nữ nhân trạc 50 tuổi.

- Mẹ! Hoàng Thuận lên tiếng, cắt ngang cuộc trò chuyện giữa ba người

- Về rồi sao? Mẹ anh nghe tiếng anh liền hỏi. Bà ngược lên nhìn cậu con trai cưng của mình.

Rồi bà nhìn sang Tiểu Nhi đang đứng cạnh Hoàng Thuận. Ngay từ đầu gặp cô, bà đã có thiện cảm với cô

Vì sao? Bởi vì nhìn cô rất giống với cô bạn thất lạc đã qua đời vào bảy năm trước. Mà..chuyện này cũng khá trùng hợp vì anh thường kể về cô cho mẹ anh nghe, và tất nhiên là cũng có đề cập về chuyện mẹ cô

Bà nhìn cô từ trên xuống dưới, thân hình nhỏ bé, khuôn mặt nhu mì, làn da trắng hồng, mái tóc nâu hạt dẻ, cô rất đẹp đấy! Đẹp hơn cả bà ngày xưa nữa!

Còn Tiểu Nhi khi nghe Hoàng Thuận gọi bà là "mẹ", cô hơi ngạc nhiên. Biết là việc cô sẽ gặp mẹ anh nhưng ai ngờ được lại gặp sớm đến thế. Đúng là đời có lắm chuyện khiến người ta ngạc nhiên không thôi!

Cô ngại ngùng, đứng nép sau người Hoàng Thuận. Thấy cô tỏ ra sợ mẹ mình, anh dịu dàng nói

- Không cần sợ, đây là mẹ anh

Tiểu Nhi gật đầu thay cho lời chào. Mẹ anh nhìn cô, bà ngoắc tay ra hiệu ý bảo lại đây. Tiểu Nhi lúc đầu không chịu, nhưng vì anh ép cho nên cô cũng miễn cưỡng đến gần bà, mặc dù vẫn giữ khoảng cách

- Tên con là Lý Tiểu Nhi, phải không? Bà hỏi

Cô gật nhẹ đầu

- Năm nay con bao nhiêu tuổi? Bà hỏi tiếp

- 24 ạ. Cô nhỏ giọng

- Con thật đẹp và đáng yêu. Bà khen ngợi

Cô lại gật đầu

- Con sợ ta sao? Bà cau mày khó chịu hỏi. Bà rất thích cô cơ mà, sao cô lại làm thế với bà, cứ như bà là người xấu vậy

Tiểu Nhi suy nghĩ một hồi, cô nhỏ giọng

- Dạ không ạ.

Nghe câu trả lời của cô, bà vừa ý gật đầu, và nói

- Nếu thế, Nhi Nhi, lại đây với ta nào!

Cô khẽ cắn cắn môi dưới, chân từ từ cất lên, chậm rãi tiến gần bà hơn. Rồi cô quỳ xuống, hai tay nhẹ nhàng đặt lên đùi.

Đầu cúi thấp, đôi mắt nhìn xuống nền nhà, lâu lâu lại lén nhìn mẹ anh. Tim cô đập thình thịch, mọi người khó hiểu nhìn cô

Mẹ anh cũng khó hiểu nhìn cô. Tiểu Nhi thế này là sao đây?! Bộ cô sợ bà ăn thịt cô lắm sao?!

Thở nhẹ, mẹ anh đưa tay ra, dịu dàng nói

- Con không cần sợ. Ta có làm gì con đâu, chỉ muốn nói chuyện thôi mà

Tiểu Nhi ngược mắt lên nhìn bà, khuôn mặt bà thật hiền hậu, giọng nói bà thật dịu dàng, nó khiến cô nhớ tới người mẹ đã mất của mình

Đột nhiên nhớ tới người mẹ đã mất, mắt cô cay cay, xuất hiện một tầng nước. Cô không kìm được mà lại để cho nước mắt lăn xuống

Bà nhìn cô, nhẹ nhàng lau dòng nước mắt ấm của cô. Tiểu Nhi nhìn bà, đôi mắt cô đỏ hoe. Bà dịu dàng nói

- Sao con khóc? Ngoan, nín đi.

Tiểu Nhi gật đầu, từ từ đưa bàn tay mình đặt lên bàn tay bà. Cô có thể cảm nhận được, bàn tay bà khá dày, da cũng sần sùi, nó chứng tỏ một điều, bà đã làm việc rất lao lực, vì thế mới không chăm sóc bàn tay này, để rồi nó trông trở nên già dặn hơn mặc dù bà còn khá trẻ

Cô nhìn bà, khuôn mặt bà thật hiền hậu, đôi mắt bà có vài nếp nhăn, đôi mắt mờ mờ vết thâm do thiếu ngủ. Bà nở một nụ cười, nụ cười rất ngọt ngào và dịu hiền.

Biết bà là người tốt, cô cũng nở nụ cười, bàn tay nhỏ nhắn can đảm nắm lấy bàn tay bà.

Hoàng Thuận nhìn cô, xem ra Tiểu Nhi không sao rồi. Anh lo lắng đấy chứ. Lo là khi cô gặp mẹ anh, cô sẽ sợ hãi cong đuôi chạy mất dép. Chắc lúc đó anh còn không giữ được cô nữa quí! (có quá không nhỉ? □

□)

Ngoắc tay ra hiệu cho Mỹ Dung, Thành Quang, cả hai hiểu ý, cùng anh lên phòng.

Tiểu Nhi thấy anh đi, cô định đứng lên thì mẹ anh nói

- Chúng ta nói chuyện một chút, được không?

Cô vốn là người có phép tắc, cho nên cũng không ngại mà gật đầu đồng ý với việc sẽ cùng bà trò chuyện. Điều này cũng coi như là cô ghi điểm trong mắt mẹ anh đi!

Mẹ anh gật đầu, rồi bà hỏi

- Con..là cô hầu của Loan gia, nhỉ?

Tiểu Nhi nghe nhắc tới Loan gia, tâm trạng cô trở nên tồi tệ. Bởi vì đối với cô, Loan gia chẳng khác nào một địa ngục cả!

Gật nhẹ đầu, Tiểu Nhi nói

- Dạ. Bà biết mình lỡ lời, liền vội nói

- À, ta xin lỗi. Ta không biết là chuyện này lại....

Chưa kịp nói xong, Tiểu Nhi cười gượng, cắt ngang câu nói của bà

- Dạ không sao. Bác có gì thì cứ hỏi, con sẽ trả lời tất

Bà nhìn cô, có chút ngạc nhiên. Bà biết, khi nhắc đến quá khứ đau buồn của một người nào đó, họ sẽ có thể là tức giận quát lên.

Nhưng lần này, bà nhắc tới Loan gia vì không biết giữa cô và họ đã xảy ra chuyện gì, không ngờ lại khiến cô buồn. Nhưng trái với suy nghĩ của bà, Tiểu Nhi lại không trách móc mà còn cười vui vẻ.

Điều này khiến bà càng thích cô hơn!

Rồi cả hai bắt đầu nói đến những chuyện vui buồn. Dù chỉ mới gặp nhau nhưng cả hai lại nói chuyện rất ăn ý với nhau.

Tiểu Nhi như một người bạn, cô cho bà những lời khuyên, lời an ủi để giúp bà cảm thấy tốt hơn.

Ngồi trò chuyện đến quên luôn cả thời gian, Hoàng Thuận đi xuống, anh nói

- Hai người trò chuyện có vẻ rất tốt nhỉ?

Tiểu Nhi nghe giọng anh, cô vui vẻ rời khỏi ghế và chạy đến chui vào lòng anh. Anh dịu dàng vuốt ve cô, rồi nói với mẹ anh

- Con có chút chuyện cần nói với mẹ. Mẹ có rảnh không ạ?

- Tất nhiên rồi. Nhưng trước hết, bây giờ là mấy giờ rồi?

- 12 giờ trưa. Anh trả lời ngắn gọn

- Vậy chúng ta nên ăn trưa trước. Ngồi nói chuyện với Tiểu Nhi mà mẹ quên bèn con đói luôn. Bà tươi cười nói

Hoàng Thuận gật đầu, anh đi xuống lấy điện thoại gọi cho KFC

"- Lấy cho tôi 5 suất gà rán cùng nước ngọt

- Vâng. Xin quý khách cho biết địa chỉ là đâu ạ?

- Ứng gia

- Tôi hiểu rồi. Xin Ứng thiếu gia chờ trong vài phút nữa, chúng tôi sẽ mang hàng đến ngay

- Ừ"

Cúp máy, Hoàng Thuận cùng mọi người chờ khoảng 10 phút thì người giao hàng tới

Sau khi dùng bữa xong, anh đưa Tiểu Nhi về phòng ngủ để ru cô ngủ.

Đợi cô ngủ say, anh mới đến thư phòng để nói chuyện với mọi người

Bạn đang đọc truyện Ông Xã Em Là Đại Sát Lang! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mẹ muốn con lấy Tiểu Nhi làm vợ

Sau khi Tiểu Nhi ngủ thiếp đi, Hoàng Thuận nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ và tiến đến thư phòng

Lúc này mọi người đều đã đến đông đủ, tất nhiên là Khả Ái và Nghiên Phong, Hắc Phong cũng đều có mặt

Ba người họ thì ngồi ghế bành đối diện với mẹ anh, Thành Quang và Mỹ Dung. Bọn họ đang nói chuyện rất rôm rả và vui vẻ thì Hoàng Thuận đi vào

Anh ngồi ghế chính, hai chân bắt chéo, tay đan lại đặt lên đùi, khuôn mặt lo lắng, đôi mắt u buồn.

Mẹ anh nhìn anh, bà hỏi

- Có chuyện gì mà...con lại mời mọi người đến thư phòng đông đủ vậy?

Hoàng Thuận nhìn mẹ, anh có nên nói cho bà biết chuyện Tiểu Nhi bị mắc bệnh khối u, cần phẫu thuật gấp không?!

Đây là câu hỏi từ nãy đến giờ luôn khiến anh bận tâm lo lắng!

Mẹ anh rất thích Tiểu Nhi. Lúc trong giờ ăn trưa, bà khen Tiểu Nhi rất nhiều, thậm chí là còn muốn cô làm vợ anh nữa.

Khi nghe bà nói thế, anh cảm thấy rất vui vì mẹ anh không phải hận người môn đăng hộ đối, thế nên anh cảm thấy có chút yên tâm nếu rước Tiểu Nhi về làm vợ anh

Nhưng chính căn bệnh của cô lại khiến tâm anh luôn lo lắng, anh sợ khi bà biết được cô mắc bệnh khối u, sẽ vì nó mà không chấp nhận cho cô và anh đến với nhau

Nhưng nếu không nói, thì sau này cũng sẽ phải nói, phải biết. Cái kim trong bọc rồi cũng sẽ có ngày lòi ra. Thà bây giờ anh nói, sau này nếu có chuyện gì còn có thể tính được.

Nghĩ là làm, Hoàng Thuận hít một hơi thật sâu, anh xoa xoa thái dương của mình, rồi bắt đầu hỏi

- Mẹ, mẹ nói...mẹ rất thích Tiểu Nhi, phải không?

Bà nhìn con trai mình với đôi mắt khó hiểu, gật nhẹ đầu, bà "ừ" một tiếng

Anh hỏi tiếp

- Mẹ...chấp nhận Tiểu Nhi làm con dâu của Ứng gia?

- Phải. Ta chấp nhận con bé. Bà trả lời

- Vậy...có thể cho con biết, mẹ thích cô ấy ở điểm nào không?

Nghe câu hỏi đó của anh, bà suy nghĩ một hồi, rồi nói

- Tiểu Nhi vốn là một cô gái ngoan hiền, so với Loan Phi Yến, con bé tốt hơn cô ta gấp trăm lần. Mẹ thích con bé lắm đấy. Nó vừa hiền, lại vừa tốt, nói chuyện nghe rất ngọt, khác với mấy cô tiểu thư kia, đặc biệt là cô ta, vừa chanh lại còn mê tiền. Mẹ vốn không cần lũ tụi nó. Mẹ chỉ cần Tiểu Nhi làm con dâu nhà này thôi. Ngoài con bé ra, mẹ sẽ không cho con cưới bất kì cô nào

Anh nghe câu trả lời của bà, tròn lòng cảm thấy yên tâm phần nào. Mỹ Dung nhìn anh, cô nói

- Anh hai, em cũng rất quý Tiểu Nhi đó. Cô ấy tuy hơi nhát, nhưng lại rất đáng yêu

- Chị Dung nói đúng. Có Tiểu Nhi làm bạn, không phải là rất tuyệt sao? Cô ấy ngây thơ, trong sáng, lại không biết đòi hỏi là gì. Em quý cô ấy như chị em ruột vậy a. Khả Ái tiếp lời

- Mới gặp mà làm gì đã như chị em ruột rồi? Hoàng Thuận cau mày hỏi

- Không đâu, ở cạnh Tiểu Nhi, em có cảm giác rất thân thiết với cô ấy. Không phải là cảm giác khi ở gần một người bạn, mà là cảm giác chị em. Cô đáp

- Aizz, làm quá rồi đấy. Thành Quang nói.

Nghiên Phong nhìn anh, cậu ta cũng nói

- Tôi thấy Tiểu Nhi rất tốt. Cô ấy vừa thân thiện lại đáng yêu. Cưới được một cô vợ như thế không phải là cậu rất có phúc hắc sao? Mà...nếu cậu không

cười cô ấy thì cứ tặng tôi đi.

- Anh/Cậu muốn chết rồi sao? Hoàng Thuận cùng Khả Ái tặng cho Nghiên Phong một cái nhìn sắc lạnh, khiến anh ta rùng mình

Thành Quang và Hắc Phong cũng gật đầu, ý nói tôi cũng đồng ý việc cậu lấy Tiểu Nhi

Hoàng Thuận nhận được sự chấp thuận từ mọi người, anh hỏi mẹ anh, giọng vì tâm mà run lên nên câu nói không được trôi chảy

- Vậy sao? Nhưng...mẹ à, con....à...ừm...ý con là...mẹ có chấp nhận một cô con dâu mắc bệnh khối u hay không?

Bà nhìn anh, ngạc nhiên về câu hỏi này.

- Không lẽ ý con là...con bé Tiểu Nhi....mắc bệnh...khối u sao? Bà hỏi, giọng run run

Anh gật đầu, không hiểu sao tim đập mạnh quá, mạnh tới nỗi nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực anh luôn.

Mẹ anh như bị sét đánh ngang tai, bà hoảng sợ, lo lắng hỏi

- Rồi...con bé...nó có sao không?

Nghiên Phong nhìn bà, anh nói

- Hiện tại khối u đang lớn dần, nó đang từ từ chèn ép các dây thần kinh, nếu không cắt bỏ sớm, e là sẽ gặp nguy hiểm. Đến lúc đó khi phẫu thuật, tỉ lệ thành công chỉ có 40%.

Câu nói của Nghiên Phong khiến bà sốc nặng. Tại sao một cô bé hiền lành nhân hậu như thế lại có thể mắc căn bệnh chết người như thế?!

Bà cảm thấy rất thương xót cho số phận của cô. Cố gắng bình tĩnh lại, bà suy nghĩ một hồi thì nói

- Mẹ không quan tâm. Dù sao thì, mẹ muốn con lấy Tiểu Nhi làm vợ. Còn về phần khối u đó, chúng ta sẽ chờ thời cơ đưa con bé ra nước ngoài để điều trị.

Hoàng Thuận nghe vậy, anh vui mừng sung sướng không tả nổi. Mỹ Dung và mọi người cũng vui mừng reo hò vui sướng.

Bên phòng ngủ, Tiểu Nhi nằm trên giường lớn. Cô liên tục lăn qua lộn lại, mồ hôi trên trán liên tục chảy ra, tiếng răng "ken két" khó chịu cùng âm thanh rên rỉ lo lắng hòa lại, tạo nên sự khó chịu trong cô

Trái tim Tiểu Nhi đập mạnh, có cái gì đó rất khó chịu, nó như muốn làm cho tim cô bị cứng lại. Hơi thở cô gấp gáp, dồn dập, nhịp thở không đều

Lông mày cô cau chặt lại, cô cứ giãy giụa, lăn lóc, làm cho ga giường bị nhào nặn, không còn thẳng nữa

Rõ ràng là hiện tại Tiểu Nhi đang gặp ác mộng, thế nên cô mới khó chịu. Bỗng Tiểu Nhi la lớn một tiếng, bên thư phòng mọi người đang vui vẻ thì nghe tiếng hét của cô.

Hoàng Thuận lo sợ, anh đập cửa không chút thương tiếc, chạy gấp về phòng. Mọi người cũng lo nên chạy theo anh

Đá bật cửa phòng ngủ ra, anh nhìn trên giường không thấy Tiểu Nhi, cũng không thấy mền đâu.

Rồi anh nhìn sang phía bên trái phải góc phòng, cũng chẳng thấy đâu, chỉ nghe được tiếng thút thít của cô

Gần trán nổi đầy, anh siết chặt tay lại thành nắm đấm, cố gắng dịu giọng

- Bé con, em đâu rồi?

Nghe giọng nói của anh, tiếng khóc của cô ngày một lớn hơn.

Hoàng Thuận cùng mọi người vào phòng và đóng cửa lại. Anh nhìn sang góc phải cạnh cửa thì thấy cô đang ngồi co ro ở đó, cơ thể được quấn bởi cái mền

- Tiểu Nhi, em sao thế? Lại gặp ác mộng sao? Anh đi đến, bàn tay thô ráp định chạm vào cô thì Tiểu Nhi càng nhích người vào trong góc

Anh biết cô đang sợ, liền đi đến ôm lấy cô. Tiểu Nhi định giãy giụa, cảm nhận được sự dịu dàng và ấm áp từ anh, cô thả lỏng người

Hai tay hai chân chạm xuống nền đất, cô bò đến, sà vào lòng anh. Tay vòng ra sau ôm lấy lưng anh. Cô khóc lớn, vừa khóc vừa la sợ

Mẹ anh đi đến xoa đầu cô, hỏi

- Con sao thế? Nín đi, kể ta nghe, chuyện gì đã xảy ra hả?

Nhưng đáp lại bà chỉ có tiếng thút thít sợ hãi của cô. Anh vẫy nhẹ tay ý bảo mọi người ra ngoài.

Mỹ Dung cùng mọi người rời khỏi phòng. Hoàng Thuận bế Tiểu Nhi lên, đặt cô lên giường lớn.

Rồi anh đẩy nhẹ cô ra. Tiểu Nhi sợ anh bỏ mặc mình, cô gào khóc lớn, nước mắt chảy dài trên má.

Cô sợ hãi túm lấy áo anh, miệng liên tục cầu xin

- Huhu...đừng mà...đừng đi...huhu....

Hoàng Thuận thấy cô gào khóc, anh lại càng bức hơn khi không biết đồ cô thế nào, liền quát

- Đủ rồi!

Tiểu Nhi bị anh quát, cái cảm giác đau khổ cùng sợ hãi của quá khứ ập đến, chợt cô nhớ tới cái lần bị cha mẹ kế đánh vào bảy năm trước, cả thân người liền run lên cầm cập

Cô sợ hãi buông tay khỏi áo anh, khoe môi giật giật, cô lấy chân quắn lên người mình, nhanh chóng rời khỏi giường mà chạy vào một góc ngồi khóc

Hoàng Thuận biết mình làm cô sợ, anh chạy đến ôm cô.

- Tiểu Nhi, anh xin lỗi. Anh không cố ý. Xin lỗi em..

- Buông ra. Buông tôi ra. Các người là kẻ độc ác. Tôi hận lũ máu lạnh các người.

Cô như kẻ điên dại, liên tục đẩy anh ra. Rồi cô nắm lấy cái chân đang đạp trên người cô, quăng mạnh vào người anh.

Vừa gào khóc, vừa đuổi người, vừa đánh anh, vừa chọi đồ...cô chẳng khác nào kẻ điên đã mất hết bình tĩnh.

Hoàng Thuận càng hoảng hơn, anh ôm chặt cô vào lòng, miệng liên tục xin lỗi.

Tiểu Nhi càng hoảng hơn, cô giãy mạnh như một con cá chạch. Hoàng Thuận càng ôm chặt, cô càng giãy.

Một lúc sau, cô đã thấm mệt, từ từ thiếp đi trong lòng anh.

Anh nhìn cô, tâm trạng lúc này lo đến mức không yên. Nhẹ nhàng bế cô lên, anh đặt cô lên giường lớn rồi lấy chăn đắp lên người cô.

Tiểu Nhi nằm ngủ ngon lành, anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn này.

Đặt lên má cô một nụ hôn đầy ngọt ngào, anh nói

- Xin lỗi em, bé con. Đã làm em sợ rồi!

Rồi anh nhìn trên nền nhà. Đồ đạc trong phòng anh đã ị cô làm lộn xộn, đặc biệt là cái điện thoại, đồng hồ báo thức và laptop của anh bị cô chọi hỏng cả rồi

Thở dài, anh cũng chẳng tiếc gì chúng đâu. Anh còn đến năm cái điện thoại và hai cái laptop mới mua cách đây không lâu, còn chưa đem ra sài nữa là.

Lúc này, Mỹ Mỹ và quần gia đi ngang qua phòng, anh chạy ra mở cửa và kêu họ vào dọn dẹp lại phòng.

Căn phòng nhanh chóng sạch sẽ như cũ thì cũng là lúc đồng hồ điểm 1 giờ rưỡi.

Anh ngáp dài một cái rồi cũng leo lên giường ngủ cùng cô.

Tiểu Nhi đang ngủ, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, cô xoay qua chui vào lòng anh.

.....

Tại khách sạn Đại Toàn, trên lầu 3, trong căn phòng số 209, một nữ nhân đang nằm dưới thân, dạng hai chân ra cho nam nhân tùy ý phát tiết

Nữ nhân phát ra âm thanh rên rỉ sung sướng, liên tục lấy tay xoa nắn cặp ngực sữa của mình. Bộ dạng thật dâm đãng khiến đàn ông khinh thường, chỉ có thể làm công cụ phát tiết

Nam nhân trên người thỏa sức thỏa mãn dục vọng. Hơi thở nam tính truyền ra mạnh mẽ

Cả hai nằm trên giường lớn, liên tục đổi tư thế, cuối cùng, nam nhân này bắn vào trong nữ nhân một chất dịch nhờn.

Cô ta ngồi dậy, bò đến. Tay nắm lấy nam căn, đưa côn thịt vào miệng, vừa mút vừa liếm.

Nam nhân sung sướng đến phát điên, ấn đầu nữ nhân, đưa nam căn vào sâu bên trong huyệt cô ta.

Một lúc sau khi thỏa mãn, anh ta buông cô ra, rồi đi vào phòng tắm để gội rửa mùi hoan ái.

Tắm xong, anh ta quấn một chiếc khăn ngang hông để che đi thứ to dài đó, rồi lấy một viên thuốc trong tủ, đưa cho nữ nhân và nói:

- Uống đi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tên sát thủ núp ngoài biệt thự

- Uống đi! Nam nhân đưa một viên thuốc chống thai cho nữ nhân.

Cô ta nhận lấy, bóc vỏ và cho hai viên thuốc vào tay. Đây là thuốc ngừa thai có tác dụng phụ rất cao, nếu sử dụng nhiều sẽ gây nguy hại đến sức khỏe.

Cô ta cho thuốc vào miệng rồi hít một ngụm nước. Chùi miệng, ả nói:

- Còn nhớ những gì tôi dặn anh không?

- Tất nhiên. Nam nhân gạt đầu, rồi nhanh chóng thay quần áo, sau đó rời đi.

Nữ nhân ngồi trên giường lớn, khuôn mặt xinh đẹp của cô ta trông cau có, ánh mắt cay độc, những ngón tay sắc nhọn đâm vào da thịt, rướm máu.

- Lý Tiểu Nhi, cô cứ chờ đấy. Tôi nhất định...sẽ khiến cô phải sống mà không bằng chết!

Tại tập đoàn Thần Phong, ở đại sảnh của tập đoàn, người qua kẻ lại đông như ong vỡ tổ.

Một bóng hồng xinh đẹp lướt qua dòng người đông đúc. Tốc độ dưới chân ngày càng tăng.

Một thân Triều Vinh Hi mặc váy ngắn màu đen hai dây, đôi giày cao gót liên tục phát ra tiếng lóc cóc lóc cóc.

Cô hướng đến thang máy, bấm lầu 3.

"Ting". Cánh cửa thang máy mở ra, cô nhanh chân đi vào căn phòng cuối dãy.

Gõ nhẹ cửa, cô nhỏ giọng:

- Em đến rồi, Bạch tổng!

- Vào đi. Nam nhân trong phòng lên tiếng.

Cô mở cửa ra, nhanh chóng đóng lại, cẩn thận không phát ra tiếng động gây chú ý.

Trong căn phòng tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ rèm cửa sổ chiếu vào, một nam nhân ngồi trên ghế sofa, chân bắt chéo, tay cầm ly rượu vang lắc lắc, cho vào miệng.

- Đây là tất cả những gì em thu thập được từ căn phòng đó đấy! Vinh Hi đưa máy ghi âm mini và một cuộn băng video cho người đàn ông.

Anh ta cầm lấy, bật video và máy ghi âm mini lên xem và nghe, liền nhếch môi nở nụ cười nham hiểm.

"*Thật là con đàn bà dơ bẩn!*"

Anh ta nghĩ thầm. Tắt máy video và máy ghi âm, anh trầm giọng:

- Tốt lắm! Tiếp tục theo dõi "ả", không được để chúng biết!

- Em hiểu rồi. Cảm ơn ngài đã khen! Vinh Hi cúi đầu nói.

Anh ta từ từ đứng lên, hai tay đút vào túi quần, chân một bước đứng cạnh cô.

Lúc này khuôn mặt anh mới lộ ra. Ngũ quan tinh tế sắc sảo, đôi mắt xanh hẹp dài, lông mi cong vút, mũi cao, môi bạc mỏng. Anh chính là Bạch Hắc Phong

Hắc Phong lạnh lùng nhìn cô, Vĩnh Hi lúc nào cũng khiến anh yêu, khiến anh mềm lòng.

Cô xinh đẹp như một công chúa! Cô có vẻ đẹp thuần khiết, cô có vẻ đẹp đáng yêu, anh yêu cô lâu lắm rồi!

Không biết cô có biết hay không? Có biết anh yêu cô đến mức nào không?...

Hàng ngàn câu hỏi liên tục vồn vờ trong đầu anh. Hắc Phong thở dài, anh nói

- Về nhà sớm nghỉ ngơi. Dù sao em cũng mệt rồi đấy! Nhớ dọn dẹp sạch sẽ

Vĩnh Hi nhìn anh, cô có chút rung động. Gật nhẹ đầu, cô nhỏ giọng

- Cảm ơn ngài

Anh thở nhẹ, nhanh chóng rời khỏi phòng. Vĩnh Hi đứng trong phòng, cô xoay mặt nhìn lên màn hình, mỉm cười

- Loan Phi Yến ơi là Loan Phi Yến, cô thật bản thủ đấy!

Tại Loan gia, Phi Yến vừa về đến nhà, cô ta đã quăng túi xách lên ghế.

Như một nữ vương quyền lực, cô ta ngồi chễm chệ trên ghế, ngao ngễ ra lệnh quản gia

- Lấy nước nhanh lên. Bộ không thấy cô chủ về sao? Các người muốn bị đuổi việc à?

Từ lúc Tiểu Nhi rời đi, bà quản gia liên tục bị Phi Yến hành hạ

Bây giờ bà mới hiểu cái cảm giác đau khổ của cô.

Bà ta chạy ra, trên khuôn mặt già dặn có vài vết bầm

- Nước của tiểu thư đây ạ! Bà đưa ly nước cho cô

Cô ta cầm lấy, hóp một ngụm. Chợt cô ta phun nước ra, quăng ly xuống sàn, miến chai văng đầy.

Cô ta đứng lên, đá vào mặt bà quản gia, chanh chua nói

- Con chó, muốn giết người hả?

Bà quản gia té xuống, đầu đập vào cạnh ghế. Máu chảy ra từ đầu một ít, bà đau đớn nhìn ả

Cô ta khinh thường bà quản gia, ả lắc thân hình đi lên phòng

Bà quản gia chảy nước mắt, bà đã hiểu, hiểu rất rõ, nỗi đau của cô!

Bà có lỗi với cô, bà đã khiến cô đau đớn rất nhiều. Không biết, bây giờ cô sống ra sao?!

Tại biệt thự của Ứng gia, Tiểu Nhi ngủ một mạch tới 4 giờ, cô từ từ mở mắt ra.

Trước mắt cô là một gam màu trắng tinh của nước sơn.

Cố gắng ngồi dậy, cô ôm đầu khó chịu. Đúng lúc, Hoàng Thuận bước vào, tay anh cầm cái khay, trên khay là chén cháo, thuốc giảm đau và ly nước lọc.

Anh đi đến, đặt khay cháo lên bàn, rồi đến ngồi trên giường, ôm cô vào lòng hỏi

- Em cảm thấy thế nào?

Tiểu Nhi nhìn anh, cô nói

- Em ổn rồi.

Anh gật nhẹ đầu, cô nhìn anh, rồi nhắm mắt lại. Hoàng Thuận lấy cháo, anh nói

- Ăn chút cháo đi cho khỏe, em đang bệnh đấy

Cô gật đầu, ngoan ngoãn há miệng ra cho anh nuốt cháo. Chợt cô nhìn thấy vết thương trên tay anh, liền lo sợ nắm lấy bàn tay, hỏi

- Anh sao lại bị thương? Sao bị thương?

Anh gạt mình, mắt cô tỉnh quá! Anh đã cố làm vết thương mờ đi, vậy mà cô vẫn nhìn được

Biết có giấu cô cũng không được, anh nói

- Là bảo bối làm anh bị thương đấy!

Tiểu Nhi nghe vậy, biết mình có lỗi, đôi mắt xuất hiện một tầng nước mong manh để vỡ, cô run run nói

- Xin lỗi...Tiểu Nhi...không cố ý...huhu....

Hoàng Thuận gạt mình, thấy cô khóc, anh vội đặt chén cháo lên bàn, rồi ôm cô vào lòng

- Ngoan, đừng khóc. Anh không giận em đâu, ngoan, nín đi.

Tiểu Nhi thấy anh không giận, cô mỉm cười, gạt nhẹ đầu rồi tiếp tục ăn cháo

Ăn uống xong, cô đi xuống giường và vào phòng tắm thay đồ

Xong xuôi, cô định cùng anh đi xuống phòng khách thì Hoàng Thuận nói

- Nhi, anh có chút chuyện muốn nói với em

Cô nhìn anh, ngây thơ hỏi

- Chuyện gì thế anh? Em muốn xuống dưới chơi với chị Dung

Anh gật đầu nói

- Ừ, anh sẽ cho em xuống. Nhưng nói chuyện chút rồi xuống nhé

Cô nhìn anh, gạt nhẹ đầu. Rồi cả hai đến ghế ngồi xuống

Hít một hơi thật sâu, anh nói

- Bình tĩnh nhé Tiểu Nhi. Hãy lắng nghe anh nói

Cô ngoan ngoãn gật đầu, đóng tai lên lắng nghe từng câu từng chữ

- Tiểu Nhi....xin lỗi đã giấu em,...anh....em...Hoàng Thuận trước nay là người mạnh mẽ, bây giờ anh lại chỉ vì chuyện này mà không thể nói gì

- Anh cứ nói đi, Tiểu Nhi đang nghe nè. Cô cười tươi nói

Hoàng Thuận suy nghĩ đến tương lai của cả hai, anh lấy hết dũng khí, nói

- Tiểu Nhi, thật ra...em đã mắc bệnh khối u, một căn bệnh nguy hiểm, cần phẫu thuật gấp!

Tiểu Nhi nhìn anh, cô thì biết cáo gì về khối u chứ, với lại người ngây thơ trong sáng như cô có biết nguy hiểm là như thế nào, liền ngây ngô hỏi

- Khối u cần phẫu thuật sao? Có đau không?

Hoàng Thuận ngạc nhiên trước thái độ dửng dưng của cô. Anh nói

- Không, không đau đâu. Bác sĩ sẽ tiêm thuốc cho em rồi mới lấy khối u ra khỏi đầu em

Cô gật đầu giống như hiểu câu nói của anh. Cô cười tươi như hoa nói

- Em không sợ đâu. Nếu không đau thì không sợ.

Rồi cô chui vào lòng anh, cô nói

- Khi nào chữa thì cứ nói, Tiểu Nhi sẽ chữa bệnh để ở cạnh anh

Hoàng Thuận nghe câu nói của cô, trong lòng không khỏi vui mừng nói

- Nếu vậy, sau khi chữa bệnh xong, chúng ta sẽ lập gia đình. Nhé?

Cô tuy không hiểu gì, nhưng trái tim cô giờ đã thuộc về anh. Tất nhiên việc được sống với anh cả đời dưới sự chiều chuộng, sự bao bọc của anh là điều khiến cô hạnh phúc nhất!

Gật đầu cái rụp, cô nói

- Vậy xuống nhà chơi nha

Anh xoa đầu cô, gật đầu đồng ý. Rồi cả hai khoác tay nhau đi xuống.

Hoàng Thuận cảm thấy yên tâm khi cô không sợ, cũng không hoảng khi biết mình mắc bệnh nguy hiểm

Mà, đôi khi ngây thơ cũng là một cái tính tuyệt vời, phải không?

Cô đi xuống phòng khách thì nghe tiếng trò chuyện rôm rả của mọi người, hứng thú càng tăng liền chạy nhanh xuống.

Không may xuống đến bậc thang cuối cùng thì vấp té, liền ngã xuống, cũng mau cầm chưa đập mạnh xuống đất

Hoàng Thuận cùng mọi người hoảng hốt, chạy đến đỡ cô

Mẹ anh lo lắng, nói

- Con không sao chứ? Làm gì mà gấp vậy, có ai bỏ con đâu

- Hìhì, tại Tiểu Nhi muốn chơi với mọi người mà. Cô cười nói

Mọi người nhìn cô. Tiểu Nhi tuy chỉ mới đến đây khoảng hai ba ngày, nhưng càng ngày, họ càng yêu thích cô hơn

Từ người trong Úng gia đến quản gia người hầu và bạn bè của Hoàng Thuận đều có thiện cảm với cô, càng quý cô hơn

Cô vui vẻ, hòa đồng, thân thiện. Cô đáng yêu, tuy nhát nhưng rất dễ thương.

Vì thế, ở cạnh cô chỉ có cảm giác muốn bảo vệ cô, che chở cho cô.

Ở cạnh cô, lúc nào cũng ấm áp, hạnh phúc.

Mặc dù là vậy, nhưng họ không khỏi lo lắng cho bệnh của cô, lo cho sự an nguy của cô

Vì họ rất cần thời gian trôi qua thật nhanh để có thể đưa cô sang nước ngoài điều trị. Họ cần phải giải quyết mọi nguy hại ngay trước mắt để cho cô được an toàn.

Mỹ Dung đỡ Tiểu Nhi ngồi dậy, Hoàng Thuận ôm cô vào lòng, liên tục quan tâm lo lắng hỏi han

Tiểu Nhi mỉm cười, thấy Khả Ái cũng có ở đây, cô nói

- Ái Ái, chị Dung, chúng ta đi chơi thôi

Khả Ái Mỹ Dung nhìn nhau, cả hai mỉm cười gật đầu rồi cùng cô ra ngoài vườn

Mẹ anh thấy thế, bà già vờ giận dỗi nói

- Chơi mà không rủ ta chơi chung sao? Thật buồn mà.

Tiểu Nhi nghe bà nói vậy, cô chạy đến đặt tay lên vai bà, cười nói

- Bác cũng chơi chung với tụi con nha

Mẹ anh mỉm cười, cô bé này thật đáng yêu và thú vị

Hoàng Thuận nói

- Mẹ à, nhớ cẩn thận đấy

- Mẹ biết rồi. Dù sao mẹ vẫn còn trẻ, xương cốt còn cứng cáp lắm, con đừng lo. Nói xong liền cùng Tiểu Nhi, Mỹ Dung và Khả Ái ra ngoài sân

Hoàng Thuận, Hắc Phong, Nghiên Phong và Thành Quang nhìn nhau mỉm cười, cũng cùng họ ra sân chơi

Trước khi ra ngoài sân, anh dặn quản gia

- Chuẩn bị chút đồ ăn vặt cho mọi người

Bên ngoài sân, Tiểu Nhi như một đứa trẻ, cô lấy bóng chuyền cho Mỹ Dung

Mỹ Dung chuyền cho Khả Ái, Khả Ái chuyền cho mẹ anh

Cả bốn người chơi rất vui vẻ. Vì thấy họ chơi vui nên Hắc Phong cũng kéo Thành Quang vào "gia nhập"

Trong lúc họ đang chơi, thì bên ngoài biệt thự, một người đàn ông cầm súng, mặt được bịt kín trông rất đáng nghi.

Anh ta đưa súng chìa về phía Tiểu Nhi và...

"Đoàng"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sứ Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cơn nguy kịch

Trong lúc mọi người đang chơi bóng vui vẻ thì bên ngoài biệt thự, một người đàn ông toàn thân mặc một màu đen, tay cầm súng, khuôn mặt bị che kín trông rất đáng nghi

Hắn giơ cây súng lên, chìa họng súng về phía Tiểu Nhi, ngắm bắn và....

"Đoàng"

Tiếng súng vang lên cũng là lúc viên đạn phóng như bay ra khỏi họng súng. Người đàn ông vứt súng xuống đất rồi bỏ chạy

Trước khi chạy, hắn có núp kĩ hơn để quan sát. Viên đạn bay với tốc độ nhanh như chớp về phía Tiểu Nhi

Khi tiếng súng nổ lên, Hoàng Thuận, Nghiên Phong và mọi người giật mình, chưa kịp định thần lại thì nghe tiếng "A" của Tiểu Nhi

Lúc họ quay mặt lại thì đã thấy cô nằm trên vũng máu, khuôn mặt chảy đầy mồ hôi, lông mày cau chặt khó chịu, tay chạm vào bụng rên lên đau đớn

Hoàng Thuận hoảng hồn, anh chạy đến đỡ cô dậy, tay run rẩy lên từng hồi, chạm nhẹ vào bụng cô

- Đau quá....Tiểu Nhi vừa khóc vừa rên đau, cô khó chịu lắm, hơi thở bắt đầu có dấu hiệu không bình thường

Nghiên Phong nhanh chóng chạy vào phòng khách lấy hộp sơ cứu

Mẹ anh, Mỹ Dung và Khả Ái lo sợ, họ rời hết cả lên, làm không gian hiện tại trở nên rối bời, và ồn ào một cách khó chịu

Nghiên Phong chạy ra, tên tay là hộp sơ cứu. Thành Quang và Hoàng Thuận đặt Tiểu Nhi nằm thẳng xuống nền cỏ

Nghiên Phong bắt đầu cầm máu cho cô. Trong lúc này, Mỹ Dung rút điện thoại ra gọi cho xe cấp cứu của bệnh viện LA

Bên bệnh viện nhận được tin này thì gấp rút cho xe cấp cứu đến

Nghiên Phong dùng hết mọi cách có thể, anh cố gắng cầm máu cho cô nhưng thật quá khốn nạn

Viên đạn làm thủng cả dạ dày và gần như là đứt ruột, hiện tại máu chảy ra quá nhiều, một người không tài nào cầm hết quá nhiều máu đang chảy ra được

Bên ngoài biệt thự, tên sát thủ thấy Tiểu Nhi có vẻ như gần sắp chầu trời, hắn nhếch môi nhanh chóng tẩu thoát.

Nhưng xui cho hắn là lúc quay chân lại, hắn vô tình đạp phải đuôi của con chó đực đang nằm ngủ kế bên

Nó đau đớn la lên, rồi nhìn hắn, đôi mắt tức giận đỏ như muốn thiêu đốt tên sát thủ. Hắn nhặt cây súng lên, lẹ làng bắn vào đầu con chó trước khi nó kịp vồ lấy hắn

Tiếng súng nổ lên thêm một lần nữa gây sự chú ý cho Hắc Phong. Anh nhanh chóng chạy ra ngoài xem thử thì ngạc nhiên khi thấy một con chó đực đang nằm trên vũng máu

Biết là ở đây có người đã cố tình sát hại Tiểu Nhi, anh rút điện thoại ra gọi cho Vĩnh Hi

"- Đến Ứng gia điều tra cho tôi kẻ đã ra tay sát hại Tiểu Nhi là ai. Làm ngay lập tức

- Em hiểu rồi."

Cúp máy, Hắc Phong cho người dọn dẹp xác của con chó, một dấu vết để lại cũng không còn bởi vì người của anh đều là những kẻ chuyên nghiệp

Nghiên Phong cố gắng hết sức cầm máu cho Tiểu Nhi xong thì cũng là lúc xe cấp cứu đến.

- Làm cái quái gì mà lâu vậy hả? Nghiên Phong tức giận quát

- Xin lỗi Lãnh tổng, do đường hôm nay hơi đông cho nên....Bọn họ giải thích

- Thôi bỏ đi, đưa Lý tiểu thư đến bệnh viện nhanh. Anh nói

Bọn họ nhanh chóng đưa cô lên xe rồi lái đến bệnh viện LA.

Tại bệnh viện, các bác sĩ cùng y tá đưa cô vào phòng cấp cứu, Nghiên Phong nhanh chóng đi thay quần áo rồi chạy vào trong

Hoàng Thuận và mọi người ngồi ngoài ghé chờ. Tâm trạng của tất cả lúc này đều rất lo sợ, nghiêm trọng

Hai tay của anh siết chặt vào nhau, gân trán nổi lên đầy mặt, đôi mắt chứa đựng nỗi sợ, nỗi lo. Anh không muốn mất Tiểu Nhi, bởi vì không nhờ có những lời khuyên nhủ của cô vào bảy năm trước, anh hiện tại đã đâu có thành đạt như thế này

Vì thế....

"Tiểu Nhi, dù cho có xảy ra bất cứ chuyện gì, xin em hãy cố gắng vượt qua tất cả!"

Tại biệt thự của Loan gia, Phi Yến ngồi trên phòng ngủ, tay bấm bấm điện thoại

Cô ta mặc một chiếc váy ngủ màu đen hai dây dài đến đùi. Tư thế nằm của cô ta trông rất giống như là đang quyến rũ ai đó vậy!

Loan Phúc Lợi đi vào, nhìn đứa con gái ăn mặc hở hang như thế, máu dâm của ông ta liền nổi lên

Đi đến bên giường, bàn tay dơ bẩn chạm nhẹ lên đùi thon của cô con gái, ông ta hỏi

- Bảo bối, đang nhắn tin với ai sao?

Phi Yến nhìn ông ta, cô ta gật đầu. Thấy bàn tay ông ta sờ soạng trên đùi mình, ả nghiêng răng nói

- Bỏ bàn tay này ra. Con mụ đó mà vào thấy là chết cả đám đó

Ông ta nở nụ cười nham hiểm. Đứng lên, ông ta đi về phía cửa và khóa chặt tay nắm lại.

Sau đó ông ta cởi quần ra để lộ nam căn đang cứng của mình. Phi Yến nhìn cha, cô ta cười, rồi đặt điện thoại lên bàn.

Bàn tay trắng trẻo tự động kéo dây váy xuống và vứt sang một bên

Thân hình quyến rũ của cô ta hiện ra trước mắt, Phúc Lợi càng thêm dâm đãng, chỉ muốn được lên đỉnh cùng con gái mình

Thật là một đôi gian phu dâm phụ dơ bẩn!

Cô ta đi xuống, bộ dạng ảo là phát tởm, đi đến chỗ hân và quỳ xuống. Nắm lấy nam căn, cô ta cho côn thịt vào miệng và liếm mát

Tiếng rên từ đó phát ra, ả vừa lắc hông, vừa liếm mát vật nam tính của cha mình

Rồi ả đưa vật nam tính vào giữa cặp ngực to tròn, liên tục lên xuống khiến ông ta sướng ron lên

Ả đưa lưỡi xuống, tiếp tục liếm mát côn thịt

Một hồi sau, ông ta do không chịu được liền bắn tinh lên mặt ả.

Ả thỏa mãn liếm hết số tinh dịch đó, rồi nằm xuống nền nhà, dặng hai chân ra cho ông ta phát tiết

Bên dưới vốn đã ẩm ướt, thế nên khi ông ta đưa thứ đó vào, việc ra vào cực kì dễ

Ông ta bắt đầu tiến công mạnh mẽ, bên dưới cửa Phi Yến ngày càng ẩm ướt, nước nhòe ra liên tục.

Sau một hồi tiến công, cuối cùng ông ta bắn vào bên trong ả. Thở dốc, ông ta cúi xuống, liếm mút nhũ hoa căng cứng của ả

Ả rên rỉ sung sướng liên tục, miệng luôn phát ra tiếng rên dâm đãng. Những lời nói phát ra từ miệng ả đều là những lời thô tục mà một cô tiểu thư cao quý không nên có

Sau khi thỏa mãn, ông ta mặc lại quần rồi rời khỏi phòng. Ả nằm trên nền nhà, cô ta từ từ bò dậy

Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô ta đứng dậy thay váy ngủ rồi cầm điện thoại

Nhìn một lượt dãy số trên màn hình, cô ta bắt máy

"- Alo

- Đã xử lí xong.

- Tốt lắm

- Như những gì đã hứa, mau đưa tiền cho tôi

- Tiền? Được thôi, đến ngoại ô thành phố đi, tôi sẽ đến ngay"

Cúp máy, ả nở nụ cười khinh

Muốn tiền sao?! Đừng mơ tưởng như thế chứ!

.....

Bệnh viện LA....

Trước cửa phòng cấp cứu, Hoàng Thuận cùng mọi người ngồi trên ghế chờ. Hai tay của anh liên tục đổ mồ hôi

Mặc dù nhiệt độ ở đây rất mát mẻ nhờ máy điều hòa nhưng hiện tại ai cũng đều đổ mồ hôi lo lắng

Một lúc sau, một nam bác sĩ cùng một nữ y tá chạy ra, trên trang phục của họ dính đầy máu.

Hoàng Thuận thấy họ ra, liền đứng lên, bầu chặt vai của nam bác sĩ, liên tục hỏi

- Tiểu Nhi sao rồi? Cô ấy sao rồi? Các người cứu được cô ấy chưa?....

Anh như kẻ điên dại, liên tục hỏi, liên tục gia tăng độ siết làm vải áo bị rách toạc ra

Nữ y tá và Mỹ Dung cùng mọi người cản anh lại, nam bác sĩ run run, nói

- Xin hãy bình tĩnh, hiện tại nạn nhân đang mất rất nhiều máu, vì thế....

Chưa kịp nói xong, Hoàng Thuận càng hoảng, anh nói

- Cứu cô ấy. Không được để cô ấy chết, nếu không tôi san bằng cái bệnh viện này của các người lại đây

Bên trong phòng cấp cứu, Nghiên Phong tức điên máu khi thấy Hoàng Thuận chặn lối của bác sĩ.

Anh điên tiết đi ra ngoài, quát

- Cậu im đi. Để người khác nói xong rồi hẵng nói

Hoàng Thuận dừng lại tất cả động tác, anh nhìn Nghiên Phong với đôi mắt chứa đầy sợ hãi, lo lắng

Nghiên Phong thở dài, anh nói

- Bình tĩnh nào Thuận, hiện tại trong ngân hàng đã hết máu từ thiện, ở đây có ai thuộc nhóm máu A, xin hãy bước ra đây

Khả Ái nghe đến nhóm máu A, cô nói

- Tôi, tôi thuộc nhóm máu A. Xin hãy lấy máu của tôi cứu Tiểu Nhi

Nghiên Phong gật đầu rồi cùng Khả Ái và nam bác sĩ, nữ y tá rời đi.

Cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, Hoàng Thuận ngồi phịch xuống ghế.

Mới sáng nay cô đến bệnh viện để khám bệnh thì biết cô bị mắc bệnh khối u, vậy mà chiều nay lại nhập viện với tình trạng nguy kịch, chuyện này rốt cục là sao đây chứ?!

Ngồi chờ thêm hai tiếng đồng hồ sau, thì Khả Ái bước ra, khuôn mặt cô xanh xao vì bị lấy máu quá nhiều

Mỹ Dung chạy đến đỡ cô, đưa cô đến ghế ngồi xuống

- Uống chút nước đi cho khỏe. Hắc Phong đưa chai nước cho cô uống

Khả Ái nhận lấy, cô uống gần hết nửa chai nước thì đóng nắp lại đặt kế bên

- Sao em không nằm nghỉ? Mới lấy máu xong, sức khỏe còn yếu lắm, biết không? Thành Quang nói

- Tiểu Nhi là bạn em, cô ấy hiện tại đang tranh giành mạng sống với tử thần, em sao có thể yên tâm nằm nghỉ ngơi được?! Cô thều thào nói.

Lần đầu gặp Tiểu Nhi, cô đã để lại cho Khả Ái ấn tượng khá tốt. Tất nhiên Khả Ái rất quý cô cho nên cô ấy mới đồng ý hiến máu để cứu Tiểu Nhi

Mà không ngờ, nhóm máu của cô và Tiểu Nhi lại giống nhau, may mắn quá rồi!

Trên đời này cũng thật nhiều chuyện trùng hợp đến nỗi khiến người ta ngạc nhiên không ít!

Nửa tiếng sau, đèn phòng cấp cứu tắt. Nghiên Phong đi ra, đằng sau là nhóm y tá khoảng 10 người đang đẩy giường bệnh của Tiểu Nhi về phòng

Hoàng Thuận nhìn khuôn mặt xanh xao của cô, anh không khỏi đau lòng

- Tiểu Nhi ổn rồi. Tôi đã đưa viên đạn ra khỏi cơ thể cô ấy. Hiện tại sức khỏe cô ấy còn yếu, không nên hoạt động nhiều và cần phải bổ sung dinh dưỡng đầy đủ. Nghiên Phong nói

- Vậy...khi nào Tiểu Nhi tỉnh? Hoàng Thuận hỏi

- Đến sáng ngày mai cô ấy sẽ tỉnh. Nghiên Phong trả lời rồi rời đi

Hoàng Thuận cùng mọi người đến phòng cô

Mẹ anh sốt ruột quá, bà chạy gấp đến phòng cô

Mới gặp nhau mà cô đã xảy ra chuyện, bà không lo sao được

Nhìn cô gái nằm trên giường lớn với khuôn mặt xanh xao gầy guộc, bà lo lắng không thôi. Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, bà nói

- Mau chóng tỉnh lại nhé, Tiểu Nhi!

Tại ngoại ô thành phố, Loan Phi Yến một thân mặc bộ đồ màu đen ôm sát cơ thể quỳ rũ. Cô ta đội nón che hết nửa khuôn mặt, đằng sau eo là cây súng được giấu rất kĩ, cô ta mang đôi găng tay đen và giày boots, trông cô ta giống như sát thủ chuyên nghiệp vậy

Tên sát thủ đi đến, anh ta nói

- Chào, tiền của tôi đâu

- Chào, tiền của anh đây. Nhận xong thì biến khỏi đây mãi mãi đi. Cô ta đưa vali chứa tiền cho hắn và nói

Hắn nhận lấy, nở nụ cười thỏa mãn, xoay người rời đi.

Phi Yến rút cây súng sau lưng ra, cô ta nhắm vào tim anh ta và...

"Đoàng"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Một chút kỷ niệm đáng nhớ của Triều Vĩnh Hi

Tên sát thủ sau khi nhận được tiền liền xoay người nhanh chóng bỏ đi

Phi Yến rút cây súng sau lưng ra, cô ta ngắm vào tim anh ta và...

"Đoàng"

- Hự. Người đàn ông trước mắt ngay lập tức bị dính đạn, hấn ngã xuống nền đất, máu từ từ chảy ra

- Cô...làm, gì vậy? Hấn cau mày tức giận hỏi. Sự đau đớn cho vết thương truyền tới khiến hấn khó chịu chảy đầy mồ hôi

Phi Yến nhếch môi cười, cô khinh bỉ nói

- Tiền sao? Mày đang mơ à? Nếu thế thì cứ nằm đó mà mơ đi. Đến khi mày xuống địa ngục, tao sẽ đốt vàng tặc cho mày

Hấn nghe xong thì tức giận. Bây giờ mới biết mình bị lợi dụng thì đã quá muộn

Hấn cố gắng ngồi dậy, cô ta chĩa súng vào đầu gối hấn và...

"Đoàng"

- A. Hấn la lên đau đớn, cô ta nhếch môi cười khoái trá

Hấn nhìn cô, gần giọng

- Mày...dám lợi dụng tao! Đồ con đàn bà...thối nát, mày rồi sẽ có ngày.....phải chết dưới tay Ưng Hoàng Thuận thôi..Cứ chờ đấy..ngày đó...rồi sẽ đến....xuống dưới âm phủ...tao sẽ ám mày...

Cô ta chau mày, mấy lời phát ra từ miệng hấn khiến cô ta khó chịu, tên này sống dai thật! Bị bắn vào tim mà vẫn nói được

Cô ta nhoen miệng cười, quỳ một chân xuống, cô ta đưa họng súng vào đầu hấn, nói

- Mày điên sao?! Anh ấy yêu tao còn không hết, tại sao phải giết tao, ngu ngốc!

Nói xong, ả bóp còi và...

"Đoàng"

- Tao hận mày...Trước khi chết, hấn chỉ kịp để lại một câu rồi gục.

Ả đứng lên, đá đá vào hấn, nói

- Hận? Tiền? Mày vốn chả là gì đâu, thằng chó!

Nói xong, ả quăng vali vào người hấn. Rồi nhanh chóng leo lên xe rồi đi để không bị phát hiện

Trong vali đó có gói sẵn một quả bom, chỉ cần nhấn nút một cái thì...

"Bùm, bùm"

Tiếng bom nổ lên cùng đám khói lửa bốc cháy, tên sát thủ kia đã không còn nguyên vẹn

Thế là đã xong một mạng người! Loan Phi Yến cười ác độc, cô ta lái xe về biệt thự của Loan gia mà không hề hay biết được sự có mặt của kẻ thứ 3 và vài người của bộ cảnh sát điều tra tội phạm

Triều Vĩnh Hi từ trong con hẻm bước ra cùng một nhóm cảnh sát gồm 6 người.

Cô đi đến xác của tên nam nhân bị giết, Tsk một cái

- Cô ta đúng là hồ ly tinh giết người bản thủ mà! Ai lại ngờ được trong vali này có bom chứ, đúng là biết cách phi tang chứng cứ

Vĩnh Hi nói. Cô cảm thấy thật bức bối khi Hắc Phong bắt cô phải đóng giả làm người bạn năm xưa của ả Phi Yến

Trong tổ chức thì thiếu gì người chứ, sao nhất thiết phải là cô?! Đã vậy còn dám nói là cô có khuôn mặt giống bạn ả, lại còn giống tên nữa chứ, nói thế thì không phải là hơi giống với chị em sinh đôi sao?! Thật bức bối mình mà!

Vĩnh Hi nhìn hai nam cảnh sát đứng sau mình, hỏi

- Cảnh đã được ghi lại chưa?

- Xong tất rồi. Nam cảnh sát trả lời, họ đưa cho cô một cuộn băng video

Gật đầu, cô nói

- Dọn dẹp sạch sẽ chỗ này và lấy chứng cứ có sẵn, sau này cần dùng tới đấy!

- Nhưng tại sao lại phải quay những cảnh này? Một nữ cảnh sát hỏi

- Là Ứng đại nhân kêu đấy! Chúng ta cần những thứ thế này để đối phó với Loan gia. Phải giăng sẵn cái bẫy để mà con mồi nhảy vào, tới lúc đó mới dễ bắt. Vĩnh Hi cười nham hiểm

Rồi cô leo lên chiếc motobike, phóng như bay về tập đoàn Thần Phong

Tại tập đoàn Thần Phong, Vĩnh Hi nhanh chân chạy vào thang máy và bấm lầu 3

Giống như cũ, cô cũng chạy về căn phòng cuối dãy hành lang và đóng cửa nhẹ nhàng để không gây chú ý

Lấy điện thoại ra, cô bấm lẹ một dãy số

Bên bệnh viện LA, Hắc Phong đang đứng nói chuyện với Mỹ Dung thì nghe tiếng chuông điện thoại reo lên, anh lấy ra và nhìn dãy số trên màn hình

"- Alo

- Điều tra ra rồi ạ

- Tôi đến ngay"

Hắc Phong cúp máy rồi chạy về phòng bệnh của Tiểu Nhi để lấy áo khoác, sau đó xuống tầng hầm và lấy xe phóng như bay đến tập đoàn

Đến nơi, anh nhanh chóng đỗ xe xuống tầng hầm rồi chạy lên lầu 3

Đi vào căn phòng cuối dãy, anh hỏi

- Ai là hung thủ?

- Loan Phi Yến thuê sát thủ giết chết Tiểu Nhi, rồi cô ta hạ sát luôn tên sát thủ để phi tang chứng cứ. Vĩnh Hi trả lời

Cô đưa cho Hắc Phong cuộn băng video. Anh cầm lấy rồi bật lên xem

- Đúng là con đàn bà đề tiện! Anh tức giận nói

Vĩnh Hi nhìn anh, cô thờ dài một tiếng, nói

- Nè, Bạch tổng, anh kêu người khác làm đi. Em mệt lắm, không làm nữa đâu

Hắc Phong nghe vậy, anh lắc đầu nói

- Trong tổ chức, không ai giỏi bằng em. Nên cảm thấy vinh dự khi được nhận loại nhiệm vụ đặc biệt này đi

Nói rồi anh đứng lên. Vĩnh Hi phụng phịu nói

- A, Bạch tổng, anh xấu xa quá!

Xấu xa? Khóe môi anh giật giật. Lúc trước không cho cô làm những nhiệm vụ đặc biệt thì cô nằng nặc đòi làm, bây giờ thì sao, cho cô làm thì cô nói anh xấu xa kia. Có phải là quá đáng lắm không?

Hắc Phong xoay lại, anh dè cô vào tường nói

- Sau khi nhiệm vụ này kết thúc, tôi sẽ cho em làm nhiệm vụ canh gác, cái đó không hề tốn sức đâu

Vĩnh Hi nghe vậy, liền phản đối gay gắt

- A, không được. Em thích loại nhiệm vụ này hơn

- Vậy bây giờ có làm không? Anh khoanh tay hỏi

- Làm chứ sao không. Cô hát hàm nói

Anh gật đầu rồi rời đi. Vĩnh Hi thấy anh đi rồi, chợt cô mỉm cười, nhớ lại ngày xưa

" Triều Vĩnh Hi là tiểu thư bị thất lạc của Triều gia. Do trong một lần mê chơi, cô đã bị lạc mất chị hai

Vì còn quá nhỏ, cho nên không biết đường về. Đúng lúc đó, cô gặp anh, Bạch Hắc Phong. Anh là một nam nhân đẹp trai, tài giỏi lại vui tính, nhưng đôi khi cũng khá đáng sợ.

Anh đưa cô về một tổ chức với tên gọi là Hắc Gia và huấn luyện cho cô những kỹ năng vốn có của một sát thủ

Và cô cực kì giỏi bắn súng, có thể nói là tay súng thiên tài. Bắn phát nào là trúng phát đó.

Ngoài ra, cô còn được Hoàng Thuận và Hắc Phong trực tiếp dạy cách lên vào địa phận của kẻ thù hay đóng kịch thành người khác khi đã nắm rõ thông tin

Và cô học tất cả một cách tiến bộ vượt bậc. Và thời gian sau đó, cô trở thành quản lý của Hắc Phong. Ngày ngày được anh nuông chiều và thực thi những nhiệm vụ chết chóc.

Cô xem Hắc Phong như ân nhân của mình khi anh giúp cô tìm lại được gia đình cho cô.

Và để trả ơn cho anh, cô tiếp tục làm quản lý bên cạnh anh để trả ơn. Hiện tại cô nhận được một nhiệm vụ cực kì quan trọng, đó là đóng giả làm Huyền Vĩnh Hi - Bạn của Phi Yến để lấy cấp thông tin từ Loạn gia của cô ta

Với mục đích duy nhất đó là khiến Loạn gia thân bại danh liệt!"

Thở dài một cái, Vĩnh Hi rời khỏi phòng và lái xe đến Loạn gia.

Tại biệt thự của Loạn gia, Phi Yến sau khi trở về biệt thự liền nhanh chóng chạy lên phòng thay quần áo

Bộ đồ đen được cô ta thay thành một chiếc đầm màu tím hai dây. Rồi cô ta đem bộ đồ xuống, bỏ vào máy giặt

Xong xuôi cũng là lúc Vĩnh Hi đến, cô nói

- Phi Yến, đi mua sắm chút đi

Phi Yến từ trong bếp đi ra, cô ta hỏi

- Mua sắm sao? Ở đâu thế?

- Khu trung tâm hôm nay mới nhập hàng mới về đấy. Là giày cao gót hiệu **Channel**.

Phi Yến vốn rất thích nhãn hàng **Channel**, vì thế cô ta dễ dàng đồng ý.

Cả hai cùng nhau đến khu trung tâm mua sắm. Dạo quanh các gian hàng, trên tay của cả hai là đồng túi xách lớn nhỏ.

Đi chơi đến tối, Phi Yến đi taxi về nhà. Còn Vĩnh Hi thì được Hắc Phong đón về Triều gia

Sáng hôm sau, tại bệnh viện LA, trong căn phòng bệnh số 105, trên giường lớn, một nữ nhân xinh đẹp với khuôn mặt xanh xao đang trong tình trạng hôn mê và một nam nhân đang nắm tay nữ nhân ngủ kế bên

Tiểu Nhi nằm trên giường, khuôn mặt xanh xao, da dẻ khô khốc. Hoàng Thuận đang ngủ, anh giật mình tỉnh dậy, thấy Tiểu Nhi chưa tỉnh, trong lòng không khỏi thất vọng

Từ đêm hôm qua, vì lo cho cô nên anh chưa ăn cũng chưa uống gì cả, nên hiện tại môi anh khô và nứt mẻ

Đứng lên, Hoàng Thuận từ từ tiến vào phòng tắm để làm vệ sinh cá nhân

Xong xuôi, anh rời khỏi phòng và đi xuống căn-tin bệnh viện mua chút thức ăn cho cô

Trong phòng, Tiểu Nhi đang nằm yên đó. Bỗng, ngón tay cô khẽ cử động, đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra

Ánh sáng chói nắng từ bên ngoài chiếu vào, Tiểu Nhi khó khăn mở mắt

Trước mắt cô là trần nhà màu trắng, mùi thuốc sát trùng nồng nặc xộc ngay vào mũi cho biết hiện tại cô đang ở bệnh viện.

Tiểu Nhi ngó nhìn xung quanh một hồi, cô chống hai khuỷu tay xuống ga giường, dùng hết sức để ngồi dậy. Bị viên đạn gây ra một vết thương lớn từ hôm qua, nên hiện tại vết thương vẫn chưa khỏi khiến việc ngồi dậy của cô thật khó khăn.

Dựa lưng vào thành giường, hai mắt của Tiểu Nhi dán vào bình nước biển đang truyền vào tay cô.

Một tay đặt lên bụng mình, cô xoa nhẹ vết thương đau rát

Con khát ập tới, Tiểu Nhi định nhờ ai đó lấy nước giúp vì hiện tại cô đâu thể di chuyển được

Nhưng khi nhìn lại căn phòng, biết là chẳng có ai ở đây ngoài mình, cô bắt lực tự thân vận động

Nhẹ nhàng bỏ chân ra một bên, cô từ từ đặt hai chân xuống sàn lạnh

Chân cô dường như là không có cảm giác gì, vừa chống đỡ cả thân trên gây khó khăn cho đôi chân, khiến nó run lên từng hồi

Vịn vào cạnh tủ, cô cố gắng cất từng bước chân nặng nề. Vừa đi đến chỗ bình nước, chân của Tiểu Nhi không thể trụ nổi nữa, tay cô cũng run rẩy.

Trượt chân một cái, Tiểu Nhi ngã xuống, kéo theo bình nước biển cũng đổ theo cô. Mấy đồ vật trên tủ cũng bị tay cô đẩy hết xuống sàn

"Rầm, Bộp"

Các tiếng động do đồ vật bị rớt rơi xuống gây chú ý cho Hoàng Thuận ở bên ngoài đang đi vào

Nghe tiếng động trong phòng bệnh của cô, anh lo sợ chạy gấp vào phòng.

Vừa mở cửa ra đã thấy Tiểu Nhi đang nằm trên sàn với khuôn mặt khó chịu. Bình nước biển thì nằm dè lên cô

Anh hoảng hốt, nhanh chóng đặt bọc đựng cháo lên bàn, anh đỡ cô ngồi dậy

- Em có sao không Tiểu Nhi?

- Đau...quá! Tiểu Nhi nhỏ giọng. Cô cau mày khó chịu vì đau

Hoàng Thuận đỡ cô ngồi dậy sau khi đã để lại mọi thứ như cũ, anh bế cô lên, đưa cô lên giường

- Sao em xuống giường? Có biết là hiện tại em đang rất yếu không? Hoàng Thuận trách móc hỏi

Tiểu Nhi biết tội, cô cúi thấp đầu, đôi mắt nâu ngấn nước, nhỏ giọng

- Em..xin lỗi. Tại em khát nước quá...cho nên....

Hoàng Thuận biết cô muốn nói gì, anh mỉm cười, ôm cô vào lòng, ôn nhu vuốt ve cô

- Ngoan, không cần lo, miễn là em tỉnh lại là anh vui rồi. Để anh lấy nước cho em nhé

Tiểu Nhi thấy anh ôn nhu với mình, cô hạnh phúc gật đầu cái rụp. Rồi anh bước xuống giường lấy nước cho cô

Cánh cửa phòng bệnh chợt mở ra, nam bác sĩ trẻ tuổi cùng một nữ y tá xinh đẹp đứng đó, nam bác sĩ lên tiếng

- Yo, bé con của cậu đã tỉnh chưa thế?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đi gây sự

- Yo, bé con của cậu tỉnh chưa thế? Lãnh Nghiên Phong hỏi, không quên nở nụ cười thay cho lời chào buổi sáng

Hoàng Thuận và Tiểu Nhi đồng loạt nhìn anh. Đứng kế Nghiên Phong là một nữ y tá, cũng có thể gọi là quản lý riêng của anh cũng được.

Vì Tiểu Nhi hôn mê từ tối hôm qua, cho nên sáng nay vì lo cho cô nên Nghiên Phong muốn đến xem thử tình trạng sức khỏe của cô ra sao

Vừa mặc áo khoác trắng vào thì anh nghe tiếng động ồn ào trên phòng của cô, liền vội cùng quản lý chạy gấp lên xem thử

Không ngờ chưa kịp mở cửa ra thì đã nghe âm thanh đổ dành của Hoàng Thuận ở bên trong nên cũng yên tâm

Hoàng Thuận gạt nhẹ đầu, anh đi đến chỗ Tiểu Nhi và đưa ly nước cho cô uống

Nghiên Phong bước vào trong, anh đi đến hỏi Tiểu Nhi vài câu rồi bắt đầu khám cho cô

Khám xong, anh ghi chép một chút rồi nói

- Hiện tại sức khỏe còn rất yếu. Em không nên vận động để tránh làm hại đến vết thương. Ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ sẽ giúp vết thương mau khỏi

- Vậy khi nào cô ấy mới xuất viện được? Hoàng Thuận hỏi

- Ở lại bệnh viện để điều trị, đồng thời cũng theo dõi khối u khoảng vài tháng. Tôi muốn sắp xếp thời gian hợp lý để nhanh chóng đưa cô ấy sang nước ngoài cắt bỏ khối u

- Vậy sao? Hoàng Thuận nhìn Tiểu Nhi, để cô ở lại bệnh viện, vừa điều trị vết thương vừa theo dõi khối u có lẽ sẽ là cách tốt nhất!

- À, sẵn đây nếu khối u có lớn hơn so với hiện tại thì tôi muốn hỏi cậu một câu, có muốn tiêm thuốc để giúp khối u teo lại không? Nghiên Phong hỏi

Anh không muốn tự ý hành động, bởi vì lỡ nếu xảy ra chuyện gì xấu liên quan tới anh, đảm bảo dù có trốn ở đâu anh cũng sẽ bị truy tới cùng và bị Hoàng Thuận bắt cóc!

Bởi vậy đó mới là điều khiến anh sợ đến rùng mình. Nghĩ đến cái khuôn mặt tử thần của Hoàng Thuận cùng với cảnh tượng mình chuẩn bị chết cũng đủ khiến anh từ một hoàng đế dũng mãnh biến thành con thỏ con bé nhỏ

Nếu nói là anh không sợ Hoàng Thuận vì cả hai là bạn thân thì điều đó là sai hoàn toàn. Vì dù là bạn thân của anh ta, chỉ cần khiến anh tức giận thì dù là bạn thân cũng khó sống nổi

Hoàng Thuận nhìn anh, nếu tiêm thuốc để giúp khối u teo lại, vậy thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn

- Làm những gì cậu cho là tốt nhất để giúp cuộc phẫu thuật của cô ấy thành công thì tôi không phản nản đâu. Anh nói

Nghiên Phong gạt đầu, rồi cùng quản lí rời đi để lấy thuốc

- À đúng rồi. Chợt Hoàng Thuận lên tiếng, chân của Nghiên Phong liền khựng lại, anh đóng tai lên nghe từng câu từng chữ phát ra từ miệng của tên phúc hắc

- Có...chuyện gì sao? Nghiên Phong hỏi

- Nếu Tiểu Nhi có mệnh hệ gì, tôi sẽ san bằng cái bệnh viện này và cắt cổ cậu quăng cho chó ăn đấy nhé.

Hoàng Thuận nở một nụ cười quá ư là hiền hậu, Nghiên Phong bị nụ cười đó làm cho run sợ, anh gạt đầu, run giọng

- Tôi...sẽ làm...hết sức mình...để giữ mạng...cho bà xã....tương lai của cậu

Nói xong, anh ta liền bỏ chạy. Tiểu Nhi ngồi trên giường từ nãy giờ, nghe cuộc trò chuyện của cả hai người đàn ông. Cô bật cười khúc khích

Hoàng Thuận thấy cô cười, anh cau mày khó hiểu. Có gì vui lại khiến cô cười như thế?!

Bỏ qua chuyện này, anh đứng lên mở hộp cháo ra, trộn đều rồi nói

- Ăn sáng nào, Tiểu Nhi

- Dạ. Cô gạt đầu, ngoan ngoãn há miệng ra cho anh đút cháo.

Ăn uống xong xuôi, quản lí của Nghiên Phong đến đưa thuốc cho cô uống rồi mới rời đi

Một lúc sau, mẹ anh, Mỹ Dung và Khả Ái đến. Trên tay Khả Ái là một hộp bánh dâu tây vị vanilla và bánh nướng mật ong

Mỹ Dung cùng mẹ anh thì mua trái cây để bồi bổ cho cô. Vừa bước vào phòng, thấy Tiểu Nhi đang ngồi trên giường, khuôn mặt có phần tươi tỉnh hơn ngày hôm qua

Mẹ anh mừng đến nỗi, chạy lại ôm cô khóc lóc nức nở. Tiểu Nhi được bà ôm, cô cũng vòng tay ôm bà

- Mẹ à, sao lại khóc chứ? Tiểu Nhi tỉnh rồi còn gì. Mỹ Dung cười nói

- Ủ, Tiểu Nhi tỉnh là chuyện vui. Sao ta lại khóc chứ? Thật là....Mẹ anh cười hiền hậu, tự trách móc mình

Chuyện là sáng nay, lúc bà đang dùng bữa cùng Mỹ Dung thì Khả Ái đến. Cô chạy gấp vào phòng ăn, thở hổn hển

Nhìn bộ dạng gấp gáp của cô, mẹ anh hỏi

- Con sao thế Khả Ái? Làm gì mà mồ hôi mồ kê chảy dãi vậy

- Bác à, tin vui, có tin vui. Khả Ái mừng rỡ nói

- Không lẽ, Tiểu Nhi đã.... Mỹ Dung như đoán ra được điều gì đó, liền hỏi

Khả Ái gật mạnh đầu, cả hai người vui đến không tả nổi, liền nhanh chóng chạy đến bệnh viện

Trên đường đi có ghé lại vài ba tiệm để mua thức ăn cho Tiểu Nhi

Bây giờ thấy cô tỉnh rồi, ai cũng mừng rơi nước mắt. Khả Ái đi đến, cô đặt hộp bánh lên đùi Tiểu Nhi và nói

- Nhi nè, mình đã tự tay làm hai cái bánh ngon cho cậu đó

Tiểu Nhi nghe đến bánh, cô thích thú hỏi

- Là bánh gì? Là bánh gì?

- Cậu mở ra xem thử đi. Khả Ái vui vẻ nói, Tiểu Nhi từ từ mở hộp bánh ra

Đập ngay vào mắt cô là hai chiếc bánh được trang trí rất đẹp. Mùi hương thoảng qua mũi cô khiến Tiểu Nhi có cảm giác đói bụng mặc dù cô đã ăn sáng rồi

Mẹ anh và Mỹ Dung cũng đưa trái cây cho cô, bà nói

- Ta có mua ít trái cây cho con ăn nè. Thích không?

Tiểu Nhi vui sướng, cô gật đầu cái rụp

- Con cảm ơn bác ạ. Cô vui vẻ nói.

Cái cảm giác này thật ấm áp! Cô đã từng mơ ước mình sẽ được một người bạn quan tâm tặng bánh, được những người mà mình yêu thương cho mình những món ăn mà mình thích

Tưởng chừng như điều ước này sẽ không thành hiện thực, nhưng bây giờ nó đã trở thành hiện thực. Nó khiến cô ấm áp, khiến cô vui và khiến cô cười

Cô yêu sự ấm áp mà mọi người ban tặng cho cô. Giờ đây, cô lại cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất

Ngồi ăn bánh trái xong, Tiểu Nhi nằm nghỉ ngơi. Đôi mắt cô nhắm nghiền lại, do tác dụng của thuốc ngủ nên cô nhanh chóng thiếp đi.

Trong phòng bây giờ chỉ có tiếng thở đều đều của cô. Tiểu Nhi ngủ, bên mép còn chảy ra nước miếng

Hoàng Thuận cùng mọi người ra ngoài, mẹ anh hỏi

- Nghiên Phong nói thế nào?

- Cậu ấy nói hiện tại sức khỏe của cô ấy không tốt, cần nghỉ ngơi ăn uống đầy đủ, không nên vận động nhiều. Anh trả lời

- Vậy khi nào em ấy mới xuất viện? Mỹ Dung hỏi

- Anh và cậu ấy thống nhất với nhau sẽ để Tiểu Nhi ở lại đây vài tháng để điều trị cũng như theo dõi phần khối u. Anh trả lời tiếp

- Có lẽ ở đây một mình Tiểu Nhi sẽ rất chán, đưa cô ấy về nhà chơi cũng được mà. Khả Ái nói

- Không. Để Tiểu Nhi ở đây. Có Nghiên Phong rồi, cô ấy sẽ ổn thôi. Anh trả lời, đôi mắt nhắm lại, rồi nhìn đến một nơi nào đó thật xa xôi

Tâm trí anh như chìm vào không trung, những dòng suy nghĩ của anh hòa vào làn không khí, gió nhẹ thổi qua, mái tóc anh nhẹ nhàng rung rinh

Khả Ái nhìn anh, cô hiểu rõ tâm trạng hiện tại của anh. Tiểu Nhi chỉ mới đến đây có hai ba ngày đã gặp chuyện, sso có thể không lo?!

- Thuận. Một giọng nói nữ vang lên, anh theo bản năng xoay đầu nhìn về phía nữ nhân đang đứng đó

- Là cô sao? Cô đến làm gì? Anh vừa nhìn thấy Phi Yến đã không ưa, tức giận hỏi

- Em nhớ anh nên mới đến thăm. Anh không nhớ em sao? Phi Yến chạy đến ôm anh làm nũng

Anh chán ghét đẩy cô ta ra, nói

- Biến. Đừng để tôi thấy cô.

Phi Yến thấy anh đuổi mình, cô ta tức giận nghiêng răng, nước mắt lăn dài trên gò má, cô ta giả vờ đau buồn

- Anh sao thế? Không phải...anh yêu em sao? Sao bây giờ...lại đối xử với em như vậy? Em buồn lắm đó!

Khả Ái nhìn cô ta, đứng là hồ ly tinh chỉ biết câu dẫn đàn ông là giỏi!

Mỹ Dung thấy cô ta, cô khinh thường, chán ghét viện cớ rồi đi để không chạm mặt ả

Phi Yến thấy mọi người nhìn cô với ánh mắt ghê lạnh, cô ta quệt nước mắt, đi đến khoác tay mẹ anh, giả vờ khóc

- Bác, anh...ây...không yêu con nữa. Con buồn lắm...bác là chủ cho con...đi mà bác...

Mẹ anh ghê tởm cô ta, liền hất tay cô ta ra, khiến cô ta ngã dúi xuống sàn

- Cô là cái gì mà tôi phải làm chủ cho cô? Còn dơ bẩn hơn cả súc sinh nữa. Mẹ anh nặng lời với ả, bà vốn xưa nay chưa từng thích cái loại dơ bẩn như Phi Yến

Cô ta nhìn bà, đôi mắt hằn lên tia tức giận, ả nghiêng răng nói

- Các người làm gì vậy hả? Tôi là yêu thương các người, vậy mà các người lại đối xử với tôi như thế.

- Tôi là con dâu của Ứng gia, các người cũng nên đối xử dịu dàng với tôi một chút đi

- Thuận, anh nói gì đi chứ. Không phải anh nói anh yêu em sao?! Sao bây giờ anh lại...

Chưa kịp nói xong thì Khả Ái cười lớn, cô ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt

- Cô cười cái gì? Phi Yến tức giận hỏi

- Tôi cười là tại vì...trông cô hài quá đó....hahaha. Khả Ái càng không nhịn được, cười to

- Cô! Phi Yến cứng họng, cô ta tức đến phát điên

- Tôi thế nào? Loạn Phi Yến là tên cô chứ gì? Cô là gì mà đòi bước vào Ứng gia. Nói nghe nè, con dâu tương lai của Ứng gia....là Tiểu Nhi, chứ không phải cô đâu.

Khả Ái chống nạnh nói, ánh mắt trở nên cay độc, nụ cười của cô rõ ràng là khinh thường Phi Yến

Cô ta tức sôi máu, như không tin vào tai mình, liền như con chó điên quát lớn

- Cô nói bậy. Nó là một con hầu rác rưởi không hơn không kém, đừng mơ leo lên được cái ghế phu nhân của Ứng gia.

Hoàng Thuận nghe Phi Yến gọi Tiểu Nhi là rác rưởi, anh tức giận tát vào mặt ả

- Cầm miệng. Tôi cấm cô gọi Tiểu Nhi là rác rưởi. Nhìn lại cô xem có giống rác rưởi hay không rồi hãy nói người khác

Phi Yến nhận một cái tát trời giáng của anh, ả tức giận, nước mắt giàn giụa

- Sao anh lại đánh em? Em yêu anh, em mới là dâu của Ứng gia mà. Em..

Chưa kịp nói hết câu, mẹ anh lên tiếng

- Xin lỗi cô nhé, Loạn tiểu thư. Ứng gia chúng tôi đã chọn Tiểu Nhi làm dâu rồi, không thể thay đổi được. Và, chúng tôi dự định sẽ cho cả thế giới biết tin vui này vào tiệc rượu do tập đoàn Triều thị tổ chức vào hai tuần tới đây

Loan Phi Yến càng ngày càng tức, ả như kẻ điên đại gào thét

- Không bao giờ. Mãi mãi cũng không bao giờ có chuyện con nhỏ đó làm con dâu của Ứng gia

Triều Vĩnh Hi từ đâu chạy đến, bất ngờ cô gặp Hoàng Thuận, bốn mắt chạm nhau, Vĩnh Hi xem như không quen biết, nói

- Phi Yến, cậu làm gì thế? Mau đứng dậy đi. Thật xin lỗi, bạn tôi đã gây rối cho mọi người rồi

Phi Yến nghe giọng của Vĩnh Hi, khóc lóc nói

- Cậu nói đi, mình sẽ làm dâu của Ứng gia, nói đi. Mau nói đi, nói cho họ biết đi. Mình sẽ là con dâu của Ứng gia...

Vĩnh Hi nhìn cô ta với đôi mắt ngạc nhiên, đang đi chơi tự dưng chạy đến đây gây rối, giờ còn nói những điều điên khùng, trời ạ, cô phải chịu đựng bà điên này đến khi nào đây?!

Vĩnh Hi gạt đầu, ừ ừ với Phi Yến rồi kéo cô rời đi. Trước khi đi, cô gặp lại Hắc Phong nhưng lại vờ xa lánh anh

Hắc Phong hơi ngạc nhiên khi thấy Vĩnh Hi ở đây, còn có cả Loan Phi Yến, anh đi đến hỏi Hoàng Thuận

- Xây ra chuyện gì thế? Sao Vĩnh Hi lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-2: Giới thiệu nhân vật (3)

Tiếp theo là một số nhân vật mới xuất hiện, mik sẽ giới thiệu sơ về các nhân vật này

Dạ Khả Ái: 24 tuổi, là con gái của một diễn viên xuất chúng trong showbiz. Với sở thích yêu đồ ngọt, cô đã xây dựng nên một cửa hàng bánh ngọt có tên là **Love Cake**. Cô là người hòa đồng, đáng yêu, vì thế rất được mọi người yêu quý. Cô cũng được cha mẹ sắp đặt hôn ước giữa cô và nam bác sĩ trong truyện

(Chắc mọi người biết là ai rồi đúng ko nek?)

Triều Vĩnh Hi: 24 tuổi, là tiểu thư danh giá của Triều gia. Cô là người mạnh mẽ, cá tính và hay nhõng nhẽo. Hiện tại đang làm quản lý cho Hắc Phong, làm gián điệp thu thập thông tin từ Loan gia nhờ việc đóng giả làm bạn của cô ta - Huyền Vĩnh Hi.

Chương này rất ngắn vì mik chỉ giới thiệu sơ hai nhân vật mới xuất hiện

Mong các bạn thông cảm. Nhớ theo dõi cũng như bình chọn và để lại ý kiến bạn đọc giúp mik nhé!

Yêu Các Độc Giả Lắm Đó!

□□□

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Người bạn mới-Chỉ đùa một chút thôi mà

- Xây ra chuyện gì vậy? Sao Vĩnh Hi lại ở đây? Hắc Phong hỏi, có chút ngạc nhiên khi thấy Vĩnh Hi xuất hiện ở bệnh viện, còn có cả Phi Yến

Hoàng Thuận khoanh tay, lưng dựa vào tường, bực dọc nói

- Á Phi Yến đến đây gây sự. Vĩnh Hi chạy đi tìm cô ta nên mới ở đây!

- Ra vậy. Cô nàng này cũng giỏi đóng kịch lắm đấy chứ. Hắc Phong khoanh tay mỉm cười nói.

Hoàng Thuận gạt đầu, nói

- Được tôi đích thân huấn luyện thì không giỏi sao được!

- Nè, có cả phần của tớ đấy. Hắc Phong tức giận nói. Không lẽ hần bỏ quên thằng bạn thân của mình rồi sao?!

Triều Vinh Hi đưa Phi Yến rời khỏi bệnh viện thì mặt chạm mặt với Mỹ Dung cùng Thành Quang

Cô chán ghét nhìn ả, nhanh chóng rời đi. Thành Quang thấy thế cũng chạy theo.

Phi Yến nghiêng răng tức giận, đôi mắt trở nên lạnh lẽo cay độc

- Rồi sẽ có ngày các người phải ân hận, cứ chờ đây!

Vinh Hi nhìn cô ta, cô lắc đầu ngao ngán rồi đưa Phi Yến rời đi.

Mỹ Dung cùng Thành Quang đi lên, anh hỏi

- Ứng tổng, "hắn" đã trốn "nợ" rồi. Làm sao đây?

- Hừm, trốn sao? Hừ, ngu ngốc. Cứ để hắn trốn đi, đến khi nào hắn dừng lại thì đem về hang rắn xử lí. Anh nói, đôi mắt lạnh lẽo, giọng nói khinh thường, nụ cười ác độc, sát khí mạnh mẽ tỏa ra khiến mọi người không khỏi run sợ

Thành Quang gật nhẹ đầu, Hắc Phong hỏi

- Kê sát hại Tiểu Nhi đã bị giết, giờ tính sao?

Hoàng Thuận biết ngay chuyện này thế nào cũng xảy ra, anh cười khinh, nói

- Bị giết cũng chẳng sao. Cứ lấy đủ chứng cứ có sẵn và điều tra là được. Chỉ nhiều đó thôi, cái bẫy mà chúng ta giăng sẵn sẽ hoàn thiện một cách hoàn hảo, đến lúc đó, con mồi sẽ tự nhảy vào mà không hề hay biết

Hắc Phong rung mình, anh rất sợ cái khuôn mặt tử thần này của Hoàng Thuận, mà không phải chỉ riêng anh, còn có mọi người nữa đây

Mẹ anh nhìn anh, bà mỉm cười. Anh thật quá giống cha anh. Hai người bình thường thì ôn nhu dịu dàng, nhưng đến khi tức giận hay bước vào giới hắc đạo đều mang khuôn mặt tử thần. Khiến người ta chỉ cần nghe đến tên thôi cũng phải sợ hãi

Hoàng Thuận thở dài, anh nói

- Thôi, tôi về phòng với Tiểu Nhi đây.

Nói xong liền rời đi.

Bên trong phòng bệnh, Tiểu Nhi nằm trên giường lớn, đồ mắt nâu nhắm nghiền lại.

Trên trán xuất hiện khá nhiều mồ hôi, bàn tay bấu chặt vào ga giường. Cô cắn răng khó chịu, lông mày cau chặt lại, hơi thở gấp gáp

Đúng lúc Hoàng Thuận vào phòng, thấy tiểu bảo bối đang khó chịu, chắc lại gặp ác mộng rồi đây!

Đi đến, anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô, đặt lên trán nhũn nhụi một nụ hôn ngọt ngào

- Ngủ ngoan nào, bé con!

Giọng nói ấm áp thì thầm bên tai cô, câu nói của anh như phép màu xâm nhập vào trong cơn ác mộng, xoa dịu nỗi sợ hãi của cô

Tiểu Nhi từ từ thả lỏng người, tay cô nhẹ nhàng rời khỏi ga giường, đôi lông mày cũng từ từ giãn ra, hơi thở ổn định, không còn gấp gáp

Thấy cô đã yên ngủ, anh thở phào, lấy khăn lau mồ hôi cho cô rồi ngồi lên ghế.

Chân bắt chéo, tay thuận thực mở quyển sách ra, khuỷu tay thì chống lên tay vịn của ghế, tay thì nằm dưới đỡ lấy quyển sách. Khuôn mặt sắc sảo tinh tế nhẹ nhàng nghiêng qua một bên, má tựa vào bàn tay

Gió nhẹ từ bên ngoài bay ngang qua cửa sổ, thoảng qua mái tóc nâu gỗ rung rinh

Nam thần đứng là có khác nha! Dù là kiểu ngồi này chẳng có gì độc đáo, nhưng trông anh lúc này như có thể đồ gục hàng triệu trái tim nữ nhân vậy

Hoàng Thuận ngồi đọc sách một hồi thì Tiểu Nhi tỉnh dậy

Cô ngáp dài một cái, ngồi dậy, giơ hai tay lên cao gồng người rồi thả lỏng, cái miệng nhỏ chúm chím, đôi mắt nâu hồ nhìn xung quanh, mái tóc nâu hạt dẻ có chút rối.

Thấy Hoàng Thuận đang ngồi đọc sách, cô định bước xuống nhưng nhớ lời dặn của Nghiên Phong, cô thều thào

- Anh Thuận

Đang ngồi đọc sách, nghe tiếng Tiểu Nhi, anh ngẩng mặt lên nhìn cô

Anh mỉm cười, nhẹ nhàng gấp sách lại rồi đặt lên bàn, chống hai tay lên đầu gối, anh từ từ đứng lên, đi về phía cô

- Bé con dậy rồi sao? Anh ngồi xuống ôm eo cô hỏi

- Dạ. Em muốn đi chơi. Tiểu Nhi gật đầu nói

- Hừm, đi chơi sao? Hoàng Thuận nhủ mảy, mới tỉnh mà đã đòi đi chơi, cô thật giống con nít

Tiểu Nhi gật đầu, đoán biết anh sẽ không đồng ý vì sức khỏe không tốt, cô túm lấy áo anh, chui vào lòng anh làm nũng

- Cho em đi chơi nha ~~~

Hoàng Thuận ngạc nhiên. Có thể nói là cô thông minh đấy. Biết anh không cho đi chơi nên mới làm nũng đòi đi, cô gái này...thật khiến anh muốn cắn một cái cho đã

Biết không thể ngăn cô, anh cho người đi lấy xe lăn. Lau mặt lau mũi cho Tiểu Nhi xong cũng là lúc Nghiên Phong đem xe lăn tới, anh nói

- Ra ngoài chơi nhớ mặc áo ấm. Bên ngoài lạnh lắm đấy.

- Em biết rồi. Tiểu Nhi gật đầu. Hoàng Thuận lấy áo mặc cho cô rồi bế cô lên, đặt cô ngồi lên xe lăn rồi đẩy cô ra ngoài

Xuống đến đại sảnh của bệnh viện, anh đẩy cô đến công viên gần đó cho cô chơi

Đưa Tiểu Nhi đi dạo ở công viên một hồi cũng thấm mệt, anh ngồi xuống ghế đá nghỉ ngơi

Gió nhẹ thổi qua, tiếng lá cây cọ vào nhau tạo nên thanh âm xào xạc. Những chú chim nhỏ bay đến đậu trên cành, hót riu rít.

Rồi từ đâu, mấy đứa trẻ con chạy đến, cầm trái bóng quăng lên không trung và rơi xuống, đứa trẻ khác chụp lấy rồi chuyền cho đứa kia

Tiếng cười đùa của bọn trẻ, tiếng trò chuyện của mọi người, tiếng xào xạc của lá cây, tiếng chim hót riu rít hòa lại, tạo nên một khung cảnh sinh động náo nhiệt

Tiểu Nhi ngồi trên xe lăn, hai mắt nâu xinh đẹp chăm chú nhìn mấy đứa nhỏ chơi, cô cũng muốn chơi quá, nhưng lại không thể chơi được vì sức khỏe hiện tại vốn không cho phép cô chơi

Chợt cô nghe được tiếng khóc của đứa trẻ, theo bản năng liền chuyển sự chú ý sang đứa trẻ đó

Thì ra là nó bị té nên mới khóc như thế! Thấy cha mẹ của đứa trẻ đó tới đỡ nó, hỏi han nó, phải bụi giúp nó, cô nhớ tới người mẹ yêu quý của cô

Hoàng Thuận biết cô muốn chơi, cũng biết là cô ghen tỵ với đứa trẻ, anh hỏi

- Em muốn chơi lắm, phải không?

Tiểu Nhi nhìn anh, cô gật đầu, nói

- Em thích chơi bóng lắm. Hồi còn nhỏ, khi chưa đến Loan gia sống, em và mẹ thường hay chơi bóng vào mỗi buổi chiều với mấy đứa nhỏ hàng xóm

Cô kể lại thời còn bé, đôi mắt nâu nhìn lên bầu trời xa xăm, không hiểu sao khi nhắc tới mẹ, mắt cô cay cay, nước mắt lăn dài trên gò má.

Cô nhớ mẹ, nhớ mùi hương của mẹ, nhớ cái ôm ấm áp của mẹ quá!

Hoàng Thuận nhìn người con gái đang đau buồn rơi lệ, anh nói

- Đừng khóc. Khi em khỏe lại, anh sẽ cùng em chơi bóng với mọi người. Nhé?

Tiểu Nhi nhìn anh, cô hạnh phúc gật đầu rồi tiếp tục ngồi nhìn lũ trẻ.

Một lúc sau, một nữ nhân xinh đẹp kiều sa đi đến. Cô mặc áo sơ mi trắng tay dài, quần đùi để lộ cặp chân trắng thon thả.

Điều bộ duyên dáng, chiều cao rất tốt, thân hình chuẩn siêu mẫu, làn da trắng rạng ngời, khuôn mặt trái xoan, cằm V-line, đôi mắt tím to tròn, hàng lông mi cong vút, hai má phấn nộn, đôi môi nhỏ hồng mọng nước

Trông cô xinh đẹp như một nàng tiên giáng trần!

Cô đi đến, bắt chuyện với Tiểu Nhi

- Chào Tiểu Nhi, vết thương đã khá chưa?

Tiểu Nhi ngược mặt lên nhìn cô gái, cô như con nai vàng ngơ ngác, hỏi cô gái

- Ồ...cô là ai? Sao lại biết tên tôi?

Cô gái nhìn cô, bật cười khúc khích, rồi cô ấy đi đến, ngồi kế Hoàng Thuận và khoác tay anh tỏ vẻ thân mật

Hoàng Thuận có hơi ngạc nhiên, anh định đẩy cô gái này ra thì cô ấy làm nũng

- Anh Thuận, nhớ anh lắm a ~.

"Triều Vĩnh Hi, em đang nghĩ gì vậy hả?"

Tiểu Nhi nhìn hai người, không biết vì sao tự dưng trong lòng có cái cảm giác khó chịu và tức giận, cô phồng hai má lên, chu môi chỉ tay vào mặt cô gái

- Nè cô kia, bỏ tay cô ra khỏi người anh ấy ngay, không là tôi đánh cô đó! Hừ

Giọng điệu này, tức giận có, khó chịu có, hờn dỗi có, trẻ con có, và tất nhiên...ghen cũng có!

Và cái bộ dạng quá ư là trẻ con của cô khiến hai người không thể nhịn cười

Vĩnh Hi ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt, cô càng ghen hơn, nói

- Cười gì hả? Dám câu dẫn người đàn ông của tôi, bây giờ còn cười nữa là sao? Không phép tắc gì cả!

Vĩnh Hi bị câu nói của cô làm cho cứng họng, khóe môi giật giật. Hoàng Thuận bị câu nói của cô làm cho sốc nặng

Cái gì mà...."người đàn ông của" cô?! Không lẽ...

Chợt anh phát hiện ra một điều, bé con nhà anh....biết ghen rồi!

Khóe môi anh nâng lên, anh bắt đầu giả vờ ôm eo Vĩnh Hi, giọng điệu có chút cưng chiều

- Bảo bối, lâu nay em đi đâu? Sao không về? Anh nhớ em lắm đó!

Vĩnh Hi biết anh đã hiểu ý mình, cô chui vào lòng anh nói

- Người ta là đi du lịch có vài ngày thôi, lâu gì chứ? Anh đó...đáng ghét quá à ~~~.

Cả hai ôm nhau diễn cảnh tình tứ một cách chuyên nghiệp, cứ y như họ yêu nhau thật vậy!

Và điều này khiến Tiểu Nhi ghen tới cực độ. Hai mắt cô bắt đầu ngấn nước, một, hai rồi ba giọt rơi xuống

Cô nấc lên vài tiếng, rồi ôm mặt khóc nức nở.

Hoàng Thuận và Vĩnh Hi ngạc nhiên, chỉ đùa một chút thôi mà. Không lẽ cô tưởng thật sao??!!

Hoàng Thuận vội đẩy Vĩnh Hi ra, anh chạy đến ôm Tiểu Nhi dỗ dành

- Bé con ngoan, đừng khóc. Anh chỉ chọc một chút thôi mà. Bảo bối, đừng khóc. Nín đi...

Tiểu Nhi ngẩng mặt lên, cô hỏi

- Chỉ là...đùa thôi sao?

- Phải, chỉ là đùa thôi mà. Vĩnh Hi đứng lên giải thích

- Aaa, anh là tên đáng ghét. Hận anh. Ghét anh. Huhu...Tiểu Nhi liên tục đánh tay vào lồng ngực anh, miệng không ngừng ca cẩm

Hoàng Thuận yêu chiều ôm cô dỗ dành. Đợi Tiểu Nhi nín khóc, Vĩnh Hi nói

- Tiểu Nhi, chắc là cậu không biết tó, phải không?

Tiểu Nhi nhìn Vĩnh Hi, cô gật nhẹ đầu

- Ừm

- Vậy xin tự giới thiệu, mình là Triều Vĩnh Hi, 24 tuổi. Rất vui được gặp cậu.
- Mình là...Lý Tiểu Nhi, 24 tuổi. Rất vui...được gặp bạn. Cô nhỏ giọng, nhút nhát chui rúc vào lòng anh
- Không cần phải sợ. Vĩnh Hi là người tốt đấy. Hoàng Thuận nói

Nghe anh nói Vĩnh Hi là người tốt, cô mới bắt đầu mạnh dạn rời khỏi người anh, bắt tay với Vĩnh Hi

Hắc Phong, Mỹ Dung, Nghiên Phong, Thành Quang, Khả Ái đi đến, thấy Vĩnh Hi đang nói chuyện cười đùa vui vẻ với Tiểu Nhi, Hắc Phong hỏi

- Hi Nhi, em...đang làm gì ở đây vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cuộc đua marathon trên đường phố, thật vui nha

- Hi Nhi, em...đang làm gì ở đây vậy?

Vĩnh Hi nghe giọng nói của Hắc Phong liền xoay mặt lại nhìn anh. Khuôn mặt cô bỗng tái mét, cô chỉ định sẽ đến thăm và làm quen Tiểu Nhi một chút rồi sẽ đi, ai ngờ lại...

Do bị cuốn vào cuộc trò chuyện nên mới thế, bây giờ anh đang ở một khoảng cách khá xa với cô, phải chuồn trước khi bị bắt kịp.

Nghĩ là làm, Vĩnh Hi nhanh chóng chào tạm biệt Tiểu Nhi rồi chạy đi. Hắc Phong đen mặt, anh nghiêng răng đuổi theo cô

- Triều Vĩnh Hi, em giỏi lắm. Để xem em chạy được bao xa.

Nói xong liền đuổi theo cô. Tốc độ dưới chân tăng một cách chóng mặt, trong phút chốc, bóng dáng của hai người một nam một nữ khuất trong làn người đông đúc

Tiểu Nhi ngơ ngác nhìn họ, Hoàng Thuận mỉm cười nói

- Họ thường như vậy lắm. Em có muốn biết...hình phạt mà Hắc Phong thường dành cho Vĩnh Hi là gì không?

Anh ghé sát xuống tai cô hỏi. Tiểu Nhi vì tò mò nên gật đầu. Anh nhếch môi, phả hơi nóng vào tai cô và nói

- Là "tình tứ" đấy. Sau này anh cũng làm thế với em nhé? Bảo bối!

Mặt Tiểu Nhi bỗng nhiên đỏ đến nóng bừng, cô chu môi nói

- Anh là đồ biến thái. Y chang ông ta vậy

"Ông ta"?!

- Ông ta là ai? Hoàng Thuận nhún mày hỏi

- Là Loan Phúc Lợi. Anh và ông ta đều biến thái. Cô nói

Khuôn mặt của Hoàng Thuận có phần đen lại, khóe môi anh giật giật

Anh yêu chiều cô như thế này, vậy mà còn nói anh giống ông ta, cô là đang muốn chọc tức anh sao?!

Tiểu Nhi thấy anh không vui, cô biết mình lỡ lời, chợt cô nhớ đến cái chuyện đó, liền túm lấy áo anh, nói

- Anh, em có chuyện này muốn nói. Đưa tai anh xuống đây

Hoàng Thuận nhìn cô, cái khuôn mặt làm ra vẻ đáng yêu này lúc nào mà chẳng đổ gục trái tim băng lãnh của anh chứ.

- Chuyện gì? Anh hỏi

- Chuyện này là...à ừm...là một bí mật của em a. Cô trả lời

Hoàng Thuận có chút ngạc nhiên. Vì muốn biết bí mật của cô, anh đưa tai xuống, hơi thở nóng ấm từ miệng cô nhẹ nhàng phả vào tai anh, cô nhỏ giọng

- Em vẫn còn trong sạch lắm. Đến khi Tiểu Nhi làm vợ anh, giống như anh nói á. Em sẽ cho anh nha?

Hoàng Thuận đỏ mặt. Tiểu yêu tinh này cũng biết dụ dỗ anh đấy. Hoàng Thuận nhếch môi, cứ tưởng cô mất rồi, ai ngờ vẫn còn. Anh vui đến phát điên rồi kìa

Gật nhẹ đầu, anh hôn lên má cô một nụ hôn ngọt ngào. Mỹ Dung và Thành Quang từ nãy giờ đứng nhìn cặp đôi sến súa tình tứ, cô nói

- Anh ấy còn lãng mạn hơn cả anh nữa đấy

Thành Quang nghe vậy, khóe môi giật mạnh, anh cúi xuống bế xốc cô lên tức giận nói

- Anh yêu chiều em còn chưa đủ hay sao mà đem anh đi so sánh với hắn, lần này thì biết tay anh.

Nói xong liền bế cô đi, mặc cho cô có giãy giụa đánh đấm anh

Lại thêm một cặp nữa rời đi. Chỉ còn Nghiên Phong, Khả Ái, Hoàng Thuận và Tiểu Nhi

Khả Ái thờ dài, cô đi đến nói với Tiểu Nhi

- Nhi Nhi, muốn chơi bóng không?

Tiểu Nhi nghe nhắc tới bóng, cô vui vẻ gật đầu. Hoàng Thuận can ngăn nói

- Không được. Sức khỏe của em còn yếu, không được chơi

- Không sao cả. Tiểu Nhi cứ ngồi, em sẽ chuyển bóng với lực vừa đủ để cậu ấy có thể chụp được bóng. Khả Ái nói

- A, cho em chơi nha. Dù sao chân em bị yếu, chứ tay em còn khỏe lắm, cho em chơi nha. Tiểu Nhi túm lấy áo anh nói

Hoàng Thuận liếc mắt nhìn Khả Ái, cô rõ ràng là muốn làm khó anh mà! Biết là không thể ngăn Tiểu Nhi, anh đành gật đầu đồng ý.

Rồi Khả Ái tạo cho Tiểu Nhi và cô một khoảng cách đủ xa, cô đứng đối diện Tiểu Nhi, bàn tay chạm vào quả bóng, như có lực hút, quả bóng dính chặt vào bàn tay cô

Cánh tay Khả Ái giờ cao, cô dùng lực và ném. Tiểu Nhi nhanh nhẹn đưa tay lên chụp lấy bóng, vì là ngồi cho nên cô muốn ném kiểu gì thì ném

Chơi đến khoảng 13 giờ, Hoàng Thuận đẩy cô về căn-tin bệnh viện để ăn trưa

Còn Nghiên Phong thì lái xe đưa Khả Ái đến nhà hàng. Ăn trưa xong, anh cho Tiểu Nhi uống thuốc và đưa cô về phòng ngủ

Buổi chiều, mẹ anh vào viện thăm cô sau khi bà đến tập đoàn anh để xử lý một số việc

Vừa ngồi gọt táo cho cô, vừa ngồi trò chuyện, nụ cười ấm áp hạnh phúc nở trên môi hai nữ nhân xinh đẹp, cảm giác này...thật ấm áp và bình yên!

Bên ngoài đường phố, tiếng ồn ào náo nhiệt của xe cộ đông đúc hòa lại với nhau. Đồng hồ điểm 5 giờ cũng là lúc mọi người trong sở làm việc ủa ra đường như ong vỡ tổ

Tiếng trò chuyện, tiếng kèn của xe cộ phát ra những âm thanh ồn ào đến nhức tai. Mà cũng phải công nhận đô thị lúc nào cũng ô nhiễm như vậy

Khóí bụi do xe thải ra ngoài đường, những con người yêu thiên nhiên luôn phải bịt khẩu trang để tránh hít phải những mùi khí ô nhiễm gây nguy hại đến sức khỏe

Dù là vậy nhưng những người sử dụng phương tiện giao thông rất chú ý đến sự an toàn

Khi đèn đỏ đã hiện lên trên cột đèn giao thông, tất cả các xe lưu thông đều dừng lại. Người qua đường nhanh chóng cũng như tuân thủ giao thông, cứ như thể quy luật đã thấm vào sâu trong tâm trí họ

Trên những vạch qua đường màu trắng, làn người đi qua đông như kiến cỏ

Và khác với những người đang thong thả đi bộ, trò chuyện thì một nữ nhân xinh đẹp mặc áo sơ mi trắng tay dài và quần đùi ngắn đang chạy như điên để thoát khỏi nam nhân chạy đằng sau

- Triều Vinh Hi, em đứng lại cho tôi. Hắc Phong tức giận quát, cái cô gái này, chạy từ trưa tới giờ bộ chưa mệt hay sao hả trời?!

Anh quát cô từ lúc trưa đến giờ là đã khàn cả cổ họng, làm anh phải uống biết bao nhiêu là nước, tốn hơi bị nhiều tiền. Đã vậy còn khiến anh xấu hổ khi

mà tất cả mọi người đều hướng sự chú ý đến anh khi anh quát tháo

- Ble, em đâu có ngu để anh bắt dễ vậy. Vĩnh Hi xoay mặt ra phía sau nhìn anh, cô lè lưỡi trêu chọc

Hắc Phong tức điên lên, tốc độ dưới chân ngày càng tăng. Chạy không ngừng nghỉ để đuổi theo cô khiến anh mất sức khá nhiều

Còn cô, cô đâu có mệt. Cô vẫn có thể chạy thêm 5km/giờ đấy nhé. Biết tại sao không? Để mình bật mí cho các bạn biết

Đó là tại vì trong lúc chạy, Vĩnh Hi mỗi lần muốn nghỉ mệt mà không lo bị Hắc Phong bắt, cô thường chọn cho mình những con hẻm để ẩn nấp, những nơi đông đúc như công viên hay trạm xe buýt để lẫn trốn trong đám đông...

Và nếu muốn như thế, cô cần phải chạy nhanh hơn để trốn và quả nhiên, cô luôn có thể nghỉ mệt khoảng 1 tiếng, còn Hắc Phong thì phải chạy đi tìm

Nghỉ ngơi xong cô mới lù đầu ra chọc anh rồi chạy tiếp.

Cả hai chạy như thế cũng đã 5 tiếng đồng hồ rồi. Vĩnh Hi nhanh chân chạy vào khu trung tâm mua sắm. Hắc Phong điên lên, anh chạy hết sức với tốc độ cực nhanh.

Vào khu trung tâm, Vĩnh Hi không ít lần đụng phải người này, trúng phải người kia, làm cho việc chạy trốn của cô gặp nhiều rắc rối

Hắc Phong chạy theo cô, anh nhanh chóng kiệt sức. Chạy đến quầy giải khát, anh đi đến mua một chai nước suối và uống

Chai nước đầy chỉ trong phút chốc đã cạn. Anh ngồi xuống ghế nghỉ mệt, cố gắng điều chỉnh nhịp tim trở lại bình thường.

Vĩnh Hi trốn ở gần đó, cô cười hi hi, trong lúc anh đang nghỉ mệt, cô chạy đến quầy bán quần áo để chơi

Và cô đâu biết được, anh đã nhanh chân hơn một bước, đứng chờ cô ở đó. Vĩnh Hi đang lựa đồ, bỗng từ đằng sau, một cánh tay to lớn vòng qua eo cô, ôm chặt lấy cô và bế xốc cô lên

- A, cứu tôi với. Vĩnh Hi la lớn, liên tục đập chân giãy giụa

- Cứu cái con khi! Bây giờ tôi nhất định sẽ phạt em. Hắc Phong lớn tiếng

Vĩnh Hi giật mình. Rõ ràng là anh ở quầy giải khát, sao đến đây nhanh thế. Biết vậy cô đã thừa cơ hội thoát khỏi khu trung tâm là được rồi. Trời ơi, ngu quá đi!!!

Hắc Phong chẳng thèm quan tâm, anh bế cô rời khỏi khu trung tâm. Vĩnh Hi nằm trong lòng anh, cô chu môi hờn dỗi, miệng không ngừng lầm bầm

- Tên chết tiệt, dám lừa em

- Ai lừa ai? Em không lo đi làm việc, dám chạy đến công viên chơi, bây giờ bị tôi bắt được lại còn hờn. Em hư quá đấy. Hắc Phong nói

- Chơi gì chứ? Em chỉ là đi thăm Tiểu Nhi thôi mà. Cô nói

- Thăm? Bộ em không sợ Phi Yến thấy rồi biết được sự thật này sao? Anh lạnh lùng hỏi

- Cô ta đang ở nhà nằm ngủ. Có biết cái khi gì đâu?! Cô quát

Anh nghiêng răng tức giận, đem cô về khách sạn gần đó. Vĩnh Hi biết mình sắp "chết", cô vội vã sợ hãi nhảy ra khỏi người anh.

Hắc Phong tuột tay, anh bức bối khi tạo cơ hội cho cô chạy trốn. Nghỉ ngơi thế cũng đủ, đây là lúc anh chơi đùa với cô

Anh nhanh chân đuổi theo. Vì cô chạy không được bao xa, nên anh nhanh chóng đuổi kịp cô

Vĩnh Hi sợ hãi, cô chạy sang ngã khác. Anh cũng dí theo đến cùng. Cả hai lại chạy hết 3 tiếng đồng hồ nữa, vì anh đuổi gắt quá nên Vĩnh Hi không có cơ hội thở

Cô điên cuồng chạy hết chỗ này đến chỗ kia mà không để ý mình chạy đi đâu, rốt cục là chạy vào tổ chức Hắc Gia.

Hắc Phong cười tươi, lần này thì em chết với tôi.

Chạy sâu vào bên trong, Vĩnh Hi thấy chỗ này hơi quen, cô dừng lại nhìn một lúc, rồi lại nhìn thấy hình Hắc Phong, Hoàng Thuận, Nghiên Phong và Thành Quang đứng chụp chung với nhau

- Aaa, mình điên rồi. Cô la lớn, hoảng sợ chạy ra khỏi tổ chức nhưng đâu còn kịp

Đứng trước mặt cô hiện tại là anh đang dựa vào tường, đằng sau lưng lại còn là đường dẫn tới căn phòng tra khảo và hang rắn, hang cọp nữa chứ.

Ôi trời ạ, lần này thì tiêu chắc?!

- Aizz, bảo bối à, chạy marathon trên đường phố, thật vui nha!

Vĩnh Hi nhìn anh, vui ư?! Vui cái nỗi gì chứ?!

.....

Chap sau có cảnh H+ á nha mọi người. ^///^

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Màn dạo đầu gây kích thích (18+)

Vĩnh Hi nhìn anh, cô bức dọc phồng hai má lên, tức giận định rời khỏi đây.

Hắc Phong nhìn cô, anh mỉm cười, bắt lấy cổ tay nhỏ và xoay người cô lại, ép cô vào tường

- Tính chạy sao? Em không thoát đâu.

Vĩnh Hi nhìn anh, đôi mắt hằn lên tia tức giận, cô giãy giụa, hù dọa

- Buông ra, buông ra. Có tin em đá vào cái đó của anh không hả? Cho anh liệt dương luôn bây giờ

Liệt dương?! Cô đùa sao?! Chỗ đó của anh mà bị liệt, cô sẽ còn thê thảm hơn cả nửa đấy chứ đừng đùa. Mà có đòi nào cô lại dám làm thế chứ, chỉ giỏi hù dọa!

Vĩnh Hi thấy anh vẫn không buông, cô cười một cái, nụ cười lạnh đến rùng mình

Rồi cô giả vờ nâng đầu gối lên thật nhanh. Hắc Phong nhất thời tưởng cô đá thật, liền định đưa tay chặn thì cô rút chân xuống, đập vào chân anh

Vì là mang giày cao gót, cho nên khi đập chân anh, Hắc Phong bị đau một cách khó chịu

- A. Em dám. Hắc Phong lườm cô một cái, đôi mắt chứa đầy sự phẫn nộ

- Sao không dám chứ? Làm như em là thỏ để không bằng a. Cô cười nói rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Hắc Phong cười lạnh, xem ra nếu anh không dạy dỗ cô, sau này chắc sẽ bị cô leo lên đầu ngồi mát

Cố gắng chịu đựng cái đau, anh nhanh chóng đuổi theo cô. Vĩnh Hi chạy nhanh, vừa nhìn thấy lối thoát, cô chưa kịp vui mừng thì đã bị Hắc Phong bắt được.

Và một cuộc đấu võ bắt đầu

Hắc Phong nắm lấy khuỷu tay cô, Vĩnh Hi giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cô xoay người, đưa chân lên cao, đá gót vào má anh. Hắc Phong nhanh tay chặn lại, anh bắt lấy cổ chân cô, quay một vòng

Vì chiều ngang của lối thoát khá rộng, nên anh mới có thể quay cô. Cơ thể Vĩnh Hi bay trên không trung, cô la lớn.

Hắc Phong quăng cô vào tường với lực quăng trung bình để tránh làm cô đau.

Vĩnh Hi rơi xuống, cô nhanh chóng đặt bàn tay xuống nền nhà, xoay một vòng và lộn mèo, đứng vững một cách chuyên nghiệp với giày cao gót

Cô rút cây roi đằng sau lưng ra, xông đến, quất vào hông anh. Hắc Phong nhếch môi, đôi mắt anh như mất thần, có thể nhìn thấy chuyển động của cây roi một cách dễ dàng, tay anh không nhanh không chậm, căn chuẩn độ chính xác và chụp lấy cây roi.

Vĩnh Hi nghiêng răng, cô rút cây roi về phía mình với lực mạnh, khiến tay anh bị rát nóng. Cô tiếp tục xông đến, hạ người, đưa chân đá ngang qua chân anh với mục đích làm anh té

Hắc Phong nhảy lên, và lúi ra xa với 3 vòng lộn mèo.

- Chà, em giỏi đấy. Có vũ khí gì thì rút hết ra. Coi như đây là kiểm tra kỹ năng của em một chút. Hắc Phong nhếch môi nói

Vĩnh Hi cười lạnh, đôi mắt trở nên sắc sảo, cô nhanh chóng chớp lấy cái thanh sắt dài ở đằng sau lưng rồi xoay người xông đến đánh anh

Hắc Phong lấy trong túi áo ra một cây thanh nhỏ, anh bấm nút đỏ, cây thanh sắt từ từ dài ra.

Anh cũng xông đến, cả hai đánh trả quyết liệt. Tại lối thoát của tổ chức hiện tại chỉ có tiếng của những cây roi chạm vào nhau với lực mạnh mẽ

Hắc Phong nhảy lên, anh đập mạnh thanh sắt của mình vào thanh sắt của cô và...

Thanh sắt của cô bị chẻ thành 3, từng cây một rơi xuống đất. Vĩnh Hi tức giận, cô rút súng ra, nhắm bắn

"Đoàng, Đoàng"

Hắc Phong mỉm cười, cô gái này không lẽ lại muốn hạ sát anh?!

Hắc Phong chạy đến, anh né đạn một cách chuyên nghiệp và trong chớp mắt, trước mặt Vĩnh Hi, Hắc Phong đã lấy khẩu súng của cô và vút xuống sàn

Cô nghiêng răng, đành đánh tay đôi với anh vậy. Nghĩ là làm, cô xông đến, tung một cú đá vào bụng anh, Hắc Phong do không phòng bị, liền một cú đá của cô làm cho văng xa hai mét

Anh đau đớn ôm lấy bụng mình, máu tanh phụt ra từ miệng. Anh nhìn cô, nói

- Em tính...giết tôi à?!

- Đâu có. Anh nói là muốn kiểm tra kỹ năng của em, nên em mới đánh, chứ em giết anh thì có lợi gì? Cô nhếch môi nói

Hắc Phong cười lạnh, anh từ từ đứng dậy, Vĩnh Hi xông đến tung cú đấm vào mặt anh. Hắc Phong đỡ lấy, anh đấm vào bụng cô một cái đầy uy lực

Vĩnh Hi la lên đau đớn, cô ôm lấy bụng, ngồi thụp xuống sàn, liếc nhìn anh với cái nhìn đầy sắc lạnh

Hắc Phong từ từ đứng dậy, anh chùi mép, đi đến chỗ cô, quỳ xuống nâng cằm nhỏ của cô lên

- Kỹ thuật của em rất tốt, thân pháp cũng rất tuyệt. Chỉ có điều, em hấp tấp quá nên mới thua như thế!

Vĩnh Hi nghiêng răng, Tsk một cái. Anh nhếch nhẹ môi, bế cô lên và nói

- Nghỉ ngơi, ngày mai tôi sẽ xử lý em.

Vĩnh Hi phồng má, cô nằm trong lòng anh, vì vừa mới đánh xong, lại không có ăn tối nên cô nhanh chóng mất sức, từ từ chìm sâu vào giấc ngủ

Anh bế cô về phòng rồi đóng cửa lại. Đặt cô lên giường lớn, anh nhẹ nhàng gỡ từng cúc áo cho cô

Cởi bỏ áo sơ mi cho Vĩnh Hi, cặp ngực tuyết rung nhẹ, lấp ló sau chiếc áo ngực đen mỏng. Anh cười nhạt, nói

- Em là đang muốn câu dẫn đàn ông sao hả, Triệu Vĩnh Hi?! Thật khiến tôi tức chết mà!

Nói rồi, anh tiếp tục cởi áo ngực của cô ra, hai nhũ hoa hồng hồng xuất hiện, nhấp nhô trên đỉnh khiến anh không tài nào nhịn được dục vọng

Cố nén lại, anh cởi quần đùi và quần lót cho cô, rồi lấy một cái khăn trắng quấn ngang người cô

Tiếp theo, anh đem chúng vút hết lên ghế, rồi lột bỏ âu phục của mình. Quấn cái khăn ngang hông để che đi thứ đó, anh trèo lên giường, đắp chăn ngủ cùng cô

Không may tay chạm phải cặp ngực tuyết, anh nóng mặt, tự nói với mình "phải nhịn, phải nhịn" để nén dục vọng lại

Ngủ một mạch tới sáng, những ánh nắng ban mai đầu tiên rọi vào, yếu ớt đi qua lớp màn khá dày trên cửa sổ, hắt lên khuôn mặt nhỏ bé của Vĩnh Hi

Đôi lông mày thanh tú khẽ cau lại, cô từ từ mở mắt. Cảnh vật trước mắt mờ mờ từ từ rõ lại, cô dụi mắt, khẽ cựa quậy

Có cảm giác có thứ gì đó to lớn đè nặng lên thân mình, cô nhú mày xoay mặt nhìn ra phía sau

Đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt sắc sảo tinh tế của Hắc Phong. Đây là lần đầu tiên, cô được nhìn rõ khuôn mặt của anh

Đôi môi bạc mỏng mím chặt. Sóng mũi cao thẳng như sóng con dao. Đôi lông mi dài cong vút, cặp lông mày thanh tú, trông anh lúc ngủ đẹp y như nam thần vậy, mặc dù là không bằng Hoàng Thuận

Nhẹ nhàng xoay người qua, cô nhìn xuống cơ ngực rắn chắc của anh. Lồng ngực anh to, da lại trắng mịn nữa, hèn gì lúc nằm trong lòng anh lại ảm áp đến thế

Vĩnh Hi nhìn đồng hồ, bây giờ chỉ mới có 5 giờ, còn sớm quá đấy. Cô là bị con đói từ đêm qua đánh thức nên mới dậy sớm đến thế

Định sẽ rời khỏi giường, chưa kịp ngồi dậy đặt chân xuống nền nhà lạnh, cô đã bị một cánh tay to lớn ôm chặt lấy eo mình

- Bảo bối, đêm qua chạy marathon chưa đủ sao? Còn muốn chạy tiếp?

Một giọng nam trầm ấm vang lên, mang theo chút lười biếng. Vĩnh Hi đưa mắt nhìn anh, cô nói

- Buông ra. Em đang đói. Để em đi ăn cái.

- Ăn? Bảo bối thêm ăn sao? Vừa đúng lúc anh cũng đói, chúng ta cùng ăn nhé?! Hắc Phong nở nụ cười gian xảo, đôi mắt anh chứa đầy dục vọng ham muốn

Vĩnh Hi giật nảy mình, nếu biết trước mình sẽ bị thế này thì cô đã lo ở cạnh Phi Yến rồi. Đáng chết thật!!!

Cô giãy giụa, liên tục đòi rời khỏi anh. Hắc Phong không quan tâm liền kéo cô nằm dưới thân mình, anh nằm bên trên.

Vĩnh Hi sợ hãi, cô giương mắt cầu xin anh tha tội. Hắc Phong chả thèm biết cô muốn gì, liền hung hăng chiếm lấy cánh môi hồng

Anh cạy miệng cô, đưa lưỡi tiến vào sâu bên trong, hút lấy tư vị ngọt ngào bên trong khoang miệng cô.

- A...um...dừng lại....a...um

Tiếng rên rỉ ní non vang lên, đôi mắt cô bắt đầu ngấn lệ. Hắc Phong liếc mắt nhìn cô, anh nở nụ cười dịu dàng nói

- Nín đi. Đây là do em tự chuốc lấy, đừng trách ai cả

- Xin anh mà, em biết sai rồi, chúng ta dừng lại đi mà. Cô nghẹn ngào nói

- Biết sai sao? Em sai thì anh phải phạt, đâu thể tha thứ được. Hắc Phong nói

- Huhu...dừng lại đi mà...em biết lỗi rồi....tha cho em lần này thôi. Cô khóc lóc nói

Hắc Phong ôn nhu đưa lưỡi nuốt hết từng giọt nước mắt mặn chát của cô. Anh nói

- Không nói nữa, phạt là phạt. Không có gì là tha thứ cả!

Vĩnh Hi cắn cắn môi dưới, người đàn ông này một khi đã bị tiêm nhiễm dục vọng, dù có nói thế nào đi chăng nữa cũng vô dụng, chỉ bằng cô ngoan ngoãn nằm yên cho anh "yêu" một chút là được!

Vĩnh Hi cắn môi, chuẩn bị tinh thần đón nhận sự trừng phạt của anh. Hắc Phong từ từ cởi chiếc khăn đang quấn trên người cô ra, cảnh xuân hiện ra trước mắt, anh nói

- Cơ thể em luôn hấp dẫn anh, bảo bối à! Nói rồi anh chiếm lấy môi cô, hôn điên cuồng.

Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, ra sức hút lấy tư vị của nhau. Vĩnh Hi ôm lấy đầu anh, tay vò đầu anh thành cái ổ quạ

Đôi mắt cô xuất hiện một tầng sương. Hắc Phong hôn môi cô đến sưng đỏ mới chịu buông ra.

Rồi môi anh chuyển đến tai cô, lưỡi anh linh hoạt liếm láp trong lỗ tai cô, khuấy đảo cả đầu óc tinh thần cô. Vành tai cô bị anh gặm nhấm liên tục khiến cô đỏ hết cả lên

Anh nhẹ nhàng cúi xuống hờn vai cô, hít hết mùi hương tự nhiên.

"Chụt, chụt"

Hắc Phong hôn lên hờn vai cô, cổ cô, và ngực cô, để lại những dấu hôn cháy bỏng.

Anh liếm nhẹ nhũ hoa đang căng cứng, ra sức mút liếm nó

- A...um.nhẹ...a...aa.um..

Vĩnh Hi rên rỉ, cong người lên, uốn éo như con rắn nước, tay liên tục vò đầu anh không thương tiếc

Hắc Phong mút liếm nhũ hoa cô, bàn tay anh liên tục nhào nặn cặp ngực tuyết.

Một lúc sau, anh trườn môi xuống vùng bụng thon thả, hôn lên đấy một cách mãnh liệt. Bàn tay anh nhẹ nhàng lướt qua tác da thịt mềm mại, Vĩnh Hi rùng

mình

Cô cảm nhận được, hơi thở nóng ẩm của anh, những nụ hôn cháy bỏng của anh, bàn tay của anh đang kích thích từng cọng lông con trên bụng cô, nó khiến cô rung mình đến phát điên

Vĩnh Hi uốn éo rên rỉ. Anh liếm liếm rốn cô, cô run lên, cảm giác nhột nhột đến khó chịu

Tách hai chân cô ra, anh nhìn nơi tư mật đã ẩm ướt từ bao giờ. Mùi hương thoang thoảng từ nơi âm hộ bay thoảng qua mũi anh, Hắc Phong càng thêm thích thú, anh nói, giọng đầy trêu chọc

- Bảo bối, chăm sóc kĩ đến thế sao? Thơm lắm đấy.

Vĩnh Hi đỏ mặt, lấy tay che đi khuôn mặt đã nóng bừng

Hắc Phong mỉm cười. Anh đưa mấy ngón tay vào bên trong hoa huyết, tàn phá bừa bãi bên trong đó

Hoa huyết khép chặt lại, ôm chặt mấy ngón tay của anh. Bên trong rất khít và thơm, cứ như cô là xử nữ đang bị lấy đi đêm đầu tiên vậy

Đút tay vào trong đó, giây thần kinh của anh giật mạnh, cứ như có một tia sét nào đó mới bắn ngang qua đầu anh, khiến đầu óc trở nên phấn khích lạ thường. Đầu óc anh hiện tại đang bị kích thích nặng nề đây

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cuộc trò chuyện giữa bé ngây thơ và anh lạnh lùng

Vĩnh Hi nằm dưới thân Hắc Phong, miệng liên tục phát ra âm thanh rên rỉ gây kích thích Hắc Phong

Anh nhìn nơi tư mật ẩm ướt, anh nhẹ nhàng đưa mấy ngón tay vào. Lập tức giây thần kinh của anh liền bị kích thích

Hắc Phong nhếch môi, anh điên cuồng tàn sát bừa bãi bên trong cô

Vĩnh Hi rên rỉ. Tiếng rên ngày càng to, càng kích thích Hắc Phong. Khuôn mặt cô đỏ ửng, đôi mắt xuất hiện tầng sương.

Bên trong bị anh liên tục khuấy đảo mãnh liệt, xuân thủy tràn ra liên tục, ướt đẫm mấy ngón tay của anh. Hắc Phong rút ngón tay ra, anh liếm mút đầu ngón tay

- Tuyệt thật! Anh nói. Rồi cời bỏ chiếc khăn đang quấn trên hông, để lộ tiểu đệ đang căng lên đầy mạnh mẽ

Vĩnh Hi nhìn anh, Hắc Phong không để cô kịp chuẩn bị, liền tiến vào.

Do lâu ngày không có làm, bên trong rất khít, nên khi vào đột ngột như thế, Vĩnh Hi chỉ có cảm giác như bị xé toạc ra

Vĩnh Hi hét lên, Hắc Phong ra vào bên trong cô thật mãnh liệt.

Tiếng rên rỉ của cô lớn dần, hơi thở nam tính truyền ra mạnh mẽ. Tiếng "phạch phạch" của da thịt chạm vào nhau tạo nên thanh âm ái muội

Trong căn phòng giờ chỉ còn lại tiếng rên, hơi thở nam tính và mùi hoan ái đầy mãnh liệt

Hắc Phong chịu đựng không nổi nữa, anh bắn vào bên trong cô một chất dịch lỏng

Vĩnh Hi thở hổn hển, cơ thể cô co giật từng hồi. Hắc Phong thỏa mãn, anh rút tiểu đệ ra khỏi cô rồi đi vào phòng tắm để làm vệ sinh cá nhân

Tại bệnh viện LA, trên phòng bệnh, Tiểu Nhi ngồi dựa lưng vào thành giường, đôi mắt nâu xinh đẹp luôn hướng ra bên ngoài bầu trời xanh, thả hồn theo những đám mây trôi bồng bềnh

Những cảm xúc, suy nghĩ của cô đều để ở trên mây. Cô ngồi đó, mỗi lúc khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng để lộ hai má núm đồng tiền đáng yêu

Tiếng cửa phòng bệnh vang lên, cô xoay mặt hướng ra cửa. Hoàng Thuận tay cầm bọc cháo, anh đi vào, đóng cửa nhẹ nhàng rồi đến chỗ cô

- Lại là cháo sao? Tiểu Nhi hỏi

- Ủ. Có gì sao? Anh hỏi, ánh mắt không hề liếc nhìn cô một cái

- Em ngán cháo lắm. Không ăn đâu. Cô nói

- Phải ăn. Ăn cháo dễ tiêu hóa hơn cơm, em nên biết, hiểu tình trạng hiện tại của bản thân đi. Anh nói

Cô phồng má lên, bắt mắt nói

- Ăn cháo ăn cháo ăn cháo. Cả ngày chỉ ăn cháo, em ngán tới tận cổ. Nếu thấy ngon và tốt thì anh ăn đi. Hừ!

Hoàng Thuận xoay mặt nhìn cô, đúng là trẻ con! Hờ cái là giận với hờn, chẳng có chút trưởng thành nào

Không biết nếu anh đem cô về từ bảy năm trước, không chừng bây giờ cô đã là trẻ lên 3 suốt ngày khóc nhè rồi

Haizz, mệt thật!

- Tiểu Nhi ngoan, hôm nay chỉ ăn cháo, mai anh cho em ăn bào ngư, nhé? Hoàng Thuận dụ dỗ

Tiểu Nhi vốn rất thích bào ngư, cho nên vừa nhắc đến món này, cô đã thèm chảy cả nước miếng

Gật đầu cái rụp, cô nói

- Móc méo đi, thế mới tin

Hoàng Thuận hơi ngạc nhiên. Cô như vậy mà cũng biết giữ chữ "tin" quá ha.

Anh đưa ngón tay út lên, móc méo với cô. Xong xuôi, Tiểu Nhi mới ngoan ngoãn ăn cháo

Ăn xong, cô uống thuốc rồi dựa lưng vào thành giường nghỉ ngơi. Hoàng Thuận đem vớt hộp cháo rồi ngồi cạnh chơi với cô

- Thuận, sao anh không đi làm? Công ty bị phá sản rồi sao?! Tiểu Nhi hỏi

Cái gì mà "phá sản"?! Anh nghĩ có vài ngày mà cũng cho là công ty anh phá sản sao?! Có hơi ngây thơ quá đấy!

- Nếu công ty anh phá sản, em nghĩ xem anh có còn ngồi đây bình thản chơi với em không? Anh hỏi

Tiểu Nhi suy nghĩ một hồi, cô lắc đầu nói

- Không đâu. Anh sẽ phải chạy đôn chạy đáo để kiếm ra tiền và vay nợ đúng không? Cô hỏi

Anh gật nhẹ đầu, nói

- Mà, công ty vắng anh một tuần cũng không đóng cửa đâu. Và lại không có chuyện anh đi vay nợ người khác đâu bà xã à.

Tiểu Nhi nhìn anh, cô hỏi tiếp

- Vậy sao anh không đi làm?

- Em bị bệnh, anh ở đây chăm sóc cho em, chơi cùng em, em không thích sao? Anh hỏi lại

- Không phải. Chỉ là công việc vẫn là trên hết, anh đi làm rồi thì vẫn có anh Nghiên Phong chơi với em mà. Cô nói

Khuôn mặt anh bỗng nhiên đen sì, anh gằn giọng

- Em thích hẳn sao?

- Không có. Em chỉ thích anh thôi. Nhưng mà dù gì ở đây cũng có người quen mà. Anh là không tin tưởng họ nên mới phải ở đây, đúng không? Cô hỏi

- Không phải anh không tin tưởng, anh chỉ là muốn tự tay chăm sóc vợ yêu của anh thôi. Hoàng Thuận cưng chiều nói

- Sao anh cứ suốt ngày lải nhải vợ yêu với bà xã thế? Họ ở đâu? Anh nhớ họ sao? Cô ngây thơ nói

Aizz, cô có phải 24 tuổi không đấy?! Ngay cả mấy cái này mà cũng không biết, cứ như em bé mới sanh vậy!

- Haizz, em là bà xã của anh. Anh yêu em nên mới gọi em là vợ yêu, bà xã, bé con,....Thế thôi đấy. Sao em ngây thơ vậy? Anh hỏi

Tiểu Nhi lắc đầu nhún vai ý nói không biết, rồi cô hỏi tiếp

- Thuận, cho em đi học nhé?

- Đi học? Em thích đi học sao? Hoàng Thuận hỏi, anh cũng đang tính sẽ thuê gia sư về dạy cô đây

Tiểu Nhi gật đầu, cô nói

- Em thích học lắm. Anh cho em đi nha?

- Tất nhiên. Anh trả lời, Tiểu Nhi vui mừng, hỏi

- Vậy, em sẽ học trường nào?

- Em sẽ học ở nhà. Anh thuê gia sư cho em. Câu nói của anh làm cho cô tụt hứng

Cứ nghĩ anh sẽ cho cô đến trường, tới lúc đó cô sẽ có bạn mới, và học thầy cô mới. Ai nê! Sao anh lại thuê gia sư, bắt cô ở nhà học một mình thì chán chết rồi còn gì?! Tới lúc đó không biết có còn hứng thú để học không nữa?!

Tiểu Nhi thở dài, bực bội nằm phịch xuống giường, lăn qua lộn lại, nhảy đànhạch, tay liên tục quơ quơ trên không trung

- A, không chịu, thích học ở trường hơn a

Cô nói, rồi phồng má chu môi cau mày, nhảy đànhạch làm cả nệm giường phải nhảy theo

Hoàng Thuận sợ đến giật mình, anh nói

- Rồi rồi, sẽ cho em đi học ở trường mà ha. Ngoan, đừng giãy nữa

Tiểu Nhi nghe vậy thì chân nhỏ đá chần roi xuống đất, hai mắt sáng lên đầy thích thú

- Thật sao? Thật sao? Cô hỏi

- Ừ ừ, thật đấy. Anh nói, mặt vẫn chưa hết tái

Tiểu Nhi sung sướng đến phát điên, cô nhảy nhót ở trên giường, suýt nữa là giường sập.

Hoàng Thuận phải ngăn cô lại cô mới chịu thôi. Tiểu Nhi ngồi xuống, tiếp tục hỏi

- Thuận nè, anh có thích vẽ không?

Hoàng Thuận nghe cô hỏi vậy, anh liền mỉm cười tự hào nói

- Tuy không thích nhưng anh vẽ đẹp lắm đấy!

- Không thích thì sao vẽ đẹp được?! Anh khủng quá! Cô nói

Khóe môi anh giật giật, cô là đang có mưu đồ chọc tức anh sao hả trời?!?!?!?

Lắc đầu, anh nói

- Không nhất thiết thích thì sẽ vẽ đẹp, có người thích họ cũng đâu vẽ đẹp.

- Anh đừng có xạo nha. Chắc anh vẽ xấu nên mới nói vậy. Cô nghi ngờ nói

- Bà xã, anh đã từng thi vẽ cấp thành phố rồi đấy. Được hạng nhất luôn. Hoàng Thuận cười nói

- Thiệt tình...đã không có ai là bà xã anh ở đây mà cứ lải nhải bà xã với bà xã riết. Nhức tai lắm biết không? Cô bực bội nói

- Trời ạ, cô là vợ tương lai của tôi đấy. Tôi gọi cô là bà xã là vì tôi yêu cô hiểu chưa hả? Anh sùng máu nổi xung thiên quát. Phong thái uy nghiêm lạnh lùng của anh đã bị cô phá tan mất rồi

Cô thấy vậy, liền nói

- Anh hôm nay bị sao vậy? Hôm nay chưa uống thuốc sao? Điên lắm rồi đó.

- Aaaa, em làm anh điên thì có đấy. Thuốc gì ở đây.

Chỉ có mỗi việc trò chuyện với cô thôi, đây là lần đầu tiên anh tức đến mức này

Tiểu Nhi nhìn anh với đôi mắt khó hiểu, anh nhìn cô, cười khổ hỏi

- Anh là người Trái Đất, không phải là người ngoài hành tinh, đừng nhìn anh như thế chứ?!

Tiểu Nhi cau mày khó hiểu, cô nói

- Chứ không lẽ anh là người ngoài hành tinh thật. Nếu là thật thì em đâu có ngồi đây chơi với tên quái dị ngoài hành tinh đâu!

Lại thêm một phen nữa anh nổi loạn, cười cô về thì chắc sau này anh phải đi cây tế bào thần kinh thép quá!

Hoàng Thuận cố gắng bình tĩnh, anh hỏi

- Bây giờ em muốn sao?

- Em muốn học vẽ. Cô trả lời.

- Nếu thế thì em nên nói sớm chứ. Anh trách móc

- Em sợ anh không cho. Cô nói

- Lí do? Anh cau mày hỏi

- Vì anh không thích vẽ. Cô trả lời

- Cái gì? Anh hỏi lại, câu nói của cô tuy mơ hồ, nhưng có vẻ như nó lại sắp làm anh phát điên

- Em..ý em là, anh không thích vẽ, thế nên sẽ không mua dụng cụ cho em vẽ. Cô nói

Hoàng Thuận nghe vậy thì đầu bốc hỏa, cố gắng kiềm chế, anh nói

- Em vẽ là chuyện của em, liên quan gì đến việc anh thích hay không thích hả?

- Có chứ. Nếu như mua về, mỗi ngày anh sẽ thấy em vẽ, lỡ lúc đó anh tức quá, anh đem đốt hết thì không phải là uống tiền lắm sao. Cô nói

- Aizz, em thật là....đây là lần đầu anh bị em làm cho phát điên một cách khó chịu đấy. Anh nói

- Khó chịu sao? Nếu anh cảm thấy khó chịu thì vào phòng vệ sinh đi vệ sinh đi cho hết khó chịu. Cô ngay thơ nói

Hoàng Thuận tất nhiên hiểu cô nói gì, anh bực bội nói

- Trời ạ, anh không phải là khó chịu cái đó.

- Vậy là anh bị đau bụng nên mới phát điên đến khó chịu đúng không? Để em kêu anh Phong qua khám cho anh nhé. Cô nói

- Thôi bỏ đi, nói chuyện với em anh mệt quá. Ngủ đi. Anh quát.

Tiểu Nhi thấy anh cư xử như vậy, cô nói

- Anh chưa uống thuốc nên mới không tỉnh táo đúng không? Em mới ngủ dậy còn gì.

Hoàng Thuận tức đến muốn ói máu, anh bực bội lấy điện thoại gọi cho Mỹ Dung.

"- Alo, có chuyện gì vậy, anh hai?"

- Đến chơi với Tiểu Nhi. Anh đi làm.

- Hà? Không phải anh nói là muốn chăm sóc em ấy sao?

- Giờ thì hết rồi. Đến liền đi, sẵn mua dụng cụ vẽ tranh cho cô ấy.

- Chuyện gì thế? Sao nghe giọng anh có vẻ khó chịu quá à?

- Kệ anh. Đến ngay lập tức.

- Biết rồi. Làm gì dữ vậy chứ?"

Cúp máy, anh gọi cho Thành Quang

"- Alo, có chuyện gì thế, thưa Ứng tổng?"

- Tìm trường cho Tiểu Nhi
- Tôi hiểu rồi, nhưng...cô ấy lớn thế thì sao mà cho vào học được?
- Mời gia sư về dạy. Kêu Khả Ái làm bạn học cùng cô ấy
- Khả Ái biết chữ mà
- Dụ Tiểu Nhi ở nhà học đấy
- Tôi hiểu rồi."

Xong xuôi, anh bức bối đi vào phòng tắm thay đồ. Mỹ Dung vừa tới, anh đã nhanh chóng rời đi

Chắc sau này anh không dám ở một mình với cô quá?!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sứ Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Gặp lại mối tình đầu

Hoàng Thuận rời khỏi bệnh viện LA, anh lấy lại vẻ điềm tĩnh lạnh lùng thường ngày, nhanh chóng lái xe đến tập đoàn Thần Phong

Tại tập đoàn, sau khi đỗ xe xuống tầng hầm, anh sai bước vào trong tập đoàn

Thành Quang đứng trên bậc thang, thấy anh đến liền nói

- Ứng tổng, ngài đã đến.
- Ừ. Chỉ để lại một từ duy nhất, anh đi vào trong cùng Thành Quang

Lên đến phòng tổng giám đốc, vừa mở cửa ra đã thấy một nữ nhân mặc váy đen hai dây đang ngồi trên bàn anh với tư thế hết sức quyến rũ

Dung mạo đó, nó khiến anh hơi ngạc nhiên. Không ngờ được cô ta đã về!

Anh nở nụ cười lạnh lẽo, kẻ mà anh căm hận, cuối cùng lại trở về. Vết thương năm đó, anh nhớ rất rõ! Anh không thể nào quên được, chính cô ta là kẻ đã gây ra vết thương lớn trong lòng anh.

- Mỹ tiểu thư, lâu rồi không gặp, cô xem ra rất rảnh rỗi nhỉ? Anh hỏi, giọng lạnh lùng, ánh mắt chứa đầy sự chán ghét

Mỹ Nhiễm Chi nhìn anh, cô ta nhẹ nhàng đặt chân xuống sàn lạnh, bộ dạng eo lá đi đến gần anh

Sáp cơ thể nồn nà vào anh, cô ta đưa mấy ngón tay thon dài, chạm vào má anh, vuốt ve từng đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt điển trai

Hoàng Thuận cau mày, nữ nhân này vốn chẳng để tâm đến câu nói của anh, liền đến gần anh dùng sắc đẹp để câu dẫn. Thật bẩn!

- Biến. Anh lạnh lùng ra lệnh
- Anh ngại sao? Nhiễm Chi hỏi, chẳng thèm quan tâm đến thái độ của anh đối với cô ta
- Tôi kêu cô biến. Anh lặp lại

Mỹ Nhiễm Chi gan lì, càng ngày càng lộ bịch. Cô ta nhón chân lên hôn anh một cái, nhỏ giọng

- Em về đây là để chúng ta làm lại từ đầu. Anh không yêu em sao?
- Yêu? Chính năm xưa cô là kẻ vứt bỏ tôi trước, bây giờ bị thằng kia đá rồi thì chạy về tìm tôi. Cô thật đúng là kỹ nữ. Anh ác độc nói

Mỹ Nhiễm Chi có hơi tức giận, cô ta nói

- Tại vì...lúc đó, em còn nhỏ, không hiểu chuyện nên mới...

- Đừng có đổ thừa cho tuổi tác. Cô là nữ nhi, nên biết chừng mực. Với lại năm đó, cô đã trưởng thành, đâu còn trẻ con nữa. Anh nói, nhớ lại chuyện năm đó

" Năm đó, khi anh được 20 tuổi, anh gặp Mỹ Nhiễm Chi. Cô ta 18 tuổi, sở hữu vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng, khiến anh say đắm

Và rồi, khi anh quyết định sẽ thổ lộ với cô thì cô ta lại thổ lộ trước

Ngày hôm đó là một ngày trời nắng đẹp, sau khi Mỹ Nhiễm Chi hẹn anh ra công viên, anh đã đến đó trước giờ gặp mặt khoảng 1 tiếng.

1 tiếng sau...

Khi cô bước ra khỏi xe taxi, anh đã vô cùng mê mẩn cô. Cô ta mặc áo sơ mi trắng không tay và váy chữ A.

Anh đi đến, nắm tay cô và nói

- Anh chờ em lâu rồi.

- Dạ. Chúng ta...ngồi xuống nói chuyện nhé?

- Ừ

Cả hai cùng ngồi xuống ghế, hai tay của Nhiễm Chi đan lại. Anh và cô, ngồi trên cùng một chiếc ghế. Mỗi người một tâm trạng, một suy nghĩ

Nhiễm Chi hít một hơi thật sâu, và bắt đầu hỏi anh vài câu mới tiến từ từ vào vấn đề

- Em...có chuyện cần nói với anh. Không biết, anh có muốn nghe không ạ?

- À, tất nhiên có rồi. Em cứ nói đi. Trái tim anh lúc đó đập thình thịch, anh rất hồi hộp và chờ đợi câu trả lời từ cô ta

- Em...thật sự là...em...em...em...rất...à...ừm...em rất...yêu...a...anh. Cô ta ấp úng, từng câu từng chữ đứt quãng

Rồi cô ta giương mắt nhìn anh, đôi mắt cô lúc đó trông ngây thơ và đáng yêu vô cùng

Điều mà anh mong muốn, cuối cùng cũng thành sự thật. Anh ôm chầm lấy cô, thổ lộ tình cảm của mình và bắt đầu từ đó, cả hai cùng nhau hẹn hò

Nhưng tất cả cũng chỉ dừng ở cái nắm tay, khoác vai. Chưa từng trao nọ hôn của mình cho đối phương.

Và rồi, đến một ngày, khi anh đến nhà cô ta, vừa mở cửa, những gì mà anh đang thấy chính là người con gái anh yêu say đắm, lại đang yêu một nam nhân khác

Lúc đó, trái tim anh như bị một nhát dao đâm thẳng vào tim. Cảm giác thất tình thật đáng sợ! Nó đau, đau y như thể rằng chưa từng được đau bao giờ!

Nước mắt anh giàn giụa, anh hỏi, giọng nghẹn ngào

- Em...không yêu anh sao?

- Tôi vốn chỉ xem anh như công cụ kiếm tiền thôi. Anh nên nhớ, Mỹ Nhiễm Chi tôi chưa từng yêu anh, dù chỉ một. Cô ta phủ phàng chối bỏ tình cảm của cả hai

Anh đứng như trời trồng nhìn cô ta ân ái với nam nhân khác, chợt anh nở nụ cười lạnh, cất từng bước nặng nề rời khỏi đó.

Từ sau ngày hôm đó, anh và cô ta như hai người xa lạ. Trái tim anh do bị mối tình đầu phản bội nên đã lạnh lẽo

Anh đối với phụ nữ cũng chỉ như công cụ để thỏa mãn nhu cầu. Nhưng cho đến khi anh gặp cô, chính cô đã khiến anh thay đổi, chính cô đã khiến anh thay đổi suy nghĩ về phụ nữ.

Anh biết ơn cô, anh yêu cô và muốn cô. Và cái ngày khi anh đến nghĩa trang để tìm cô thì anh đã biết, Mỹ Nhiễm Chi đã sang nước ngoài định cư rồi."

-Chỉ cần thấy cái bản mặt của cô, tôi đã tức đến phát điên rồi. Anh nói, tay siết chặt thành nắm đấm

- Em xin lỗi. Thật sự, em không muốn làm anh đau nhưng...Cô ta giả vờ đau khổ nói

- Dơ bẩn như cô, tôi thật sai lầm khi yêu cô đấy, Mỹ Nhiễm Chi. Anh nói, nụ cười lạnh lẽo, nay còn lạnh hơn

- Sai lầm? Em thật sự rất yêu anh, thế nên...Cô ta giương đôi mắt lên, tỏ vẻ đau buồn

Anh chán ghét nhìn cô ta nói

- Một kẻ dơ bẩn như cô, đáng tiếc ông trời đã cho cô một dung mạo xinh đẹp, một dáng người nhỏ nhắn, nhưng lại có một tính cách đối xử khác hẳn sự đẽo đàng giả tạo. Anh cay độc nói

- Anh...xin anh đừng nói vậy. Em thật sự rất yêu anh, em về đây là để chúng ta làm lại từ đầu mà. Cô ta nói, nắm lấy bàn tay thô ráp của anh

- Xin lỗi, nhưng tôi có vị hôn thê rồi. Đáng tiếc là tôi và cô không thể nào đến với nhau được nữa. Nói xong anh giặt tay lại, đẩy cô ta ra rồi nói với Thành Quang

- Lấy khăn lau sạch chỗ cô ta vừa ngồi. Tôi không muốn đụng vào thứ dơ bẩn

- Tôi hiểu rồi. Thành Quang nói rồi rời đi.

Nhiều Chi nhìn anh, cô ta cắn môi, nói

- Anh Thuận, anh thay đổi nhiều quá.

- Thay đổi? Nhờ cô đấy. Anh nói, ánh mắt trở nên lạnh lẽo

- Em..

- Biến đi. Đừng để tôi phải thấy mặt cô. Anh nói

Mỹ Nhiều Chi nước mắt giàn giụa, cô ta nhanh chóng rời khỏi đó.

Vừa rời khỏi tập đoàn, ánh mắt liền gian xảo, thâm hiểm. Lấy điện thoại ra, cô ta gọi cho một người

"-Alo

- Điều tra vị hôn thê của Ứng tổng ngay

- Tôi hiểu rồi"

Cúp máy, cô ta nhanh chóng bắt taxi về Mỹ gia

Tại bệnh viện LA, Tiểu Nhi tay cầm một cây bút chì, một hộp màu sáp, giấy A4 và quyển sách mỏng. Mỹ Dung đẩy xe lăn đưa cô đến công viên đối diện

Trên ghế đá, Tiểu Nhi nhẹ nhàng phui vùi hạt cát còn sót lại trên. Tay cầm bút, mắt đảo dáo nhìn xung quanh như đang tìm kiếm điều gì đó

Đôi mắt nâu xinh đẹp long lanh nhìn khung cảnh phía trước. Cây cối không một lá cây, tất cả đều đã rụng hết xuống mặt đất ẩm ướt.

Bọn trẻ con chơi đùa, những cô gái xinh đẹp cười đùa vui tươi, những cặp đôi hạnh phúc trao cho nhau những nụ hôn tình tứ.

Có lẽ cảnh này khi đưa vào tranh trông sẽ rất lãng mạn, sinh động, vui tươi.

Tiểu Nhi ngón tay xoay bút vài vòng. Chì bút chạm vào giấy, nhẹ nhàng phác họa. Đường nét nhợt nhạt, khó thấy, tưởng chừng như cô đang vẽ trong không khí

Phác họa, vẽ chì, vẽ màu, tất cả đều được bàn tay nhỏ nhắn thuần thục tạo nên. Con gió nhẹ lướt qua, những lọn tóc dài nhẹ nhàng tung bay theo gió.

Lấy tay vén tóc ra đằng sau vành tai, Tiểu Nhi như họa sĩ chuyên nghiệp, thuần thục phối hợp động tác vẽ tranh cũng như phối màu.

Màu sắc tươi đẹp được cô hòa trộn lại với nhau, khiến cho bức tranh mùa thu trở nên đẹp tuyệt vời

Bức thứ nhất xong, cô đưa cho Mỹ Dung xem, hỏi

- Đẹp không?

- Whoa, Tiểu Nhi có khiếu vẽ tranh lắm đó. Mỹ Dung khen ngợi

Mà thực sự là tranh của Tiểu Nhi còn đẹp hơn tranh của mấy họa sĩ nữa. Cái này mà đem vào triển lãm tranh thì đảm bảo Tiểu Nhi sẽ được vinh danh là người họ sĩ tài nhất nước đây.

Tiểu Nhi cười hi hi, cô tiếp tục vẽ bức thứ hai. Bức tranh này, cô vẽ một cô người mẫu với vóc dáng chuẩn thon gọn. Cô người mẫu với mái tóc nâu gỗ được búi gọn lên cao. Thân mặc váy đầm màu xanh biếc với những họa tiết đơn giản nhưng đẹp mắt

Xung quanh cô là những phóng viên đang thi nhau chụp hình. Ánh đèn flash chói lóa mang theo khung cảnh đầy nhộn nhịp ồn ào của một sự kiện nào đó.

Bức thứ ba, cô vẽ chân dung của người mẹ quá cố của mình.

Chợt cô thấy nhớ mẹ quá. Nước mắt từ khóe mi bỗng không tự chủ mà rơi một giọt xuống khuôn mặt hiền hậu của bà

"- Mẹ ơi. Một cô bé đáng yêu với mái tóc nâu hạt dẻ dài ngang vai, chạy đến chỗ người phụ nữ được gọi là mẹ

- Nhi Nhi, mới về sao? Bà hỏi, giọng nói dịu dàng ngọt ngào

- Dạ. Mẹ xem nè, con vẽ có đẹp không? Tiểu Nhi đưa tờ giấy cho bà

Mẹ cô nhìn bức vẽ chân dung. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp đang mặc một bộ quần áo sang trọng, thấy lạ, bà hỏi

- Nhi Nhi vẽ ai mà đẹp vậy?

- Con vẽ mẹ đó. Sau này con giàu có, con mua cho mẹ một bộ quần áo sang trọng cho mẹ mặc nha?

Cô ngây thơ nói. Bà mỉm cười xoa đầu cô, "ừ" một tiếng. "

Cô mỉm cười chưa xót, nói thầm

- Mẹ ơi, sao mẹ bỏ con lại mà đi? Mẹ có biết, con sống khổ lắm không? Con nhớ mẹ lắm!

- Nếu có một điều ước, con chỉ ước mẹ sẽ quay lại với con, cho con được hưởng ấm áp như bao đứa trẻ khác. Dù chỉ là.....một chút

Cô nói, nước mắt cứ chảy mãi, những giọt nước mắt mặn chát rơi xuống, ướt đẫm một phần giấy

Lấy tay quạt nước mắt, cô tiếp tục vẽ tranh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bữa tối lãng mạn

Tiểu Nhi ngồi ở công viên về đến trưa chiều mới chịu về bệnh viện ăn trưa

Xong xuôi, cô lên phòng ngủ một giấc đến gần 5 giờ mới dậy vì cơ thể có hơi mệt mỏi.

Vừa đúng lúc cô tỉnh ngủ, Nghiên Phong vào phòng nói

- Anh phiền em một chút nhé?

- Dạ. Tiểu Nhi gật đầu

Hoàng Thuận làm xong công việc thì đến thăm cô. Vì anh hứa với cô rằng sẽ ở chơi với cô cả ngày, chỉ vì trò chuyện với cô bé ngây thơ đó mà anh bức bối đến công ty, như vậy là thất hứa

Trong lòng có chút áy náy, khi đi ngang qua tiệm bán đồ chơi, anh mua cho cô hai con gấu bông và một con búp bê xinh xắn

Đến nơi, anh đỡ xe xuống tầng hầm rồi nhanh chóng chạy lên phòng.

Và cảnh tượng đập ngay vào mắt anh khi vừa mở cửa là cảnh Nghiên Phong và Tiểu Nhi đang ngồi chung giường, nắm tay nhau, trò chuyện có vẻ thân mật

Mà nam nữ khi ngồi cùng giường, trông sẽ rất giống các cặp tình nhân đang lo lắng cho nhau đến phát sốt

Nghiên Phong nghe tiếng cửa, liền xoay mặt lại nói

- Mỹ Dung, Tiểu Nhi ồ...A. Bỗng nhiên mặt anh tái mét khi thấy Hoàng Thuận đang đứng đó

Lại cái khuôn mặt tử thần ghê người này! Đảm bảo một điều là Hoàng Thuận đang ghen đây này!

- Lành Nghiên Phong, rảnh quá nhỉ? Anh nở nụ cười dịu dàng, khuôn mặt tử thần lạnh lẽo đến rợn người.

Tiểu Nhi thấy anh, liền cười, định nói gì đó thì Nghiên Phong chặn họng cô

- A không phải như cậu nghĩ đâu, tớ. tớ đến đây là để khám bệnh cho tiểu mỹ nhân nhà cậu mà....A. Nghiên Phong vội giải thích

Hoàng Thuận vứt cái túi quà lên ghế, bắt lấy cổ áo anh, nói

- Khám sao? Cậu nắm tay Tiểu Nhi nhà tôi, tình tứ như thế mà còn dám nói là khám hả?

- Aaaaa, cậu điên sao? Tớ nói thật mà...Nghiên Phong hoảng sợ nói

- Ngồi chung giường, nắm tay nhau, lalala, vui quá nhĩ? Hoàng Thuận cười cười nói

- Aaaa, tớ biết lỗi rồi mà. Đừng đánh tớ, tớ sẽ không ngồi chung giường, nắm tay Tiểu Nhi khi chưa có sự cho phép của cậu. Thề luôn đấy.

Nghiên Phong sợ xanh mặt, vội hứa với Hoàng Thuận. Lúc này anh mới yên tâm thả Nghiên Phong.

Tiểu Nhi thấy anh lo nói chuyện với Nghiên Phong mà không thèm để ý đến cô, khuôn mặt mang vẻ buồn bã. Hoàng Thuận nhìn cô, anh mỉm cười, rồi liếc mắt nhìn Nghiên Phong

- A, tình trạng sức khỏe của Tiểu Nhi đang dần hồi phục, có thể cho cô ấy tập đi dần rồi đấy. Thôi tớ đi nha. Bye.

Nghiên Phong nói xong thì bỏ chạy. Ở lại có mà bị chửi!

Hoàng Thuận thấy anh bỏ đi, mỉm cười đi đến chỗ Tiểu Nhi

- Bảo bối, ở đây với chị Dung có ngoan không? Anh hỏi, tay đặt lên vai cô, xoa bóp

Tiểu Nhi nhích người tránh xa anh, chỉ gật đầu nhẹ ý bảo có. Hoàng Thuận thấy cô như vậy, anh lo lắng hỏi

- Em sao thế? Không khỏe chỗ nào sao?

Lắc đầu

- Thế em bị sao? Nói anh nghe, ai làm Tiểu Nhi của anh buồn?

Cô nhìn anh, đưa tay chỉ anh. Hoàng Thuận có chút không vui, anh nói

- Em nói anh sao?

Gật đầu

- Bảo bối, anh đã làm gì sai?

- Anh không chào em, nên em buồn. Cô nhỏ giọng, cúi thấp đầu, đôi mắt chứa đựng sự buồn bực

Hoàng Thuận sực nhớ ra là lúc chạy vào, anh chỉ biết đến Nghiên Phong mà không thèm chào hỏi Tiểu Nhi một câu, bây giờ thì hiểu rồi.

Tiểu bảo bối nhà anh vậy mà cũng biết ghen khi anh nói chuyện với người cùng giới đây mà chẳng nói chuyện với cô. Aizz, đáng yêu quá!

Anh mỉm cười nhẹ, đứng lên đi về túi quà, lấy trong túi hai con gấu bông và một con búp bê, sau đó giấu sau lưng rồi đi về phía cô

Thấy hành động có chút khả nghi, cô cau mày khó hiểu. Anh ngồi kế bên cô, nói

- Nhắm mắt lại, anh có thứ này muốn tặng em

- Là gì? Cô hỏi, trông anh lạ quá

- Cứ nhắm mắt lại, rồi em sẽ biết. Không được hé mắt nhìn đâu. Anh cười nói

Tiểu Nhi cũng mỉm cười, cô vui vẻ gật đầu, rồi nhắm nghiền mắt lại, trên môi nở nụ cười đáng yêu

Hoàng Thuận đặt con búp bê lên tay cô, rồi anh đặt hai con gấu kế cô.

- Được rồi, mở mắt ra nào.

Tiểu Nhi từ từ mở mắt, cô nhìn xuống tay mình thì thấy một cô búp bê rất xinh xắn, kể cô là hai con gấu bông màu trắng và nâu cực dễ thương.

Tiểu Nhi thích thú, cô ôm hết cả ba con vào lòng, vui cười nói

- Cảm ơn anh, Tiểu Nhi thích lắm

Hoàng Thuận thấy cô mỉm cười vui vẻ như thế, gánh nặng trong lòng anh cũng được trút bỏ. Ôm eo cô, anh nói

- Đây là quà xin lỗi, tha cho anh. Nhé?

- Tha? Xin lỗi? Sao anh lại nói thế? Anh có làm gì sai đâu? Tiểu Nhi nói

- Anh thất hứa với em, thế nên....anh sợ em buồn mới mua quà tặng em, dù gì thì, hãy tha thứ cho anh, được không? Hoàng Thuận nói

- Hìhì, không sao đâu. Tiểu Nhi không giận, chỉ cần có anh bên cạnh, em vui lắm rồi! Cô nói

Hoàng Thuận nhìn cô, trong lòng cảm thấy hạnh phúc lạ thường. Anh mỉm cười đặt lên trán cô một nụ hôn.

Rồi nói

- Tiểu Nhi, hôm nay anh đưa em đi ăn nhà hàng nhé?

Tiểu Nhi nghe đến nhà hàng, cô vui vẻ gật đầu. Gì chứ, nhà hàng là nơi mà cô muốn đi nhất đó. Cô nghe nói nhà hàng có nhiều món ngon lắm, thế nên mới muốn được ăn thoải mái.

Hoàng Thuận thấy vẻ vui tươi của cô, anh lấy điện thoại gọi cho Mỹ Dung

"- Đem mấy bộ quần áo của Tiểu Nhi đến bệnh viện liền đi

- Chi vậy?

- Không cần biết. Kêu đem thì đem đi. Nhiều chuyện

- Anh dám nói em nhiều chuyện hả? Anh hai kì quá

- Có kì bằng cái đĩa lấy trộm vớ của anh hai không nhì?

- A, chuyện đó nhắc làm gì?

- Thích.

- Kì cục. Đồ đại kì cục. Anh Quang còn tốt hơn anh nhiều

- A, vậy là Mỹ Dung thích Thành Quang, đúng không nè?

- Aaaaa, đừng chọc em nữa."

Cúp máy, anh bật cười. Thật sự thì nói anh lạnh lùng, ác ma thì cũng không đúng lắm. Bởi vì đối với bạn bè, gia đình và mọi người trong công ty, anh đều đối xử rất tốt.

Vì thế mà những người trong tập đoàn và các đối tác làm ăn đều vô cùng quý mến anh. Họ chỉ sợ cái lúc mà anh mang bộ mặt từ thần thái! Chứ nếu mà ai hỏi tổng tài tập đoàn Thần Phong là người thế nào, họ sẽ nói rằng

"- Tổng tài của tập đoàn Thần Phong là người có uy tín, làm việc rất đáng tin cậy, nhân viên chúng tôi đều thích ngài ấy"

Ngồi chờ Mỹ Dung đem hành lí đến cũng mất 15", anh nhanh chóng thay đồ cho Tiểu Nhi rồi dắt cô đi ăn

Mà mỗi lần thay quần áo cho cô là anh lại tức. Vì sao? Vì thịt dằm tới miệng mà lại không được ăn, thế mới tức.

Mà nhắc mới nhớ, anh có chút thắc mắc khi cô nói rằng cô còn trong trắng, không biết vì sao cô lại nói thế?

Hoàng Thuận suy nghĩ nhiều lắm về chuyện này, mà thay vì suy nghĩ, anh hỏi cô luôn cũng chẳng sao.

Nghĩ là làm, anh đưa cô lên xe Lamborghini. Trên đường đi, anh hỏi

- Tiểu Nhi, sao lần trước em nói rằng em còn trong trắng, anh không hiểu cho lắm. Giải thích cho anh được không?

Tiểu Nhi nghe anh hỏi vậy, cô đơ một hồi rồi mới trả lời

- Tại vì lần trước em tìm thấy một tờ giấy bị nhàu nhĩ, trên đó ghi rất nhiều chữ, mà em thì không biết đọc, nên em nhờ chị Dung đọc giùm. Trong đó có

nhắc tới em bị cha cưỡng hiếp hai lần, em có chút sợ. Em cho là anh điều tra em, rồi biết em không còn trong trắng nữa, sẽ không thương em nữa, nên em...mới nói thế.

Cô nói xong thì mặt có chút đỏ

- Nhưng em nói thật, những lần bị cưỡng hiếp, may một cái là mẹ kế phát hiện nhanh chóng, xui một cái là bị đánh. Nhưng mà em vẫn còn...vẫn còn trinh nữ.

Cô la lớn. Chột cô bụm miệng, cúi thấp đầu, mặt đỏ như quả cà chua. Hoàng Thuận biết cô cũng ngại nói ra việc này, anh mỉm cười nói

- Anh tin em, thế nên không cần lo.

Tiểu Nhi cảm động khi anh tin mình, cô như sắp khóc, mỉm cười gật đầu, nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mi.

Lái xe đến nhà hàng Châu Phúc, anh xuống xe. Tiểu Nhi cũng mở cửa, cô từ từ bước xuống xe. Do chân còn yếu, nên đứng không vững mà té.

May thay là Hoàng Thuận đã bắt kịp lấy cổ tay cô, xoay người cô, kéo cô ôm vào lòng mà ôm.

Hai tay anh ôm lấy eo nhỏ của cô, tay Tiểu Nhi đặt lên vai anh, chân nhón lên.

Hai khuôn mặt gần như chạm vào nhau, môi cả hai chỉ cách vài centimet nữa là chạm vào nhau rồi.

Tim cả hai đập thình thịch, môi từ từ chạm vào nhau. Chột Tiểu Nhi rung mình vì cơn gió lạnh mới thổi qua, cô cúi thấp đầu, chui ngay vào lòng anh, đỏ mặt.

Hoàng Thuận nhìn cô, cũng chẳng thể trách cô được. Tình cô đã nhất, lại còn hay mắc cỡ, nhưng được cái là hay làm anh cười với sự ngây thơ đáng yêu.

Có lẽ còn phải chờ thêm một thời gian nữa mới được. Hoàng Thuận bế cô lên, anh ẵm cô vào bên trong nhà hàng.

Bước vào trong, hai mắt của Tiểu Nhi sáng lên

Con đường của nhà hàng được trải thảm đỏ dài từ cổng đến đại sảnh. Hai hàng bồn hoa hồng trải đầy từ ngoài vào trong, nở rộ khoe sắc. Các căn phòng nhỏ nằm hai bên nhà hàng đều rất đông khách. Và còn có cả những hồ cá lớn. Những chú cá vàng đầy màu sắc, bơi qua bơi lại. Tiếng nước chảy xuống trên những khe đá được trang trí bằng màu neon. Gió thoảng qua mang theo hơi nước khiến Tiểu Nhi lạnh run lên.

Bước vào bên trong phòng chính của nhà hàng chính là đại sảnh lớn với quầy tiếp tân bên trái và bộ bàn ghế gỗ dùng để tiếp khách bên phải. Phía trước là cầu thang dẫn lên các lầu 1, 2, 3.... Các nữ tiếp tân đều mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt đỏ và váy ngắn ôm sát cặp đùi thon dài. Một người đàn ông mặc vest đen thắt cà vạt xanh đi ra, trông ông ta rất lịch sự.

Cúi chào trước Hoàng Thuận, ông ta nói

- Ưng thiếu gia, ngài đã đến. Chúng tôi đã dọn sẵn thức ăn lên bàn, mời ngài cùng tiểu thư lên dùng

- Ủ. Vất vả cho ông rồi. Anh nói rồi bế cô lên tầng cao nhất của nhà hàng.

Bước vào căn phòng, Tiểu Nhi bị hấp hồn bởi khung cảnh đầy lãng mạn của nơi đây.

Căn phòng màu đỏ lãng mạn được thắp sáng bởi chùm pha lê sáng. Chính giữa phòng chỉ có duy nhất một cái bàn tròn được trải khăn bàn màu đỏ, hai bên là ghế gỗ. Trên bàn là những món nem công chả phượng, sơn hào hải vị. Chính giữa là cây nến trắng đã được thắp sáng. Kế bên nó là một chai rượu whiskey. Có thể nhìn thấy khung cảnh toàn thành phố bằng cửa sổ to lớn. Bốn góc tường là những bồn hoa hồng tuyệt đẹp mang hương thơm phảng phất khắp cả căn phòng. Hoàng Thuận đặt cô ngồi lên ghế, anh hỏi

- Em thích không?

- Tuyệt quá! Em rất thích khung cảnh này. Tiểu Nhi nói

- Em thích là tốt rồi. Hoàng Thuận mỉm cười nói. Anh đã đặt trước và sắp xếp mọi thứ để tặng cho cô một bất ngờ như thế này.

Tiểu Nhi nhìn anh, cô hạnh phúc nói

- Cảm ơn anh. Anh đã vì em làm mọi thứ như thế này, em cảm động lắm

- Chỉ cần bé con vui, anh cũng vui. Anh nói

Tiểu Nhi mỉm cười, cô và anh bắt đầu dùng bữa tối.

Bữa tối lãng mạn hơn khi có những bài hát nổi tiếng của Trung Quốc vang lên như bài Học Mèo Kêu, 123 Em Yêu Anh, 9420.....

Nhưng bản nhạc nổi tiếng mang âm hưởng lãng mạn, vui tươi và đầy đáng yêu đã khiến bữa tối trở nên tuyệt vời hoàn hảo.

Bữa tối kết thúc cũng là 7 giờ, các món ăn trên bàn được thay bằng một chiếc hộp nhỏ màu đỏ. Tiểu Nhi thấy lạ, cô hỏi

- Thuận, sao lại chỉ có một chiếc hộp nhỏ? Đáng lẽ phải có món tráng miệng chứ.

- Ủ, nhưng chút mới có. Bây giờ anh có một chuyện quan trọng cần làm với em. Hoàng Thuận nói, anh đứng lên, cầm chiếc hộp nhỏ

Một chân quỳ, một chân chống, chiếc hộp được đặt lên tay dưới, tay còn lại thì nhẹ nhàng mở hộp ra.

Chiếc nhẫn cưới vàng được làm từ Pháp lóe sáng khi chiếc hộp mở ra. Tiểu Nhi nhìn anh, có chút bất ngờ

- Tiểu Nhi, anh biết thế này là quá sớm với em. Nhưng, anh yêu em, anh muốn em làm vợ anh, để anh có thể bảo vệ em, cung chiều em, chiều em đến hư hỏng. Anh muốn tất cả của em. Vì thế, nếu yêu anh, hãy chấp nhận làm vợ anh, có được không?

Lời tỏ tình cùng câu cầu hôn của anh quá ngọt ngào, đây chính là những gì anh muốn nói với cô bấy lâu này, từ lần đầu tiên anh gặp cô.

Anh đã cho người đặt làm nhẫn cưới, rồi bày trí căn phòng sao cho thật lãng mạn chỉ để cô vui, để cô cảm nhận được tình yêu thật sự của anh.

Tiểu Nhi xúc động đến rơi nước mắt, dù muốn kiềm chế, nhưng không được. Cô cũng yêu anh, cô cũng biết ghen rồi đó. Cô yêu anh lắm, thế nên...

- Em...cũng yêu anh.....vì thế.....em chấp nhận..Cô nói, cảm xúc xen lẫn lại với nhau, nước mắt cứ chảy ra.

Anh hạnh phúc, đeo nhẫn ngón tay út của cô. Tiểu Nhi từ từ đứng dậy, chân yếu quá, vẫn cứ run rẩy. Hoàng Thuận đỡ lấy cô, cô nhón chân lên, môi chạm môi anh.

Hoàng Thuận ngạc nhiên nhưng cũng đáp trả. Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, anh nhắm nháp tư vị ngọt ngào trong cô.

- Anh thề, sẽ dùng cả đời để yêu chiều em, Lý Tiểu Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Giải cứu ngay và luôn

Bữa tối lãng mạn kết thúc với màn bắn pháo hoa đầy sắc màu rực rỡ, Hoàng Thuận đưa Tiểu Nhi đi ngắm cảnh đêm của Bắc Kinh rồi trở về bệnh viện

Vì vết thương vẫn chưa lành hẳn cộng thêm việc cô lại đi chơi đêm đến một đừ, vì thế nhanh chóng thiếp đi trên xe.

Bé cô về phòng, anh đặt cô lên giường lớn rồi nhẹ nhàng cời đồ cho cô. Tiếp theo, anh đi vào phòng tắm, lấy khăn nhúng nước vắt khô rồi đem ra lau người cho cô.

Cơ thể đẹp tự nhiên của cô nhiều lần hấp dẫn anh mỗi khi thay đồ cho cô. Mà bọc cái, thịt dăng đến miệng mà không được ăn, sao có cảm giác anh không phải đàn ông vậy nhỉ?!

Lau người cho cô xong, anh mặc lại quần áo dành cho bệnh nhân cho cô rồi cũng đi tắm. Xong xuôi, anh trèo lên giường đắp chăn ngủ cùng cô!

Sáng hôm sau, khi mà đồng hồ điểm 6 giờ rưỡi, anh nhanh chóng rời giường và tiến thẳng vào phòng tắm. Làm vệ sinh cá nhân xong, anh nhanh chóng xuống căn-tin mua bữa trưa cho cô

Trên phòng, Tiểu Nhi đang nằm ngủ ngon lành. Bên ngoài phòng, một nữ nhân thân mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, khoác chiếc áo đen. Đầu đội mũ đen rộng vành, đeo mắt kính râm

Cô ta đứng nhìn Tiểu Nhi đang ngủ, nhovn miệng cười

- Đây là cơ hội tốt!

Nói rồi, cô ta từ từ mở cửa để không phát ra tiếng động gây chú ý. Rón rén bước vào trong, cô ta lấy khăn thấm sẵn thuốc mê, đi đến giật tóc cô, kéo cô ngồi dậy

- Á...Tiếng la hét lo sợ nhất thời vang lên, rồi lại im thin thít.

Cô ta bịt miệng Tiểu Nhi, ép cô phải ngửi mùi thuốc mê. Tiểu Nhi nhanh chóng ngất đi, cô chìm sâu vào hôn mê.

Cô ta trói chặt tay chân Tiểu Nhi lại, rồi bỏ cô vào một cái bao lớn. Xong xuôi, cô ta cột bao lại, rồi lấy điện thoại gọi cho hai nam nhân đang đứng dưới cửa bệnh viện

"- Xong rồi, lên vắc cô ta xuống."

Cúp máy, cô ta nhìn cái bao, cười nói

- Phải công nhận là dễ thật.

Hai nam nhân chạy lên đến nơi, nhanh chóng vắc cô lên. Vừa xoay người lại định đi ra khỏi phòng, Hoàng Thuận may mắn chạy lên nhanh chóng

- Các người là ai?

Bọn chúng không trả lời, nữ nhân rút súng ra, bóp cò và....

"Đoàng"

Hoàng Thuận né đạn, anh vút hộp bảo ngư xuống, rút súng ra bắn vào tay nữ nhân. Cô ta vốn không phải tay súng chuyên nghiệp, thế nên do không né kịp liền bị trúng đạn

- A. Đau quá. Cô ta ôm lấy bàn tay đang chảy máu, nhắm mắt, cô ta nhìn hai nam nhân đang e dè trước anh.

- Chạy trước đi. Tôi sẽ giữ chân anh ta lại. Nói rồi, cô ta chịu đau, xông đến đánh tay đôi với anh.

Hoàng Thuận bị cô ta đánh bất ngờ, anh chỉ biết phòng thủ. Lo đánh với cô ta, anh bị mất đầu hai tên nam nhân còn lại.

- Chết tiệt. Rủa thầm một tiếng, anh nhanh chóng tìm sơ hở của cô ta, đá một phát vào chân cô ta.

Ngã khụy xuống, cô ta nhắm mắt đau đớn. Anh đưa họng súng vào đầu cô ta, gần giọng

- Ai là kẻ chủ mưu?

- Tôi...không biết. Cô ta trả lời, giọng có chút khinh thường, đôi mắt hằn lên tia tức giận.

- Không biết? Vậy thì để Diêm Vương "hầu hạ" cô vậy. Anh nói, khuôn mặt lạnh lẽo, đôi mắt chứa đầy sát khí.

Cô ta run lên bần bật, giọng run rẩy

- Là....Lo...Loa...Loan Ph....Phi....Yê...Yến.

- Ồ, là ả sao? Cô đã sai lầm....khi nghe ả đấy. Anh nói rồi bóp cò. "Đoàng"

- Á.....Cô ta la lên một tiếng rồi chết đi. Anh cất súng vào túi rồi lấy điện thoại gọi cho Hắc Phong

"- Cho người xác định vị trí của Phi Yến, tìm được thì đem cô ta về tổ chức, tôi sẽ xử lí.

- Hiểu rồi

- Còn nữa, kêu Vĩnh Hi dẫn theo một nhóm đi chặn đường kẻ bắt cóc. Tôi đến ngay

- Biết rồi."

Cúp máy, anh nhanh chóng gọi cho Nghiên Phong

"- Cho vài người đến dọn xác trước phòng Tiểu Nhi

- Ừ"

Xong xuôi, anh chạy xuống tầng hầm lấy xe, đạp ga, phóng như bay ra đường lớn

Chiếc Ferrari lướt như bay trên đường phố đông đúc. Anh siết chặt vô lăng, máu nóng sôi sùng sục, nghiêng răng nói

- Loan Phi Yến, tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu!

Bên tổ chức, Hắc Phong khẩn trương tập hợp tất cả người trong tổ chức, nhanh chóng phân công mọi việc cho họ rồi cùng Vĩnh Hi chia thành hai nhóm

Một nhóm giải cứu Tiểu Nhi, nhóm còn lại thì đi bắt kẻ chủ mưu.

Bên ngoài, Hoàng Thuận lái xe điên cuồng, anh không ngần ngại mà tăng tốc độ đến 200 km/h. Khuôn mặt lạnh tanh, một chút cảm xúc cũng chẳng thể hiện trên khuôn mặt anh

Tay nắm chặt vô lăng, anh lấy máy định vị trong túi áo ra, bật lên. Xác định vị trí của Tiểu Nhi, anh chạy đến ngã ba thì lái vào đường tắt

Con đường tắt đầy đất đá hiểm nguy, mà ở đây lại chính là khe núi. Quá nguy hiểm! Nhưng anh chẳng bận tâm chuyện đó, vẫn giữ nguyên thái độ, vẫn giữ nguyên cái tốc độ đó, lướt như bay qua con đường đất đá.

Chỉ còn cách nhau 5 km, anh nhếch môi, rút súng ra, vào tư thế sẵn sàng. Và cuối cùng thì cũng đuổi kịp

Anh giảm tốc độ, tay từ từ chìa họng súng vào tên ngồi ghế phụ cuối cùng, chẳng cần ngắm bắn, anh bóp cò súng và....

"Đoàng, Đoàng, Đoàng"

Ba phát súng liên tiếp vang lên, ba viên đạn từ họng súng bay ra với tốc độ nhanh như chớp, bay thẳng kính, ba phát vào tim ba tên.

Từng tên một dính đạn, phụt máu, và ngã gục.

Tên lái xe sợ xanh mặt, tim đập thình thịch, vội đưa xe chạy lên một tốc độ cao. Chiếc xe chỉ trong phút chốc chạy mất hút, anh lái xe với tốc độ cao nhất, như một cơn bão đồm rượt đuổi con mồi

Tên lái xe nhìn vào kính chiếu hậu, hấn hoảng sợ, điên cuồng chạy nhanh hơn.

Hoàng Thuận cười lạnh, anh bắn vào hai bánh xe cuối. Hai lỗ thủng trên hai bánh xe xuất hiện, hơi nhanh chóng thoát đi, bánh xẹp lép.

Xe đột ngột dừng lại, hấn còi dây an toàn, mở cửa, chân và thân vừa rời khỏi xe được một nửa, một viên đạn đã bắn thẳng bụng hấn.

- A, hự. Hấn la lên một tiếng rồi gục xuống. Ôm lấy bụng đang chảy đầy máu, hấn cố gắng vội vã đứng lên bỏ chạy.

Anh bước xuống xe, nói

- Khi này biến thành một con mồi, này sẽ như một tên điên loạn, chỉ biết đến trốn chạy khỏi kẻ săn mồi

- Nhưng này biết đấy, chiến thắng luôn luôn, nghiêng về phía kẻ săn mồi.

Câu nói của anh vừa dứt, tiếng "bùm, bùm" nổ lên, kèm theo khói lửa bốc lên trên trời. Hoàng Thuận cất từng bước đi về phía xe Maybach, anh mở cửa sau, đem cái bao đựng Tiểu Nhi ra, còi bỏ dây thừng, rồi đem cô ra ngoài

Tiểu Nhi như một kẻ tham ngủ, tiếng "khò khò" cùng tiếng thở đều đều của cô cho biết cô đã và đang ngủ rất say.

Mỉm cười vuốt ve khuôn mặt cô, anh hôn nhẹ lên trán nhắm nhui, nói

- Cũng may là phát hiện kịp thời, nếu không chắc chắn sẽ rất nguy hiểm

Anh nói, rồi bế cô đem lên xe. Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh nghe máy

"- Tiểu Nhi sao rồi?"

- Em không cần lo, cô ấy ổn.

- Tốt quá.

- Hi, em đến hỗ trợ cho nhóm của Hắc Phong ngay. Anh lo cậu ta sẽ gặp nguy hiểm

- Dạ, anh đưa Tiểu Nhi về bệnh viện đi ạ

- Nhớ bịt mắt lại, không được để cô ta biết thân phận thật sự của em

- Anh yên tâm, em tự biết lo cho mình mà

- Ừ. "

Cúp máy, anh mỉm cười rồi lái xe trở về bệnh viện. Vĩnh Hi bỏ điện thoại vào túi quần, cô lấy mặt nạ hình mèo đeo vào, che hết cả khuôn mặt, trước đó, cô có mang lens mắt đỏ vì Phi Yên biết rất rõ mắt cô màu gì, nếu để phát hiện chắc chắn sẽ không hay

Leo lên xe, cô cùng nhóm 2 nữ 2 nam tiến đến căn cứ địch

Bên căn cứ địch, Hắc Phong cùng một nhóm toàn nam nhân xông thẳng vào căn cứ. Tất nhiên, chẳng có gì gọi là sợ đối với họ, bởi vì khi bước vào tổ chức, cuộc tập huấn cuối cùng do đích thân Vĩnh Hi và Hoàng Thuận huấn luyện

Họ chỉ có một châm ngôn duy nhất

"Luôn trung thành và tuyệt đối không bao giờ biết sợ"

Trên tay mỗi người là một cây súng, bọn họ xông vào, bóp cò liên tục, súng nổ lên gây ra tiếng động đáng sợ

Người của Phi Yến bị đột kích bất ngờ, không chuẩn bị kịp liền chỉ mới vừa lộ đầu ra đã bị dính đạn. Từng tên một, từng cái mạng ra đi. Hắc Phong đá vào từng tên một, anh khinh thường chạy đi tìm Phi Yến

Loan Phi Yến ngồi bên trong không khỏi lo sợ.

Nghe bên ngoài không tiếng động, tim cô ta càng đập mạnh hơn. Nhẹ nhàng cất từng bước rời khỏi phòng, cô ta ngó nhìn xung quanh

Ánh mắt chứa đầy nỗi lo sợ, môi cắn cắn liên tục, cả thân người run lên. Chợt một họng súng chĩa thẳng vào tâm cô ta

- Đang tìm gì sao, Loan tiểu thư? Giọng nói trầm ấm vang lên, mang theo cả sát khí nện nòng

Cô ta theo bản năng giơ tay lên cao như kẻ phạm tội bị bắt, sợ hãi không ngừng. Nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của Hắc Phong, cô ta run lên, mồ hôi trên trán chảy đầy

- Tiểu thư đừng sợ. Tôi có ăn thịt cô đâu. Chỉ cần theo tôi về âm phủ để ngài Diêm Vương sống trị tội một chút là được. Sẽ chẳng sao đâu.

Hắc Phong cười nói, nụ cười ghê rợn đến phát sợ. Cô ta sợ quá, nước mắt cứ chảy.

Người của Hắc Phong đi lên, còng tay cô ta lại rồi dắt về tổ chức. Đúng lúc đó, Vĩnh Hi lái xe đến nơi, cô có chút ngạc nhiên khi không một hạt bụi nào dính trên cơ thể mạnh mẽ của Hắc Phong

Anh nhìn cô, nhíu mày nói

- Em đến trễ đấy, Hiền Nhĩ Chi.

Hiên Nhĩ Chi chỉ là cái tên giả mà người trong tổ chức đặt cho cô. Nó được đặt ngay từ lúc cô đi làm nhiệm vụ này. Nói thật ra, mỗi khi làm nhiệm vụ nào, cô cũng không bao giờ tiết lộ tên thật. Người đặt cho cô luôn là Hắc Phong. Ví dụ như Hiên Nhĩ Chi, Ngân Lam Ảnh, Đông Lai Y, Vũ Nhã,....

Vì thế trong tổ chức gọi cô là tiểu thư đa tên.

Vĩnh Hi cười nói

- Xin lỗi, em đến trễ. Mà anh giỏi thật đấy, bắt nhanh như vậy, em thật khâm phục

- Ồ, thế sao? Hiên tiểu thư quá khen rồi. Hắc Phong cười nói, cả đám cười lớn

Vĩnh Hi nhìn Phi Yến, cô nâng cằm cô ta lên, nói

- Xinh đẹp thế này, không thể tin lại là một con hồ ly ác độc đấy!

- Cô nói gì hả? Cô ta nghiêng răng hỏi, như một con mèo hoang giương móng vuốt lên tức giận, có thể cào xé người đối diện bất cứ lúc nào.

- Diêm Vương sống đang chờ cô đấy. Là một món quà rất đặc biệt, cô sẽ rất thích cho coi. Cô nói rồi cười ha ha.

Loan Phi Yến như con chó điên, cô ta lao vào định cắn cô thì bị Hắc Phong đánh vào gáy làm ngất xỉu.

Bọn họ đưa cô ta lên xe rồi lái xe về tổ chức

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Anh muốn ăn em, bà xã (18+)

Vĩnh Hi cùng Hắc Phong đưa Phi Yến về tổ chức Hắc Gia. Nhốt cô ta trong phòng giam, cả hai cùng tay trói chân cô ta vào một góc phòng rồi ra ngoài.

Lấy khăn lau tay, Vĩnh Hi lộ mặt nạ ra, nói

- Không ngờ nhân lúc mình đi vắng lại giờ trò, thật đúng là đáng sợ mà!
- Cái này cũng phải trách em đấy. Ai bảo suốt ngày long nhong ngoài đường làm gì? Hắc Phong trách móc, búng trán cô
- Ay da, em chỉ đi mua chút đồ thôi chứ bộ. Cô nói tay xoa xoa trán, chu môi hờn dỗi, liếc nhìn cái người ngồi kế bên với đôi mắt đáng sợ
- Anh móc mắt em ra bây giờ. Liếc mắt có ngày ké thì tự chịu. Anh nói rồi đứng lên rồi đi

Vĩnh Hi nhàu nát khăn lau tay, cô sùng máu gần giọng

- Cái tên khốn nhà anh, tối nay đừng hòng lên giường ngủ với tôi!!!!

Biệt thự Dạ gia...

- Aaaaaa, con muốn hủy hôn, con muốn hủy hôn....

Một giọng nữ la lên, vang vọng lại trong căn biệt thự hoàng gia. Khả Ái từ tối hôm qua đến giờ liên tục nằm ăn vạ, miệng liên tục đòi hủy hôn

Chỉ có thể thôi mà đã làm cho cha mẹ cô cả ngày đình tai nhức óc. Còn chồng tương lai của cô, Nghiên Phong thì mặc dù đã xin lỗi về chuyện hôm qua, nhưng tuyệt nhiên không bao giờ chịu tha thứ cho anh

- Ái Nhi à, con có thôi đi không? Cha cô hỏi, giọng đều đều nhưng có chút nghiêm túc
- Con nói rồi, con muốn hủy hôn. Con không muốn lấy cái tên dơ bẩn này làm chồng. Khả Ái bực bội nói, lăn qua lộn lại trên nền đất ăn vạ

Nghiên Phong từ trên phòng đi xuống, anh mệt mỏi thở dài.

- Ái Ái, em có tin là anh có em vào phòng đệm cho em quấy tung luôn không? Anh nghiêm giọng nói
- Anh dám sao?! Tôi còn chưa xử tội anh mà anh đã dám. Nếu thích thì anh làm thử coi.

Cô bật dậy nói, ngang nhiên chỉ thẳng tay vào mặt Nghiên Phong, giọng nói đầy thách thức, có phần kiêu ngạo.

Nghiên Phong nhìn cô, mặt đen thui, khóe môi giật giật, mấy ngón tay cử động mạnh, sẵn sàng vồ tới bắt mọi.

Cố gắng kiềm chế cơn giận, anh nhẹ giọng

- Bảo bối, anh biết tội. Em đừng giận nữa, có được không?

Khả Ái nhìn anh, cô vênh mặt nói

- Hừ, cái thứ dơ bẩn như anh, nằm mơ tôi mới lấy. Bên ngoài đường có hàng tá anh đẹp trai, mắc gì tôi phải suốt ngày bám lấy anh. Hủy hôn đi
- Bảo bối, em rốt cục là muốn gì mới chịu tha cho anh đây? Anh cười khổ hỏi.

Chuyện thật ra là như vậy, chiều hôm qua, lúc Khả Ái và Nghiên Phong đến quán Bar chơi, anh nói là muốn đi vệ sinh, cô cũng đồng ý.

Chờ hoài chẳng thấy anh quay lại, cô quyết định đi tìm anh. Ngờ đâu khi đến nhà vệ sinh nam, cô nhìn thấy cảnh một nữ nhân ăn mặc vô cùng táo bạo, ngang nhiên ôm lấy Nghiên Phong hôn hít, quyến rũ

Mà Nghiên Phong không những không đẩy cô ta ra, còn mê mẩn ôm eo cô ta hôn điên cuồng. Khả Ái đứng như trời trồng nhìn họ, cô cười khẩy

- Vui chứ?
- *Khả...Khả Ái.* Nghiên Phong nhìn cô, tim đập mạnh, mồ hôi chảy đầy.

Khả Ái nhìn anh, cô chẳng thể kiềm nổi nước mắt, xoay người rồi đi, chỉ để lại một câu đau lòng

- *Xin lỗi đã làm phiền. Hai người cứ tiếp tục.*
- *Khoan đã, Khả Ái.* Nghe anh giải thích cái đã. *Khả Ái.* Nghiên Phong sợ hãi đẩy cô ta ra, đuổi theo cô

Khả Ái rời khỏi quán Bar, cô bắt taxi về nhà. Nghiên Phong lái xe Lamborghini đuổi theo cô về đến tận Dạ gia. Cả hai vừa bước vào nhà đã chửi nhau chí chóe.

Cô chạy đến phòng ngủ cha mẹ, đá tung cánh cửa, nói

- Con muốn hủy hôn

- Sao, sao? Muốn....muốn hủy hôn ư?! Đã xảy ra chuyện gì?

Mẹ cô hỏi, ngạc nhiên tột độ. Nghiên Phong chạy vào bế cô ra ngoài, Khả Ái ngay lập tức mách chuyện vừa rồi. Họ nghe xong, chỉ biết đuổi cô ra ngoài.

Đêm hôm đó, Khả Ái nằm ăn vạ, liên tục đòi hủy hôn, thậm chí là đá Nghiên Phong ra khỏi phòng, hại anh cả đêm phải qua thư phòng của cha vợ ngủ mà chẳng có cái chăn để đắp.

Hiện tại bây giờ Nghiên Phong có nói sao cô cũng chẳng thèm nghe. Một mực đòi hủy hôn. Mẹ cô từ bếp đi ra, bà nói

- Ái Nhi à, con có thể thôi ngay không? Dù cho có nói gì thì hai ông bà già này cũng sẽ không đồng ý cho con hủy hôn đâu.

- Mẹ à.

- Ái Nhi, ra ngoài. Cha cô to tiếng.

Khả Ái uất ức, cô hậm hực giậm chân chạy lên phòng. Nghiên Phong liền nhanh chóng đuổi theo cô.

- Khốn kiếp, ra khỏi phòng tôi. Khả Ái chạy vào phòng lấy gối chọi vào người Nghiên Phong

- Em đừng giận nữa. Anh biết sai rồi. Tha cho anh đi. Anh quỳ xuống chấp tay cầu xin cô, khuôn mặt làm ra vẻ tội nghiệp

- Tha ư? Anh đang mơ sao? Tôi nói rồi, không bao giờ là không bao giờ. Cô nói

- Bảo bối

- Tôi không phải bảo bối của anh. Cô tức giận quát

- Huhuhu, bà xã à, anh xin lỗi mà. Anh như một đứa trẻ khóc lóc van xin cô tha tội

Khả Ái điên tiết, cô đem bàn chân nhỏ một cước đá vào mặt anh. Nghiên Phong ngã lăn ra nền nhà lạnh, anh ôm má khóc lóc, miệng liên tục nói xin lỗi

Khả Ái bức bối không thèm đếm xỉa tới anh, cô đi thẳng vào phòng tắm thay đồ. Nghiên Phong vẫn không chịu thua, anh đứng dậy kéo tay bà xã, xoay người cô lại, rồi bấu chặt lấy vai cô, xin lỗi

- Anh buông tôi ra, buông tôi ra

- Bà xã, anh sai rồi. Em tha lỗi cho anh đi mà.

- Biến. Cô đá vào hạ bộ của anh, Nghiên Phong đau điếng ôm lấy nơi quý nhất của đàn ông, khóc lóc rên rĩ.

Cô hất hàm đi vào phòng tắm. Nghiên Phong đau điếng lăn lộn. Hai mươi phút sau, cô rời khỏi phòng với bộ trang phục đầy táo bạo và quyến rũ

Nghiên Phong nằm dưới sàn, anh ngược lên nhìn cơ thể đầy quyến rũ và làn da trắng nõn nà nổi bật trên chiếc đầm hai dây ngắn cùn cùn và mỏng manh, chỉ che đi những chỗ nhạy cảm

Máu nóng nổi lên, anh nhin đau, bật dậy nắm lấy cổ tay cô, hét

- Em mặc cái kiểu gì vậy hả? Định đi của trai sao?

- Tôi làm gì thì liên quan gì tới anh. Biến. Cô quát, hất tay anh ra, rồi đi về phía bàn trang điểm

- Em dám. Sắp làm vợ tôi mà bây giờ đi tìm thằng khác, em giỏi lắm. Anh gằn giọng, cô liếc nhìn anh, nở nụ cười lạnh

- Anh cũng giỏi lắm. Sắp làm chồng tôi mà đi hú hí với con khác.

- Tôi đi tìm thằng khác làm chồng đây. Bye anh nhé! Cô hôn gió rồi giả vờ quyến rũ, lắc thân hình rồi đi

Nghiên Phong giận đến cực độ, anh bắt lấy khuỷu tay cô, xoay người cô lại rồi đem cô đè vào tường

- A, anh làm gì vậy?

- Làm gì sao? Bỗng dưng cảm thấy đói quá, phải ăn thôi. Anh cười nham hiểm

- Đói à? Đói thì tự mà đi kiếm đồ ăn. Tôi chẳng có đâu. Cô nói, tìm đập rợn rợn

- Hi, bà xã à, cái anh muốn là ăn em, chứ không phải ăn đồ ăn. Thịt bà xã thơm quá, cho anh ngửi một chút nhé. Nói xong, Nghiên Phong chiếm lấy cánh môi cô, hôn điên cuồng

Cô giãy giụa, miệng phát ra tiếng rên cầu cứu. Quần lấy lười cô, anh nhấm nháp vị ngọt tự nhiên vốn có.

Bàn tay thô ráp không chút thương hoa tiếc ngọc mà nhào nặn điên cuồng hai quả đào to mềm. Một tay nhào nặn gò bông đào, tay còn lại di chuyển xuống eo, hông, rồi mông cô, xoa nắn nơi đầy đặn.

- A...um...buông...a...ra....a...

Cô rên rỉ, tay nhỏ liên tục đánh vào lồng ngực anh. Làn da trắng sáng bỗng dưng có chút đỏ, hai gò má ửng hồng, đôi mắt xuất hiện tầng sương.

Cặp ngực to bỗng nhiên căng lên, không ngờ lại có chút to hơn. Nhũ hoa căng cứng, chỉ có thể thấy phần trên của đằm đang biến dạng một ít.

- Không mặc áo lót sao? Hư quá đấy! Anh cười nói, ngón tay sờ nhẹ nhũ hoa.

- Hư gì? Buông ra. Cô bực bội nói, giọng có chút yếu ớt

Anh cười cười, nhẹ nhàng kéo dây áo xuống, cặp ngực to dần hiện ra trước mắt, nảy lên như mời gọi anh

Liếm mép, anh đưa nhũ hoa vào miệng, mút như đứa trẻ bú sữa mẹ.

- Sữa ngon quá, bà xã. Anh trêu đùa nói

- Biến thái, buông em ra. Cô bực bội, liên tục dùng sức đẩy anh. Nghiên Phong cười, anh coi bỏ đằm bó của cô ra, thân hình đẹp đẽ hiện ra trước mắt, trông cô lúc này thật kích thích!

Bé Khả Ái lên giường, anh cởi nhẹ quần lót mỏng ra, vứt sang một bên. Tiếp theo, anh trút bỏ quần áo của mình, chỉ còn lại quần lót đen đang biến dạng.

Tiểu đệ của anh cứng lên, cộm cộm trong chiếc quần lót. Đưa một ngón tay vào nơi tư mật đang có chút ẩm ướt, anh mỉm cười

- Bà xã thật nhạy cảm nha!

- Biến thái, sắc lang, đồ đại sắc lang. Cô mắng thăm

Anh cười cười, bắt đầu tàn phá bờ bãi bên trong cô. Khả Ái sung sướng quần người lên, cô rên rỉ. Nơi tư mật xuất ra xuân thủy ẩm ướt cả ngón tay anh.

Nghiên Phong nhếch môi, anh càng tàn phá bờ bãi, xuân thủy lại tràn ra như nước suối. Hiện tại, đầu óc của Khả Ái như bị khuấy đảo, cô chỉ biết rên rỉ, đón nhận cơn khoái cảm anh mang đến.

Còn Nghiên Phong hiện tại chỉ biết đến hai từ "lên đỉnh". Anh thích thú rút ngón tay ra, đưa vào miệng cô, nói

- Bé yêu, thưởng thức tư vị của anh đi nào!

Khả Ái ngoan ngoãn nghe lời, mút lấy mấy ngón tay của anh như đứa trẻ. Rồi anh coi bỏ quần lót, phóng thích tiểu đệ đang căng cứng.

Khả Ái nhìn cơn thịnh hồng hồng, cô đỏ mặt lấy tay che lại. Nghiên Phong dịu dàng gỡ tay cô, anh hôn lên cánh môi nhỏ, tay xoa nắn ngực, từ từ đưa thanh sắt vào bên trong cô

- A...um...đau...Cô rên khóc, nước mắt chực trào ra. Anh liếm hết những giọt nước ngọc ngà châu báu, nói

- Đừng khóc, sẽ quen ngay thôi!

Ôn nhu như vậy, dịu dàng như vậy, có thể phần nào khiến cô bớt giận và thoải mái hơn một chút.

Anh bắt đầu ra vào nhẹ nhàng để tránh làm cô đau. Mặc dù đã làm hai ba lần, nhưng có vẻ cô vẫn chưa quen lắm

Bên trong cô thật khít chặt lại, ôm lấy tiểu đệ của anh. Bên trong cô thật ấm và sướng! Nghiên Phong nhẹ nhàng từng chút một. Đến khi cô đã thích nghi, anh mới bắt đầu tăng tốc độ

- Aaaa, um....aaaa...chậm thôi...Phong...aaaa...um...

Cô rên rỉ, nước mắt tuôn trào. Nghiên Phong vừa dỗ dành, vừa thỏa mãn cơn đói khát. Cuối cùng, anh bắn vào bên trong cô một chất dịch nhờn.

Rút nhẹ tiểu đệ ra bên ngoài, anh vuốt ve má cô, giọng ôn nhu ngọt ngào

- Anh yêu em, Dạ Khả Ái!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tổ chức Hắc Gia

Anh yêu em, Dạ Khả Ái!

Nghiên Phong nói, bàn tay thô ráp ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn.

Khả Ái đưa mắt nhìn anh, cô chu môi phụng phịu

- Đồ đáng chết nhà anh, làm sao em di chuyển được nữa đây?

- Bảo bối cứ nằm trên giường mà chơi. Khỏi phải đi đâu cả. Anh cười nói

Cô tức giận, nếu biết trước như vậy cô đã không khiêu khích anh bằng cách này, để rồi bây giờ người bị hại lại chính là cô. Tức, tức quá mà!!!!

Nghiên Phong nhìn cô vợ yêu đang tự lằm bằm trách mình, anh mỉm cười hôn lên cánh môi hồng nhỏ. Khả Ái cũng tiếp nhận lưỡi anh, cô như con mèo ngoan nghe lời chủ nhân của mình

Hôn nhau một hồi, cả hai rời khỏi nhau, Nghiên Phong nằm đắp chăn ôm vợ. Khả Ái rúc vào lòng anh, ngón tay nhỏ nhẹ nhàng lướt trên từng tấc da thịt đầy rắn chắc.

- À mà sáng nay, anh đến bệnh viện gấp như vậy để làm gì thế? Cô hỏi

- Tiểu Nhi bị bắt cóc, anh đến để dọn xác do Hoàng Thuận gây ra. Anh trả lời, dịu dàng vén từng lọn tóc trên khuôn mặt nhỏ của cô ra sau vành tai

- Vậy cô ấy....Khả Ái nghe vậy liền bật dậy hỏi

- Cô ấy ổn. Em không cần lo. Chỉ cần nằm đây lo cho chồng em là được. Anh nói, giọng có hơi bức bối

- Cái gì? Loại giám này mà anh cũng bán được sao? Cô cau mày hỏi, chồng cô có ghen thái quá không nhỉ?!

- Tất nhiên. Giám nào anh cũng bán được cả. Nghiên Phong cười nói

- Xi, ai thèm giám anh bán chứ. Cô trẻ môi nói. Nghiên Phong vuốt ve lưng vợ yêu, anh dịu giọng

- Nhưng Hoàng Thuận cứu được rồi. Chút mình đi thăm cô ấy nhé?

- Dạ. Cô gật đầu cái rụp rồi từ từ thiếp đi. Cha mẹ cô đứng bên ngoài, mẹ cô nói

- Có vẻ hai đứa nó làm hòa rồi!

- Ủ, chắc vậy. Thôi, chúng ta xuống dưới đi. Cha cô nói, rồi nắm tay mẹ cô đi xuống phòng khách.

Bệnh viện LA....

- Không chịu đâu, em muốn học ở trường, học ở trường, học ở trường, học ở trường....

Một nữ nhân mặc đồ bệnh viện, nằm lẩn lóc trên sàn đại sảnh, miệng liên tục la hét om sòm. Nam nhân đứng kế bên cô, thật sự là phải bịt tai lại, mặt nhăn như khi, liên tục nói cái gì đó khiến nữ nhân tức điên la hét.

- Nhi Nhi à, em thôi đi. Anh như đầu lăm. Hoàng Thuận nói, chẳng biết phải dỗ cô như thế nào.

Chuyện là trưa này, sau khi tác dụng của thuốc mê hết thì Tiểu Nhi tỉnh. Anh mừng vui lắm, chạy đến ôm cô, hôn cô, rồi dắt cô đi ăn. Ăn uống xong xuôi, cả hai vừa trở về bệnh viện thì Hoàng Thuận nhận được tin nhắn là trường không chịu nhận một cô học sinh quá lớn tuổi (=.=' đầu có lớn nhiều đâu ta), rồi anh báo cho Tiểu Nhi biết và nói rằng cô sẽ ở nhà học. Thành ra từ nãy đến giờ cô như con cá sắp bị làm thịt, nhảy đành đạch. Lại thêm cái họng như cái loa, la hét om sòm, cả bệnh viện như muốn sập chỉ vì cô

- Không cần biết. Muốn học ở trường, học ở trường thôi à hà....Cô nhảy đành đạch, cái thân của cô biến thành cái dẻ lau sàn, trườn lướt hết chỗ này

đến chỗ kia.

Nhờ cô mà bụi bẩn cũng bay hết phần nào. Mọi người nhìn cô, thầm cười.

- Cô gái đó dễ thương mà quậy quá ha! Người thứ nhất lên tiếng
- Ủ ừ, giọng rất tốt đó! Muốn sập cả bệnh viện luôn kia. Người thứ hai tiếp lời
- Đáng yêu ghê ha! Anh chàng kia cũng bó tay luôn kia. Người thứ ba lên tiếng

Tiếng xì xào bàn tán ngày một lớn, Hoàng Thuận bó tay, anh chống một chân, quỳ một chân, tay chạm vào người cô, nhưng cô là bị anh chiều đến hư hỏng, ngang nhiên hất tay anh ra, còn nằng nộ ca cẩm.

Anh cố gắng kiềm chế, dịu dàng dỗ dành cô

- Bảo bối bảo bối ngoan, đừng la nữa. Ngoan anh thương, anh cho em đi làm thư kí của anh nhé.
- Hả? Tiểu Nhi chột khựng lại khi nghe anh nói cho đi làm. Hai mắt sáng lên rực rỡ, cô từ từ ngồi dậy, bò đến chui vào lòng anh

Cái mỏ dễ thương chu lên đáng yêu, hai mắt sáng long lanh, hai má phấn nộn, cô dễ thương hỏi

- Anh cho em đi làm thiệt hả?
- Ủ ừ, em sẽ đi làm thư kí riêng của anh, nhé? Hoàng Thuận cười nói
- Vậy em sẽ được mặc đẹp nha, em sẽ được ăn bánh kem dâu tây mỗi ngày, nha? Cô nói
- Ủ ừ, bảo bối sẽ được ăn ngon mặc đẹp. Ngoan, đừng hét nữa. Anh dịu dàng nói rồi bế cô lên, đưa cô về phòng bệnh.

May quá, cuối cùng cũng chịu yên, chứ nếu mà cả cái bệnh viện này mà sập thật, không biết chừng Nghiên Phong sẽ điên lên mà giết luôn tiểu quý của anh quá!

Mọi người thấy cô đã yên ổn nằm trong lòng an, bật cười một cái rồi mới thôi bàn tán và tản ra tiếp tục làm công việc của riêng mình.

Tiểu Nhi được đưa lên phòng. Cô uống thuốc xong rồi ngồi vẽ tranh, còn anh thì ngồi đọc sách.

Đến chiều, Khả Ái cùng Nghiên Phong đến thăm cô. Bọn họ ngồi nói chuyện một chút thì Thành Quang và Mỹ Dung đến. Thành Quang nói

- Ưng tổng, sắp tới Bạch thiếu gia sẽ tổ chức một bữa tiệc chào đón Bạch tiểu thư trở về, không biết ngài có muốn đi không ạ?
- Bạch tiểu thư? Bạch Chi An sao? Anh hỏi
- Phải. Bạch tiểu thư vừa mới về nước, vì thế Bạch thiếu gia mới muốn tổ chức tiệc chào đón, cũng như Bạch gia muốn tuyển chọn con rể cho tiểu thư. Thành Quang đáp
- Vậy sao? Đã là bạn của cậu ta mà không đến là không được. Hôm đó cứ chuẩn bị, tôi sẽ đi. Anh nói, lấy tào mà Khả Ái mua gọt cho Tiểu Nhi
- Vậy cậu ta có mời bọn này đi cùng không? Nghiên Phong hỏi
- Tất nhiên là có. Tất cả bạn bè của Bạch thiếu gia đều được mời đến tham dự đông đủ. Thành Quang trả lời
- Quang, ở đây thì xưng hô bình thường là được. Không cần phải như thế. Hoàng Thuận nói

Thành Quang có chút ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu.

Tiểu Nhi ngồi nghe ngóng tình hình nãy giờ, cô túm lấy áo anh, hỏi

- Tiệc...là gì thế?

Hoàng Thuận giật mình nhìn cô, suýt chút nữa là anh quên mất tiểu yêu tinh này rồi.

- Tiệc là nơi sang trọng dành cho những người có địa vị cao trong xã hội giao lưu chơi bời. Em có muốn đi không? Anh hỏi, dịu dàng xoa đầu cô

Tiểu Nhi thấy anh mời mình đi, cô cũng có chút vui, nhưng cô đâu có dạ phục đẹp để mà tham dự, sao mà đi được?!

- Em...muốn đi nhưng...không có đồ đẹp...sao mà đi? Cô nhỏ giọng, buồn hiu
- Cậu lo gì? Bọn này sẽ dắt cậu đi chọn dạ phục mà. Khỏi lo ha. Khả Ái tươi cười nói

- Đúng đó, đến lúc em tham dự tiệc, đảm bảo là ai cũng sẽ mê mẩn vì em cho mà coi. Mỹ Dung cười, tiếp lời

Tiểu Nhi nhìn hai người, cô mỉm cười nhẹ, gạt đầu cái rụp. Ngồi trò chuyện đến khoảng gần 7 giờ tối, cả đám kéo nhau ra nhà hàng ăn tối.

Ăn xong, Hoàng Thuận đưa Tiểu Nhi đi chơi vài vòng rồi về bệnh viện nghỉ ngơi

Sáng hôm sau...

Những ánh nắng ban mai đầu tiên mạnh mẽ xuyên qua lớp cửa kính, yếu ớt rọi qua lớp rèm cửa sổ khá dày, hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nhi.

Đôi lông mày thanh tú khẽ nhú lại, đôi mắt to từ từ mở ra, cô nheo mắt vì ánh sáng mặt trời khá chói.

Cố gắng ngồi dậy, cô dựa lưng vào thành giường, ngáp dài, thả lỏng cơ thể. Hoàng Thuận thức dậy từ sớm đi mua bánh xếp cho cô, anh vừa về tới đã thấy cô vợ yêu đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài, khuôn mặt mang vẻ uể oải

- Bảo bối, dậy rồi sao? Anh dịu dàng hỏi

- Uhm, em đói ~~~. Cô nói, giọng có chút lười biếng.

Anh bật cười, cô gái nhỏ này, mới ngủ dậy mà đã đòi ăn, thật đúng là heo con mà!

Đặt hộp bánh xếp lên bàn, anh đi đến, bế cô lên và vào phòng tắm thay đồ. Xong xuôi, anh cho cô ăn sáng rồi uống thuốc

- Tiểu Nhi, có muốn đi chơi không? Anh hỏi

- Đi chơi sao? Anh sẽ dắt em đi sao? Cô hỏi, hai mắt chứa đầy sự hứng thú

- Phải, anh sẽ dắt Tiểu Nhi đi chơi. Chịu không? Anh hỏi, mỉm cười ôn nhu ôm cô vào lòng, tay luồn vào tóc cô mà nghịch

Cô thích thú gạt đầu cái rụp, hai mắt sáng rực rỡ. Tiểu Nhi vội vàng bước xuống giường chạy đi thay đồ đẹp. Nhưng do quá hấp tấp, cộng thêm việc chân cô chỉ mới có chút sức lực, vẫn chưa đủ để chống đỡ cả thân trên nên trượt chân mà té.

Hoàng Thuận mỉm cười, anh đỡ cô dậy, nói

- Gấp thế? Khỏi thay đồ, em mặc thế này là đẹp rồi. Chúng ta sẽ đi liền.

Tiểu Nhi hai mắt ngấn nước, đưa cái khuôn mặt tội nghiệp lên nhìn anh, cắn cắn môi dưới

- Đau...Tiểu Nhi...đau. Cô nhõng nhẽo nói

Anh cười, ôm cô vào lòng hỏi

- Ai làm bảo bối đau? Anh sẽ đánh người đó liền.

- Sàn...làm em đau. Cô chu môi nhỏ nói, quả thật đúng là trẻ con hết sức. Anh lại một lần nữa bật cười, liền lấy tay đánh mạnh xuống sàn.

Tiểu Nhi lúc này mới chịu, cô từ từ đứng lên theo sự nâng đỡ của anh, hai chân vẫn run, cô cố gắng cất chân lên và bước đi.

Những bước đi của cô thật nặng nề, mỗi bước đi là mỗi lần cô phải nhịn đau khi chân không chịu nghe lời cô, cứ như nó không thuộc về cô vậy

Từng bước một, từng bước một, một tay vịn lan can, một tay thì được anh nắm lấy, anh cũng theo cô từng bước mà đi, đây là nâng đỡ cô, miệng không ngừng khuyến khích cô, chân cô run lên bần bật, từ từ nhấc lên và bước.

Đến khi chịu không nổi nữa, cô vấp té, anh nhanh chóng đỡ lấy cô và bế cô lên, nói

- Khi về sẽ tập tiếp, đi chơi thôi

- Dạ. Cô gạt đầu, khuôn mặt hồng hồng, cô rúc vào lòng anh, như một con mèo nhỏ hưởng thụ sự cưng chiều từ cậu chủ.

Xuống tầng hầm, anh đưa cô lên xe Bugatti veyron ngồi, thắt dây an toàn cho cô, rồi leo lên xe lái đi.

Lái xe đến gần ngoại ô thành phố, anh tháo dây an toàn cho cô, rồi bế cô lên, mang cô vào trong tổ chức.

- Chúng ta không đi chơi sao? Cô hỏi, có chút lo lắng khi đến nơi này

- Chúng ta sẽ đi sau, bây giờ cần thăm một người. Anh nói, giọng bỗng chốc từ dịu dàng sang lạnh lẽo.

Các thuộc hạ của anh đứng phía trước, thấy anh đến liền cúi chào

- Ứng đại nhân, ngài đã đến. Kenya - một trong những thuộc hạ trung thành nhất của anh lên tiếng

- Ủ, cô ta sao rồi? Anh hỏi, giọng tuy lạnh nhưng có chút dịu

- Chúng tôi đã đưa cô ta đến đó theo lời dặn của ngài rồi. Kenya trả lời.

Anh gạt đầu rồi đưa cô vào đó.

Căn phòng chỉ có một gam màu đen mang sắc thái lạnh lẽo, bí ẩn. Vài nơi trên tường rướm chút máu đỏ hôi tanh mặn nồng, xộc ngay vào mũi của những ai vừa đặt chân vào phòng. Khí chất nơi căn phòng này luôn mang hơi lạnh lẽo đến đáng sợ, cái cảm giác ở đây chỉ có duy nhất một cảm giác, đó là... đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết!

Căn phòng này thường được các sở cảnh sát mượn để dùng hành hình xử tử, vì thế có máu cũng chẳng là gì lạ!

Tiểu Nhi cùng anh ở một căn phòng đối diện được ngăn cách bằng một cửa kính lớn trong suốt. Căn phòng của cô và anh thì thoải mái hơn, không có máu, sát khí, và cả gam màu lại đối lập với căn đối diện.

Cô nhìn người phụ nữ đang bị còng tay trói chân trước mặt, đầu tóc bù xù, quần áo rách rưới, da dẻ khô khan, trên áo có chút máu.

- Người đó....là ai vậy ạ? Cô hỏi, giọng hơi run

- Em đoán xem. Anh nói, tay vuốt lưng cô

Tiểu Nhi nhìn kỹ, chợt cô nhìn thấy chiếc lắc tay quen thuộc, đó chính là lắc tay của Loan Phi Yến!

Thấy cô đã đoán được, anh mỉm cười, rồi đưa đôi mắt lạnh đến thấu xương nhìn cô ta. Loan Phi Yến bên kia chợt giật nảy mình, sát khí lạnh lẽo muốn giết người này như đang nuốt chửng lấy cô ta.

Hoảng sợ, cô ta ngước mắt nhìn anh, đôi mắt chim ưng như xoáy sâu vào tâm can cô ta, nó đang nuốt lấy từng chút một tâm trí và tinh thần cô ta

Còn hơn cả hình phạt mà cô ta đã chịu từ đêm hôm qua đến bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Coi như cô may mắn!

Đôi mắt chim ưng như xoáy sâu vào tâm can Loan Phi Yến, nó đang từng chút một nuốt lấy tâm trí và tinh thần cô ta

Cái này còn hơn cả cực hình mà cô ta đã phải hứng chịu từ đêm hôm qua cho tới bây giờ!

Tìm cô ta đập thành thịch, nó như muốn nhảy khỏi lồng ngực cô. Mồ hôi trên trán xuất hiện, nhễ nhại ướt đầm cả khuôn mặt nhỏ. Đôi môi khô nứt mẻ run lên bần bật. Tinh thần bỗng nhiên không ổn định, khiến cô ta điên cuồng giãy giụa, tay chân ra sức phá đứt còng tay số 8 và dây thừng

Nhưng tất cả đều vô ích, sức lực vốn cạn kiệt, lấy đâu ra mà phá vỡ chúng.

Đôi mắt anh ngày càng lạnh lẽo, anh nhìn cô ta, nở nụ cười lạnh như băng.

Loan Phi Yến cảm nhận được sát khí ngày càng tăng, cô ta càng điên cuồng giãy giụa.

Nơi đây thật đáng sợ, giống như địa ngục vậy, địa ngục của trần gian!

Tiểu Nhi nhìn cô ta, trong lòng không khỏi thương xót. Tay nhỏ bấu chặt vào áo anh, mấy ngón tay cắm chặt vào vải áo như muốn xé rách áo anh.

Cô hỏi, giọng có chút run sợ

- Thuận, tại sao lại...bắt cô ấy?

- Cô ta bắt cóc em, nên anh đưa về xử phạt. Anh nói, dịu dàng hôn lên trán nhẵn nhụi.

Hai mắt cô mở to hết cỡ, sự ngạc nhiên thể hiện rõ trong đôi mắt nâu. Cô cúi gằm mặt xuống, nhỏ giọng

- Em thấy nơi này hơi ngột ngạt, chúng ta ra ngoài hít thở không khí chút nhé!

Anh cưng chiều ôm cô nói

- Tuân lệnh bà xã!

Rồi bế cô lên và rời khỏi phòng. Loan Phi Yến thấy anh đã đi, cô ta mới thôi sợ hãi, cắn cắn môi dưới, đôi mắt cô ta chứa đầy nỗi đau buồn.

"Rốt cục là Tiểu Nhi có gì tốt? Tại sao anh lại yêu cô ta như thế chứ? Tại sao lại như thế? Em yêu anh lắm mà, Thuận!"

Hàng ngàn câu hỏi xoay quanh trong đầu cô ta, khiến đầu nhức như búa bổ.

Hoàng Thuận bế Tiểu Nhi đến một căn phòng khá thoải mái. Cô ngồi trên ghế, đôi mắt khẽ nhắm nghiền lại rồi mở ra. Nhìn ra phía cửa sổ, nơi đại dương mênh mông với những đám mây trắng bồng bềnh đang trôi chậm chậm trên đại dương xanh tươi đẹp

Tiểu Nhi trao tất cả những cảm xúc, suy nghĩ cho đại dương mênh mông đó, cô đang cố gắng hưởng thụ sự yên bình.

Hoàng Thuận nhìn cô, anh xoa đầu cô, dịu dàng hỏi

- Em sao thế?

Tiểu Nhi cúi gằm mặt xuống, cô nhắm mắt lại, suy nghĩ điều gì đó, rồi mở mắt, ngược mặt nhìn anh.

- Thuận, em nghĩ...chúng ta nên...bỏ qua chuyện này đi. Có được không? Cô hỏi

Anh nghe vậy, khuôn mặt bỗng biến sắc. Đứng lên, anh nói

- Không bao giờ. Nói rồi, định rời đi, cô bắt lấy tay anh, đôi mắt ánh lên nỗi u buồn, sâu trong đó là sự van xin

Anh xoay nửa mặt nhìn cô, lạnh giọng

- Buông

- Không buông. Tha cho cô ấy, em sẽ buông. Cô kiên quyết nói

Trong lòng anh hiện tại là mớ hỗn độn, cô như thế chính là quá nhân hậu, tha cho kẻ hại mình, không lẽ cô không sợ sẽ bị hại lần nữa sao?!

- Tiểu Nhi, cô ta hại em, em tha cho cô ta chính là quá nhân hậu rồi. Đừng có cứng đầu, anh sẽ xử lý cô ta.

Hoàng Thuận nói, rồi nhẹ nhàng gỡ tay cô ra khỏi tay mình. Tiểu Nhi đứng là cứng đầu không chịu hiểu, cô bắt lấy cánh tay anh, nói

- Em nhân hậu nhưng em không cứng đầu. Cô ấy hại em, em biết. Nhưng dù gì cũng là chị em, em không thể để anh hại chị ấy.

Hoàng Thuận cười lạnh, anh nhìn cô, nói

- Em không cứng đầu sao? Có đấy. Anh hỏi em, cô ta có bao giờ xem em là em gái cô ta chưa? Hành hạ em, đánh đập em, cái đó là tình thương yêu mà em cố gắng níu giữ à? Anh nói rồi, bất kì kẻ nào hại em, anh sẽ xử gọn.

- Nếu vậy anh đừng yêu em nữa. Cô lớn tiếng. Anh giật mình kinh ngạc nhìn cô.

Cô chính là bị anh chiều cho hư hỏng nên mới gan lì như thế. Hoàng Thuận nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh, anh cao giọng

- Em giỏi đấy. Nằm mơ anh mới không yêu em. Em nên nhớ, em_là_của_anh.

Tiểu Nhi bức tức, cô cũng cao giọng

- Nếu vậy, thà em không cưới anh, thà em không sinh bảo bảo cho anh còn hơn. Anh là tên đáng ghét, bá đạo, ghét anh. Hừ!

Cô "hừ" một cái rồi đứng lên, cất từng bước nặng nề rời đi. Khóe môi anh giật mạnh, cô giỏi đấy. Dám lời bảo bảo ra hù dọa anh, để xem sau này anh sẽ xử lý cô như thế nào đây.

Thở dài, anh bắt lấy tay coo, xoay người cô lại, ôm lấy eo nhỏ của cô, nói

- Em muốn gì?

- Muốn về. Không chơi với anh nữa. Cô nói, giọng có chút bức bối, nhưng cũng mang vẻ trẻ con đáng yêu.

Đẩy anh ra, cô xoay người nhưng lại bị anh nhanh chóng ôm chặt. Anh nâng cằm cô lên, hung hăng đè cô vào tường, chiếm lấy cánh môi nhỏ, hôn ngấu ngiến

Tiểu Nhi rên rỉ, cô đẩy anh ra, nhưng sức cô đâu bằng anh, thế nên cô đây chỉ là đang tăng hứng thú cho anh thôi

- Bảo bối, giận sao? Anh hỏi, rồi môi khỏi môi cô

- Phải. Giận anh luôn rồi. Cô trẻ con nói. Anh bật cười, ôm eo cô, áp sát cơ thể mình vào cô hơn

- Thế thì phải tha cho Phi Yến em mới hết giận, đúng không? Anh hỏi, tay xấu xa bóp lấy cặp mông căng tròn của cô

Tiểu Nhi đỏ mặt, cô gật đầu nhẹ. Anh mỉm cười, hôn lên môi cô thêm lần nữa, nói

- Thôi được. Coi như là nể em nên mới tha, nhưng lần sau thì không đâu nhé.

Tiểu Nhi thấy anh đồng ý, cô cười tươi, nói

- Dạ. Lần sau là để anh xử lí.

- Nhớ đấy nhé. Anh cưng chiều nói, nụ cười hạnh phúc nở trên môi bạc.

- Dạ. Cô cười tươi như hoa.

- Hai cái người này...lúc này thì cãi nhau, bây giờ thì cưng nựng nhau như trứng vàng. Thiết đúng là trẻ con a!

Một giọng nữ trong trẻo vang lên. Tiểu Nhi giật mình vội đẩy anh ra. Hoàng Thuận nhìn khuôn mặt nhuộm ửng hồng. Anh bật cười trước sự dễ thương của cô.

Khả Ái ôm tay Nghiên Phong đi vào, Thành Quang khoác eo Mỹ Dung tình tứ, Hắc Phong thì đôi khi liếc nhìn Vĩnh Hi.

Và tất cả đều thu vào tầm mắt đáng yêu của Tiểu Nhi. Cô ngơ ngác nhìn ba cặp đôi đang rất tình tứ kia, liền bắt đầu nổi tính tò mò

- Sao Khả Ái lại ôm anh Phong? Hai người yêu nhau hả?

Và câu hỏi này của cô khiến cả hai có chút ngượng. Khả Ái lấp bắp vội biện hộ

- Không...không có đâu. Chỉ...chỉ là tớ...và...và anh ấy...có hôn...hôn ước...cho...cho nên...thể...thể...hiện...chút tình...tình cảm đó...đó mà. Chứ...chứ...không...không...phải là...là yê...yêu đâu...

Và người nào đó nghe thế thì mặt có phần đen như đất nồi. Khả Ái nhận ra tâm trạng của anh, liền ra ám hiệu. Anh cũng chẳng thể trách cô, liền cho qua.

Tiểu Nhi gật đầu rồi hỏi Vĩnh Hi

- Hi Hi, cậu thích anh Hắc Phong, đúng không?

- Cái gì? Cô giật nảy mình hét lớn. Tiểu Nhi cũng giật mình, hai chân không trụ được mà té. Hoàng Thuận nhanh chóng đỡ lấy cô

Tiểu Nhi được anh đưa qua ghế ngồi, mọi người cùng ngồi xuống. Tiểu Nhi nhìn Vĩnh Hi, cô nói

- Sao cậu không trả lời?

- A hả? Trả...trả lời gì? Vĩnh Hi lấp bắp hỏi

- Hi Hi thích anh Phong, phải không? Cô nói

Mặt Vĩnh Hi lúc này đỏ lên, cô lắc đầu chới ngượng ngùng. Cô nhìn Hắc Phong, định hỏi thì Mỹ Dung lên tiếng

- À thôi, tụi mình đến chỗ Phi Yến đi. Dù sao anh hai nói là sẽ thả cô ta ra mà ha.

Tiểu Nhi lúc này mới sức nhớ tới chuyện đó, cô quay sang, dễ thương hỏi anh

- Thả Phi Yến nha?

- Ừ. Nhưng lần sau thì không đâu đấy. Anh nói, xoa đầu cô. Hắc Phong, Mỹ Dung và Thành Quang thở phào nhẹ nhõm, cũng may là nhờ Mỹ Dung chứ nếu không là cả bọn sẽ hóa trái cà chua mắt.

Đến căn phòng tối đen một lần nữa, cánh cửa phòng mở ra, mùi tanh hôi của máu xộc ngay vào mũi Tiểu Nhi. Cái cảm giác ngọt ngào đến khó thở khiến cô chẳng ưa nổi khi đến nơi này. Lại nói bao trùm lấy cô là một cỗ lạnh lẽo đến thấu xương, tim đập thình thịch như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Nơi đây

chẳng có cửa sổ, chẳng có gì ngoài mấy sợi xích cũ rích, và cái ghế gỗ tồi tàn như sắp gãy.

Tiểu Nhi nhìn Phi Yến đang mặt cúi xuống đất, Hoàng Thuận đưa cô đi lại gần, nhỏ giọng

- Ch...chào.

Phi Yến nghe giọng cô, ánh mắt hẳn lên tia tức giận khó chịu, khẽ cắn môi dưới, cô ta nở nụ cười lạnh, nhìn cô với đôi mắt cay độc như muốn xé cô ra thành trăm mảnh

- Mày cứ đi cho tao. Đừng để tao phải thấy cái bản mặt khó ưa của mày. Cô ta gần giọng, mấy ngón tay cử động mạnh, kêu "rắc, rắc" như đã sẵn sàng bắt lấy con mồi bất kì lúc nào

Tiểu Nhi nhìn cô ta, trong phòng vốn đã đầy sát khí, bây giờ cô ta lại tỏa thêm sát khí nữa, chẳng khác nào lạnh lẽo đến thấu tâm can.

Hoàng Thuận và mọi người nhìn vẻ lo sợ của cô, Vĩnh Hi lấy mặt nạ và lens che mặt và mắt lại, đi đến, cúi trối cho ả

- Lần này là đại nhân tha cho cô, đừng để lần sau căn phòng này lại dang tay chào đón cô thêm lần nữa. Vĩnh Hi nói, giọng khác lạ.

Cô ta đứng lên, chân ê nhức, cả thân người như muốn nhào đi.

- Anh...tại sao...lại...Cô ta hỏi, giọng mang sắc buồn

- Lần này nên biết ơn Tiểu Nhi một chút. Nếu không nhờ cô ấy, cô đã đi từ lâu rồi. Anh lạnh giọng rồi bế Tiểu Nhi lên rồi đi.

- Coi như cô may mắn! Khả Ái khinh bỉ nói rồi cùng mọi người rời đi. Kenya từ ngoài đi vào, nói

- Tôi sẽ cho người đưa cô về.

Nói xong, một nhóm gồm 4 nam nhân đi vào, dắt cô ta đi ra cửa sau của tổ chức mà về.

Trên chiếc Maybach, Phi Yến đưa đôi mắt to hướng ra phía ngoài đường, cô ta tức giận, nghiến răng thầm nói

- Lý Tiểu Nhi, cô cứ chờ đi! Nếu tôi không có được anh ấy thì cô cũng đừng hòng.

Biệt thự Loạn gia....

Phúc Lợi ngồi trên sofa như một ông hoàng, đọc báo như một người có tri thức, uống trà như người hoàng gia. Khuôn mặt mang vẻ điềm tĩnh đến kinh ngạc, có vẻ như ông ta không hề quan tâm đến việc con gái mình bị bắt.

- Anh, đã tìm được con bé chưa? Vợ ông ta hỏi, từ trên lầu đi xuống với bộ đồ ngủ quyến rũ

- Chưa, nhưng sẽ ổn. Ông ta lạnh lùng nói. Thời gian qua, từ lúc Tiểu Nhi rời đi, ông ta ít khi đoái hoài đến mẹ con bà ta. Bởi vì ông ta đã ngán món cũ, hiện tại bây giờ lạnh lùng như vậy là vì muốn gắp cô tình nhân nhỏ bé bên ngoài đường!

Vợ ông ta thờ dài, ngồi phịch xuống ghế, bắt chéo chân, bình thản ngồi dũa móng tay.

Chợt cô quản gia (người mới) chạy vào nói

- Ông bà chủ, tiểu thư...tiểu thư trở về rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Anh ghen!!!

- Ông bà chủ, tiểu thư...tiểu thư trở về rồi. Cô quản gia trẻ tuổi chạy vào thờ dốc nói, tay đặt lên ngực, cố điều chỉnh lại nhịp thở không đều

Huỳnh Hồng An nghe thế, liền vội vàng chạy ra ngoài đưa Phi Yến vào nhà. Phúc Lợi đặt tờ báo lên bàn, khuôn mặt ông ta tỏ vẻ lo lắng, hốt hoảng hỏi

- Trời, sao con lại bị thương vậy? Ai đã đánh con?

- Người của anh Thuận. Phi Yến đáp gọn lộn, đôi mắt hẳn lên tia tức giận, sâu thẳm bên trong đôi mắt đó là sự thù hận.

- Tại sao lại bị đánh? Không phải Ứng thiếu gia rất thương con sao?! Hồng An hỏi

- Con bắt cóc Tiểu Nhi nên bị đánh. Cô ta vẫn thế, vẫn đáp gọn lộn, giọng điệu rất bức bối

"Chát"

Một bạt tai giáng xuống má Phi Yến, năm ngón tay in hằn trên gò má gầy gò. Nó đau và rát! Phi Yến rất bất ngờ, nước mắt nơi khóe mi bỗng chực trào ra.

Không nhanh không chậm xoay đầu nhìn Phúc Lợi, cô ta như không thể tin được đây là lần đầu tiên ông ta đánh cô.

- Ông bị điên sao? Tại sao lại đánh con bé chứ? Hồng An giận dữ hỏi, ôm con gái vào lòng

- Sao không đánh được hả? Lần trước hần đã cảnh cáo mà không chịu nghe, đi hãm hại nó để làm gì, bây giờ thì sao hả? Tự chuốc họa vào thân rồi đó! Chưa chưa? Nếu mà hần san bằng Loan thị thì hai mẹ con lo mà chuẩn bị đi xin ăn đi!

Ông ta quát, tay chỉ vào mặt Phi Yến, giọng điệu vô cùng khinh thường.

Cô ta nhìn ông, nước mắt ngày càng rơi nhiều. Cười khẩy, cô ta nhếch môi, nở nụ cười cay đắng, nói

- Ngay cả cha mà cũng....Được thôi, nếu cha đã không muốn giúp đỡ tôi, tôi cũng chẳng cần. Một ngày nào đó, tôi sẽ ngồi lên cái ghế Thiếu Phu Nhân của Ứng gia, tới lúc đó, ông đừng hòng lấy được một đồng tiền của tôi.

Nói xong, cô ta lườm ông ta một cái, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, sự thù hận ngày càng tăng, cô ta bỏ lên lầu. Hồng An đứng nhìn bóng lưng Phi Yến khuất dần, bà ta quay sang trách móc rồi cũng chạy lên lầu

Phúc Lợi thở dài, lên thư phòng lấy chìa khóa xe rồi chạy xuống tầng hầm. Nhấn ga, phóng xe chạy thẳng ra đường lớn với tốc độ cao, tiến về phía quán Bar Áo Mộng

.....

Hoàng Thuận cùng mọi người lái xe đến công viên giải trí Hà Nam. Đỗ xe xong, anh đặt Tiểu Nhi lên vai mình, nắm lấy bàn tay cô, cùng cô tiến thẳng vào sâu bên trong công viên

Công viên giải trí Hà Nam luôn khoác lên mình một màu xanh tươi trẻ và thật rộng lớn với những con phố nhỏ bày bán đủ loại và tổ chức những trò chơi thú vị. Mỗi con phố nhỏ luôn có các gian hàng, các gian hàng luôn thu hút các khách đến chơi. Tiếng trò chuyện trộn lẫn vào nhau, người qua kẻ lại đông như kiến cỏ, những bản nhạc không lời mang sắc thái vui tươi tạo nên cảm giác thoải mái và tăng sự phấn khích. Điều này đều thu hút hết vào tầm mắt của Tiểu Nhi, cô như đứa trẻ mê chơi, tròn mắt thích thú với nơi nào nhiệt này.

- Đẹp quá! Tuyệt quá! Tiểu Nhi muốn chơi muốn chơi muốn chơi.

Tiểu Nhi ngồi trên vai anh, nhảy nhót liên tục. Khả Ái và Vĩnh Hi sợ Hoàng Thuận sẽ không chịu nổi liền ngăn cản sự phấn khởi của Tiểu Nhi

- Bây giờ còn sớm, tụi mình đi ăn đi rồi hẵng chơi. Nghiên Phong vừa xem đồng hồ vừa nói

- Ăn gà rán, ăn khoai tây, ăn bánh xếp, ăn bảo ngư, ăn bánh nướng, ăn bánh kem, ăn cá nướng, ăn khoai lang..

Tiểu Nhi như con mèo đói, cô lôi toàn bộ thực phẩm chiên, xào, rán, nướng ra, đòi ăn đủ thứ. Mọi người lại phải cản sự phấn khởi của cô thêm một lần nữa.

Hoàng Thuận cùng mọi người đến phố thực phẩm trước. Nhìn những món ngon bắt mắt bày trên đĩa, Tiểu Nhi thèm chảy cả nước miếng. Mùi hương của chúng quyến rũ lấy cô, cái bụng nhỏ bỗng nhiên kêu "ọc ọc" làm cô mắc cỡ hết sức.

Cái mặt nhỏ đỏ lựng, mọi người bật cười trước sự trẻ con của cô. Đi đến gian hàng đầu tiên, là gian hàng bán trái cây gồm năm loại đó là chuối, cam, xoài, mận, và ổi.

Năm loại trái cây này rất quen thuộc với tất cả mọi người và tất nhiên, ai cũng thích cả. Vì thế mà gian hàng này rất đông khách. Khả Ái cùng Nghiên Phong mua một nải chuối rồi cùng mọi người đến phố nước.

Phố nước, nơi bán rất nhiều loại nước uống như nước suối, sữa, sinh tố....Và cũng đông khách không kém gì phố thực phẩm. Mua vài hộp sữa tươi, tất cả đến chỗ ghế đá dành cho khách và bắt đầu ăn.

Tiểu Nhi hỏi còn nhỏ chưa từng ăn chuối, thế nên cô chẳng biết ăn thế nào, liền cầm trái chuối chưa lột vỏ mà ăn. Khả Ái và Mỹ Dung ôm bụng cười.

Hoàng Thuận dạy cô lột vỏ chuối, và cách ăn như thế nào cho đúng. Tiểu Nhi gật gật đầu, cô bắt đầu ăn.

- Ngon quá! Chuối ngon quá! Tiểu Nhi nói

Mọi người lại cười lớn, Hắc Phong ôm bụng cười suýt té ghế. Hoàng Thuận nói

- Không phải "chuối", là "chuối" mới đúng.
- Vậy sao? Hihi. Tiểu Nhi cười tình nghịch. Ăn chuối xong, Tiểu Nhi thi uống sữa với Thành Quang và Nghiên Phong.
- Yeah, anh thắng rồi, Nhi Nhi thua rồi. Thành Quang cười lớn
- A, anh kì cục. Tiểu Nhi thắng mà, Tiểu Nhi thắng mà. Cô giậm chân xuống nền đất, như đứa trẻ háo thắng mà phụng phịu nói
- Ủ ừ, Tiểu Nhi thắng ha, Tiểu Nhi thắng ha. Hắc Phong dỗ cô. Mỹ Dung đánh vào vai Thành Quang đang xụ mặt buồn bã
- Anh này, kì quá! Tiểu Nhi còn nhỏ, nhường con bé chút đi.
- Nhỏ gì? 24 tuổi rồi, lớn rồi chứ bộ. Thành Quang buồn bã nói
- Aizz, bảo bối của Thuận là trẻ con hiểu chưa? Nói thế mà cũng không hiểu nữa! Nghiên Phong vỗ vai Thành Quang nói.

Mọi người vì chuyện này mà cười tiếp. Xong xuôi, cho Tiểu Nhi uống sữa xong, mọi người cùng đến phố chơi cảm giác mạnh.

Những trò chơi mang cảm giác mạnh khiến Tiểu Nhi thích thú vô cùng. Vĩnh Hi nói

- Bây giờ chơi tàu lượn siêu tốc đi.
- Được đó được đó. Chơi đi, chơi đi. Tiểu Nhi nói. Mọi người cùng nhau đi mua vé xong, rồi ngồi chờ lượt.

Tiểu Nhi nhìn con tàu to dài khoác trên mình màu đỏ vàng rực lửa đang chạy siêu tốc trên đường ray dài ngoằn ngoèo, hết lượn lên dốc rồi lại lao xuống dốc nhanh như chớp.

Cô thích quá, nhiều lần muốn nhảy lên tàu lúc nó đang chạy, may mà mọi người cản cô lại. Đến lượt, Tiểu Nhi ngồi ghế nhất cùng Hoàng Thuận. Thắt dây an toàn lại, cô nhìn thấy vô lăng tàu, liền nghĩ cái này dùng để tăng tốc độ, cô liền như một tay lái chuyên nghiệp, khuôn mặt tỏ vẻ lạnh lùng, tay nắm chặt vô lăng, chân đạp trên bàn đạp. Tàu bắt đầu khởi động, từng chút một trèo lên con dốc cao 1000m. Khi lên đến đỉnh, đầu tàu từ từ di chuyển xuống dốc và...

- ÁÁÁÁÁÁÁÁ. Khả Ái và Vĩnh Hi la om sòm khi mà tàu lao xuống dốc với tốc độ cực kì cao, và như Tiểu Nhi nghĩ, cô bắt đầu điều khiển vô lăng và tốc độ ngày càng cao hơn. Tiểu Nhi vui sướng, càng ngày càng tăng tốc. Hắc Phong sợ xanh mặt, anh run lên bần bật. Hoàng Thuận cảm thấy có gì đó là lạ, lúc này anh ngồi dưới nhìn lên, tàu không hề nhanh đến mức này, hay là do cảm giác ngồi nhìn và khi chơi lại khác nhau một trời một vực.

Nhìn sang Tiểu Nhi, anh giật nảy mình, mặt bỗng tái mét, cô là....đang điều khiển vô lăng ư?! Đáng sợ đáng sợ!!!

Bây giờ anh mới thấy sợ, mặt tái xanh y Hắc Phong và Nghiên Phong. Tiểu Nhi càng vui hơn, cô phóng như bay lượn hết chỗ này đến chỗ kia

Ôi trời, anh đã sai lầm khi để cô ngồi chỗ ghế chính, lí do mà anh không để ý đến cái vô lăng này chính là do anh để ý đến một nữ nhân khá giống Nhiều Chi. Ngu quá ngu quá!

Bây giờ thì muộn rồi!!!!

Tàu lên dốc xuống dốc, uốn như một con rắn nước, tốc độ cao đến đỉnh điểm, mọi người sợ đến xanh mặt, từ xanh chuyển qua tím và tất cả đều đã...ngủm cù tôi hết!□□□□□□□□□□

Hết lượt chơi, tàu từ dừng lại. Tiểu Nhi cười hi hi, cô quay sang nhìn tất cả mọi người, ngơ ngác như một con nai vàng khi mà tất cả đều đã ngất!

Cô quay sang nhìn Hoàng Thuận, anh cũng ngất luôn rồi! Lắc lắc cánh tay vững chắc, vỗ "bộp, bộp" vào má anh nhưng chẳng thấy tỉnh.

Cô quay sang hỏi mấy người soát vé

- Họ ngất rồi! Có chuyện gì thế?
- À thì....ừm...à thì...mấy người soát vé cũng xanh mặt, chưa hết kinh ngạc với cô. Vì đây là lần đầu tiên có một cô gái quá bạo gan, dám đụng tay vào vô lăng và lái với tốc độ cao cực đỉnh mà chẳng sợ gì!!!! =."

Chờ cả đám đó tỉnh lại cũng 1 tiếng, sau khi họ tỉnh lại, tất cả đều nôn mửa. Mọi thức ăn sáng nay đều chạy hết. Tiểu Nhi mặt ngơ ngác ngác chẳng biết gì, cô mặc kệ luôn!

- Aizz, tàu lượn siêu tốc có khác, đáng sợ quá! Nghiên Phong nói, vẫn chưa hết sợ
- Thuận, em muốn đi vệ sinh. Tiểu Nhi nói, lắc lắc cánh tay anh

- Ủ, để anh đưa em đi.
- Dạ thôi, em tự đi cũng được. Tiểu Nhi hươ tay nói
- Nhưng mà chân em...Anh lo lắng nói
- Không sao không sao. Em ổn mà. Em cảm thấy chân mình có sức hơn rồi. Em đi nha. Cô cười nói rồi đứng lên rồi đi
- Nhớ về sớm đây. Anh nói
- Dạ, em biết rồi. Cô cười, rồi chạy đi.

Đến nhà vệ sinh nữ, cô đi xong rồi đi rửa tay bằng xà phòng. Xong xuôi, cô rời khỏi đó rồi nhanh chóng chạy về phía mọi người. Nhưng không may, cô đụng trúng một nam nhân liền không đứng vững mà té.

- A, đau quá. Tiểu Nhi xoa mông nói, lòng mày cau chặt
- Cô gái, cô có sao không? Một giọng nói trầm ấm vang lên. Tiểu Nhi theo bản năng liền ngẩng mặt lên nhìn nam nhân trước mắt.

Hai mắt cô lộ vẻ ngạc nhiên khi nam nhân trước mắt đẹp trai không kém gì Hoàng Thuận.

Nam nhân này sở hữu chiều cao rất tốt và làn da trắng mịn như da em bé. Mái tóc đỏ rực mềm mại được chải kiểu bảy ba. Đôi mắt nâu hẹp dài, cặp lông mi cong vút và đen nhánh. Cặp lông mày thanh tú mang sắc đỏ không quá đậm. Sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi bạc mỏng khẽ mỉm cười. Anh mặc một chiếc áo thun nâu, trên đó là dòng chữ đỏ **I Love You**, và quần jeans, anh còn khoác cả áo khoác đỏ khá dày nữa. Trong anh toát lên vẻ ấm áp và dịu dàng, lại cộng thêm vẻ đẹp nam thần khiến anh rất hút gái.

Giờ tay ra, anh ta dịu dàng cất lên giọng nói ấm áp

- Cô gái, em không sao chứ?
- Ồ...dạ không, em...em không sao ạ. Tiểu Nhi đỏ mặt, cô đặt tay nhỏ lên tay anh, anh liền đỡ cô đứng lên.

Chân của Tiểu Nhi run lên, cô không đứng vững liền trượt chân, cũng may là anh đỡ cô nên cô không té nữa. Nam nhân ôm Tiểu Nhi vào lòng, ôn nhu xoa đầu cô nói

- Em thật đẹp, và bé nhỏ! Anh thích em rồi đây
- Ồ...dạ. Tiểu Nhi gật đầu, cô chẳng biết nên nói gì cho phải. Hoàng Thuận ngồi chờ cô, đã 30 phút rồi mà cô chưa quay lại, anh lo lắng định đứng lên tìm cô thì Vĩnh Hi chỉ tay về phía gần nhà vệ sinh nữ, nói
- Đó không phải là...Tiểu Nhi sao?

Anh nhìn về phía Tiểu Nhi theo lời Vĩnh Hi thì bỗng nhiên con ghen bùng phát, Tiểu Nhi nhà anh là đang nằm trọn trong vòng tay nam nhân khác ư?!

Ghen rồi, anh thực sự là ghen rồi đó!!!!

Hùng hỏ bước đến chỗ cô, hai mắt anh vô cùng lạnh lẽo, anh gằn giọng

- Lý Tiểu Nhi, em đang làm gì vậy hả?

Tiểu Nhi nghe giọng anh, cô xoay mặt nhìn thì có chút run sợ. Cô lắp bắp

- A, Thuận, anh...anh đừng hiểu lầm...người này...là..là

Chưa kịp nói hết câu, anh bắt lấy tay cô, kéo cô đưa vào lòng, bá đạo nói

- Cơ thể của em, chỉ mình tôi được chạm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chạm mặt tình địch

- Cả cơ thể em, chỉ mình tôi được chạm! Anh bá đạo tuyên bố, tay không quên ôm chặt cô vào lòng tỏ vẻ chiếm hữu

Tiểu Nhi như chú chim nhỏ nép vào lòng anh, mắt liếc nhìn nam nhân trước mặt đang đứng cười.

Rồi cô liếc mắt lên nhìn anh, khuôn mặt hiện tại mang vẻ lạnh lùng, đôi mắt chìm ung sắc bén như lưỡi dao, môi bạc khẽ nhếch lên.

Tiểu Nhi có chút run sợ, cô thừa biết anh là người có tính sở hữu rất cao, thế nên, chuyện anh ghen không có gì là lạ đối với cô, nhưng chỉ sợ, nam nhân kia lại nói những chuyện không hay khiến anh tức giận.

Nam nhân trước mặt nhìn Tiểu Nhi nhỏ bé nằm trong lòng Hoàng Thuận, bỗng nhiên lại cảm thấy khó chịu và bứt rứt nơi lồng ngực, cảm giác không rõ, rất mơ hồ.

- Đây là bạn của anh sao? Nam nhân cất giọng trầm ấm lên, trên môi tạo nên một đường cong quyến rũ.

- Là vợ sắp cưới. Anh đáp gọn lộn, giọng đều đều, nhưng rất lạnh lẽo.

Nam nhân mỉm cười, một nụ cười nửa miệng mang sắc lạnh.

- Ô, tưởng em độc thân thì tôi có thể đã mang em về rồi. Thật tiếc quá! Anh ta nói, nửa đùa nửa thật

Hoàng Thuận cau mày khó chịu, anh bực dọc nói

- Muốn đập chậu cướp hoa?

- Phải. Nam nhân gật đầu

- Muốn chết? Anh gằn giọng hỏi

- Còn trẻ, chết chi sớm! Nam nhân đùa giỡn

- Biến. Anh tức giận quát

- Có phép đâu mà biến! Nam nhân ngày càng quá lớn, đây là cố tình chọc tức anh

- Vậy thì Cút! Hoàng Thuận không thể chịu nổi, máu nóng đã dồn lên đến đại não, tay siết chặt thành nắm đấm, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, cay độc, khế nghiền răng, sát khí tỏa ra từ người một cách mãnh liệt.

Nam nhân cảm nhận được sát khí quá lớn, quá mạnh, nó như nuốt chửng lấy anh ta. Cảm giác sợ hãi dâng trào, như sóng biển cuộn cuộn gào thét sợ hãi trong con giếng bảo, nam nhân quỳ sụp xuống, chân run rẩy không thể cử động được, cứ như nó chẳng phải là của anh. Khuôn mặt điển trai bỗng chốc trở nên tái mét, mồ hôi nhễ nhại chảy trên khuôn mặt anh tuấn. Tim đập thành thịch, thùm thụp, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực to lớn.

- Nếu biết đường mà rút lui, anh đã không như vậy. Hoàng Thuận nói, ánh mắt ngày càng cay nghiệt như muốn xé xác nam nhân

Nam nhân sợ đến phát điên, anh ta dùng hết sức lực để đứng dậy nhưng..

Bao trùm cả cơ thể đều là sát khí lạnh lẽo, muốn nhấc chân lên đã khó, bây giờ muốn chạy thoát thì còn khó hơn.

Tiểu Nhi cảm thấy thương cho nam nhân, cô túm lấy áo anh, nũng nịu

- Thuận, tha cho anh ta đi nha ~~~

Hoàng Thuận liếc mắt nhìn cái môi nhỏ đang chu lên, hai má phần nộn phồng lên một cách đầy đáng yêu, cô như chú mèo con vò vỉnh chủ nhân của mình

- Muốn tha cho hắn? Anh hỏi, giọng có chút dịu lại

- Dạ dạ. Ở đây chán lắm, em muốn đi chơi thôi à ~~~

Cô nói, giọng điệu và cử chỉ đáng yêu cực kì. Nhón chân lên, cô đặt một nụ hôn ngọt ngào lên má anh, mặt Hoàng Thuận bỗng xuất hiện vài vệt đỏ, tim đập rộn ràng.

Vì nể cô, cuối cùng anh cũng dẹp cái sát khí ghê người này lại, Tiểu Nhi đi đến đỡ nam nhân đứng lên

- Anh có sao không?

- Tôi không sao. Cảm ơn em. Nam nhân mỉm cười nói, mồ hôi cũng ngưng chảy.

Cúi đầu nói lời xin lỗi, anh ta đưa một tấm thẻ màu đen cho Hoàng Thuận

- Đây là danh thiếp của tôi, mong anh nhận cho. Nam nhân nói, hai tay lịch sự đưa danh thiếp của mình

Hoàng Thuận nhận lấy, nhìn sơ một lượt tấm danh thiếp, anh có hơi ngạc nhiên

- Luru Đình, 28 tuổi, tổng giám đốc của tập đoàn Ngạn Xâm sao? Anh hỏi

- Phải. Còn anh, có thể cho tôi biết quý danh của anh được không? Luru Đình cười nói

- Đây. Hoàng Thuận cũng đưa danh thiếp của mình cho Luru Đình, anh ta xem xong, bỗng nhếch môi một cái rồi bắt tay Hoàng Thuận, sau đó rời đi.

Anh cũng thở phào nhẹ nhõm, ôm eo Tiểu Nhi xoay người bước đi.

Luru Đình cầm trên tay tấm danh thiếp, không ngừng nở nụ cười lạnh

"Cuối cùng ngày này cũng đã đến, Ưng Hoàng Thuận, tao sẽ bắt mày phải trả giá cho những gì đã làm với cô ấy!"

Quay trở lại với mọi người, Tiểu Nhi cúi đầu xin lỗi một tiếng, Vĩnh Hi đưa một que kem sữa cho cô, nở nụ cười tỏa nắng

- Cho Tiểu Nhi nè, ăn đi. Cô nói

- Whoa, cảm ơn Hi Hi nha! Tiểu Nhi thích thú nhận lấy que kem và liếm láp.

Vị sữa tươi ngọt ngào tan rã, thấm sâu vào lưỡi Tiểu Nhi, mang theo tư vị ngọt lịm tuyệt vời. Tiểu Nhi liếm mép, cô cười thích thú.

Hoàng Thuận ngồi kế cô, anh ôm eo cô, hôn lên trán cô một cái

- Không cho anh ăn sao? Anh mỉm cười hỏi

- A, em quên mất. Nè, anh ăn đi. Cô đưa que kem của mình cho anh liếm một cái, Vĩnh Hi và Mỹ Dung nhìn cảnh tình tứ của hai người, liền đồng thanh trêu chọc

- Whoa, cái này gọi là hôn gián tiếp á nha.

Tiểu Nhi nghe vậy thì ngượng chín mặt. Hoàng Thuận xoa đầu cô, ôn nhu vuốt ve cô.

Một nữ nhân ăn mặc hở hang từ xa chạy đến, ngang nhiên lao vào lòng anh mà làm nũng.

Cô ta có tình xô Tiểu Nhi ra chỗ khác để ôm lấy anh, khiến Tiểu Nhi ngã xuống nền đất đầy cát, que kem cũng vì vậy mà rơi xuống đất, dính cát bẩn, từ từ tan ra.

Vĩnh Hi thấy vậy liền tức giận hỏi

- Cô làm cái gì vậy hả?

Nữ nhân chẳng thèm đếm xỉa tới Vĩnh Hi, ngồi lên đùi anh, sáp cặp ngực tuyết vào lòng ngực to lớn, mấy ngón tay mảnh khảnh vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt anh tuấn.

- Em nhớ anh quá à ~~~

Cô ta cất giọng điệu đà lên, cơ thể quyến rũ như sáp nhập vào cơ thể anh. Hoàng Thuận chán ghét nhìn cô ta, liền gằn giọng

- Biến ngay. Đừng để tôi thấy mặt cô

Mỹ Nhiều Chi gan to không thèm để ý đến thái độ của anh, cô ta ngồi trên người anh, liên tục nhúc nhích mạnh, tay khê chạm vào vật to lớn đang nằm yên, giọng nói câu dẫn đàn ông khiến anh phát ón

- Em nhớ anh lắm. Tụi mình đi đâu đó chơi nha ~~~

- Biến. Anh lặp lại, ánh mắt rất lạnh lẽo

- Anh à, người ta nhớ anh lắm đó, anh không nhớ người ta sao? ~~~

Nhiều Chi càng ngày càng lộ bịch, cô ta gỡ một chiếc cúc áo ra, để lộ khuôn ngực đầy đặn, tay liên tục chọt vào nơi nam tính nhằm đánh thức con sói lang trong anh

Và mọi hành động của cô ta đều thu hết vào tầm mắt của Tiểu Nhi.

Cô siết chặt tay lại thành nắm đấm, cố gắng đứng lên, hùng hổ đi về phía Nhiều Chi và anh, đôi mắt nâu bỗng u ám, miệng thàm nói

- Bần thiêu!

Hoàng Thuận và mọi người ngạc nhiên, không ngờ cô có thể nói ra từ này?! Mỹ Nhiễm Chi nghe cô nói mình "bần", cô ta nghiêng răng hất hàm, nói

- Cô là cái thá gì mà nói tôi bần hả?

- Tôi là vợ của anh ấy, tránh xa chồng tôi ra. Cô quát, tay nắm khuỷu tay Nhiễm Chi, kéo cô ta ra với lực mạnh, quăng cô ta xuống đất

Mọi người ngạc nhiên nhìn Tiểu Nhi đang ghen, Nghiên Phong mỉm cười, thâm nghĩ

"Không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây?!"

Đứng giờ tay ngang ra trước mặt anh, cô nói

- Chồng tôi không thích đồ dơ, đừng đụng đến anh ấy.

Da thịt của Nhiễm Chi dính chút cát đất, cô ta nhếch môi, đứng lên phui bụi trên cơ thể, rồi khoanh tay nói

- Chỉ là một con hầu mà đòi làm vợ anh ấy sao? Đừng làm tôi buồn cười! Cô chỉ là sinh vật bé nhỏ không hơn không kém, đừng có mơ tưởng!

Tiểu Nhi hai mắt mở to, có chút ngạc nhiên khi cô ta gọi mình là "con hầu", cô cố gắng bình tĩnh, hỏi

- Sao cô biết tôi là người hầu?

- Trời, tất nhiên là điều tra rồi. Tôi còn biết rất rõ, mẹ cô...là "gái gọi" nữa kìa! Cô ta giờ giọng khinh thường

Tiểu Nhi như bị một nhát dao đâm sâu vào tim cô, nước mắt bỗng không tự chủ mà rơi xuống.

"Chát"

Một bạt tai mạnh mẽ giáng xuống mặt Nhiễm Chi, khiến mặt của cô ta xoay hẳn qua một bên, lớp phấn son dày cộm phai mờ, in hằn năm dấu ngón tay đỏ rát.

Mọi người và cả cô ta đều há hốc mồm kinh ngạc, Tiểu Nhi vừa rồi là...đánh cô ta sao?!

- Đừng bao giờ...nói mẹ tôi như thế! Cô gào lên, con tim cô thật nhói đau!

Nhiễm Chi từ từ xoay mặt lại nhìn Tiểu Nhi, cô ta cười khinh bỉ

- Tôi nói đúng phải không?! Cô là con của thứ gái gọi sinh ra. Là một con hầu thấp kém trong xã hội, cha ruột thì bỏ rơi bởi ông ta chẳng bao giờ muốn nhận thứ dơ bẩn làm ô uế thanh danh của ông ta, mẹ kế thì xem như rác rưởi, chị gái thì khinh thường, lúc nào cũng coi cô như hồ ly, cùng một chức vị nhưng lại bị hầu gia đánh đập chửi bới, ôi trời, chỉ là một con kiến nhỏ nhỏ, vậy mà đòi làm phu nhân của anh Thuận, thật không biết nhục là gì mà!

Từng câu từng chữ như cây búa bổ mạnh vào đầu Tiểu Nhi. Nó khiến cô khó chịu, đau đớn. Nó như một cây gậy, moi móc lại những kia ức cô không nên nhớ

Tiểu Nhi dần mất đi tinh thần, cô ôm lấy đầu, vò tóc vò tai, gào thét

- Câm miệng! Câm miệng! Mẹ tôi là người tốt, bà không phải loại dơ bẩn đó,...

Nhiễm Chi nor nụ cười thỏa mãn, cô ta tiếp lời

- Lý Tiểu Nhi ơi là Lý Tiểu Nhi, cô chỉ là con hầu, là hồ ly tinh, là con của gái gọi, là kẻ thấp kém nhất xã hội. Vì vậy, đừng có mơ tưởng nữa!

- Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!....

Tiểu Nhi đau khổ, cô sợ hãi xoay người bỏ chạy. Hoàng Thuận bắt lấy cánh tay cô, không nhanh không chậm ôm cô vào lòng dỗ dành, Tiểu Nh giãy giụa sợ hãi, anh ôm cô thật chặt, đánh vào gáy cô một cái, khiến cô ngất tỉnh

- Mỹ Nhiễm Chi, cô là muốn chọc cho Tiểu Nhi tức chết thì mới chịu phải không?

Mỹ Dung hỏi, tay siết chặt thành nắm đấm

- Rồi sao? Cô làm gì được tôi?! Cũng chỉ là đứa con hoang được nhặt từ thùng rác về, vậy mà cũng đòi lên giọng à. Nực cười!

Cô ta khinh thường nói. Hoàng Thuận tức điên lên, anh đưa Tiểu Nhi cho Nghiên Phong bế hộ, rồi quay sang tát mạnh vào má của Nhiễm Chi hai cái, làm cô ta ngã nhào xuống đất thêm lần nữa

- Anh...anh...sao anh lại....đánh em? Nhiều Chi giương đôi mắt vô tội và cất giọng nói yếu đuối hỏi

- Biến ngay. Nếu Tiểu Nhi có mệnh hệ gì, tôi nhất định....sẽ san bằng cả Mỹ thị và gia đình cô sẽ diệt vong.

Anh chỉ thẳng tay vào mặt cô ta, quát lớn. Nhiều Chi run sợ, thư ký của cô ta từ đâu chạy đến, thấy Nhiều Chi như vậy liền vội chạy đến đỡ lấy

- Tiểu thư, cô không sao chứ?

Nhiều Chi im lặng không trả lời, cô ta vẫn còn sợ

- Xin lỗi ngài, hãy tha cho Mỹ tiểu thư lần này ạ. Xin ngài, cầu xin ngài. Thư ký vội chấp tay xin lỗi

Hoàng Thuận im lặng, anh xoay người lại, bế Tiểu Nhi rời đi. Mọi người nhìn cô ta, ánh mắt khinh thường, xoay gót rồi rời đi, chạy theo anh và cô

Chương này hơi nhạt, mong các bạn thông cảm! Mình hứa chương sau sẽ hay hơn.

Sau này mỗi ngày chỉ một chương thôi các bạn nhé!

Các bạn hãy tiếp tục ủng hộ truyện của mình. Mỗi ngôi sao là động lực để mình viết truyện đó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Xuất viện

Hoàng Thuận bế Tiểu Nhi chạy về phía bãi đỗ xe. Đặt cô lên ghế phụ ngồi cùng Vĩnh Hi và Khả Ái, anh ngồi ghế chính với Hắc Phong.

Nhấn ga, chiếc xe phóng như bay ra đường phố đông đúc. Lái xe đến bệnh viện LA, đỗ xe xuống tầng hầm, anh nhanh chóng đưa cô lên phòng bệnh.

Đỡ Tiểu Nhi nằm trên giường, anh sửa lại tư thế cho cô rồi đi vào phòng tắm lấy khăn nhúng nước vắt khô, sau đó đem ra rồi bắt đầu lau người cho Tiểu Nhi

Khuôn mặt cô đang hồng hào bỗng nhiên xanh xao tái nhợt, mồ hôi nhễ nhại xuất hiện đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi lông mày thanh tú khẽ cau lại, môi dưới bị cắn đến bật máu.

Tiểu Nhi khó chịu rên rỉ, tay chân không yên vị mà nhúc nhích, cử động mạnh. Anh lo lắng, một tay nắm lấy bàn tay cô, tay còn lại đặt lên trán cô, dịu dàng nói

- Tiểu Nhi ngoan, ngủ đi nào. Ngoan, ngủ đi

Trong giấc mơ, những dòng kí ức xưa cũ chợt ủa về khiến cô khó chịu và sợ hãi. Nhưng giọng nói ấm áp dịu dàng của anh truyền vào tai và đi vào giấc mơ của cô, như có một cánh tay to lớn nào đó ôm cô vào lòng, dịu dàng ôn nhu dỗ dành cô

Lúc này, Tiểu Nhi mới hết rên rỉ, khuôn mặt tái nhợt dần biến mất, chuyển sang hồng hào, mồ hôi không còn xuất hiện, bờ môi mọng nước được lấy lại.

Thấy cô đã ngủ yên, còn nghe tiếng ngáy o o và tiếng thở đều đều báo cho anh biết rằng cô đã say giấc.

Nghiên Phong thân mặc bộ y phục, tay cầm một hộp lớn có dấu + màu đỏ khá lớn, cùng Khả Ái và mọi người đi vào

- Nhi Nhi sao rồi? Vĩnh Hi hỏi, khuôn mặt mang vẻ lo lắng

- Lúc này có vẻ như là gặp ác mộng, bây giờ thì hết rồi, đang ngủ ngon lành lắm! Anh trả lời, tay nắm chặt tay cô.

- Gặp ác mộng sao? Không lẽ là do...Khả Ái tay đặt lên ngực, giọng có chút run

- Ừ, tất cả là do Nhiều Chi đã dă kích thích thần của cô ấy, khiến Tiểu Nhi sợ hãi, hiện tại cứ để cô ấy ngủ một giấc cho khỏe đã. Nghiên Phong nói

Rồi anh đến gần Tiểu Nhi, đưa hai ngón tay khép chặt lại, đặt lên gần cổ tay của cô. Sau đó, anh lại đưa tay mở nhẹ mắt Tiểu Nhi ra.

Hoàng Thuận nhìn anh, sốt ruột hỏi

- Cô ấy có ổn không?

- Tinh thần đã ổn, không có gì đáng lo. Chỉ cần để Tiểu Nhi ngủ một giấc là được. Nghiên Phong nói

Hoàng Thuận gật nhẹ đầu, rồi nhờ Mỹ Dung thay đồ cho cô, còn lại thì rời phòng.

- Phong, tôi có chút chuyện cần bàn với cậu.

Anh nói, giọng trầm lạc. Nghiên Phong gật đầu, chờ Mỹ Dung rời khỏi phòng, anh cùng mọi người đến văn phòng của tổng giám đốc.

Công viên giải trí Hà Nam...

Thư ký Lục đỡ Nhiều Chi đứng dậy, anh ta đưa cô ra xe rồi lái về nhà.

Trên đường đi, cả không gian trong xe vô cùng tĩnh mịch, không tiếng động, không tiếng nói, chỉ có tiếng thở đều đều của cả hai

Thư ký Lục cảm nhận được bầu không khí khá ngột ngạt và khó chịu, liền lên tiếng

- Mỹ tiểu thư có sao không?

Nhiều Chi im lặng, hai tay siết chặt lại, cắn cắn môi dưới

- Ổn. Cô ta chỉ đáp lại một từ duy nhất, ánh mắt liền hướng ra ngoài đường

- Vậy sao? Tôi thấy tiểu thư có vẻ không vui, chuyện gì đã xảy ra vậy? Thư ký Lục hỏi, liếc mắt ra đằng sau

- Cần anh quan tâm? Cô ta lạnh lùng hỏi, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, sát khí tỏa ra từ người khiến bầu không khí ngày càng căng thẳng và u ám

- Xin lỗi. Anh ta trầm giọng, tay nắm chặt vô lăng, chân đạp mạnh ga, phóng xe nhanh hơn với tốc độ cao.

Nhiều Chi cười khinh thường, chợt một ý muốn nảy lên đầu cô ta, Nhiều Chi hạ giọng

- Tôi có việc muốn anh làm, có thể chứ?

Thư ký Lục có chút ngạc nhiên khi cô ta thay đổi thái độ và hạ thấp giọng xuống mức bình thường

- Được. Anh ta đáp, ánh mắt lại liếc ra đằng sau

- Điều tra cho tôi người tên Loan Phi Yến, tôi cho anh thời hạn là hết ngày mai, làm được chứ? Cô ta hỏi

Thư ký Lục bỗng nhếch môi cười khinh, anh ta gian xảo nói

- Nếu thế thì phải có thưởng chứ!!! Đầu thế làm không công được

Nhiều Chi khẽ "Tsk" một cái, cô ta tay nắm lấy thành ghế chính, từ từ đi đến ngồi cạnh anh ta

Bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng kéo dây áo xuống để lộ bờ vai tròn trịa và bầu ngực to mềm. Sáp lại gần anh ta, Nhiều Chi tay vuốt ve lồng ngực to lớn, gỡ hai chiếc cúc áo trên, luồn tay vào bên trong sờ soạng

- Chỉ cần anh muốn, bao nhiêu hiệp mà chẳng được?!

Ngồi lên ghế, Hoàng Thuận ngửa đầu ra sau, hai tay đặt lên tay vịn, nhắm mắt, hít sâu

- Có chuyện gì cần bàn vậy? Nghiên Phong cất hộp thuốc vào tủ kính, hỏi

Hoàng Thuận im lặng một hồi, mọi người nhìn anh, như chờ đợi điều gì đó

- Ngày mai hãy làm thủ tục xuất viện cho Tiểu Nhi, cô ấy không nên ở đây nữa. Anh nói, giọng đều đều nhưng có chút lo lắng

- Nói gì? Tôi nghe không rõ. Nghiên Phong cau mày nói

- Tôi không thích lặp lại lần 2. Anh lạnh giọng

- Anh hai, hãy suy nghĩ lại đi! Để Tiểu Nhi ở bệnh viện, Nghiên Phong sẽ dễ dàng theo dõi khó u hơn. Mỹ Dung nói

- Phải đó, nếu Tiểu Nhi ở nhà, lỡ xảy ra chuyện gì, tới lúc hành động thì không chừng là đã quá muộn rồi. Hắc Phong tiếp lời

- Và lại Phi Yến và Nhiều Chi còn là mối đe dọa đối với Tiểu Nhi nữa, nếu bọn họ có kế hoạch nào đó để hại Tiểu Nhi, thì không phải là...Thành Quang chưa kịp nói xong, anh đã cắt ngang lời

- Tôi cho các người làm gì khi ngày đầu bước vào Hắc Gia? Chỉ có việc bảo vệ cô ấy cũng làm không xong nữa hả?

Anh quát, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Tất cả đều khựng lại, không ai nói một lời. Mọi người đều nhìn anh, tất cả đều hiểu câu nói của anh là có ý gì

Họ biết chứ, biết rất rõ những ngày tháng đầu tiên khi bước vào Hắc Gia. Họ đã trải qua những đợt luyện tập gay gắt, nguy hiểm và khó khăn, thậm chí họ còn bị thương rất nặng trong lúc tập những bài sinh tồn nguy hiểm nhất.

Họ nhớ, buổi luyện tập cuối cùng là do đích thân anh dạy. Anh tuy là ác ma, nhưng lại là thầy giáo một thời của họ. Cả tổ chức đều tôn trọng anh, xem anh như người anh trai yêu quý của họ, mặc dù anh rất lạnh lùng và còn được gọi là ác ma.

- Có Kenya làm hậu vệ cho cô ấy, không cần lo. Cứ làm thủ tục xuất viện đi. Nghiên Phong và Vĩnh Hi, cùng Mỹ Dung sẽ ở lại chăm sóc cô ấy. Anh hạ giọng, ánh mắt có chút dịu dàng

- Vậy...ai sẽ trông coi bệnh viện? Nghiên Phong hỏi

- Trong tổ chức có một người rất giỏi về ngành y, chắc hiểu rồi phải không? Ang mỉm cười nói

Nghiên Phong gật nhẹ đầu, anh nói tiếp

- Cậu nói là sẽ trả ơn cho tôi, đây là cơ hội đấy. Nói xong liền đứng lên và rời đi. Mọi người nhìn nhau, có một nụ cười lạ nở trên môi tất cả.

Sáng hôm sau...

Hôm nay là một ngày trời tuyệt đẹp. Những đám mây trắng bồng bênh trôi trên nền trời xanh quang đãng. Những giọt sương ban mai còn đọng lại trên những chiếc lá xanh tươi. Gió nhẹ nhàng thoảng qua, những lá cây nhẹ nhàng rung rinh, cọ nhẹ vào nhau.

Những hồ nước như chiếc gương phản chiếu lại ánh nắng ban mai đầu tiên. Tiếng chim hót líu lo ríu rít vọng lại từ những cành cây lớn.

Trong căn phòng bệnh đặc biệt, Tiểu Nhi nằm trên giường lớn, tiếng ngáy o o nhỏ khẽ vang lên, tiếng thở đều đều nếu nghe kĩ sẽ có thể nghe thấy.

Ánh nắng bên ngoài mạnh mẽ rọi qua kính cửa sổ, nhưng thật yếu ớt khi xuyên qua chiếc rèm cửa sổ khá dày.

Tiểu Nhi khẽ cựa mình, cặp lông mày thanh tú khẽ cau, chớp nhẹ đôi mắt to tròn, cô lấy tay dụi nhẹ mắt.

- Ừm, sáng rồi sao? Cô nhỏ giọng thều thào.

Cố gắng dùng sức để giương dậy, dựa lưng vào thành giường, Tiểu Nhi ngáp dài một tiếng.

Nhìn xung quanh nơi căn phòng mang gam trắng, cô có thể ngửi được mùi thuốc sát trùng khá nồng nặc, cho biết hiện tại cô đang ở bệnh viện.

- Thuận...đâu rồi? Tiểu Nhi tự hỏi bản thân, cô nhẹ nhàng đặt chân xuống sàn nhà lạnh lẽo.

Cất từng bước khó khăn nặng nề, Tiểu Nhi nắm vịn vào cạnh tủ, cạnh ghế,...

"Cạch"

Tiếng cửa nhẹ nhàng vang lên, Tiểu Nhi đẩy cửa, rồi đặt chân khỏi cửa.

"Cạch"

Lại một lần nữa tiếng cửa vang lên, Tiểu Nhi đóng cửa rồi tự tiện rời xa căn phòng bệnh mà đi tìm anh.

Hoàng Thuận vốn đã dậy từ sáng sớm. Anh ở dưới căn-tin mua bánh bao cho cô rồi chạy lên

"Cạch"

- Tiểu Nhi...Ồ. Hoàng Thuận bước vào phòng thì không thấy cô đâu.

Có chút ngạc nhiên, xen lẫn với chút lo sợ, anh đặt hộp bánh bao xuống rồi đóng cửa chạy đi tìm cô

- Tiểu Nhi, em đâu rồi? Tiểu Nhi. Anh vừa chạy vừa la to

Tiểu Nhi cũng vừa chạy vừa la to, nhưng vì mới tỉnh lại, giọng cô có chút khàn đặc, thế nên không thể la hết cỡ.

Cả hai cứ thế chạy qua chạy lại, chạy tới chạy lui tìm kiếm nhau, đến nỗi bây giờ giọng của anh cũng khàn luôn.

Chạy ra khỏi bệnh viện, Tiểu Nhi ngó nhìn xung quanh, cô chạy tiếp nhưng không may lại té thêm lần nữa

Cánh tay to lớn chọt vòng qua eo nhỏ, ôm lấy cô, đem cô vào lòng

- Ô! Tiểu Nhi hơi ngạc nhiên, cô ngẩng mặt lên, đưa đôi mắt ngẩn lẹ lên nhìn nam nhân

- Thuận?! Tiểu Nhi vui đến nỗi chảy nước mắt, cô rúc vào lòng anh, hai tay vòng quanh eo anh, khóc lóc nói

- Em sợ lắm...Huhu...Tiểu Nhi sợ...hức hức....sợ anh bỏ Tiểu Nhi lắm...huhu....anh đừng bỏ...Tiểu Nhi nha?!

- Ừ ừ, anh không bỏ Tiểu Nhi đâu. Tiểu Nhi nín nào, đừng khóc nữa! Anh ôm cô vào lòng dỗ dành

Và họ không hề hay biết, có một ánh mắt mang theo lửa hận đang nhìn chăm chăm vào họ. Đôi mắt đó cứ như đang nuốt chửng lấy cô!!!

Và còn thêm một ánh mắt mang sự hận thù quá lớn như đang muốn "ăn" luôn cả anh!!!

Hai ánh mắt đó, không hiểu vì sao lại vô tình chạm nhau! Và càng không hiểu vì lý do, trái tim của hai ánh mắt đó bỗng nhiên đập mạnh.

Hai ánh mắt đó nhanh chóng khuất dần, Hoàng Thuận cảm nhận được có luồng sát khí nhắm vào mình và cô, liền khinh bỉ cười lạnh.

Đưa cô lên phòng bệnh, anh giúp cô làm vệ sinh cá nhân xong rồi giúp cô dọn hành lý

- Chúng ta đi đâu thế? Cô hỏi, tay cầm hộp kem, miệng ngậm muỗng kem

- Về nhà. Sau này không ở bệnh viện nữa, thích chứ? Anh dịu dàng xoa đầu cô hỏi

- Dạ thích ạ. Em ghét mùi thuốc sát trùng lắm, nó hơi khó chịu ạ. Cô cười tươi nói

- Thích thì tốt. Hôm nay bảo bồi dưỡng lắm! Anh nói, ôm cô vào lòng

- Gìoi? Em giỏi gì? Cô ngây thơ hỏi

- Hôm nay em đi lại được rồi đấy, không phải là giỏi sao?! Mới hôm qua em không đi được nhiều, hôm nay chân em ổn rồi đấy! Anh cười nói

Cô mỉm cười chui rúc vào lòng anh. Dịu dàng xoa lưng cô, anh bế cô lên rồi đưa cô xuống chiếc xe Ferrari đang đậu sẵn trước cổng bệnh viện

- Yo, mới sáng đã dính nhau như sên rồi! Hắc Phong dứt tay vào túi nói

- Mối! Thành Quang mở cửa xe sau cho cả hai vào. Nghiên Phong cùng Vĩnh Hi lên ghế chính lái xe về biệt thự

.....

Chương này lại nhầm chán rồi, chắc mấy nàng hơi thất vọng, chương sau có hai cảnh H nha! Mấy nàng nhớ theo dõi nhé!

Yêu lắm nha!□□□□

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang*! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lần đầu ân ái (18+)

Vì từ nhà anh đến biệt thự cũng mất khá nhiều thời gian nên lái xe về đến biệt thự Ưng gia cũng là 12 giờ 30 trưa, anh nắm tay cô đi vào trong

- Đây...hình như không phải là nơi em ở a?! Tiểu Nhi quan sát căn biệt thự to lớn được thiết kế theo kiểu Châu Âu

- Ý em là nơi này lạ? Hoàng Thuận hỏi

- Dạ phải ạ. Cô gật đầu

- Đây là nhà riêng của anh, từ giờ chúng ta sẽ mãi sống ở đây. Anh buông tay cô ra rồi khoác vai cô

Tiểu Nhi nhìn anh, đôi mắt nâu long lanh ánh lên tia hạnh phúc, cô mỉm cười nhẹ, tựa đầu vào vai anh và đi vào

Bước vào bên trong biệt thự được thắp sáng bởi chùm pha lê tuyệt đẹp, hai hàng người hầu đứng cúi đầu chào lễ phép

Cô quản gia trẻ tuổi - Lương An Các (27 tuổi) đứng đầu hai hàng người hầu, cúi thấp đầu, giọng dịu dàng

- Mừng thiếu gia và tiểu thư trở về ạ!

- Hmm, căn phòng thế nào? Anh lạnh giọng hỏi, ánh mắt lạnh lẽo

- Đã dọn dẹp xong rồi ạ, tiểu thư có thể dùng! An Các nói, nụ cười giả tạo nở trên môi, ánh mắt chán ghét nhìn Tiểu Nhi

Hoàng Thuận gật đầu rồi đưa hành lý cho An Các rồi đưa cô lên lầu 2

Căn phòng to lớn mang màu hồng ngọt ngào dịu nhẹ và màu trắng tinh khiết bóng sáng trưng nhờ chùm đèn huỳnh quang loại tốt nhất ở đầu giường

Bộ bàn ghế được đặt ở bên trái tường, bàn trang điểm được đặt ngay cạnh tủ gỗ nhỏ nhỏ. Cạnh nó là một chiếc giường to lớn hiệu **King**. Hai chiếc tủ quần áo to lớn được đặt ở phải tường cạnh nhau. Gần tủ là phòng tắm.

Trong căn phòng sang trọng này phảng phất mùi hương thơm ngát, khá giống mùi hương hoa nhài.

- Tuyệt quá! Đây là phòng của em sao? Tiểu Nhi thích thú hỏi

- Ừ, đây là phòng của em, thích chứ? Anh xoa đầu cô hỏi, trong lòng bỏ sung

"Và cũng là phòng của anh nữa!"

- Dạ thích, thích lắm ạ. Cô gật mạnh đầu

Thật ra, căn phòng này đã được Hoàng Thuận cho người dọn dẹp và sắp xếp lại theo sở thích của Tiểu Nhi. Cô mà biết được chuyện này, chắc vui đến nỗi ba ngày không ngủ được quá!

Chạy đến bên chiếc giường to dài, Tiểu Nhi ngồi xuống, tay nhẹ nhàng vuốt ve drap giường

- Thật êm và sạch sẽ! Cô trầm trồ thốt lên

Anh đi đến ngồi kế cô, nói

- Phòng này là của em, vì thế cứ sử dụng thoải mái!

Cô mỉm cười gật đầu, ngồi lên người anh, rúc đầu vào lòng anh như chú mèo nhỏ đáng yêu

Vừa đúng lúc Lương An Các đi lên, cảnh tượng anh và cô đang ôm ấp nhau hạnh phúc khiến cô ta không khỏi ghen tức

Cố gắng kiềm chế cơn giận, cô ta dịu dàng nói

- Thiếu gia, tiểu thư, đến giờ ăn cơm rồi ạ!

Đang ôm ấp tiểu mỹ nhân mà cung chiều, vừa nghe giọng của An Các, anh đã cau mày khó chịu

- Cô là bà chủ? Anh lạnh giọng hỏi

An Các tất nhiên hiểu ẩn ý trong câu nói của anh, liền vội nói

- Xin lỗi ạ, sau này em sẽ gõ cửa trước khi vào

- Hmm. Anh gật đầu rồi đưa cô xuống phòng ăn

Trong bữa cơm, anh và cô liên tục nói chuyện với nhau rất thân mật, luôn trao cho nhau những hành động ngọt ngào và cực dễ thương, và tất cả đều thu vào tầm mắt của An Các, khiến cô ta khó chịu, cảm thấy chướng mắt

- Thiếu gia, anh nên ăn kéo nguội. Cô ta nở nụ cười dịu dàng nhìn anh

- Cần cô lo? Anh liếc nhìn cô ta mà hỏi

An Các gạt mình, vội thu lại câu nói vừa nãy. Ăn cơm xong, Hoàng Thuận đưa Tiểu Nhi lên lầu nghỉ ngơi

An Các nhìn anh ôn nhu với Tiểu Nhi như vậy, tim có chút nhói đau, tâm không cam lòng

"Cạch"

Cửa phòng được khóa chặt lại, anh đi đến tủ quần áo, lấy cho cô một chiếc váy ngủ

- Đi thay đồ đi, rồi chúng ta đi ngủ! Anh đưa váy ngủ cho cô, Tiểu Nhi nhận lấy

Nhìn bộ đồ ngủ mỏng manh hai dây quyến rũ, cô cau mày nói

- Em...phải mặc cái này sao?

- Không thích? Anh nghiêng đầu hỏi

- Mỏng quá! Hờ quá! Không mặc đâu! Cô chau mày nói

Anh mỉm cười, ngồi cạnh cô xoa đầu dịu dàng

- Mặc rất mát, em sẽ dễ ngủ hơn!

- Nhưng mà...Tiểu Nhi chần chừ, không phải là cô không thích mặc, mà là vì cô không quen mặc những trang phục táo bạo như thế này?!

Nhìn anh, Tiểu Nhi thở dài nhẹ, cô đem váy đi vào phòng thay đồ. Thấy cô ngoan ngoãn như thế, anh mỉm cười, lột sạch quần áo rồi lấy khăn tắm quấn ngang hông, che đi thứ to lớn

"Cạch"

Cánh cửa phòng tắm mở ra, khuôn mặt anh bỗng có vài vệt đỏ khi cơ thể cô thật hấp dẫn sau bộ váy ngủ đầy quyến rũ

Váy ngủ màu đen hai dây mỏng manh làm nổi bật làn da hồng hào của Tiểu Nhi. Hai dây áo trễ nải làm lộ bờ vai tròn trịa và khuôn ngực đầy đặn nõ nang. Nhũ hoa như đang dựng lên sau lớp vải mỏng. Váy ngắn hơn đùi, để lộ cặp chân thon dài trắng trẻo, dường như có thể lộ ra bờ mông căng tròn sau lớp vải ngắn mỏng bất kì lúc nào

Khuôn mặt nhu mì có chút đỏ, đôi môi mọng nước chúm chím như đang mời gọi anh, đôi mắt nâu long lanh khẽ sụp xuống mắc cỡ

Hiện tại trông cô rất quyến rũ, mê người, khiến máu nóng trong anh bỗng nhiên sôi sục!

Con sói lang trong anh giờ đã tỉnh lại, mang theo con đói khát dục. Cự vật to lớn bỗng nhiên có dấu hiệu dựng đứng lên, thật khiến anh bực bội!

Tiểu Nhi ngại ngùng ngẩng mặt lên nhìn anh, khuôn mặt nhỏ lại càng đỏ hơn khi anh để lộ cơ thể sáu múi cuộn cuộn mạnh mẽ, làn da trắng sáng như da em bé, khuôn mặt yêu nghiệt, đôi môi bạc mỏng mím chặt lại, đôi mắt chìm ung đầy dục vọng xoáy sâu vào tâm can người khác

Nhéch môi, anh đi đến, Tiểu Nhi ngược nhìn thân thể to lớn trước mắt đang yên vị ngay trước mặt mình, cơ thể sáu múi rất rõ ràng, trái tim cô đập thình thịch như muốn nổ tung, đầu óc trống rỗng

Anh cười, một nụ cười nửa miệng, tay to lớn đặt lên vai cô, giọng dịu dàng

- Đi ngủ nhé?

- Ồ...d...ạ. Tiểu Nhi ngượng ngùng đáp, cơ thể nhỏ bé rúc ngay vào lòng anh

Mùi hương bạc hà thoang thoảng bay vào mũi cô, mang lại cảm giác dễ chịu khó tả

Bế cô lên, anh đưa cô đặt lên giường. Tiểu Nhi tựa mình, bỗng thân hình to lớn đè lên thân hình bé nhỏ của cô, anh nhìn cô, nuốt nước bọt

Cơ thể cô thật đẹp, mang hương thơm nhẹ nhàng, khác với mùi nước hoa nồng nặc của những nữ nhân khác.

- Thuận, không phải anh nói...chúng ta sẽ...um. Chưa kịp nói hết câu, anh đã đoạt lấy môi cô, hôn ngấu ngiến

Day nhẹ bờ môi cô, răng hé mở, anh đưa lưỡi vào khoang miệng nhỏ và mút lấy vị ngọt trong miệng cô

Vị ngọt ấy...thật dễ chịu! Nó như đang kích thích đầu óc tinh thần của anh, khiến anh có cảm giác tăng hưng phấn

- Um...um...Thuận...um

Tiểu Nhi rên rỉ. Lưỡi cô quấn lấy lưỡi anh, hai tay quàng qua cổ anh, mày cau chặt

Cả hai hôn nhau đến khi cô không thể thở nổi thì mới thôi. Tiểu Nhi cố gắng lấy không khí, anh nhẹ nhàng búng trán cô

- Có mũi để làm gì? Để trưng sao? Anh trêu ghẹo

Cô giật mình, không hiểu vì sao khi hôn anh cô lại quên luôn cả hô hấp.

Mím cười nhẹ, anh hôn lên vùng cổ trắng ngần, rồi chuyển sang xương quai xanh, sau đó là vành tai nhỏ

- Thuận, nhột quá...um..

Tiểu Nhi cảm thấy khó chịu khi bị hơi thở của anh kích thích lông nhỏ trên vành tai. Cấn nhẹ vành tai cô, anh đưa hơi thở nóng ấm vào bên trong tai cô

- Anh "ăn" em nhé?

Tiểu Nhi ngạc nhiên, cô lắc đầu nguây nguẩy

- Không phải là đêm tân hôn chúng ta mới...um..a..

Chưa kịp nói hết câu, anh đã chặn miệng cô bằng một nụ hôn nồng cháy ở cổ

- Nhưng bây giờ anh muốn rồi! Ngoan ngoan chiều anh đi!

Nói rồi, anh lại mút thêm vài cái ở cổ cô. Những dấu đỏ xuất hiện trên cổ cô như dấu mồi chích, Tiểu Nhi nửa khó chịu, nửa sung sướng

Hôn trên cổ xong, anh cúi bỏ vật cản đường anh trên cơ thể cô rồi bắt đầu "thường thức".

- A...um...đừng mà...a...a

Tiểu Nhi liên tục rên rỉ mỗi khi anh liếm, mút, cắn nhũ hoa căng cứng của cô. Bầu ngực to mềm bị anh nhào nặn đủ kiểu.

Chơi chán, anh trườn xuống bụng cô, mút lấy mút để, làm bụng cô đầy dấu đỏ

Lột phẳng chiếc quần lót nhỏ, anh không ngại ngùng dạm chân cô ra, cảnh xuân hiện ngay trước mắt khiến anh mê mẩn.

Đưa hai ngón tay đi vào hoa huyệt, anh nhẹ nhàng đút vào

- Um..Thuận...em..đau...um. Tiểu Nhi khó chịu nói

Anh mỉm cười an ủi cô, rồi tiếp tục đưa tay vào trong đùi gòn. Vì đây là lần đầu tiên của cô nên bên trong rất khít, ôm chặt mấy ngón tay của anh

Hoàng Thuận nhếch mép, anh bắt đầu tàn sát bừa bãi bên trong hoa huyệt

- Đừng mà, xin anh....a...um...nhẹ thôi..a...um

Cô khó chịu uốn cong người lên, uốn éo như con rắn nước

Hoàng Thuận rút mấy ngón tay ra khi xuân thủy của cô đã làm ướt đầm hoa huyệt, anh liếm mút mật ngọt trên đầu ngón tay, thích thú cúi bỏ khăn ra, để lộ thứ to lớn

- Lần sau sẽ cho em chơi thứ này! Anh cười nói rồi thô bạo cho vào trong

- Á. Tiểu Nhi hét lên đầy đau đớn, nước mắt chực trào chảy ra

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, rồi đưa những giọt lệ đó nuốt hết vào miệng

- Ngoan, đừng khóc nữa. Rồi sẽ hết thôi. Anh ôn nhu nói, tay vén những lọn tóc lòa xòa trên khuôn mặt nhỏ

- Nhưng...em đau quá....không chịu nổi....huhu...Tiểu Nhi khóc lóc nói, mấy ngón tay như lưỡi dao găm sâu vào da thịt trên vai anh

- Em sẽ quen thôi, anh sẽ nhẹ nhàng một chút! Hoàng Thuận hôn lên má cô, nói

Anh bắt đầu ra vào nhẹ nhàng để giúp Tiểu Nhi thích nghi. Cô cấn môi, tay bấu chặt vào vai anh

Sau nửa tiếng thích nghi, anh mới bắt đầu tiến công mạnh hơn, Tiểu Nhi nửa đau đớn, nửa khó chịu, nhưng lại có chút sung sướng

"Bạch bạch bạch"

Da thịt mạnh mẽ chạm vào nhau, tạo nên thanh âm ái muội, khung cảnh trước mắt Tiểu Nhi dần mờ ảo, tiếng rên ngày càng lớn dần, Hoàng Thuận phát ra hơi thở nam tính, một tay xoa nắn bầu ngực to mềm, tay còn lại bóp móng căng tròn, lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào.

Trong phòng giờ chỉ còn lại mùi hoan ái và tiếng rên rỉ. Thay đổi qua hai tư thế, cuối cùng, anh bắn vào bên trong cô một dòng dịch nhòn trắng đục

Tiểu Nhi nằm thở hổn hển, cơ thể lả lợ dính nhiều mồ hôi. Hoàng Thuận cười thỏa mãn, anh hôn lên má cô một cái, rút cạp vật to lớn ra rồi đắp chăn ôm cô vào lòng

Tiểu Nhi mệt mỏi thiếp đi trong lòng anh, cả hai nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ

An Các đứng bên ngoài cửa phòng, từ nãy giờ đã biết hai người làm gì bên trong, hai tay siết chặt, cắn cắn môi dưới, cô ta nhanh chóng rời đi, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như lưỡi dao

"*Lý Tiểu Nhi, đừng hòng có được anh ấy!*"

.....

Trong chiếc xe hơi Maybach, một đôi nam nữ không mảnh vải che thân ôm nhau lướt động. Nữ nhân cơ thể quyến rũ, khuôn mặt hồng hào, đôi mắt xuất hiện tầng sương mờ ảo, miệng phát ra thanh âm sung sướng

Nam nhân mạnh mẽ ra vào, không chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc. Cả hai hòa vào làm một, liên tục đổi tư thế, khiến nữ nhân đạt đến khoái cảm của dục vọng.

Lúc đã chịu không nổi, nam nhân bắn lên cơ thể nữ nhân một chất dịch trắng đục. Nữ nhân thờ dốc, mệt mỏi thiếp đi, còn nam nhân thì nhanh chóng mặc lại quần áo rồi lái xe chạy về biệt thự Mỹ gia!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Cầu kết

Lái xe về biệt thự Mỹ gia cũng là lúc đồng hồ điểm 3 giờ chiều, thư ký Lục cởi áo khoác đắp lên người cho Nhiều Chi.

Bé cô ta đi vào nhà rồi đi thẳng lên lầu 2, mở cửa bước vào phòng, anh đặt cô xuống giường

- Ừm, về đến rồi sao? Nhiều Chi dụi mắt ngời dậy, ngáp dài

Áo khoác rút xuống để lộ thân hình quyến rũ. Thư ký Lục liếm mép, ngồi cạnh cô ta, đưa một mảnh giấy và nói

- Đây là kết quả, đọc đi.

Nhiều Chi nhận lấy, đôi mắt lướt nhanh trên dòng chữ ngay ngắn

"*Tên: Loan Phi Yến*

Tuổi: 26

Cha là Loan Phúc Lợi, mẹ là Huỳnh Hồng An, em gái cùng cha khác mẹ là Lý Tiểu Nhi

Người yêu: Ứng Hoàng Thuận

Sở thích: ăn chơi, đi du lịch"

- Đây là những thông tin cần thiết, xem ra, cô có thêm kẻ thù rồi đấy, Mỹ tiểu thư. Thư ký Lục cười nói

Nhiều Chi nhếch nhếch môi, cô ta đứng lên, tay cầm mảnh giấy cho vào thùng rác

- Biết nhà ở chứ? Nhiều Chi hỏi, giọng đều đều nhưng có chút khinh thường

- Tất nhiên. Thư ký Lục bắt chéo chân, hai tay chống ra đằng sau

- Tôi đi thay đồ, chuẩn bị xe. Cô ta cầm một bộ quần áo khá quyến rũ, đi vào phòng tắm

Thư ký Lục đang mỉm cười, bỗng mặt đen sì, ánh mắt lạnh lẽo, nụ cười biến thành cái nghiêng răng, tay bấu chặt vào drap giường

"*Tôi rốt cục là thua hán chỗ nào, tại sao em lại không yêu tôi chứ?"*

Buổi chiều, tại biệt thự Ứng gia, trong căn phòng ngủ nhuộm một màu đen tối, nữ nhân thân hình lả lợ quyến rũ nằm trong lòng nam nhân to lớn khó chịu nhúc nhích

- Ừm, nặng quá à ~~~. Tiểu Nhi lười biếng nói, tay đẩy nhẹ Hoàng Thuận

- Bảo bối à, dậy thôi. Hoàng Thuận chân gác lên hông cô, chống cằm nhìn con mèo nhỏ đang khó chịu giãy giụa

- Dậy gì chứ? Em đang ngủ mà. Cô bực bội nói, tay kéo chăn lên che luôn cái đầu

- Sẽ bị ngộp thở đấy, dậy nhanh nào, chúng ta đi chơi mà, em không muốn đi sao? Hoàng Thuận nhẹ nhàng kéo chăn xuống, tay vuốt ve lưng trần

- Đi chơi sao? Lúc này Tiểu Nhi mới lộ đầu ra, hai mắt sáng trưng chớp chớp nhìn anh

- Ừ, chúng ta sẽ đi chơi, bảo bối thích không? Anh hỏi, tay xoa nắn mông cô. Tiểu Nhi gật đầu, cô hát tung chăn ra, rồi ngồi dậy đi lấy quần áo mà thay

Hoàng Thuận mỉm cười, anh cũng ngồi dậy, sửa sang lại âu phục cho chỉnh tề rồi xuống phòng khách trước

Biệt thự Bạch gia...

- An Nhi à, em có thể nhanh hơn một chút được không? Hắc Phong thân mặc bộ vest trắng lịch lãm, mái tóc bầy ba đứng ngoài cửa phòng, lưng dựa vào tường, khoanh tay, khuôn mặt có phần nghiêm nghị, nhưng giọng thì lại lười nhác

- Chờ một chút đi, làm gì gấp thế? Bạch Chi An tay cầm cây son đỏ, thoa lên môi một lớp mỏng rồi cất vào tủ, sau đó lấy bình nước hoa Pháp xịt khắp người

- Aizz, trễ rồi đó, Thuận không có thích chờ lâu đâu. Hắc Phong cau mày nói

"Cạch"

Cánh cửa phòng ngủ mở ra, Chi An thân mặc váy ngắn màu đỏ không tay, khuôn mặt được đánh một lớp son phấn khá mỏng, mái tóc đen dài được búi gọn lên cao, chân mang đôi giày cao gót màu đỏ, tay cầm ví da màu nâu, xoay người một vòng, cô nhìn ông anh hai đang trễ môi than vãn, hỏi

- Đẹp chứ? Trông em có quyến rũ không?

- Quyến rũ cái gì? Không chừng đến đó em sẽ bị con mèo nhỏ của Thuận cắn cho đấy. Hắc Phong cốc đầu em gái mình một cái rồi đi trước

Chi An chu môi hờn dỗi lẻo đẻo theo sau. Bước ra xe Bugatti veyron đang đậu trước cửa, hai anh em cùng ngồi hai ghế chính, Hắc Phong thắt dây an toàn xong, khởi động xe và phóng nhanh ra đường lớn

Tiểu Nhi thay đồ xong, cô chạy xuống phòng khách, nhanh nhẹn nhảy lên người anh

Hoàng Thuận giật mình, anh búng trán cô một cái

- Nguy hiểm lắm biết không? Sau này không được như thế nữa!

- Ay da, em biết rồi mà. Tiểu Nhi phồng má phụng phịu

Anh mỉm cười rồi dắt cô ra xe, lái đến nhà hàng lần trước - Nhà hàng Châu Phúc

Đến nơi, Tiểu Nhi nắm tay Hoàng Thuận cùng bước xuống xe. Chi An đứng từ xa nhìn thấy anh, liền vui mừng chạy đến

- Thuận! Chi An kêu tên anh, không giấu nổi sự vui mừng

Tiểu Nhi thấy Chi An ăn mặc có phần hơi hờ hang, liền sợ vì vẻ quyến rũ của cô ấy mà khiến Hoàng Thuận mê mẩn, cô nhanh tay lẹ chân chắn ngang người anh, khiến Chi An ôm nhầm người

- Bạch tiểu thư xin hãy buông ra, Tiểu Nhi không thích cái ôm này a!

Cô nói, giọng dịu dàng, tay đặt lên bắp tay Chi An, nhẹ nhàng đẩy cô ra

Chi An có phần hơi ngạc nhiên, nghe lời cô liền từ từ thả lỏng tay, lùi bước rời khỏi cô

- Ô, cô là...? Chi An nhìn Tiểu Nhi, hết vui mừng lại đến ngạc nhiên

- Tôi là Lý Tiểu Nhi, chào cô. Tiểu Nhi giọng dịu dàng nhỏ nhẹ, rất lịch sự lễ phép trước người vào quý và tự hạ thấp cái tôi

- Ô ừm, chào...cô, tôi là Bạch Chi An, rất vui được gặp. Chi An không ngại bắt lấy bàn tay nhỏ đang lơ lửng giữa không trung

Một cổ ấm áp truyền đến, đánh thức con người đang rơi vào trạng thái kinh ngạc

Chi An nhìn Tiểu Nhi từ trên xuống, cô mặc chiếc đầm xanh lục trắng dài đến đầu gối, nơi tay áo phồng lên ôm sát bắp tay nhỏ, chân mang đôi giày búp bê xanh lục óng ánh, chiều cao khá tốt, thân hình xinh đẹp tự nhiên, làn da trắng trẻo mịn màng, khuôn mặt nhu mì nhỏ nhắn, đôi mắt nâu to tròn long lanh, sóng mũi cao, hai má phần nộn hồng hào, bờ môi căng mọng nước, cộng thêm mái tóc nâu hạt dẻ dài suôn mượt khiến cô trông rất xinh đẹp và dịu dàng thực nữ!

Không khỏi ngạc nhiên với vẻ đẹp thuần khiết của cô, Chi An miệng thầm khen ngợi Tiểu Nhi

Cô mỉm cười nhẹ, nụ cười ngọt ngào hóp hỏn Chi An

- Whoa, anh Thuận à, vợ tương lai của anh thật đẹp a ~. Chi An vỗ tay khen ngợi

- Quá khen! Dù sao em cũng rất đẹp đấy! Hoàng Thuận khoác vai Tiểu Nhi nói

Cô chu môi phụng phịu, tay nhỏ đánh mạnh vào lồng ngực anh

- Khen Tiểu Nhi đẹp! Cô bực dọc nói

Hoàng Thuận biết con mèo nhỏ của mình là đang ghen, liền dỗ ngọt

Hắc Phong ôm eo Vĩnh Hi, cùng mọi người đi đến, Thành Quang nói

- Cậu trẻ thật đấy!

- Xin lỗi, tại đường hôm nay hơi đông xe một chút. Hoàng Thuận gãi đầu nói

- Hi Nhi đi cùng chúng ta không sao chứ? Tiểu Nhi hỏi

- Ý em là sao? Nghiên Phong hơi ngạc nhiên về câu hỏi của cô

- À ừm, em...em chỉ tò mò chút thôi. Tiểu Nhi cúi thấp đầu, nhỏ giọng

Mọi người nhìn biểu hiện của cô. Chi An bỗng nhiên bắt lấy cánh tay Tiểu Nhi, kéo cô ra khỏi người anh, hỏi

- Tiểu Nhi mấy tuổi?

- À ừm, tôi...tôi 24. Tiểu Nhi có phản ứng trả lời

- Vậy sau này phải gọi An Nhi là chị đấy nhé! Chi An cười nói

- Hả? Tiểu Nhi không hiểu liền hỏi lại

- Chị năm nay 26 tuổi, không phải là lớn hơn em sao? Chi An cười hỏi

Tiểu Nhi gật nhẹ đầu, cô chỉ nở nụ cười nhẹ.

- Vậy...đã đặt thức ăn xong chưa? Hoàng Thuận hai tay đút vào túi quần hỏi

- À, vừa mới đặt nên chắc hơi lâu, hay chúng ta đi đâu đó chơi chút đi. Hắc Phong nói

- Cũng được, đến công viên gần đây. Nghiên Phong gật đầu, cả bọn cùng kéo nhau đến công viên đối diện

Quán Bar Áo Mộng...

Ánh đèn đầy màu sắc khiến cả không gian trở nên sinh động, kết hợp với tiếng nhạc ồn ào xập xình vang lên mang đến bầu không khí tươi vui và náo nhiệt. Những cô gái với những trang phục mang phong cách táo bạo và style đang nhảy múa đung đưa cơ thể theo nền nhạc, những nam nhân với trang phục công sở, hay trang phục giản dị ngồi ôm những cô nàng quyến rũ, vừa nói chuyện vừa uống rượu. Những rapper sung sức cầm micro cất lên những bản nhạc rap vang dội khắp không gian, mang vai trò tăng sự hào hứng cho những con người đang reo hò bên dưới sàn nhảy

Đó là bọn họ, còn Loan Phi Yến cô thì sao?!

Một thân mặc váy ngắn cùn cùn màu đen hai dây, tay lắc lắc ly rượu whiskey, đôi mắt xuất hiện một tầng sương mờ ảo, đôi môi đỏ khẽ nhấp từng miếng rượu.

Dáng ngồi trông rất ngạo nghễ, nhưng có phần quý phái và sang trọng, thật đúng là quý tộc có khác!

- Thêm chai nữa! Giọng nói vô cùng bực bội vang lên, nam phục vụ vội vã chạy đi lấy thêm một chai rượu rồi đem đặt lên bàn, sau đó nhanh chóng rời đi

- Uống một mình thì hơi buồn đấy, tôi có thể...uống cùng cô không? Nhiều Chi mặc váy đỏ hai dây ngắn cũn cỡn, tay lắc lắc ly rượu nho Pháp đi đến cùng thư ký Lục tay mang một giỏ tiền đô

- Cô là...

Phi Yến nhìn Nhiều Chi, có chút ngạc nhiên khi lần đầu được nhìn thấy dung mạo của cô ta

- Tôi là tình đầu của anh Thuận, kẻ thù hiện tại là Tiểu Nhi, cô có muốn hợp tác với tôi không? Nhiều Chi thẳng thắn đi vào vấn đề chính

Cô ta vốn là người không thích vòng vo nhiều lời

- Dựa vào đâu tôi có thể hợp tác cùng cô? Phi Yến cau mày hỏi, có chút thích thú

- Dựa vào việc tôi và cô hiện tại có chung kẻ thù! Nhiều Chi nhếch mép nói

- Xi, sau này cũng là kẻ thù, sao tôi phải...? Phi Yến chưa nói hết câu, thư ký Lục đã đặt lên bàn cô ta một giỏ xách màu đen to đùng

- Nghe nói gia đình cô đang trên bờ vực phá sản, nếu không muốn chết, thì hợp tác với tôi. Ngược lại, tôi sẽ giúp gia đình cô. Được chứ?

Một điều kiện quá hợp lý, đánh trúng vào tâm lý của Phi Yến. Nói thật là hiện tại gia đình cô ta đang trên bờ vực phá sản vì cổ phiếu công ty bỗng nhiên tụt xuống một cách bất thường không rõ nguyên do, cộng với việc các tập đoàn trước đều hủy bỏ mối làm ăn với tập đoàn họ, hiện tại công ty đang lâm vào tình thế khó khăn và rất cần một số tiền lớn để có thể giải quyết chuyện này

Nhếch nhẹ môi, cô ta hỏi

- Số tiền này là bao nhiêu?

- 50 tỷ. Nhiều Chi đáp, một số tiền lớn dư sức giúp đỡ công ty

- Tốt, tôi sẽ hợp tác với cô. Nếu như, cô chịu giúp gia đình tôi. Phi Yến trầm giọng, ánh mắt sắc bén

- Tất nhiên, rất vui được gặp cô, sau này mong có thể giúp nhau! Nhiều Chi đưa tay ra, Phi Yến bắt tay cô ta, miệng nhếch lên, tạo thành nụ cười nửa miệng

Thư ký Lục đứng bên cạnh, dù không thích tham gia nhưng buộc phải tham gia!

Và những chuyện tồi tệ kinh khủng sắp xảy ra, liệu Tiểu Nhi có vượt qua được hay không?

Mọi người hãy tiếp tục theo dõi những phần sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sứ Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tai nạn kinh hoàng

Bữa tối ở nhà hàng Châu Phúc kết thúc vào lúc đồng hồ đã điểm 8 giờ tối, màn đêm đã buông xuống từ lúc nào, sương cũng đã giáng xuống, mang theo hơi lạnh của ban đêm

Tiểu Nhi sai bước trên con đường rộng lớn của cây cầu đầy tuyết trắng xóa cùng mọi người, ngắm nhìn cảnh đêm tuyệt đẹp đầy màu sắc của thành phố nhộn nhịp

- Ưm, trời thật lạnh nha! Mỹ Dung hai tay cọ xát vào nhau tạo cho mình một hơi ấm

- Hôm nay là đầu mùa đông nhỉ? Sắp đến năm mới rồi, thời gian trôi nhanh thật! Vĩnh Hi nói, hơi phả ra từ miệng cô nhanh chóng tan vào hư không

Tiểu Nhi hai mắt sáng trưng ngắm nhìn thành phố Bắc Kinh rộng lớn, tâm hồn lạc trôi trên bầu trời xanh đen bao la

Hoàng Thuận trong lúc này lại ngắm nhìn cô một cách mê say, anh dường như chẳng thể rời mắt khỏi cô mèo nhỏ đáng yêu này

Khung cảnh chìm trong yên lặng, không tiếng nói, không tiếng cười, chỉ có tiếng lá cây cọ vào nhau mỗi khi có gió

Thời gian chậm chậm trôi qua, nhưng chỉ chớp mắt một cái thì đã 10 giờ 30, vậy mà thành phố vẫn chìm trong không gian nhộn nhịp ồn ào

Đó không phải là vấn đề, cái chính là ngày mai có một cuộc họp cổ đông, thế nên mọi người cuống cuồng chạy lên xe, chào tạm biệt nhau rồi về nhà ngủ

Biệt thự Tô gia...

Căn phòng ngủ đang yên ắng bỗng bị phá tan bởi giọng nói trong trẻo nhưng có phần lười biếng

- Một quá đi à ~~~. Em ngủ đây.

Mỹ Dung lười biếng ngáp dài một cái, cái miệng nhỏ chúm chím, hai mắt mệt mỏi từ từ khép lại, chẳng mấy chốc đã ngủ say

- Thật là...chưa thay đồ mà đã ngủ rồi! Haizz ~~~

Thành Quang thở dài, tháo cà vạt, cởi giày vứt sang một bên, áo khoác được trút bỏ, tay nhanh nhẹn cởi ba chiếc cúc áo sơ mi đầu, để lộ xương quai xanh rắn chắc, và cuối cùng là cởi dây thắt lưng ra.

Lột bỏ quần áo của cô, anh đem vứt chúng lên ghế bành rồi đắp chăn, ôm cơ thể không mảnh vải, nhanh chóng say giấc

Sáng hôm sau...

Biệt thự Dạ gia...

- Đói quá à ~~~. Khả Ái từ trên lầu đi vào phòng ăn, ngáp dài ngáp ngắn, lười biếng nói

- Chào buổi sáng, con gái yêu của ba! Cha cô nở nụ cười dịu dàng, giọng âm trầm vang lên, mang theo sự ấm áp

- Con chào ba. Anh Phong đâu rồi ạ? Cô dụi mắt hỏi, sáng nay thức dậy đã không thấy anh nằm kế bên, cô đã phụng phịu hờn dỗi

- Ưng thiếu gia sáng nay gọi nó đến nhà sớm nên nó đi rồi, con ăn nhanh rồi còn đi làm nữa chứ! Mẹ cô tay cầm hai tách cà phê nói

- Vâng! Cô gật đầu, rồi bắt đầu dùng bữa

Tập đoàn Hắc thị..

Đại sảnh tập đoàn mới sáng sớm đã ồn ào náo nhiệt. Ai nấy cũng đều làm việc đến sứt đầu mẻ trán, tại nơi làm việc rộng lớn, vẫn như cũ nhìn dòng người qua lại, mọi người đều chuyển tâm làm việc đến toát cả mồ hôi

Ấy thế mà trong văn phòng của chủ tịch tập đoàn Hắc thị lại đang vui đùa cùng tiểu bạch thỏ xinh đẹp

- Hôm nay là sinh nhật của người ta đó, anh dắt người ta đi chơi đi nha ~~~

Hiên Anh - cô tiểu thư của Hiên gia đang ngồi trên đùi Hắc Phong, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực rắn chắc, môi đỏ gọi cảm phát ra những câu nũng nịu

Hắc Phong vuốt ve lưng của Hiên Anh, không ngại mà cưng chiều làm theo lời cô ta nói

- Được thôi, hôm nay bảo bồi muốn gì, anh sẽ nghe hết!

- Thật sao? Em muốn mua chiếc túi xách mới ra của nhãn hàng **Gucci**, anh mua cho em đi ~~

Hiên Anh nhẹ nhàng đung đưa thân hình quyến rũ của mình, tay khẽ chạm vào nơi to lớn bên dưới

- Được, bảo bồi muốn bao nhiêu cái, anh sẽ mua hết! Hắc Phong nói, cưng chiều ôm cô ta vào lòng, vuốt ve cơ thể quyến rũ nhỏ bé ấy

Bên dưới đại sảnh, một nam nhân với dáng người to lớn, phong thái uy nghiêm chừng chạc, khí chất cao ngời ngời, khuôn mặt cùng hàn khí biểu cảm bất cần, anh chính là Ưng Hoàng Thuận mà bao người phụ nữ hằng mong ước, và cũng là một nhân vật lớn trên thương trường, nghe đến tên, ai cũng phải khiếp sợ

Đi kế bên anh là thư ký Tô phong thái lạnh lùng mạnh mẽ, khuôn mặt nghiêm nghị, dáng người cao thẳng uy nghiêm đứng kế bên, bao bọc là hào quang chói lòa, phụ nữ cũng chết mê chết mệt

Hai người cùng bước vào, cô tiếp tân ở đại sảnh thấy thế liền đến cúi chào lễ phép, rồi đưa mắt ra hiệu cho cô tiếp tân ngồi đằng sau

"Ting"

"- Chủ tịch, Ưng tổng đã đến! Hiện tại đã có mặt đầy đủ, ngài có thể bắt đầu cuộc họp cổ đông rồi ạ!"

- Hm, kêu Lan thư ký chuẩn bị trà nước, tôi đến ngay!

- Vàng!"

- Anh phải đi sao? Hiền Anh hỏi, khuôn mặt có phần ửn ử

- Ừm, nhưng anh sẽ kết thúc cuộc họp thật nhanh chóng rồi về với bảo bối. Nhé? Hắc Phong nói, xoa đầu Hiền Anh

- Dạ, anh nhớ nhanh lên đó, không là người ta giận luôn a. Hiền Anh chỉ ngón tay vào lồng ngực to lớn của anh, giọng nhõng nhẽo

Lúc này, Vĩnh Hi từ ngoài đi vào, tay cầm tập tài liệu quan trọng của cuộc họp

Vừa vào đã thấy cảnh anh cùng Hiền Anh ôm ấp nhau tình tứ, bỗng nhiên trong tim có chút nhói, cô cố kiềm nước mắt, ho khan, lãnh đạm nói

- Tôi đã chuẩn bị xong, mời ngài!

Anh liếc nhìn cô, không nói gì, chỉ lạnh lùng đáp lại cô một cái gật đầu

Vĩnh Hi đóng cửa rồi khỏi phòng, trả lại không gian cho hai người họ. Hiền Anh hôn lên má anh một cái, đôi mắt có phần thâm hiểm

Hắc Phong chính là không để ý đến hiện tại cô ta đang nghĩ gì, chỉ biết đến mỗi việc cung chiều cô ta

Hiền Anh rời khỏi anh, Hắc Phong đứng lên, chỉnh lại âu phục của mình rồi rời đi

"Cạch"

Cánh cửa phòng đóng lại, bên ngoài là Vĩnh Hi tay vẫn giữ khư khư tập tài liệu, đôi mắt chứa sự u buồn, bầu không khí xung quanh cô thật ảm đạm

Hắc Phong nhìn Vĩnh Hi, anh dịu dàng hỏi

- Em...giận anh sao?

Vĩnh Hi dù cho có nghe anh nói, cô cũng chính là giống như người không biết gì, cũng như đối với anh cô chỉ là một cô thư kí nhỏ bé, thế nên mặc cho anh có quan tâm thế nào, cô vẫn lãnh đạm nói

- Mọi người đang chờ, mời ngài!

Nhìn cô xa lánh mình như thế, anh biết anh lại gây cho cô một nỗi đau trong trái tim bé nhỏ. Thôi thì, để khi nào cuộc họp kết thúc, nói chuyện với cô sau vậy!

Gật đầu, anh bước đi lên phía trước, còn cô lảo đảo theo sau

Căn phòng rộng lớn chìm trong yên lặng, đại diện của các tập đoàn đều đến đông đủ, Hoàng Thuận ngồi xem lại tài liệu quan trọng, trong lòng không hiểu vì sao lại thấy bất an, lo lắng

Nhìn ra bầu trời u ám hôm nay, anh nhíu mày

- Hôm nay buồn thật! Phải không, Ưng tổng?

Giọng nói trầm ấm vang lên, bên trong lại có chút khi dễ, câu nói này chính là của Lưu Đình

Đánh mắt sang nam nhân ngồi đối diện, anh nhếch mép

- Ra là ngài sao, Lưu tổng!

- Thật trùng hợp khi cả hai ta lại gặp nhau ở đây đây, Ưng tổng! Bé con của ngài dạo này sống thế nào? Lâu quá không gặp cô ấy, tôi trong lòng có chút nhớ nhung a. Chi bằng là sau khi tan họp, ngài dắt cô ấy đến thăm tôi được không, Ưng tổng?

Lưu Đình nửa đùa nửa thật, giọng lại có chút chế giễu, anh ta chính là muốn chọc tức anh

Hoàng Thuận cười khinh

- Xin lỗi ngài nhưng vợ tôi sức khỏe hiện tại không tốt, e là nếu đưa cô ấy ra bên ngoài bây giờ, không chừng gặp lại ngài, cô ấy sẽ vì sợ mà lại đổ bệnh nặng hơn không chừng

- Ngài có nói vậy là có ý gì? Trông tôi đáng sợ đến mức đó sao? Lưu Đình cau mày hỏi

Anh không nói gì, chỉ đáp lại một cái gật đầu. Lưu Đình chính là muốn gây chuyện trước, nhưng không ngờ kẻ bị chọc tức lại là anh. Thật đúng là không cam lòng!

Nhếch môi, Lưu Đình khinh thường nói thầm trong miệng

- Hôm nay sẽ là ngày giỗ của mẫu thân mày đấy. Lo mà chuẩn bị hậu sự cho bà ta đi!

Hắc Phong lúc này bước vào cùng Vĩnh Hi, cô đứng, anh ngồi.

Hắc Phong bắt chéo chân, nhìn một lượt rồi ho khan, nói

- Vậy...bắt đầu thôi!

Bầu trời hôm nay u tối đến đáng sợ. Mây đen kéo đến đông nghịt cả bầu trời, không có chỗ nào có ánh nắng. Không khí u ám, lạnh lẽo, gió lạnh lướt qua, bao trùm lấy mỗi con người. Sấm sét mạnh mẽ đôi khi gầm lên, khiến ai nấy cũng đều giật mình sợ hãi.

Tiểu Nhi ngồi trên chiếc xích đu màu trắng, hai chân đung đưa, miệng hát líu lo, nhưng tâm lại chẳng yên ổn chút nào.

Mỹ Dung cùng Nghiên Phong từ trong nhà đi ra, tay cả hai đều cầm một ly cà phê sữa

- Hôm nay trời sao vậy nhỉ? Sáng nay còn nắng chang, chang, bây giờ lại âm u đen tối. Thật không thể hiểu nổi!

Mỹ Dung nói

- Sáng nay dự báo thời tiết không hề nói là trời hôm nay sẽ mưa, không lẽ có chuyện gì sắp xảy ra sao?! Nghiên Phong lo lắng nói, trong lòng cảm thấy thật bất an

Con gió lạnh bỗng bao trùm lấy cả ba, da thịt rít lên, khó chịu và ớn lạnh

"Reng Reng Reng"

Tiếng chuông điện thoại của anh vang lên bất ngờ, Nghiên Phong rút điện thoại trong túi quần ra, nhìn dãy số trên màn hình, anh bắt máy

"- Alo, bà xã yêu nhớ anh sao?"

- Nhớ con khi?! Anh đang làm gì thế? Khả Ái từ đầu dây bên kia hỏi

Nghiên Phong chính là bị câu nói của cô làm cho tức giận, liền đổi nói

- Làm gì thì kệ người ta

- Ế? Đúng là trẻ con a. Em đang trên đường lái xe đến chỗ anh nè, mẹ của anh Thuận cũng đi chung a.

Cô cười nói

- Vậy sao? Báo cho cậu ta biết chưa? Nghiên Phong mỉm cười nhẹ, hỏi

- Em mới báo xong. À, em có mang loại bánh anh thích nè, vui không?

- Vui chứ! Thôi, bà xã lo lái xe đi, anh cúp máy đây.

- Dạ"

Khả Ái tháo tai nghe ra rồi đem điện thoại bỏ vào túi áo, tiếp tục tập trung lái xe

Chạy đến ngã tư đèn giao thông, một chiếc xe container bất ngờ lao từ đường đối diện về phía xe cô với tốc độ cao, bên trong xe, tài xế có dấu hiệu say xỉn, hiện tại đang ngủ gật, chiếc xe lạng qua lạng lại, người đi đường vì thế mà khiếp sợ

Thêm nữa, chiếc xe taxi từ ngã bên phải cũng lao đến, tài xế taxi thì buồn ngủ, có vẻ như rất mệt mỏi, trong xe lại còn có hai đứa trẻ và một cụ bà

Mẹ anh nhìn thấy thế, hoảng hốt nắm chặt dây an toàn, nói lớn

- Khả Ái, cẩn thận!

Khả Ái hoảng sợ, cô không kịp trở tay, liền bị chiếc taxi tông mạnh vào thân xe, đúng lúc dây an toàn bị đứt, mẹ anh đầu đập vào cạnh ghế kế bên với lực mạnh, cô thì đầu đập vào vô lăng, chiếc container lao đến đúng ngay thời điểm đó, liền tông mạnh vào đầu xe làm dập nát không còn nguyên vẹn, mẹ anh lại một phen nữa, đầu đập vào kính xe, máu tuôn ra, bà gục đầu về phía xe container, liền bị chiếc container cán mất một nửa đầu, Khả Ái đập mạnh đầu ra sau, do lực quá mạnh khiến cô gãy cổ, kính chiếu hậu bị rút xuống, văng xa làm chiếc motorbike cán vào, trượt bánh xe, chiếc xe cũng lao vào đuôi xe, kết quả, người lái đầu đập mạnh vào kính, đầu chảy máu và...CHẾT!

Vụ tai nạn tạo ra một chấn động mạnh như bom nổ, khói bốc lên mù mịt cả bầu trời đen tối, người đi đường hét toáng lên hoảng sợ.

Máu từ trong xe chảy ra, ướt đẫm cả một phần đường, chiếc xe container đè lên đầu xe của Khả Ái, bên dưới xe có cái bom, nó kêu lên "tít tít" và...

"Đùng"

Mik ra chap hơi trễ, mong mọi người thứ lỗi ạ!

Chương này chắc hơi nhạt, mấy bạn thông cảm nhé! Mik hiện tại không có ý tưởng viết, nên thời gian này sẽ ra chap chậm trễ

Tuy nhiên, nếu có ý tưởng, mik sẽ nhanh chóng ra lò để các bạn không phải chờ lâu

Mong các bạn vẫn sẽ ủng hộ truyện của mik nhé! Hãy bấm nút sao sau khi đọc, đó là nguồn động lực chính của mik

Yêu Các Bạn

□□□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ngày mưa buồn

Vụ tai nạn tạo nên một cơn chấn động mạnh, người đi đường đều hoảng sợ la hét

Bên dưới xe container, một quả bom mini đã được giải sẵn đang kêu "tít tít" và chỉ sau ba giây, bỗng nhiên...

"Đùng"

Quả bom mini nổ một cái, tất cả trong phút chốc đã biến mất, chỉ còn lại một khối kim loại nhuộm màu đen sì, người trong xe đều đã tan xác, chỉ có hai người là còn giữ lại được chút da thịt nhưng cũng không thể giữ nổi mạng sống

Khói lửa bốc lên mù mịt, người dân xung quanh liền lập tức bu đến xem, ai cũng bàn tán xôn xao, trên mặt của tất cả đều mang vẻ lo sợ

Một trong đám đông đó có viên cảnh sát trưởng của bộ điều tra tội phạm, làm việc dưới quyền của tổ chức Hắc Gia, đã lấy điện thoại gọi cho sở cảnh sát và bệnh viện LA

Nhận được tin báo, sở cảnh sát phối hợp với bệnh viện LA, nhanh chóng tới hiện trường vừa xảy ra vụ việc và phong tỏa

Các phóng viên của các kênh truyền hình tin tức và báo chí đều có mặt đông đủ để ghi nhận vụ việc, và chẳng mấy chốc trên Internet đã xuất hiện một bài báo hot nhất, thu hút hàng triệu lượt xem và bình luận chỉ trong 5 phút.

Lúc này, bên biệt thự Ứng gia, Mỹ Dung vừa bật điện thoại lên, cô lên trang báo mới nhất thì nhìn thấy tin tức này, liền nhấn vào coi

Lướt đôi mắt trên dòng chữ in ngay thẳng, bỗng nhiên khuôn mặt cô tái mét, lấy tay bịt miệng lại, cô lắp bắp, miệng run lên bần bật, chẳng thể nói lời nào

- Em sao vậy? Nghiên Phong nhìn biểu hiện lạ của cô, không khỏi lo lắng hỏi

- Khả...Khả Ái...Khả Ái và mẹ....không...không ổn....mẹ...không...

Mỹ Dung hoảng sợ, cô chẳng thể nói được gì, bàn tay run lạnh đến cực độ, chiếc điện thoại trên tay liền rơi xuống đất

Nghiên Phong nhặt lên, anh đọc một lượt, bỗng nhiên tim nhói đau, mồ hôi trên trán bắt đầu xuất hiện, anh cũng như Mỹ Dung, sợ hãi đến cực độ

Tiểu Nhi dù không biết đọc chữ, nhưng nhìn họ như vậy cô đoán khá chắc chắn là đã có chuyện không hay xảy ra

Điện thoại trong phòng khách reo lên, An Các chạy ra, hơi thở dồn dập, gấp gáp không đều, một tay đặt lên lồng ngực, tay còn lại cầm điện thoại, nói

- Không xong rồi....bà chủ...Dạ tiểu thư...gấp...gấp...

Nhìn An Các lo sợ như thế, Tiểu Nhi liền đứng lên hỏi

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Lý tiểu thư, bà chủ và Dạ tiểu thư...gặp nguy rồi! An Các hít một hơi thật sâu, lấy hết bình tĩnh mà nói

Tâm Nghiên Phong chấn động mạnh, lí trí như thôi thúc anh phải chạy ngay đến hiện trường

Tiểu Nhi định hỏi tiếp thì bị Mỹ Dung và Nghiên Phong kéo đi, An Các thấy vậy cũng chạy theo

Lái xe đến hiện trường, đúng lúc đó, trời bắt đầu trở lạnh, gió thổi mạnh, mang theo hơi lạnh của nước mưa, mây đen kéo đến ngày càng nhiều, cả bầu trời chìm trong màu đen xám xịt, những con cuồng nộ của sấm sét mang màu tím giận dữ vang dội cả bầu trời, cắt bầu trời bao la thành hai bầu trời nhỏ

Những hạt mưa nặng trĩu bắt đầu rơi, Tiểu Nhi ngược mắt lên nhìn, cô run sợ trước sự phẫn nộ của ông trời đang ban tặng cho ai đó

Tim đập mạnh, cô nhanh chóng chạy lên phía trước, bỏ mặc ba người đang nhắm mắt vì bụi bay

Chạy đến gần hiện trường, mặc cho người có đông như kiến cỏ, cô vẫn đưa thân nhỏ chen vào đám người đông đúc

Bước vào đã nhìn thấy đồng kim loại đen sì, cạnh bên là hai người đang được đưa lên xe cấp cứu

Hai mắt ánh lên nỗi sợ hãi, chột tiếng la hét hoảng loạn chói tai khiến cô chú ý

Hoàng Thuận điên cuồng chui vào đồng kim loại tìm kiếm thứ gì đó

Anh khóc lóc như một đứa trẻ, quần áo tóc tai lộn xộn không chỉnh tề, mặt mày dính đầy vết bẩn màu đen

Cô hoảng sợ chạy vào, đẩy luôn các viên cảnh sát, đến kéo anh ra

- Thuận, anh làm gì vậy? Mau ra đây đi mà!

- Mẹ! Mẹ đâu rồi?...Mẹ ơi, mẹ trả lời con đi...Mẹ ơi....

Anh gào khóc điên cuồng, trời mưa ngày càng lớn, cả không gian chìm trong cơn giông bão, mọi người ai cũng đều thương cảm cho những ai có gia đình là những người trong vụ tai nạn này

Nghiên Phong đi vào, nhìn Hoàng Thuận đau khổ như vậy, hai mắt anh đỏ hoe, nước mắt nơi khóe mi chực trào ra, anh định chạy đến thì bác sĩ bệnh viện LA chặn anh lại, nói

- Lãnh tổng, tôi đã đưa thi thể của Dạ tiểu thư lên bàn rồi, ngài có muốn...

Chưa kịp nói hết câu, anh liền đẩy bác sĩ ra, chạy đến chỗ cô

Nhìn người con gái mình yêu chiều hết lòng đang nằm trên bàn với cơ thể đen cháy, có mùi thịt khét, không còn chút hơi thở nào của sự sống nữa, trái tim anh thất lại, quặn đau

- Ái Ái, tại sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao?

Nghiên Phong gục đầu lên xác của cô, khóc lóc thảm thương

An Các đi vào cùng Mỹ Dung, An Các đưa mắt nhìn Hoàng Thuận, cô không khỏi thương cho anh

Thấy Tiểu Nhi đang cố gắng hết sức kéo anh ra khỏi đồng kim loại hồng đỏ, lại nhìn anh đau khổ như vậy, trong lòng cũng vì thế mà đau đớn thay

Vĩnh Hi che mặt bằng mặt nạ, nhìn cảnh tượng đau đớn trước mắt, không biết làm gì ngoài thương xót cho họ

Đột nhiên cha mẹ Dạ từ đâu chạy đến, bộ dạng vô cùng khản trương, ánh mắt chứa đựng nỗi đau không đáy, chạy đến bên xác Khả Ái gào khóc

Ra hiệu cho viên cảnh sát trưởng, cô nói

- Mau...thu dọn nơi này thôi!

- Tôi hiểu rồi.

Viên cảnh sát nhanh chóng nhập cuộc. Nghiên Phong cùng cha mẹ vợ lên xe cấp cứu lái xe về bệnh viện, còn Hoàng Thuận thì được Hắc Phong cùng Thành Quang đưa về nhà, Tiểu Nhi, An Các và Mỹ Dung cũng đi theo

Vĩnh Hi đi thu thập chứng cứ có sẵn rồi cũng nhanh chóng về đồn cảnh sát để bắt đầu điều tra vụ việc, bởi vì linh tính mách bảo cô rằng, chuyện này

không hề bình thường chút nào

Cả hiện trường vụ tai nạn nhanh chóng được dọn dẹp, người dân cũng tản ra, quay trở về nhà

Biệt thự Ứng gia....

- Cút! Cút hết ra ngoài cho tôi! Hoàng Thuận gầm lên giận dữ, anh không hề quan tâm xung quanh, mạnh tay đẩy Tiểu Nhi ra khỏi phòng rồi đóng sầm cửa lại, khiến cô ngã nhào xuống nền sàn lạnh lẽo

Cô giương đôi mắt đau khổ và thương xót lên nhìn cánh cửa lạnh ngắt đang chia cắt anh và cô, trong lòng đau đến khó chịu

An Các đi đến, giờ phút này cô ta không có tâm để xem Tiểu Nhi là tình địch, liền nhanh chóng thu xếp một phòng khác cho Tiểu Nhi

- An Các quân gia, tôi...có thể nhờ cô một việc không? Tiểu Nhi hỏi, giọng có phần nhỏ hơn so với bình thường

- Tiểu thư cứ nói. An Các gật đầu

- Trưa nay nấu cho tôi một chén cháo gà, tôi...muốn tắm bồn cho anh ấy. Cô nói, đôi mắt chứa sự buồn bã

- Tôi hiểu rồi, tiểu thư nghỉ ngơi đi ạ. An Các nói xong liền rời khỏi phòng, Tiểu Nhi nhìn cánh cửa đã đóng lại, cô ngồi thụp xuống giường, hai tay ôm lấy đầu gối, gục mặt vào đùi, khóc sục sịt

Bên dưới phòng khách, Mỹ Dung, Thành Quang, Hắc Phong ngồi trên ghế, nét mặt vô cùng đau buồn, ai cũng chìm trong những suy nghĩ, chìm trong thế giới của riêng họ

Bầu không khí u ám, âm đạm, yên tĩnh bỗng bị phá tan bởi giọng nói trong trẻo nhưng có phần của Chi An vang lên

Cô từ bên ngoài chạy vào, cả thân người ướt sũng, nhịp thở không đều, gấp gấp lại dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xuất hiện sự lo lắng đến tột cùng

- Mọi người, bác gái và Ái Nhi đâu?

Mỹ Dung liếc mắt nhìn Chi An, cô thờ dãi lắc đầu, nói nhỏ

- Họ...không còn rồi!

Chi An nghe vậy thì khá sốc, bởi vì dù sao Khả Ái cũng là bạn cô, mẹ anh cũng rất quý cô, nghe họ đã không còn, cô sao có thể không đau lòng được?!

Huống hồ, Chi An cô và Khả Ái chỉ mới gặp lại nhau vào tối hôm qua, còn trò chuyện rất vui vẻ nữa, sao bây giờ chuyện lại thành ra như thế này?!

Còn mẹ anh, cô có mua quà cho bà, định hôm nay sẽ đi thăm bà, cũng như tặng quà cho bà, thế mà lại...?!

An Các từ trong bếp đi xuống, thấy Chi An liền vội cúi đầu nói

- Bạch tiểu thư, thật xin lỗi vì đã không tiếp đãi cô chu đáo, tôi..

An Các chưa nói xong, Chi An xua tay ý bảo không sao. An Các thờ phào, cô ta đưa Chi An lên phòng rồi giúp cô thay đồ

Buổi trưa, trời bên ngoài vẫn còn mưa, nhưng lần này lại lớn hơn, bên trong biệt thự, cả không khí đau thương bao trùm lấy cả nhà, ai cũng chẳng có tâm trạng mà ăn uống hay nói chuyện vui vẻ được nữa!

Tiểu Nhi ngồi trong phòng khóc hết nước mắt thì mới chịu ra. Đúng lúc An Các đem cháo lên, cô nhận lấy chén cháo rồi căn dặn An Các điều gì đó, xong liền đem cháo đến phòng cho anh

An Các nhìn bóng lưng Tiểu Nhi khuất dần, nét mặt khó coi, cắn cắn môi dưới, hai mắt lộ rõ vẻ ghen ghét, cô ta nhanh chóng đi vào bếp

Tiểu Nhi đứng trước cửa phòng ngủ, cô nhẹ nhàng gõ cửa

"Cốc cốc cốc"

- Thuận, Tiểu Nhi...mang cháo...đến cho anh đây! Cô nhỏ giọng

Nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng đến đáng sợ. Gõ cửa lần hai, cô lặp lại câu vừa rồi, nhưng tuyệt nhiên không có câu hỏi đáp nào dành cho cô

Liều mình, Tiểu Nhi mở cửa nhẹ nhàng đi vào. Chợt, cô đập trúng chai rượu vang đang nằm lăn lóc trên sàn nhà.

Đóng cửa lại, cả căn phòng tối om, mang theo hơi lạnh từ máy điều hòa phả ra. Trong phòng nồng nặc mùi rượu, lại còn có tiếng khóc thút thít của anh. Tiểu Nhi vừa bật đèn lên đã thấy anh đang ngồi trên ghế, tay cầm chai rượu uống liên tục không ngừng nghỉ. Quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bời, trông

anh thật thảm thương!

Chợt, anh đặt chai rượu xuống, giọng ngà ngà say vang lên

- Ai?

- L...l...là...Tiểu...Tiểu...Nh...Nhi

Cô nhỏ giọng đáp.

- Tiểu Nhi? Ai cho phép cô vào đây hả?

Anh bực bội hỏi

- Em mang...cháo lên...cho anh nên...nên...

Cô run sợ không nói được về sau

- Cháo? Tôi cần cô mang lên sao? Cút ra khỏi phòng cho tôi!

Anh quát lớn

- Nhưng...nhưng dù sao...anh...anh cũng nên ăn một ít...đề...đề..

Cô lắp bắp, cả cơ thể run rẩy

- Tắt đèn và biến khỏi phòng tôi!

Anh quát lớn hơn, âm khí lạnh lẽo tỏa ra, cô sợ hãi không dám nhúc nhích

- Em...em..

Hoàng Thuận lúc này đã say xỉn, anh vốn không còn biết trời biết đất là gì nữa?! Đứng lên, tay cầm chai rượu, bước đi của anh lao đảo do say

Hướng từng bước về phía cô, Tiểu Nhi sợ hãi lùi dần về phía sau, lưng chạm đến tường.

Anh nhìn bộ dạng run sợ của cô, liền cười lớn, cười điên dại

Tiểu Nhi bị anh hù đến mức sợ hãi, giờ phút này cô như một con thỏ chỉ biết nằm chờ sư tử ăn thịt

Hoàng Thuận đi đến, một tay chống vào tường, tay còn lại bóp cổ cô

- A..um...Buông...ra

Tiểu Nhi giãy giụa, chén cháo rơi xuống vỡ tan, mảnh vỡ văng vào chân cô, máu rỉ ra

- Tôi kêu cô Biến! Nhưng cô không chịu nghe, vậy thì bây giờ...CHẾT ĐI!

Anh gào lên giận dữ rồi đè cô vào tường bóp cổ cô

Tiểu Nhi hoảng lên, giãy đành đạch, cô đập vào chân anh, Hoàng Thuận buông cô ra vì đau, Tiểu Nhi ngồi thụp xuống, ho khan, ho sặc sụa

Anh tức giận, đá vào bụng cô một cú thật mạnh khiến máu từ miệng phun ra, rồi lại tát lên mặt cô mấy chục cái, hai bên má đỏ rát vì đau

Nước mắt chảy xuống, cô đau khổ nằm la hét. Rồi anh đứng lên, hướng về phía tủ, lấy dây thắt lưng ra rồi đi đến, quất liên tiếp vào người cô

Tiểu Nhi hoảng loạn gào thét, cô điên cuồng giãy giụa, trên người xuất hiện quá nhiều vết thương

Vừa đánh cô, anh vừa cườ điên dại, vừa quát

- Cô chính là con ác quỷ! Từ ngày đưa cô về đây, cô có biết đã bao nhiêu chuyện không hay xảy ra rồi không?

- Mẹ tôi chết, tất cả là do cô

- Cô chính là con quỷ gieo rắc mọi tai họa vào gia đình tôi

- Đáng lý ra tôi không nên mang cô về, bây giờ tôi sẽ giết cô, đồ ác quỷ!

Từng câu từng chữ phát ra miệng anh, như lưỡi dao găm sâu vào trái tim bé nhỏ vóm đã gần như lành hẳn cad vết thương của quá khứ, nay lại vì câu nói củ anh mà đau đớn thêm.

Cô gào thét đau khổ, chỉ biết giãy giụa, chỉ biết khóc lóc

Tiếng gào thét vang đến tai Mỹ Dung, biết là đã có chuyện xảy ra, cô cùng Hắc Phong và mọi người chạy lên phòng

Thấy anh đang đánh cô, Hắc Phong và Thành Quang liền đến ngăn cản, Mỹ Dung và Chi An nhanh chóng đưa cô rời khỏi phòng. Hắc Phong tức giận, đánh vào má anh một cái, rồi lại đánh vào gáy, khiến anh ngất tỉnh

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tồn thương - Thăm mộ!

Chi An và Mỹ Dung nhanh chóng đưa Tiểu Nhi về phòng riêng. Bôi thuốc cho cô xong, Chi An vào bếp múc cho cô một chén cháo rồi đem lên phòng cho cô ăn. Xong xuôi, Mỹ Dung ở cạnh Tiểu Nhi, canh cô ngủ rồi mới ra khỏi phòng

Hoàng Thuận bị đánh ngất xỉu, Hắc Phong nhanh chóng đưa anh lên giường. Chính lại tư thế cho anh, Thành Quang quay sang nói với An Các

- Ở lại đây chăm sóc cho cậu ta!

- Tôi hiểu rồi. An Các gật đầu, trong lòng không khỏi vui sướng khi được ở riêng bên cạnh anh

Đội bọn họ đi rồi, cô ta nhanh chóng dọn dẹp căn phòng cho sạch sẽ, sau đó liền đi vào phòng tắm lấy khăn và thau nước đem ra

Cởi chiếc áo sơ mi trắng của anh để lộ cơ thể cường tráng, An Các đỏ mặt. Lấy khăn nhúng nước vắt khô, cô ta bắt đầu lau người cho anh.

Sau khi lau người xong, cô ta tiếp tục cởi quần jean của anh ra, cuối cùng là quần lót.

An Các thích thú, nhưng cũng có phần đỏ mặt khi nhìn thấy thứ to lớn của anh. Lau sạch cơ thể cho anh xong, cô ta lấy khăn tắm quần ngang hông anh để che đi thứ to lớn

Xoay người, chưa kịp bưng thau nước lên, anh liền bắt lấy khuỷu tay cô ta, kéo cô ta nằm lên giường

- A, thiếu...thiếu gia, đừng...đừng vậy mà!

An Các giả vờ ngại ngùng, nhẹ nhàng đẩy anh ra. Hoàng Thuận ôm chặt lấy cơ thể cô ta, bàn tay lằn mồ khóa vấy, kéo xuống cái roet

An Các xấu hổ đưa tay che đi cơ thể mình. Hoàng Thuận ngồi dậy, đè cô ta xuống, bắt đầu hôn môi cô

An Các rên rỉ. Hoàng Thuận tiếp tục lấy tay nắn bóp bờ ngực căng tròn

- Ừm...Thiếu gia...đừng thế mà...ừm...

An Các rên rỉ sung sướng, trong đầu nghĩ rằng anh và cô sẽ có một lần tuyệt vời.

Tuy nhiên, Hoàng Thuận ôm hôn cô ta một hồi liền mệt mỏi nằm gục xuống ngủ thiếp đi. An Các thấy vậy thì bực bội, nhưng một ý nghĩa nảy ra trong đầu

Cô ta lột bỏ hết mọi thứ trên cơ thể mình rồi sau đó lột luôn khăn tắm đang quấn ngang hông anh, sau đó vứt bừa bãi trên sàn nhà rồi đắp chăn ôm anh ngủ. Trước đó, cô ta có lấy dao cắt vào tay mình để máu chảy ra một ít lên giường, sau đó băng vết thương lại rồi mới ôm anh ngủ

Buổi chiều, khoảng tầm 4 giờ, Tiểu Nhi tỉnh giấc. Khẽ nhích cơ thể đau đớn này, cô cố gắng ngồi dậy.

Dựa lưng vào thành giường, Tiểu Nhi nhẹ tay sờ lên vết thương

- A. Một cổ đau đớn truyền đến, cô nhăn mặt khó chịu

Đặt chân xuống sàn lạnh, cô từng bước rời khỏi phòng. Cả hành lang chìm trong tĩnh lặng, Tiểu Nhi ngó nhìn xung quanh một hồi liền đóng cửa hướng về phía phòng anh

Lo cho anh, cô khẽ mở cửa ra, đập ngay vào mắt cô là chiếc áo lót màu đen gợi cảm nằm ngay cạnh cửa.

Linh cảm có chuyện không hay, cô mở toang cửa ra, đôi mắt nâu bỗng đỏ hoe, xuất hiện một tầng nước

Trái tim đập mạnh, nó quặn đau, đau đến khó thở. Nhìn anh và An Các đang nằm ôm nhau trên giường với cơ thể không mảnh vải che thân, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống

Quý thục xuống sàn nhà lạnh, cô che miệng, cố gắng kiềm chế nước mắt, nhưng càng cố gắng kiềm chế, thì nước mắt lại càng chảy

Tìm cô như bị bóp nghẹt lại, cô không thể thở được nữa! Hoàng Thuận đang ngủ, nghe tiếng khóc thút thít của cô, anh từ từ mở mắt

Ngồi dậy, ôm cái đầu đang đau như búa bổ, anh nhú mày lại rồi nhìn ra phía cửa

- Tiểu Nhi!

Anh gọi tên cô, chợt cảm thấy phần lưng có hơi lạnh, anh nhìn lại cơ thể đang trần truồng của mình, rồi quay sang nhìn An Các đang ngủ bên cạnh mình với cơ thể cũng trần truồng, anh hốt hoảng

- An Các, cô...tại sao lại...?!

An Các mở mắt ra, cô ta nhìn xuống cơ thể mình, rồi lại nhìn anh với bộ dạng hoảng sợ

- Thiếu gia...ngài...

Hoàng Thuận không hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh nhìn đồng quần áo nằm la liệt trên sàn, rồi lại nhìn An Các đang rung rung nước mắt

Sợ hãi, anh vội rời khỏi giường, lấy áo choàng mặc vào rồi chạy đến chỗ Tiểu Nhi. Ôm lấy cô, anh vội giải thích

- Nhi Nhi, em nghe anh nói, anh...

- Buông ra, tránh xa tôi ra. Cô lúc này đã quá đau đớn, liền đẩy anh ra rồi chạy nhanh về phòng.

Anh định đuổi theo cô, nhưng lại nhìn An Các đang khóc thút thít, liền tức giận quát

- Cô đã làm cái quái gì trong phòng tôi, hả?

- Thiếu gia, em...là thiếu gia đã...đề...em xuống giường, rồi...rồi...

An Các đau khổ nói

Anh tức giận, liền đi vào bóp cổ cô ta, gằn giọng

- Biến khỏi đây cho tôi! Thu dọn hành lý rồi biến!

- Thiếu gia, em...

An Các giương đôi mắt tội nghiệp lên nhìn anh, Hoàng Thuận điên lên, liền đem cô ta xuống phòng khách, quăng cô ta ra khỏi biệt thự

Cả thân thể An Các ướt sũng vì mưa, trên cơ thể lại không có quần áo, cô ta mau chóng bị cảm lạnh.

Lấy điện thoại ra, anh bấm một dãy số rồi gọi

"- Ứng đại nhân có gì cần dặn? Kenya từ đầu dây bên kia hỏi

- Lập tức đem con đàn bà trước cổng biệt thự về tổ chức, đưa vào hang sói cho chúng xử

- Tôi hiểu rồi

- Ngay cả một miếng xương cũng không được để lại, tôi muốn cô ta chết toàn thây!

- Dạ, tôi sẽ làm liền thưa Ứng đại nhân "

- Không, thiếu gia...làm ơn...xin thiếu gia đừng làm thế mà. An Các sợ hãi vội chấp tay cầu xin, cô ta liền nhanh chóng khai hết tất cả những gì mình làm, ngay lập tức liền bị anh đá vào mặt

- Đúng là dê tiện!

Nói xong, anh lấy còng tay số 8, còng tay cô ta lại rồi đi vào biệt thự. Một lúc sau, người của Kenya tới, liền nhanh chóng đem cô ta về tổ chức rồi bỏ vào hang sói

Mấy con sói cả một tuần nay chưa được ăn, vừa thấy thịt ngon liền xông đến ăn điên cuồng

Hoàng Thuận nhanh chóng chạy lên phòng của Tiểu Nhi. Anh rất sợ cô sẽ vì chuyện vừa rồi mà từ mặt anh luôn!

- Tiểu Nhi, em mở cửa ra đi! Tiểu Nhi, hãy nghe anh giải thích, chuyện không như em nghĩ đâu! Tiểu Nhi

Anh liên tục gõ cửa nhưng cô dường như không thèm nghe, ở trong phòng, cô ngồi ở một góc, tuyệt vọng khóc lóc

Nắm lấy tay khóa cửa, anh vừa xoay thì nó cứng lại. Rõ ràng là cô đã khóa cửa

- Tiểu Nhi, xin em, mở cửa ra đi mà! Cầu xin em đấy, Tiểu Nhi.

Anh lo đến mức phát khóc, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống

Tiểu Nhi ngồi trong phòng, nghe tiếng khóc của anh, cô rất muốn chạy ra mở cửa, nhưng không...

Cô không thể nào mà làm theo bản năng được! Đây là hình phạt dành cho anh vì đã làm cô tổn thương, vì thế...

- Anh đi đi! Để tôi được yên!

Cô thều thào nói

- Không, anh không đi! Anh yêu em thật mà Tiểu Nhi. Hãy nghe anh giải thích, chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi, xin em, hãy mở cửa ra

Anh nói, tay đập cửa liên tục

- Tôi không tin! Tôi không muốn nghe anh nói gì cả! Anh đi đi, để tôi được yên!

Cô lấy tay bịt tai lại

- Không, em phải tin anh, Tiểu Nhi, xin em, hãy tin anh. Tiểu Nhi

Anh khóc lớn, nói

Tiểu Nhi nghe anh khóc, cô định đứng lên nhưng lại ngồi xuống. Im lặng! Cô phải im lặng! Đây là hình phạt mà! Cô phải im lặng thôi!

- Tiểu Nhi, nếu em không ra, được, anh sẽ ngồi đây chờ em ra, anh sẽ chờ, chờ cho đến khi em ra thì mới thôi

Hoàng Thuận nói chắc như đinh đóng cột, anh quỳ gối trước cửa cô, nhắm mắt lại

Tiểu Nhi nghĩ anh nói giỡn, cô không ra mở cửa, chỉ ngồi ở một góc phòng mà khóc tiếp

Vài ngày sau...

Bệnh viện LA...

Hôm nay là ngày thứ 6 kể từ khi vụ tai nạn đó xảy ra, Nghiên Phong không thiết ăn uống gì, anh ngày nào cũng ngồi cạnh xác của Khả Ái, trò chuyện cùng cô

Như một kẻ điên, anh vừa cười, vừa nói chuyện với cô, mặc dù anh biết rất rõ cô sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, những anh vẫn cứ nói

Tiệm bánh **Love Cake** giờ đây đã có người chủ mới, người đo chính là Chi An. Cô vốn cũng khá thích bánh kẹo, tay nghề làm bánh kẹo của cô tuy không bằng Khả Ái nhưng vẫn được rất nhiều người yêu thích!

Sau khi biết chủ tiệm bánh đã mất, nhiều người đã rất thương cảm và xót thay cho số phận đen đủi của cô!

Hôm nay là đám tang của cô và mẹ anh, Nghiên Phong dù từ sáng đã chuẩn bị xong, nhưng anh như kẻ trốn tránh hiện thực, luôn nói là Khả Ái còn sống

Đặt xác cô vào hòm, anh khóc lóc như một đứa trẻ, liên tục đóng nắp hòm lại, không cho bất kì ai bỏ cô vào

Phải khó khăn cực khổ lắm, họ mới đưa thi thể của cô vào hòm rồi đưa đi.

Biệt thự Ứng gia...

Hôm nay Tiểu Nhi mặc một bộ váy màu đen tay dài, váy ngắn đến đầu gối, ôm sát cơ thể cô

Hoàng Thuận cũng đã chuẩn bị từ sớm, anh mặc vest đen, toàn bộ chỉ toàn một màu đen.

Ở trong phòng ngủ của mẹ, anh đau buồn ngắm nhìn ảnh của bà. Còn chưa kịp sinh con sinh cháu cho bà bỗng, tại sao lại đi sớm như thế?!

Vì hôm nay là đám tang, Tiểu Nhi tạm bỏ qua chuyện vài ngày trước mà chạm mặt anh.

Hai người nhìn nhau, nhưng lại không hề nói chuyện với nhau

Không khí tan thương bao trùm lấy tất cả mọi người, ai cũng buồn, cũng khóc.

Tiểu Nhi bước lên xe Maybach màu đen, cô ngồi ghế phụ cùng anh

Cả hai trên đường đi không nói với nhau một lời, Hoàng Thuận liên tục liếc nhìn cô, anh rất muốn nói chuyện với cô nhưng lại không thể

Bởi vì mỗi lần anh nhìn cô, Tiểu Nhi thường quay mặt nhìn ra ngoài đường, hoặc cúi gằm mặt xuống, thành ra anh chẳng thể nhìn được.

Lái xe đến nghĩa địa lớn nhất ở Bắc Kinh, nơi mà mẹ cô và cha anh đang ở

Tiểu Nhi bước xuống xe, không may lại trượt chân vấp té. Hoàng Thuận nhanh chóng đỡ lấy cô, anh dịu dàng nói

- Em có sao không? Phải cẩn thận hơn chứ!

Tiểu Nhi đỏ mặt, cô vội rời khỏi anh

- Cả...cảm ơn, tô...tôi khô...không sao. Cô lắp bắp

Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười hỏi

- Có muốn...đi mua hoa không?

Tiểu Nhi nghe nhắc đến hoa, cô chợt nhớ ra mình cần phải mua nên gật đầu, mặc dù cô muốn đi một mình

Anh và cô cùng đến cửa hàng gần đây, cửa hàng Beauti Flower

Mua một bó hoa cúc trắng, một bó hoa hồng, một bó hoa loa kèn và một bó hoa lan, cô đứng cầm, còn anh thì tính tiền

Xong xuôi, cả hai quay trở lại nghĩa địa. Đặt bó hoa cúc trắng xuống mộ mẹ mình, anh đứng cạnh cô, nhìn cô dịu dàng nói

- Xin lỗi vì thời gian qua con không đến thăm mẹ, mẹ đừng giận con nhé!

- Hôm nay, con đến đây là để dự đám tang của một người bạn mà con mới quen không lâu và...mẹ chồng của con

- Sắp tới sinh nhật mẹ rồi, mẹ thích gì, khi về nhớ báo cho con biết nhé!

Cô nói xong, liền quay lưng đi đến mộ của cha anh

- Bác trai, hôm nay con đến đây là để thăm bác. Gần đây bác có khỏe không ạ?

- Con cứ nghĩ, mình sẽ có cơ hội chăm sóc cho mẹ của anh ấy, nhưng, bây giờ con lại cảm thấy rất buồn và đau

- Con hứa con sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho con trai bác thật tốt, để không phụ lòng bác

Cô nói rồi đặt bó hoa loa kèn xuống mộ cha anh, Hoàng Thuận đứng kế bên nghe cô nói, trong lòng rất vui khi cô vẫn còn yêu anh.

Khẽ mỉm cười, anh thăm nói

- Cảm ơn em, Tiểu Nhi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sứ Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Anh nhớ em lắm, Dạ Khả Ái!

Vì hôm nay là đám tang của mẹ anh và Khả Ái, thế nên Tiểu Nhi quyết định tạm gác chuyện này sang một bên mà đồng ý cùng anh đến cửa hàng hoa

gần nhất để mua hoa tặng họ

Mua bốn loại hoa khác nhau, cô tặng cho mẹ cô một bó, cha anh một bó thì đúng lúc mọi người cũng chôn cất xong

Từng người từng người một đều đến tặng hoa và bày tỏ lòng thương cảm

Đám tang kết thúc khi trời gần trưa, tuyết bắt đầu rơi, phủ lên mặt đất một lớp tuyết dày lạnh lẽo

Cơ thể Tiểu Nhi chợt run lên khi một cơn gió lạnh thổi qua, cô hắt hơi một cái, đầu mũi liền có chút đỏ ửng

Hoàng Thuận sợ cô lạnh, liền lấy khăn choàng khoác lên cổ cô, ngay lập tức phần cổ đã ấm hơn

Thấy anh yêu thương quan tâm mình như vậy, trong lòng cô cũng phần nào thấy ấm áp

- Em nên đeo thêm găng tay để giữ ấm, bàn tay em lạnh ngắt rồi kìa.

Anh mỉm cười nói, đưa đôi găng tay màu hồng trắng cho cô.

Tiểu Nhi nghe vậy, định sẽ nhận lấy và mang vào, nhưng nhớ đến những chuyện anh gây ra vào ngày hôm đó, cô tuyệt nhiên không hề muốn tha thứ cho anh

Lạnh lùng vứt găng tay xuống đất, cời khăn choàng rồi mạnh bạo vứt vào người anh, cô lãnh đạm nói

- Đừng giả vờ quan tâm tôi!

Anh có hơi ngạc nhiên về hành động này của cô, liền hiểu ra cô là vẫn còn giận anh, liền dịu dàng ngọt ngào

- Bà xã, em còn giận anh sao?

Bởi vì anh biết, cầu xin hay khóc lóc cũng đều chỉ phản tác dụng, thôi thì dùng lời ngọt ngào với cô, dịu dàng với cô một chút, chắc chắn cô sẽ không giận nữa.

Bởi anh hiểu rõ, cô là người dễ mềm lòng, chẳng qua chỉ vì những hiểu lầm đó, cô có chút trưởng thành hơn, vì thế mà chống đối anh, không ngừng quát mắng anh

Về phía Tiểu Nhi, thấy anh gọi mình là "bà xã", tâm tình có chút thoải mái, vui vẻ, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp hơn, cũng vì vậy mà nét mặt bắt đầu có chút dễ chịu

Hai má hồng đỏ ửng, cô quay mặt sang chỗ khác tránh để anh nhìn thấy bộ dạng mềm mỏng của mình

Hoàng Thuận biết cô đã bớt giận, liền cầm găng tay lên, xoay người cô lại rồi mang vào cho cô.

Tiểu Nhi thấy vậy liền chống cự, cô vùng vẫy, cố gắng rút tay lại.

Anh mỉm cười nhẹ, nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ mà mang vào

Tiểu Nhi rùng mình vì lạnh, cô hắt hơi một cái rõ mạnh. Hoàng Thuận liền nhanh chóng đeo khăn choàng cổ vào cho cô

- Thôi đi!

Cô quát lớn, nhanh chóng cời găng tay và khăn choàng ra, mạnh bạo vứt xuống đất rồi lấy chân giẫm lên

- Đừng có giả vờ yêu chiều tôi! Vốn đã không yêu tôi, anh còn giữ tôi lại làm gì?

Cô tức giận hỏi, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống. Thấy cô khóc, anh lo lắng lau nước mắt cho cô

Tiểu Nhi hất tay anh ra, cô nói tiếp

- Thôi đùa giỡn với tôi đi! Anh rõ ràng là ghét tôi, anh không hề yêu tôi, tôi không muốn cưới anh. Tôi không muốn làm bà xã của anh, tôi ghét anh!

Hoàng Thuận nghe giọng cô có phần khản đặc, lại còn thấy hai mắt cô bắt đầu sưng lên vì khóc, mặt thì tèm lem nước mắt nước mũi

Bộ dạng của cô là rất trẻ con, điều này khiến anh chỉ muốn cưng chiều cô, sủng ái cô

Dịu dàng lau nước mắt cho Tiểu Nhi, anh nói

- Hãy nghe anh giải thích, chuyện anh lên giường với An Các không phải là thật, tất cả đều là kế hoạch của cô ta!

Tiểu Nhi nghe vậy, liền nhủ mày, ngáy ngồ hỏi

- Kế hoạch gì?

- Cô ta là muốn chia cắt tình cảm của chúng ta, nên lợi dụng lúc anh say rượu, liền lột bỏ quần áo rồi leo lên giường với anh, để rồi cho đến chiều khi em tỉnh dậy, liền cố ý để đồ lót ở gần cửa, để em phải thấy tất cả

Anh nói, dịu dàng kể lại mọi chuyện

- Tại sao..cô ta phải làm vậy?

Tiểu Nhi nhỏ giọng hỏi

- Bởi vì cô ta thích anh!

Hoàng Thuận mỉm cười trả lời

- Tất cả là thật? Cô hoài nghi hỏi lại

- Tất cả đều là thật, anh chưa từng nói dối em

Hoàng Thuận kiên định nói

Tiểu Nhi cúi thấp đầu, cô trầm tư suy nghĩ một hồi, cô khinh bỉ cười một cái

- Còn chuyện anh đánh tôi, nói tôi là ác quỷ thì chắc không phải là giả rồi đúng không?

- Tiểu Nhi, anh hiểu mình đã làm gì với em, khiến em đau khổ, anh xin lỗi. Anh hứa sẽ bù đắp cho em, mong em hãy tha thứ cho anh

Hoàng Thuận năn nỉ, giọng điệu có chút nũng nịu

- Anh rốt cục muốn gì? Cô khó chịu hỏi, rốt cục phải làm gì thì anh mới chịu để cô yên chứ?!

- Hãy cho anh một cơ hội. Nhé?

Hoàng Thuận cầu xin nói

Tiểu Nhi yên lặng một hồi, cô lãnh đạm nói

- Tôi muốn suy nghĩ kỹ về chuyện này!

Nói xong liền hướng về xe, leo lên ghế phụ ngồi. Anh mỉm cười, liền cũng nhanh chóng chạy đến, bước lên ghế chính, rồi lái xe đưa cô về biệt thự

Về đến nơi, cô bước xuống xe rồi chạy thẳng lên lầu. Anh cũng rút chìa khóa xe ra rồi nhanh chóng đuổi theo cô

Tiểu Nhi chạy vào phòng riêng, cô vừa mở cửa, anh đã bắt lấy cánh tay cô, xoay người cô lại, nói

- Về phòng với anh!

- Tôi không thích. Cô trầm mặc nói

- Bảo bối, ở phòng của chúng ta ấm áp dễ chịu hơn, tâm tình của em cũng sẽ tốt hơn, anh cũng có thể ở bên cạnh em

Hoàng Thuận nói

- Tôi cảm thấy căn phòng đó hơi ngột ngạt, và lại nó chứa thứ tôi không thích, thế nên, tôi sẽ ở lại căn phòng này.

Cô tiếp tục bác bỏ lời đề nghị của anh. Anh tất nhiên hiểu được ẩn ý trong câu nói của cô, liền suy nghĩ một lúc

- Nếu thế anh sẽ cho người sắp xếp cho chúng ta một căn phòng khác, nhé?

Anh hỏi, dịu dàng ôm eo cô

- Tôi không cần, căn phòng này rất dễ chịu, tôi không thích ở căn khác.

Tiểu Nhi nói, cô vẫn cố phản bác lời nói của anh, mặc cho anh có nói gì

- Khi nào cần, tôi sẽ nói với anh một tiếng.

Nói rồi, cô thoát khỏi vòng tay anh, nhanh chóng vào phòng rồi đóng khóa cửa

Hoàng Thuận đứng bên ngoài, anh thở dài một cái

- Có lẽ nên để cô ấy yên!

Nghĩ vậy, anh liền quay trở về phòng, thay đồ rồi đến công ty

Quán Bar Áo Mộng...

Lầu 2, căn phòng số 122...

Bên trong căn phòng rộng lớn, một nam nhân điển trai đang ngồi uống ly rượu vang Whiskey.

Lãnh Nghiên Phong mặc áo sơ mi đen xanh tay dài, cúc áo để hờ để lộ xương quai xanh rắn chắc và quần kaki màu đen.

Đôi mắt đỏ hoe sưng húp vì khóc quá nhiều. Đôi môi bạc khẽ nhấp từng miếng rượu.

Da dẻ xanh xao, khuôn mặt có phần hốc hác, đôi môi sứt mẻ. Trông anh bây giờ thật giống như một cái xác khô!

Nghiên Phong cầm trên tay tấm hình của Khả Ái, anh nhìn khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu của cô mà không kiềm được nước mắt

- Dạ Khả Ái, tại sao em lại bỏ anh một mình? Em có biết là anh nhớ em lắm không?

- Không được gặp em, không được nghe giọng nói trong trẻo của em, trái tim anh quặn đau, lòng anh nhớ nhưng em đến nhường nào

- Từng ngày trôi qua đối với anh thật vô vị và tẻ nhạt! Trước mắt anh giờ đây, khung cảnh chỉ toàn nhuộm một màu đen đơn sắc

- Hằng đêm không được ôm em ngủ, anh nhớ mùi hương trên cơ thể em lắm!

- Anh yêu em, Dạ Khả Ái! Làm ơn, hãy cho anh được nhìn thấy em đi, dù chỉ một chút thôi, làm ơn

Lời nói của anh mang nỗi đau không đáy. Anh ngày ngày nhớ nhưng cô, không lần nào là không gọi tên cô

Chìm trong men say, anh không còn biết trời đất là gì?! Bạn bè ai cũng đều lo lắng cho anh, hết lần này đến lần khác đều khuyên nhủ anh, nhưng mọi nỗ lực đều vô ích

Trái tim anh giờ đây đã xuất hiện một lỗ hổng quá lớn khó có thể lấp vá lại được.

Ngồi uống hết ly rượu thứ 207, anh khóc rống lên đau khổ

Chợt cánh cửa phòng mở ra, một nữ nhân mặc áo sơ mi trắng tay dài và váy bó khá đẹp đi vào, trên tay là khay bốn chai rượu Whiskey

- Đây là rượu của quý khách ạ!

Cô nói, đặt bốn chai rượu lên bàn. Nghiên Phong nghe được giọng nói khá giống với giọng của Khả Ái, liền ngước mặt lên nhìn

Trong cơn say, anh nhìn cô phục vụ thành Khả Ái, lại nghe giọng nói khá giống của cô, liền lầm tưởng cô là Khả Ái, trong lòng không khỏi vui mừng mà kéo tay cô xuống, ôm lấy cô, miệng nói ra những câu nhớ nhung

- Khả Ái, là em, là em phải không? Anh nhớ em lắm, cuối cùng em cũng quay trở về bên anh rồi, anh vui quá! Khả Ái, từ giờ anh sẽ không để em rời xa anh nữa đâu!

Cô phục vụ ngại ngần vội thoát khỏi anh, hoảng sợ nói

- Tôi không phải Dạ tiểu thư! Mau buông tôi ra! Buông ra!

Mai Các Sương sợ hãi liên tục đâm tay vào lồng ngực anh. Nghiên Phong không thèm quan tâm, liền đem cô lên giường, đè cô xuống rồi hôn ngấu nghiến

Các Sương hoảng sợ, nước mắt không ngừng chảy xuống. Cô chỉ mới 19 tuổi, là một sinh viên của trường đại học sư phạm Bắc Kinh có tiếng tăm, hiện tại đang làm thêm ở đây

Chỉ mới 19 tuổi, cuộc đời vẫn còn dài, cô không thể đánh mất thứ quý giá duy nhất của đời con gái cho người đàn ông xa lạ không quen biết

Sợ hãi, Các Sương vùng vẫy cố thoát khỏi anh, nhưng cô có phần khá mềm mại, lại là người chậm chạp, sức lực cũng chỉ bằng một con kiến, sao có thể địch nổi với một con sói lang hung hãn được

Nghiên Phong ôm lấy cô hôn hít một hồi, liền đem quần áo của cả hai vứt xuống nền nhà, rồi bắt đầu chiếm lấy thể xác cô

Đêm hôm đó, Các Sương bị anh hành hạ cả một đêm, nhiều lần đều ngất tỉnh, nhưng anh vẫn không tha

Kết quả, anh rút cạn sức lực của cô, cả đêm ôn nhu chiếm lấy cô, cả đêm đem cô biến thành của riêng mình

Sáng hôm sau...

Mai Các Sương nằm trong lòng anh ngủ ngon lành. Cả cơ thể bé nhỏ nằm gọn trong lồng ngực to lớn, làn da trắng hồng đầy vết hôn đỏ ửng

Nghiên Phong khẽ cựa mình, đôi mắt từ từ mở ra. Do ánh nắng bên ngoài quá chói khiến anh phải nhắm mắt khoảng 2 phút mới có thể mở nổi mắt

Cảm thấy có vật gì đó mềm mại bên cạnh mình, liền theo bản năng, xoay mặt qua nhìn Các Sương

- A___

Một tiếng hét kinh động vang lên khắp cả phòng, Các Sương giật mình tỉnh dậy, thấy cả cơ thể mình trần truồng nằm cạnh anh, cũng liền la hét om sòm

- Cô...cô là ai? Nghiên Phong tim đập thình thịch hỏi, không khỏi lo lắng khi thấy bộ dạng này của mình

Các Sương nhìn anh, hai mắt chột đỏ hoe, nước mắt từ nơi khóe mi chảy xuống, cô nhỏ giọng, ấp úng nói

- Tôi...tôi...là...là....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Đi chọn dạ phục

- Cô...cô là ai? Nghiên Phong ngạc nhiên hỏi, ánh mắt anh dán chặt trên những dấu hôn đỏ ửng trên cổ và tay Các Sương, khuôn mặt không giấu nổi sự hoang mang

- Tôi...tôi là...là

Các Sương run rẩy, ấp úng trả lời câu hỏi của anh thấy anh nhìn chăm chăm vào cơ thể mình, liền vội bước xuống giường, lượm quần áo trên sàn nhà lên rồi chạy vội vào phòng tắm

Nhưng vừa mới mở cửa, anh liền bắt lấy cánh tay cô, xoay người cô lại rồi đè cô vào tường

- A___

Cô la lên một tiếng rồi nhắm tịt mắt lại, lấy quần áo che đi cơ thể mình

Hai mắt Nghiên Phong hằn lên tia giận dữ khó chịu, anh lạnh lùng, không chút gì gọi là thương hoa tiếc ngọc mà bóp chặt lấy vai cô, khiến mặt cô nhăn lại đau đớn

- Tôi hỏi cô tên gì? Tại sao không trả lời hả?

Anh gầm lên giận dữ khiến Các Sương sợ đến quên cả giấy giụa, ám khí lạnh lẽo của anh khiến cô quên luôn cả thở

Các Sương khuôn mặt tái mét, cô lắp bắp, miệng nói không nên lời

- T...tôi...là...là...Ma...Mai Các....Sư...Sương.. là...phụ...phục...vụ...ơ...ờ...đ...đã...đây...a...ạ...

Nghiên Phong nghe vậy, mới thả lỏng tay được một chút. Các Sương đang căng thẳng, thấy anh đã bớt giận, cũng thở phào nhẹ nhõm, cơ thể cũng giãn ra.

- Cô là phục vụ, không lẽ cũng là gái bao?

Anh nghi vấn hỏi

- Không không phải đâu ạ. Tôi..tôi thật sự chỉ là phục vụ thôi, tôi không phải là gái bao gì hết, tôi...tôi vẫn còn là sinh viên ạ.

Cô vội giải thích. Nghiên Phong nhìn cô có vẻ như không phải là nói dối, liền buông lỏng tay mình ra, Các Sương cảm thấy vai có chút đau nhức, cô cau mày lại

Nghiên Phong nhìn biểu hiện không tốt trên mặt cô, anh cũng chẳng buồn quan tâm, nói

- Đi thay đồ rồi ra ghế ngồi, tôi có chút chuyện cần nói

- Ồ..dạ. Các Sương gật đầu rồi bước vào phòng tắm. Nghiên Phong nhặt quần áo lên rồi nhanh chóng mặc vào

Một lúc sau...

"Cạch"

Cánh cửa phòng tắm mở ra, Các Sương từ trong đi ra, cô từng bước đi về phía Nghiên Phong, nhỏ giọng

- Tôi...thay đồ xong rồi!

- Ngồi đi! Anh lạnh giọng ra lệnh, Các Sương ngoan ngoãn nghe lời liền ngồi xuống, giữ một khoảng cách nhất định với anh

Cả không gian chìm trong yên lặng, Các Sương cảm thấy bầu không khí hơi ngột ngạt, cô nhỏ giọng

- À..ùm, có...chuyện gì..anh cần...nói với tôi sao ạ?

- Kể lại chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua đi! Anh nói, vẫn không thèm nhìn cô dù chỉ một cái.

Các Sương nghe vậy, liền không do dự mà đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho anh nghe

- Thật ra, chuyện là....

Biệt thự Ứng gia...

Trong căn phòng ngủ rộng lớn, Tiểu Nhi ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt nhỏ nhắn phản chiếu trong chiếc gương gỗ nhỏ nhỏ, vừa nhìn mình, vừa cột tóc

Cô mặc một chiếc váy màu hồng trắng dài đến đầu gối. Cô áo tròn và rộng vừa để lộ vùng cổ trắng ngần và xương quai xanh. Tay áo ngắn đến bắp tay, phồng lên, ôm lấy bắp tay nhỏ. Phần eo được thắt một chiếc nơ màu trắng khá đẹp. Mái tóc nâu hạt dẻ được cô búi gọn lên cao. Khuôn mặt không chút tạp hóa tôn lên vẻ đẹp tự nhiên dịu dàng vốn có

Trông cô xinh đẹp như một nàng công chúa vừa bước ra trong truyện cổ tích!

Mỉm cười nhẹ khi mái tóc được búi xong, cô đứng lên, xoay người qua lại rồi đem gương mang đi cất

Cầm lấy chiếc túi xách màu hồng đáng yêu, cô rời khỏi phòng rồi đi xuống phòng khách

Hoàng Thuận ngồi trên ghế sofa, chân bắt chéo, tay cầm quyển sách, hai mắt chăm chú dán lên những dòng chữ màu đen.

Có chút khát nước, anh cúi thấp người, với tay lấy tách trà hoa cúc trên bàn, mắt vẫn không rời khỏi quyển sách

Ngậm trà ấm nóng nhẹ nhàng chảy vào miệng anh, thấm vào lưỡi khiến anh có thể cảm nhận được vị của trà

Tiểu Nhi từ trên những bậc thang đi xuống, cô xỏ đôi giày cao gót đế thấp màu trắng vào, rồi đi đến đứng trước mặt anh

Bỗng hai má cô chút đỏ khi thấy vẻ điển trai của anh được tôn lên một cách hoàn hảo.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng tay dài và quần jean màu xanh. Cúc áo để hờ để lộ xương quai xanh rắn chắc. Mái tóc mượt mà được anh chải gọn ra sau. Trông giản dị nhưng anh lại rất đẹp trai! Vẻ lạnh lùng của anh chính là vũ khí sắc đẹp thu hút hàng triệu trái tim nữ nhân

Hoàng Thuận đang đọc sách, thấy có cái bóng của cô che mất một bên ánh sáng của sách, anh ngược mặt lên nhìn

- A, em xuống rồi sao? Anh nói, tay gấp sách lại đặt lên bàn rồi đứng lên

Nhìn cô một lượt, anh ngậy người trước vẻ thuần khiết đáng yêu của cô. Tiểu Nhi thấy anh nhìn mình chằm chằm như thế, liền tỏ vẻ khó chịu

- Đừng nhìn tôi như thế! Thật khó chịu!

Ngạc nhiên trước câu nói của cô, anh mỉm cười, dịu dàng nói

- Bà xã của anh đẹp lắm!

- Đừng ra về yêu thương tôi kiểu đó! Cô lạnh giọng đáp lại câu nói của anh, ánh mắt có phần lạnh lẽo

Lại thêm một phen ngạc nhiên, anh gạt đầu, hiện tại cũng không muốn gây gổ với cô, liền khoác eo cô nói tiếp

- Hôm nay đi chọn dạ phục, em nên vui mới phải chứ! Nào, đi thôi

Cô liếc nhìn anh một cái, lạnh lùng ném cho anh một cục bơ rồi đi trước

Hoàng Thuận cười khỏ, chạy theo cô ra khỏi biệt thự. Chiếc xe Rolls Royce màu đen đậu trước cổng biệt thự, cô vừa mở cửa xe ghế phụ ra, anh liền đóng lại rồi kéo cô lên ngồi ghế chính

- Chỉ có hai chúng ta thôi, em cần gì phải ngồi sau anh?

Hoàng Thuận hỏi

- Tôi thích ngồi đâu thì cần anh quan tâm à?!

Cô cau mày khó chịu hỏi

- Bà xã, em là không muốn nhìn mặt anh sao?

Anh hỏi

- Phải.

Cô gạt đầu

- Thôi nào, ngồi cạnh anh đi Bà Xã, chút anh mua bánh kem cho em ăn, nhé?

Hoàng Thuận dụ ngọt. Cô nghe vậy, thấy anh năn nỉ tội nghiệp, liền miễn cưỡng lên ngồi ghế chính cùng anh. Anh hớn hờ mở cửa xe, cô ngồi vào ghế, anh liền nhanh chóng thắt dây an toàn cho cô rồi đóng cửa lại.

Sau đó chạy qua ghế chính còn lại, mở cửa xe, ngồi vào ghế, đóng cửa rồi thắt dây.

Khởi động, chiếc siêu xe phóng như bay ra đường phố đông đúc.

Quán Bar Áo Mộng...

- Mọi chuyện là như thế ạ! Các Sương nói

Nghiên Phong thờ dài, ôm đầu đau khổ. Anh đã gây ra một lỗi lầm không đúng đắn với Khả Ái rồi. Cô chỉ mới mất được vài ngày, mà anh đã lên giường cùng nữ nhân khác, hiện tại anh rất hối hận, chỉ biết tự dày vò bản thân mình

- Xin lỗi! Anh đau khổ nói, nước mắt bỗng không tự chủ mà rơi xuống

Các Sương không nói gì, cô chỉ im lặng. Thờ dài một cái, anh đứng lên, đi đến cái tủ gỗ cạnh giường, lấy trong tủ một chiếc ví da gấu

Rút ra một số tiền lớn, anh đặt ví lên tủ rồi đi đến chỗ Các Sương

- Cầm lấy và đi đi!

Anh nói, đưa cọc tiền lớn toàn giấy 500.000 cho cô (mik ko bk tiền trung quốc nên lấy đại tiền việt, mong mọi người thông cảm ạ!)

- Đây là...

Các Sương lo sợ ngược nhìn cọc tiền lớn trên tay anh, trong lòng không khỏi hoang mang

- Phải, cầm đi!

- Tôi...tôi không thể cầm đâu ạ. Tôi...

Các Sương vội từ chối. Nếu cô nhận tiền của anh chỉ sau tình một đêm, cô chẳng khác nào là gái bao cả!

- Cầm và biến khỏi đây cho tôi! Anh quát lớn, ép buộc cô phải nhận lấy nó.

Các Sương sợ hãi, theo bản năng, cô nhận lấy số tiền rồi ngược mắt nhìn anh

- Đi khỏi Trung Quốc, đừng để tôi phải thấy mặt cô, nhanh lên!

Anh ra lệnh, Các Sương gật đầu, sợ hãi bỏ chạy. Nghiên Phong nghe tiếng cánh cửa đã đóng lại, anh đau khổ quỳ xuống sàn, nước mắt tuôn ra như suối!

- Khả Ái, hãy tha thứ cho anh...

Tại **Fashion and Beauty**...

Tiểu Nhi bước xuống xe sau khi đến nơi, cô ngược nhìn cửa hàng thời trang **Fashion and Beauty** mà không khỏi thán phục

Fashion and Beauty là cửa hàng thời trang nổi tiếng của Bắc Kinh, chuyên cung cấp các mặt hàng thời trang cao cấp do các nhà thiết kế trong và ngoài nước làm ra, với đủ kiểu mẫu và đủ loại nên rất được các tín đồ thời trang ưa chuộng

Cổng ra vào của cửa hàng này được thiết kế như cổng hoàng gia với kim loại mạ vàng rất chắc chắn và bền bỉ.

Khu vườn của cửa hàng rất lớn với nhiều loại cây cảnh khác nhau tạo nên không khí tự nhiên tuyệt vời.

Vì khu vườn rất rộng rãi nên cửa hàng cũng phục vụ cafe cho khách, cùng với bộ bàn ghế sang trọng.

Cửa hàng được chia thành nhiều gian hàng nhỏ với mỗi bảng tên giới thiệu khác nhau...

Và chủ cửa hàng này không ai khác chính là Hiên Anh - cô tình nhân của Hắc Phong.

- Thật tuyệt!

Tiểu Nhi nói, đôi mắt dán chặt vào gian hàng thời trang dạ tiệc

Hoàng Thuận mỉm cười, anh nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, nói

- Anh sẽ chọn cho em bộ dạ phục đẹp nhất, đi thôi!

Tiểu Nhi giật mình, cô khẽ rút tay mình ra khỏi tay anh, xoay mặt sang chỗ khác

- Ở đây nên hợp tác một chút, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng sắp cưới mà!

Anh dịu giọng, ôm eo cô, thì thầm vào tai cô, hơi ấm nóng phả vào bên trong khiến cô đỏ mặt.

- Tôi biết rồi! Làm ơn đừng quá thân mật như thế! Cô nói

Anh khẽ nhếch môi, cùng cô đi vào trong.

"Reng reng "

Tiếng chuông cửa vang lên báo hiệu có khách đến, Hiên Anh đang chỉ dẫn cho các nhân viên, nghe thấy tiếng chuông, cô ta liền chạy ra đón khách

- Xin chào quý khách!

Hiên Anh cúi đầu nói, rồi ngược mặt lên nhìn anh.

- A, thì ra là Ứng thiếu gia và...À ừm...

Hiên Anh nhìn Tiểu Nhi không biết nên gọi là gì, anh liền nói

- Lý tiểu thư!

- À dạ, chào Lý tiểu thư ạ. Hiên Anh nói.

Cả không gian chìm trong yên lặng. Câu chào đón của Hiên Anh có vẻ như quá nhạt nhẽo, khiến Tiểu Nhi tụt hứng

"Khụ khụ khụ "

Hoàng Thuận ho khan, đánh tan bầu không khí yên ắng. Hiên Anh giật mình, vội nói

- À, Lý tiểu thư muốn chọn dạ phục phải không ạ? Mời cô theo lối này!

- À ừm, dạ. Cô gật nhẹ đầu rồi đi theo Hiên Anh.

Đi sâu vào bên trong gian hàng, những bộ dạ phục đẹp mắt với nhiều kiểu dáng và màu sắc khác nhau thu hút Tiểu Nhi

Cô thích thú chạm vào từng bộ, không khỏi mê mẩn mà hết lời khen ngợi

Hiên Anh bắt đầu màn giới thiệu. Sau khi nói sơ một lượt về nó, Tiểu Nhi cảm thấy hài lòng nhất là bộ dạ phục màu xanh da trời

- Tôi thử bộ này được không?

- Vâng, mời tiểu thư vào phòng bên kia để thử đồ ạ. Cô ta chỉ về góc bên trái của gian hàng nói

Tiểu Nhi gật đầu, cầm lấy bộ dạ phục rồi rời đi

Hoàng Thuận mỉm cười, Hiên Anh xoay mặt lại thì bất gặp nụ cười yêu nghiệt của anh, liền mê mẩn.

Thấy cô ta nhìn mình chằm chằm, anh liền thu hồi nụ cười rồi nói

- Chọn đồ cho tôi!

- À dạ, mời...mời ngài theo lối này.

Cô ta nói rồi dắt anh đến chỗ khác. Một lúc sau...

Tiểu Nhi bước ra khỏi phòng thay đồ, cô đi đến đứng trước gương soi, xoay người qua lại

- Bà xã yêu xong rồi sao?

Một giọng nam trầm ấm vang lên, Tiểu Nhi liền xoay người lại

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Anh là thầy giáo biến thái (18+)

- Bà xã yêu xong rồi sao? Một giọng trầm ấm vang lên gây chú ý. Tiểu Nhi theo bản năng liền xoay mặt lại, đưa mắt nhìn Hoàng Thuận

Thấy anh chẳng có chút thay đổi gì khi cô quay lại, liền tò mò hỏi

- Anh..không chọn đồ sao?

- Anh chọn xong rồi! Bà xã, quay lại cho anh xem nào!

Hoàng Thuận cười nói. Anh vui vì cô đã chịu nói chuyện dịu dàng với anh.

Tiểu Nhi xoay người, Hoàng Thuận đỏ mặt, ngậy người nhìn cô

Cô khoác lên mình một chiếc váy màu xanh da trời không dây ôm sát cơ thể quyến rũ, vừa tôn lên làn da trắng mịn, vừa để lộ vùng cổ trắng và xương quai xanh.

Khuôn ngực đầy đặn e thẹn lấp ló sau mảnh vải mềm mượt, từ phần hông đi xuống được chẻ ra, để lộ chân trái thon dài trắng muốt. Phần lưng ong trắng đẹp được phơi bày ra, cô lại khoác thêm chiếc áo lông cừu, khiến cô vừa kiều sa quý phái, vừa quyến rũ mê hồn.

(Có những từ mik ko bk dùng sao cho phù hợp, mong các bạn thông cảm ạ!)

Ngay cả Hiên Anh dù đẹp đến đâu cũng bị vẻ đẹp của cô làm cho mê mẩn, vì thế mà trong lòng có phần ghen tị

- Bà xã, em thật đẹp! Anh nói, đi lại gần cô, ôm lấy eo cô dịu dàng vuốt ve

Tiểu Nhi đỏ mặt, cô gật nhẹ đầu, nói

- E...em thích bộ này, nên em...em...có thể...

- Được, chỉ cần là bà xã muốn, anh sẽ mua!

Hoàng Thuận yêu chiều nói. Tiểu Nhi khẽ mỉm cười, cô đứng soi gương lại một lần nữa rồi vào phòng thay đồ lại.

10 phút sau, cô rời khỏi phòng với chiếc đầm bình thường, trên tay cầm bộ dạ phục đi đến đưa Hiền Anh.

- Hai ngày sau tôi sẽ đến lấy, hôm đó nhớ mời các chuyên gia trang điểm giỏi nhất đến!

Anh nói, rút ví ra, lấy trong đó một cọc tiền toàn giấy 500.000 rồi đưa cho Hiền Anh

Cô ta nhận lấy, tính số tiền anh đưa rồi thối tiền dư cho anh. Hoàng Thuận cùng Tiểu Nhi rời khỏi **Fashion and Beauty**, Tiểu Nhi liền thay đổi thái độ, tỏ vẻ lạnh nhạt với anh

- Em sao vậy? Anh nhử mày hỏi

- Đến đây thì không cần diễn kịch nữa, phải không? Cô khoanh tay liếc mắt hỏi

- À, ừm, em nói phải! Vậy...bây giờ như lời hứa, anh sẽ đưa em đi ăn bánh, nhé?

Hoàng Thuận dịu dàng nói. Tiểu Nhi thờ nhẹ, cô lắc đầu

- Không cần, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi.

- Bà xã, ở tiệc rượu sẽ có buổi khiêu vũ, chi bằng hôm nay anh đưa em đi học khiêu vũ, đến hôm đó ta cùng nhảy với nhau!

Hoàng Thuận liền lấy cớ nói, dù sao anh cũng muốn ra ngoài hít thở đi chơi cùng cô, và lại anh cũng là một "giáo viên dạy khiêu vũ", anh chỉ là muốn thấy cơ thể cô dẻo dai uyển chuyển trong mỗi động tác mang chất sexy mà thôi!

- Tôi tại sao phải học khiêu vũ để nhảy cùng anh? Cô hỏi

- Bà xã, nếu em khiêu vũ giỏi, tương lai sẽ rất sáng lạng. Anh cười nói

- Vậy ý anh là...sau này có gì, anh đuổi tôi đi rồi, tôi vẫn có thể dùng cái này để làm nghề kiếm tiền, phải không?

Cô khó chịu hỏi tiếp

- Bà xã, ông xã em cũng giỏi khiêu vũ, chúng ta cũng nên tặng Chi An một món quà lớn chứ!!

Anh dụ dỗ nói, mục đích cũng chỉ có một!

- Món quà gì? Cô giả vờ ngây ngô hỏi

- Làm khuynh đảo cả bữa tiệc bằng việc khiêu vũ, cũng coi như là một món quà dành tặng cho Chi An, không phải rất tuyệt sao?

Tiểu Nhi nghe thế, cũng cho là hợp lý, liền chống cằm suy nghĩ, rồi gật đầu nói

- Thôi được, vậy...tôi sẽ học ở đâu?

- Em sẽ học ở nhà, thầy giáo sẽ là anh!

Hoàng Thuận cười tươi như hoa nói. Tiểu Nhi có hơi ngạc nhiên, cô liền nói

- Tôi thích học người khác hơn!

- Bà xã, em nên vui khi anh là thầy em mới đúng! Hoàng Thuận cười nói

- Lí do?

- Vì thứ nhất, phòng tập của em rộng hơn bất kì căn phòng tập nào, thiết bị máy móc đầy đủ, tiện nghi đơn giản. Thứ hai, chồng em không hề nghiêm khắc với em, trừ những người khác. Khi em mệt, chồng em sẽ đặc biệt tặng em 2 tiếng để nghỉ ngơi, và lại trong lúc tập cũng có bánh snack, coca.... Các nơi tập khác không có như thế đâu bà xã, vì thế đó là lí do tại sao tập với ông xã em sẽ tốt hơn

Anh cười tươi đưa ra mọi lí do tốt nhất để ép cô phải học với mình. Tiểu Nhi nghe anh nói thế, cô cũng miễn cưỡng gật đầu đồng ý

Hoàng Thuận vui sướng, anh nhanh chóng đưa cô lên xe rồi lái về biệt thự

Biệt thự Dạ gia...

Cha mẹ Dạ ngồi trên ghế sofa, một người thì khóc thút thít, người còn lại thì ôm đầu buồn bã

Từ sau khi Khả Ái mất, cả gia đình ai nấy cũng đều buồn. Không khí đau buồn bao trùm lấy căn biệt thự lạnh lẽo, cha mẹ Dạ không thiết ăn uống, ngày ngày khóc lóc, nước mắt làm bạn, không ai nói với nhau một lời

Nghiên Phong lái xe về đến nơi, liền bấm còi

Còi vang lên âm ỉ, quần gia chạy ra mở cửa cho anh vào. Nghiên Phong lái xe vào trong, đậu ngay vườn rồi bước xuống, mang bộ dạng có chút khấn trương đi vào

- Cha mẹ! Anh gọi, bọn họ ngược mắt lên nhìn anh, mẹ Dạ chạy đến ôm anh khóc lớn

Nghiên Phong đỡ bà ngồi xuống ghế, anh dịu dàng dỗ bà nín

- Mẹ đừng khóc nữa, bây giờ có khóc cũng chẳng thể làm cổ sống lại, Khả Ái ở trên trời, thấy hai người như thế này sẽ không vui, vì thế mà không thể nhắm mắt yên nghỉ nơi chín suối.

Anh nói, vuốt lưng bà. Cha mẹ Dạ nghe anh nói thế, mẹ Dạ liền lấy khăn lau nước mắt, cha Dạ cũng cố gắng trấn tĩnh lại bản thân mình

Nghiên Phong thấy họ không khóc nữa, trong lòng có chút yên tâm. Dù là nói thế, nhưng anh cũng đâu khác gì họ, cũng có lẽ chỉ biết an ủi bản thân bằng những lời nói đó

- Cảm ơn con, Nghiên Phong. Khả Ái thật may mắn khi có con ở bên. Cha Dạ mỉm cười nói

- Dạ không, con thật tội tệ! Con đã không thể bảo vệ được cô ấy, con cảm thấy mình có lỗi lắm! Hơn nữa, mới gần đây, con....con đã mắc phải một lỗi rất nghiêm trọng, có lẽ...cả cuộc đời con sẽ chỉ mãi hối hận và đau buồn!

Anh nói, cúi thấp đầu xuống, nước mắt bỗng nhiên chảy xuống

Cha mẹ Dạ lấy làm lạ, không hiểu câu sau của anh, mẹ Dạ liền hỏi

- Ý con...là sao?

- Đêm hôm qua, con....vì quá say xỉn mà đã....lên giường.... cùng một nữ nhân....hiện là... sinh viên....của trường...đại học sư phạm...Bắc Kinh. Anh ngập ngừng nói, hai tay lo sợ run rẩy mà nắm lấy nhau

Cha mẹ Dạ không có gì gọi là bất ngờ, mẹ Dạ nói

- Chúng ta biết con có lí do riêng nên mới làm thế. Khả Ái là người tốt, con bé sẽ không trách móc con đâu

- Nhưng...

- Nghiên Phong, con bé đã không còn, chúng ta ở lại Trung Quốc cũng rất cô đơn. Mới đây, anh trai của con bé đã gọi điện và nói sẽ đón chúng ta sang Anh sống, thế nên, cha mẹ cũng đã quyết định sẽ rời Trung Quốc và sang đó sống cùng con cái.

Cha Dạ nói

Nghiên Phong ngạc nhiên, anh liền hỏi

- Thật sao? Cha mẹ...là đang đùa phải không?

- Không, chúng ta không đùa. Dù sao cũng đã già cả rồi, không thể nào sống thiếu con cháu được. Con cũng còn trẻ, nên lấy vợ mới sẽ tốt hơn. Mẹ Dạ mỉm cười nói

- Không, con không thể. Con...

Anh chưa kịp nói thì cha Dạ chặn họng anh, nói

- Nghiên Phong, Khả Ái sẽ không vui nếu con vì con bé mà ở góa suốt đời. Nó chắc chắn cũng mong con sẽ kiếm được một cô vợ hiền lành đảm đang để thay thế nó mà chăm sóc con. Thế nên, cha mong con có thể đừng vì chuyện này mà không dám yêu ai khác. Cuộc đời con còn dài, cứ lấy vợ mới đi nhé?

Nghiên Phong nghe ông khuyên như thế, cũng thấy chuyện này hợp lí, nhưng anh cũng chỉ gật đầu cho có, bởi vì anh cho rằng ngoài cô ra anh sẽ không yêu ai khác. Nhưng anh đâu thể đoán trước được tương lai, có thể, có một cô gái sẽ cùng anh sánh vai thì sao?!

Biệt thự Ứng gia....

- Đây là....phòng tập sao? Tiểu Nhi ngạc nhiên trước căn phòng rộng lớn với đầy đủ tiện nghi và thiết bị máy móc tiên tiến, không những thế còn có cả 5 cái tủ lạnh nữa chứ, còn thêm cả giường ngủ và tivi!

Đây còn hơn cả cái phòng tập nữa là!

- Em thích chứ? Hoàng Thuận hỏi, tay ôm lấy eo cô

Tiểu Nhi giật mình, cô liếc nhìn anh, hỏi

- Tôi sẽ tập ở đây à?

- Phải, và đây là đồ tập luyện của em. Anh đưa một chiếc váy ngắn 5cm hai dây màu đen cho cô

Tiểu Nhi nhìn bộ đồ, hai má đỏ lên, tim đập mạnh. Chiếc váy ngắn 5cm màu đen hai dây thật gợi cảm khi vải quá mỏng manh như đồ ngủ. Lưng áo phò ra lưng trần. Và có vẻ như là rất bó

Quyển rũ thế này, cô sao dám mặc được chứ, nhìn như là đang cầu dẫn đàn ông vậy!

- Tôi không mặc đâu! Thật hờ! Cô khó chịu nói

- Học khiêu vũ thì nên ăn mặc thoải mái chứ, bà xã! Anh ôm lấy cô từ đằng sau, tựa cằm lên vai cô, tham lam ngửi lấy mùi hương trên cơ thể cô

- Nhưng...

- Mặc đi bà xã, anh sẽ giúp em thay! Hoàng Thuận tươi cười nói. Tiểu Nhi đỏ mặt ngại ngùng, cô xua tay nói

- Không cần, tôi tự mặc được.

- Bà xã, anh sẽ thay giúp em. Hoàng Thuận xoay người cô lại, bắt đầu kéo khóa váy xuống, nhanh chóng lột ra

Tiểu Nhi chưa kịp định thần đã bị anh đè lên ghế, cởi bỏ đồ lót

- A, anh là thầy giáo biến thái! Buông ra. Cô giãy giụa

Nhưng cô đâu biết rằng tư thế hiện tại của cô chính là đang mời gọi con sói lang bên trong anh. Hoàng Thuận nhìn cơ thể đẹp đẽ của cô, không nhịn được liền cúi xuống liếm đầu nhũ hoa đang ửng hồng

Tiểu Nhi khẽ rung mình, cô bầu chặt lấy vai anh, rên ư ừ.

Hoàng Thuận thích thú, hiện tại anh chính là không chịu nổi nữa, liền nhanh chóng cởi đồ ra rồi đưa nam căn đang cương cứng lên, nhét vào miệng cô

- A...um...

- Bà xã, anh đã nói sẽ cho em "chơi" thứ này mà, đúng không? A_____

Hoàng Thuận sung sướng đến phát điên, anh nắm lấy tay cô, đưa bàn tay cô chạm vào cự vật to lớn.

Lâu ngày không làm khiến anh thật rất hưng phấn. Tiểu Nhi không biết làm gì ngoài rên, anh liền nói

- Bà xã, không được dùng răng, phải dùng lưỡi. Aaa...sướng quá.....

Anh vừa rên vừa lấy tay cô vuốt ve hai hòn bi to của mình. Tiểu Nhi lần đầu chạm vào thứ gân guốc và hai hòn bi to của anh, liền không nhịn được liền thả lỏng cơ thể, để xuân thủy tràn ra.

Sau một lúc, anh không thể chịu đựng liền bắn vào trong miệng cô, rồi rút ra. Tiểu Nhi cả miệng dính đầy tinh dịch của anh, Hoàng Thuận mỉm cười nói

- Nuốt hết đi, bà xã!

Tiểu Nhi ngoan ngoãn gật đầu, cô nuốt hết số tinh dịch đó, anh liền đưa thẳng cự vật to lớn vào bên trong cô thật mạnh mẽ

- A_____

Cô la lên một tiếng, rồi nằm yên đó rên rì. Hai chân quăn quanh hông anh, tay bầu chặt lấy vai anh, miệng nhỏ yếu kêu phát ra thanh âm sung sướng. Hoàng Thuận chạy nước rút, không để ý đến cô đang khóc, mạnh mẽ tấn công.

Bên dưới của anh và cô đều ướt đầm, ngực của Tiểu Nhi đang đưa theo nhịp, Hoàng Thuận lại sắp ra, anh liền cúi xuống hôn lên đôi môi nhỏ, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau một hồi lâu, không thể chịu đựng, cả hai cùng nhau ra một lượt.

Dịch nhón rút xuống nền nhà, cả cơ thể cả hai đều đầy mồ hôi. Tiểu Nhi thở hổn hển, cô nhanh chóng thiếp đi lúc nào không hay

Chap này là bù cho tối hôm qua mik ko đăng. Thật xin lỗi các bạn, trưa nay mik vẫn sẽ tiếp tục đăng theo lịch trình nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Làm hòa - Cãi nhau

Sau khi "chơi" cô xong, anh liền mặc bộ đồ tập khiêu vũ vào cho cô rồi bế cô lên giường nghỉ ngơi

Vuốt ve khuôn mặt nhỏ, anh mỉm cười

- Em thật tuyệt! Luôn luôn như thế!

Tiểu Nhi ngủ một giấc đến giữa trưa thì tỉnh. Dụi dụi mắt, cô ngồi dậy, dựa lưng vào thành giường, cô ngáp dài một cái

Bỗng nhiên cái bụng nhỏ reo lên một cái rõ to làm cô mắc cỡ hết sức. Xoay người bước xuống giường, chân cô đặt lên trên nền nhà lạnh lẽo

Cảm thấy phần đùi có hơi lạnh, cô liền nhìn xuống cặp chân dài trắng muốt của mình đưa pho ra sạch sẽ

- Cái quái gì đây? Không lẽ anh ấy cho mình mặc bộ đồ hở hang đó?!

Cô hoảng lên, chạy đến đứng trước gương nói lớn. Cô cười khỏ, chồng cô đúng thật là...?! Đúng lúc Hoàng Thuận đi vào, thấy cô đang giậm chân bực bội, anh vội đặt khay cháo lên bàn, chạy đến nắm lấy bàn chân cô

- Bà xã, chân này là của anh đấy. Bị thương thì ai chịu trách nhiệm đây hả?!

Anh trách móc. Tiểu Nhi đưa hai má phụng phịu xoay qua nhìn anh, cô rụt chân lại, bực dọc nói

- Đồ đáng chết! Anh muốn tôi biến thành cái gì đây hả?

- Bà xã, anh chỉ muốn em thoải mái khi tập khiêu vũ thôi mà

Hoàng Thuận hiểu chuyện, liền dịu dàng nói. Cô phụng phịu đi đến giường ngồi thụp xuống, khoanh tay, bộ mặt giận dữ đáng yêu hết ngất

Hoàng Thuận đi đến, ôm eo cô nói

- Bà xã, em còn tính "hành" chồng mình đến bao giờ đây?

- Hành? Tôi "hành" anh cái khi gì hả?

Cô giả vờ hờn dỗi hỏi

- Bà xã, đừng giận nữa. Tình yêu anh dành cho em, không lẽ em không cảm nhận được sao? Anh cười khỏ

Tiểu Nhi thở dài, xoay mặt sang chỗ khác. Chợt không hiểu vì sao mà cười khế, điều này hút vào mắt anh, anh liền "bất quả tang" cô nói

- A, bà xã đang cười. Bà xã đang cười kìa, vậy là bà xã hết giận rồi nha!

Cô giật mình, vội giả vờ giận hờn nói

- C...cái gì? T...tôi...tôi cười hồi nào, anh...anh bị gì thế hả? Mắt anh...bộ...bộ có vấn đề à?

- Thôi nào, hết giận thì nói đại đi. Bày đặt ra vẻ giận hờn nữa, bà xã thật đáng yêu a!

Anh chọc quê cô. Tiểu Nhi chu môi, liền lao vào đánh đấm anh như một chú mèo con. Anh liền ôm cô vào lòng, nói

- Bà xã, anh xin lỗi

Tiểu Nhi nghe anh nói xin lỗi, liền mỉm cười hạnh phúc nói

- Sao phải xin lỗi? Em không trách anh nữa đâu! Nhưng sau này nếu anh còn thế nữa, em sẽ giận luôn á

Cô cười nói. Anh cười lớn, hôn lên má cô một cái, rồi đem cháo cho cô ăn

Ăn xong, nghỉ ngơi khoảng 10 phút thì bắt đầu tập luyện.

Những động tác anh dạy cô đều khiến cô mỗi lần tập đều nhắm mắt tập đại vì ngại.

Tập đến chiều tối, anh đưa cô đi ăn ngoài rồi đi chơi. Đưa Tiểu Nhi đến Love Cake, anh mua cho cô một hộp bánh gồm 5 bánh su kem rồi đem về nhà ăn

- Um, ngon tuyệt! Tiểu Nhi ngồi trên ghế sofa, vừa ăn bánh, vừa gác chân lên bàn, vừa tựa đầu vào vai anh, vừa xem tivi, thật là nhàn hạ mà!

- Bảo bối, dứt ăn anh!

Hoàng Thuận nũng nịu nói, Tiểu Nhi chu môi, cô lấy chiếc bánh khác đưa lên miệng cho anh cắn một miếng

- Được bà xã dứt cho thì còn gì bằng! Anh nói

Tiểu Nhi cười mỉm, cả hai ngồi vừa ăn vừa xem tivi, khung cảnh vô cùng ngọt ngào, khiến ai nhìn vào cũng đều ghen tị a

Ở sân bay....

- Cha mẹ đi cẩn thận ạ! Nghiễn Phong nói, đưa hành lý cho mẹ Dạ

- Ừ, ở Trung Quốc sống tốt nhé! Khi nào có dịp, cha mẹ sẽ về thăm

Mẹ Dạ mỉm cười. Anh gật nhẹ đầu rồi tiễn họ lên đến máy bay mới quay về, đúng lúc đó, anh chạm mặt với Mai Các Sương đang đi cùng một nam nhân khá điển trai

Cả hai thấy nhau, liền hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng thu hồi vẻ ngạc nhiên lại, dù là tình cờ gặp nhau, nhưng lại giả vờ không quen biết nhau

Nghiễn Phong không quan tâm, anh nhanh chóng lên xe rồi về biệt thự

Sở cảnh sát ABM...

Vĩnh Hi thân mặc bộ đồ đen bó sát cơ thể gọi cảm. Cô cầm bản kết quả thu thập các chứng cứ có tại hiện trường vụ tai nạn hôm đó, bàn luận với những viên cảnh sát giỏi nhất trong bộ điều tra

Đã mấy ngày trôi, nhưng vẫn không thể xác định đưa ai là kẻ chủ mưu, họ chỉ có thể đưa ra kết luận tạm thời duy nhất, đây là vụ tai nạn ngoài ý muốn

Sáng hôm sau....

- Giờ đặt một tay lên tay của bạn múa tưởng tượng, tay còn lại đặt lên bả vai của bạn múa, tưởng tượng chuyển động của bạn và hòa nhịp theo

Hoàng Thuận khoanh tay nói. Tiểu Nhi liếc mắt nhìn anh, mới sáng sớm đã bắt cô dậy sớm để tập khiêu vũ, làm cô hy sinh hết 2 tiếng quý giá của mình, bực dả man!

- Aizz, em biết rồi mà! Anh lăm lờ thật đó!

Cô nói. Anh thở dài, đi đến cầm cây thước dẻo đánh vào mông cô

- A___

- Em tiến bộ rất nhanh! Nhưng đừng có ý y nhé!

Anh nói. Tiểu Nhi trề môi bực bội, cô tiếp tục tập luyện.

Hai mươi phút sau....

- Thuận à, đừng đánh nữa mà! Cô giãy nảy nói, thiết tình, cái mông cô bây giờ thành mông của khi đi đờ rồi kia!

- Bà xã, tề quá tề quá! Ngày mai là tiệc rồi, vậy mà hôm nay vẫn chưa tập xong phần cuối cùng nữa. Tề tề tề!

Anh lắc đầu nói.

- Em không thể tưởng tượng được! Cô giậm chân xuống sàn nói

- Hừm, không được thì phải nói một tiếng cho anh biết chứ! Hoàng Thuận trách móc

- Sao anh không nhìn vào tình hình đi? Cô bức bối nói lớn
- Em phải nói chứ! Không nói sao anh biết?! Hoàng Thuận trách móc nói thêm
- Aizz, anh đúng là không có tố chất làm giáo viên chút nào cả!

Cô phê phán

- Anh là thầy giáo giỏi nhất nước đấy nhé!

Hoàng Thuận tự tin nói

- Giỏi nhất cái con khỉ! Xạo vừa thôi

Cô bác bỏ câu nói của anh

- Bà xã, anh giỏi thật mà! Chồng em là hoàn hảo nhất đấy!

Anh tự tin quá lớ nói

- Hoàn hảo à? Xạo quá đó!

Cô bác bỏ tiếp

- Aizz, không nói nữa, tập thôi, anh sẽ làm hình mẫu cho em!

Anh nói, vút cây thước lên ghế, rồi đứng trước mặt cô, lấy tay cô đặt lên bả vai mình, rồi nắm lấy tay còn lại đưa lên cao, tiếp theo, tay anh vòng ra sau lưng cô, đặt lên eo nhỏ và...

- One, Two, Three....

Anh bước sang phải một bước, cô cũng bước theo anh. Anh bước thế nào, cô phớt hợp nhịp với anh theo nấy

Cả hai phối hợp rất nhịp nhàng hoàn hảo, Tiểu Nhi như vũ công chuyên nghiệp, tiến bộ một cách vượt bậc

Cô cùng anh nhảy điệu Walt và các bước cơ bản nhất của Walt được phối với nhau rất nhịp nhàng

Kết thúc với màn xoay 360° một cách hoàn mỹ, cô mỉm cười nhẹ, trong lòng reo hò sung sướng

"Hoanhô ! Minhlàmđượcrồi ! Tuyệtquá !"

- Thật là tuyệt! Em chính là một vũ công trời sinh đấy, bà xã.

Hoàng Thuận nói, Tiểu Nhi mỉm cười, cô nói

- Nếu ngay từ đầu anh cùng em nhảy thì không phải rất tốt sao? Chúng ta có thể đã kết thúc buổi luyện tập một cách nhanh chóng rồi!

- Rồi rồi, anh xin lỗi, bà xã muốn đi chơi không? Hôm nay anh khá rảnh đấy!

Hoàng Thuận cười nói

- Thôi, em thấy trời vẫn còn sớm lắm nên đi ngủ đây. Bye anh

Cô lơ anh một cái, quăng một cục bơ lớn vào mặt anh rồi rời khỏi phòng. Hoàng Thuận khổ sở cười, anh lắc đầu, đi về phòng cùng cô

Biệt thự Lân gia...

Nghiên Phong thân mặc một bộ vest Tây màu xám, thắt cà vạt đỏ, anh đi vào bếp, lấy một tách cà phê sữa nóng được pha sẵn, uống một ngụm

- Ngon thật!

Anh mỉm cười nói, uống một hơi hết luôn tách cà phê

- A, thiếu gia đã dậy rồi sao? Quân gia từ ngoài đi vào, mỉm cười hỏi

- À, vâng, trưa nay bác làm món cơm cà ri rồi mang đến bệnh viện giúp cháu nhé? Giờ cháu phải đi đây, chào bác

Anh nói một tràng rồi rời đi.

- Vâng, thiếu gia đi cẩn thận ạ! Bà quản gia nói, rồi vào rửa tách cà phê vừa này

Tập đoàn Hắc thị...

Hắc Phong ở trên phòng làm việc xem lại văn kiện quan trọng cho cuộc họp chiều nay

Vĩnh Hi từ ngoài đi vào, tay mang một xấp tài liệu, cô lãnh đạm nói

- Chủ tịch, mời ngài xem qua và đóng mộc những tài liệu này giúp tôi!

- Ừ. Anh lạnh giọng đáp

- Vậy khi nào xong rồi, tôi sẽ vào lấy, xin phép ạ! Cô nói rồi xoay người rời đi

- Khoan đã!

Chân chưa kịp rời khỏi cửa đã dừng lại, Vĩnh Hi xoay người qua, cô đóng cửa lại, đi đến hỏi

- Ngài còn gì muốn căn dặn ạ!

- Em có thể thôi đi không? Hắc Phong ngược mắt lên hỏi

- Thôi đi là thôi gì vậy ạ? Ngài nói gì tôi không hiểu cho lắm! Cô cười khinh hời

- Em...Aizz, em không thể tha thứ cho anh được sao, em nhất định phải như thế với anh à? Hắc Phong cười khổ hỏi

- Đây là ở nơi làm việc, trong giờ làm việc, không nói chuyện riêng. Công ty đã ra luật như thế rồi ạ! Cô nói

- Em...

- Tôi thế nào? Vĩnh Hi hỏi

- Em...em...haizz, Vĩnh Hi à, em có thể....

- Chúng ta chưa thân đến mức phải gọi nhau bằng tên như thế, mong anh hiểu cho!

- Vĩnh Hi, em đừng có chống đối tôi! Hắc Phong gầm lên giận dữ

- Chống đối? Tôi chống đối anh hỏi nào vậy hả? Tôi hỏi anh, anh nói anh yêu tôi, nhưng anh đã làm tôi tổn thương bao nhiêu lần rồi anh có biết không? Anh lần nào cũng cầu xin tôi tha thứ, nhưng anh là ngựa quen đường cũ, anh chính là không bỏ được thói trăng hoa, lúc nào cũng muốn khiến tôi đau thì anh mới vui, anh...

"Chát"

Chưa kịp nói xong, cô ta bị ấn một cái tát trời giáng từ anh. Vĩnh Hi khinh bỉ nói

- Anh dám tát tôi ư? Được lắm, tôi sẽ nghỉ việc ở đây, cũng nghỉ việc ở tổ chức luôn, vụ việc điều tra đó, anh tự đi mà làm. Tôi hận anh!

Hắc Phong cười lớn, anh nói

- Được thôi, muốn nghỉ thì nghỉ, tôi cũng không muốn giữ lại cái thứ như cô, càng không muốn yêu cái loại giống như cô nữa, biến đi cho khuất mắt tôi!

Vĩnh Hi nước mắt chảy dài trên má, cô đau khổ rời đi. Hắc Phong điên người, anh đá vào bàn ghế, rồi chọn luôn cả tấm ảnh ở trên bàn, quất

- Khốn nạn, đừng để tôi phải gặp lại cái bản mặt của cô nữa!

Vĩnh Hi ở bên ngoài nghe anh nói thế, trái tim đau đến khó thở, cô cười lớn, nói

- Rồi tôi sẽ khiến anh phải đau khổ một lần vì đã làm tôi tổn thương

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang*! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Công khai tình cảm

"Trước ngày làm đám tang....

Biệt thự Hắc gia...

- Vĩnh Hi à, hãy cho anh một cơ hội để giải thích đi có được không?

Hắc Phong lẽo đẽo theo sau cô, chấp hai tay van xin cô

- Tôi nói rồi, chúng ta chẳng có gì để nói với nhau cả.

Cô lãnh đạm nói

- Vĩnh Hi, anh và Hiên Anh thực sự chưa có gì hết cả. Cô ta chỉ là qua đường thôi, người anh yêu thực sự là em mà.

Hắc Phong tội nghiệp nói

- Lại mấy câu cũ rích đó, anh tưởng tôi sẽ tin sao?

Cô xoay người lại hỏi

- Vĩnh Hi, anh thật lòng đấy! Anh...

- Thôi đừng giả vờ như yêu tôi nữa! Rõ ràng anh nói anh yêu tôi, vậy mà anh lại cùng nữ nhân khác ôm nhau, hôn hít nhau trước mặt tôi, tôi đứng cạnh anh chẳng khác nào kẻ dư thừa vậy.

- Anh có biết, mỗi lần như thế, tôi đau đến mức nào không? Anh có biết không? Có hiểu cảm giác của tôi không?

- Tôi cần rằng chịu đựng nỗi đau này, nhưng anh ngày càng quá đáng, hết lần này đến lần khác đều tổn thương tôi, anh vui không hả? Vui không?

- Tôi nói cho anh biết, từ trước tới giờ, tôi ghét nhất là loại đàn ông dối trá, tôi ghét loại đàn ông trắng hoa, và từ đó, tôi ghét anh, tôi quá thất vọng về anh

- Anh khiến cho tôi mất niềm tin về anh, anh vui không? Vui lắm phải không?

Cô gào lên nói một tràng những nỗi đau giấu trong lòng bấy lâu, nước mắt liên tục chảy xuống, hai mắt sưng lên, đỏ hoe.

- Vĩnh Hi, anh...

- Anh câm miệng lại cho tôi! Những lời nói của anh hiện tại đã vô giá trị đối với tôi rồi. Tôi không thích nghe những câu cũ rích, càng không muốn nghe những lời dụ dỗ ngọt sớt từ anh, tôi ghét anh!

Nói rồi cô xoay người chạy khỏi biệt thự. Hắc Phong không thể đuổi theo cô được vì chân anh hiện tại đang cần đường anh, nó không nghe anh, mà nghe theo bản năng anh. Sau ngày hôm đó, cả hai xảy ra chiến tranh lạnh, gặp mặt nhau cũng chỉ như người xa lạ"

Vĩnh Hi ôm hết đồng nỗi đau đó rời khỏi công ty, cô đã thề, cô sẽ quay trở lại và làm cho anh phải đau, phải bắt anh trả giá cho những gì anh đã làm!

Từ sau hôm đó, Hắc Phong không còn được gặp cô nữa. Gọi điện, nhắn tin, tìm kiếm, tất cả đều vô dụng!

Bởi vì nếu gọi điện thì chỉ nhận lại được giọng nói lạnh như băng của tổng đài, nhắn tin thì cô chỉ xem mà không trả lời, đến nhà tìm cô thì ai cũng nói cô không có ở nhà

Cho đến sáng ngày hôm sau, thì ah đã nhận được tin rằng cô đã rời Trung Quốc

Hôm nay là tiệc rượu chào đón Chi An, cả gia đình anh đều bận rộn với công việc đặt tiệc chào đón

Biệt thự Ứng gia...

Tiểu Nhi nằm ở nhà xem tivi liên tục đã 5 tiếng đồng hồ, hôm nay cô lười biếng nằm lì ra đó, cái gì cũng bắt Hoàng Thuận làm

Anh không làm thì cô dùng mỹ nhân kế, mỹ nhân kế hết tác dụng thì cô biến thành mèo con nũng nịu đáng yêu trên người anh, nếu kế hoạch đó lại mất tác dụng, cô chỉ còn cách là la hét khóc lóc om sòm khiến anh phải khuất phục

Riết rồi bây giờ anh chịu thua cô luôn, cái gì cũng phải nghe cô, nếu không lỡ tai anh sẽ lại bị "khủng bố" mất!

- Thuận à, lấy giúp em chai nước coca

Cô lười biếng nói

- Có ngay!

Anh tuân lệnh đi lấy coca cho cô

- Thuận ơi, lấy giúp em bánh snack khoai tây!

- Vâng

- Thuận ơi, lấy giúp em cái remote, nó xa quá à ~~~

- Lấy liền!

- Thuận nè, lấy giúp em máy chơi game đi!

- Hiểu rồi!

- Thuận ơi, em làm rót hộp sữa chua rồi, nó đổ rồi, anh lau giúp em nhé!

- Tuân lệnh!

- Thuận ơi, em thèm bánh kem quá, anh đi mua nha

- Dạ

Cả buổi sáng hôm nay, anh không có thời gian để ngồi làm việc. Thời gian này đa phần anh đều dành để phục vụ cho cô, thế nên hiện tại anh rất mệt, một chút thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng còn nữa

Tiểu Nhi nằm coi TV chán, cô ngồi dậy, đi đến chỗ anh, ngồi xuống nói

- Thuận, em đói

- Bà xã, em ăn này giờ rồi đây!

Anh mệt mỏi nói

- Ừm, em đói lắm, anh mua pizza cho em đi. Cô nũng nịu

- Rồi rồi, anh đặt mua liền

Anh nói, lên mạng tìm cửa hàng pizza, đặt một chiếc bánh cỡ lớn và chai Pepsi cho cô

- Cảm ơn ông xã, anh thật tuyệt a~~~

Cô hôn lên má anh cái chụt rồi chạy lên giường nằm. Một lúc sau, người giao hàng đến, anh là người chạy xuống nhận hàng rồi mang lên cho cô

- Whoa, cảm ơn anh nha! Thật ngon!

Cô cười tươi như hoa nói, chia cái bánh ra làm hai, một cái dành cho anh, một cái là cho cô.

Hoàng Thuận đang xem văn kiện liền thấy có nửa chiếc bánh pizza được đặt trên bàn mình

- Tiểu Nhi, đây là....

- Là cho anh đó! Cô cười nói

Anh mỉm cười, cảm ơn cô rồi cũng ăn luôn vì cái bụng anh hiện tại đang reo lên vì đói

Biệt thự Tô gia...

- Anh thấy bộ này thế nào?

Mỹ Dung cầm một bộ dạ phục đỏ hai dây quyến rũ đưa cho Thành Quang xem, hỏi

- Bộ đó đẹp nhưng anh nghĩ sẽ không thích hợp cho việc khiêu vũ của chúng ta đâu!

Thành Quang nói

- Vậy sao? Để em lựa bộ khác! Cô nói

Sáng nay, Thành Quang bị cô lôi đầu dậy từ sớm chỉ với một lí do duy nhất là giúp cô chọn dạ phục

Anh chưa ăn sáng, mà bây giờ đã là gần trưa, anh thực sự đói meo cái bụng

- Bộ này thế nào?

Cô hỏi, đưa cho anh một chiếc váy màu trắng cúp ngực ngắn đến đùi, hỏi

- Quén rũ đấy! Thật đẹp nếu em mặc nó vào buổi tiệc, anh nghĩ sẽ rất hợp với việc khiếu vũ đấy!

Thành Quang nói. Mỹ Dung cười hi hi, cô lấy bộ này treo vào móc, treo lên tay nắm tủ

- Aizz, xong rồi, bây giờ anh phải đi ăn chút gì thôi, đói quá!

Thành Quang xoa bụng nói, anh đứng lên và rời khỏi phòng. Mỹ Dung mỉm cười, cô nói thầm

- Tội nghiệp thật!

Biệt thự Lãnh gia...

Nghiên Phong ngồi trên ghế, chân bắt chéo, sách để trên đùi, một tay chạm vào trang giấy, tay còn lại cầm tách trà, ánh mắt chăm chú đọc từng dòng chữ trên trang giấy ấy

Trông anh rất nhàn hạ, thoải mái!

- Thiếu gia, Hắc thiếu gia đếm tìm ngài ạ!

Bà quản gia đi đến nói

- Mời cậu ấy vào!

Nghiên Phong dịu dàng nói, đặt tách trà lên đĩa nhỏ

- Hắc thiếu gia, mời ngài!

Bà quản gia gật đầu rồi ra ngoài nói với Hắc Phong. Anh từ ngoài đi vào, Nghiên Phong gấp sách lại, ngược mắt lên nhìn anh

- Chào cậu!

- Chào, vẫn như xưa nhỉ? Hắc Phong nói, anh đến ghế ngồi xuống, chân cũng bắt chéo luôn

- Ủ, đây là thói quen của tôi. Cậu có muốn dùng chút cà phê không? Nghiên Phong hỏi

- Cà phê gì?

- Cà phê chồn, loại cà phê của Hàn quốc!

- Cà phê chồn? Mới nghe lần đầu đấy. Hắc Phong cười nói

- Loại cà phê này rất mắc, tuy vậy nhưng rất ngon, cậu sẽ uống chứ?

Nghiên Phong hỏi

- Cũng được. Anh gật nhẹ đầu. Nghiên Phong liền kêu quản gia đi pha cà phê cho anh rồi ngồi chờ

Mười phút sau, tách cà phê thơm ngát được đặt lên bàn, Hắc Phong cầm lấy, thổi nhẹ, uống thử một ngụm

- Chà, tuyệt thật! Cà phê chồn giá bao nhiêu thế?

- Ha ha ha, cậu thích rồi sao? Giá là 1.000.000 won đấy! Rất mắc phải không? Nghiên Phong cười nói

- Mắc đấy, nhưng ngon, tôi sẽ mua một bịch

Hắc Phong nói. Nghiên Phong mỉm cười, anh hỏi

- Vậy...cậu đến đây là vì điều gì? Chắc không phải là mời tôi đến dự tiệc đấy chứ?!

- À không, chẳng là....tôi nghĩ cậu cũng rảnh rồi nên mới muốn nói với cậu một chuyện khá quan trọng! Hắc Phong đưa khuôn mặt nghiêm túc nói

- Là gì? Nghiên Phong có phần tò mò khi thấy anh nghiêm túc như thế, liền hỏi

- Đó là....

Buổi tối, 6 giờ 30 tại nhà hàng A Hoàng....

Không khí của bữa tiệc đêm nay thật sinh động và ồn ào. Bên ngoài nhà hàng, những chiếc siêu xe như Rolls Royce, Bugatti veyron, Lamborghini hay Ferrari...với những màu sắc khác nhau và mang mỗi một phong cách, đậu một hàng dài thu hút người đi đường và các phóng viên đài truyền hình. Các phóng viên đứng đầy trên những bậc thang, liên tục chụp ảnh, phỏng vấn những người nổi tiếng trong giới thượng gia. Ánh đèn flash chói chang khiến mọi người ai cũng đều chớp mắt liên tiếp vì không thích ứng được với ánh đèn quá sáng. Bữa tiệc này như một show diễn thời trang với những đại gia giàu có khoác lên mình những trang phục sắc sảo, bắt mắt và sang trọng, những quý cô quý bà xinh đẹp kiêu sa được mặc trên mình những bộ dạ phục tuyệt đẹp do các nhà thiết kế nổi tiếng làm ra. Tiếng nói chuyện ồn ào ngày càng lớn, tạo nên bầu không khí nhộn nhịp. Bên trong nhà hàng, những bàn thức ăn dài đầy ắp món ngon vật lạ, mùi hương thơm ngát của món ăn thu hút những đứa trẻ đang có mặt ở đây.

Chiếc xe Lamborghini Reventon màu đen loáng bóng đậu trước cửa, Hoàng Thuận từ trên bước xuống, anh đêm nay rất điển trai, vẻ đẹp lạnh lùng của anh như một phép màu, hút hồn những nữ nhân ở đây.

Các cô tiểu thư vừa thấy anh, liền la hét om sòm, gọi tên anh ầm ĩ. Bọn họ vừa định chạy đến, đã thấy anh mở cửa, nắm tay một cô gái kiêu sa quyền rũ bước xuống, không ai khác chính là Tiểu Nhi. Điều này khiến các cô tiểu thư ai nấy cũng đều ghen ghét

Cô và anh khoác tay nhau, mỉm cười đi vào. Mọi ánh nhìn bỗng nhiên hướng hết về cặp đôi này. Các phóng viên chạy đến, chụp ảnh phóng vấn đủ điều.

Máy mấn thay, Thành Quang cùng Mỹ Dung và đám vệ sĩ đếm kịp, nhanh chóng chạy vào mở đường cho anh và cô

Cả hai tiến bước vào bên trong, Tiểu Nhi nâng váy, như một bà hoàng, từ dáng đi đến nụ cười và hình dáng đều toát lên một hào quang chói sáng.

Các phóng viên vẫn chưa bỏ cuộc, chạy đến phỏng vấn cô

"- Xin cho hỏi, quý danh của cô là gì?"

"- Xin hỏi, cô là gì của Ứng tổng ạ?"

"-Xin hỏi, hai người đã quen nhau từ khi nào vậy ạ?"

"- Đây có phải là nhân tình của ngài không, Ứng tổng?"

Hàng loạt câu hỏi xoay quanh hai người từ cả phóng viên ngày càng nhiều. Hoàng Thuận mỉm cười, anh ôm lấy eo cô, cúi đầu xuống, miệng nhẹ nhàng phả hơi nóng vào tai cô

- Đến lúc rồi, bà xã

- Dạ. Cô gạt đầu, anh nâng cằm cô lên, một tay ôm eo, một tay nâng cằm, Tiểu Nhi vòng tay qua cổ anh, nhướn người lên, môi cả hai chạm vào nhau, một nụ hôn nóng bỏng chính là câu trả lời dành cho các phóng viên

- Lý Tiểu Nhi, sẽ là bà xã tương lai của Ứng Hoàng Thuận này!

+ Lịch đăng có chút thay đổi nhé, mik ko xác định được thời gian ra chương vì có khi viết xong sớm, có khi xong trễ nên một ngày vẫn hai chương, chỉ bk là sáng một, tối một thôi

+ Thứ hai, trong bình luận của chương trước, có hai bạn hỏi mik rằng

1. Bạn ấy không hiểu cho lắm về cặp đôi kia, và cần mik giải thích thì khi nói đề các cặp đôi, mong các độc giả sẽ cho mik bk rõ hơn cặp đôi đó gồm ai

2. Là 1 bạn hỏi mik tại sao Tiểu Nhi lại dễ dàng tha thứ cho Hoàng Thuận dù anh có đánh chửi cô, hay phản bội cô? Thì mik sẽ nói luôn là ở chương 33 có nói Tiểu Nhi là người dễ mềm lòng nên dễ tha thứ, mong bạn có thể đọc lại hương đó giúp mik ạ!

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mik, mong các bạn sẽ tiếp tục theo dõi và ủng hộ tiếp giúp mik nhé

Love You!□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Các người xứng đáng nhận nó!

Sau lần công khai đó, Hoàng Thuận trên môi luôn nở một nụ cười hạnh phúc, Tiểu Nhi thấy anh như thế, nửa lạ nửa vui

- Thuận, anh có thể thôi cười đi được không?

Cô hỏi

- Em không thích nhìn anh cười?

Hoàng Thuận hỏi

- Không phải, trông anh như thế...em thấy hơi lạ!

Cô lắc đầu nói

- Lâu rồi anh mới vui như thế này, phải để anh cười chứ?!

Hoàng Thuận trách móc. Tiểu Nhi không nói gì, chỉ im lặng ngó nhìn xung quanh, đôi khi lại tủm tỉm cười.

Đặt cô đến bàn thức ăn, anh nói

- Em ở đây dùng chút gì đi, anh đi gấp một vài đối tác, lát sẽ quay lại

- Dạ, anh đi đi. Cô nói, Hoàng Thuận mỉm cười, đặt lên trán cô một nụ hôn ngọt ngào rồi rời đi

Tiểu Nhi hai má đỏ hồng, cô ngại ngùng, cắn cắn môi dưới

Đợi anh đi rồi, cô liền xoay người lại, từ một cô tiểu thư ngoan ngoãn, biến thành một heo con tham ăn!

Lấy chén, cô gấp mấy món cho vào rồi rưới chút nước gia vị lên, sau đó bắt đầu thưởng thức

- Tuyệt! Đúng là tuyệt thật!

Cô nức nở khen ngợi, rồi lấy ly, rót ít nước ép cam vào, lắc nhẹ ly rồi cho vào miệng uống

- Hà, quá đã!

Tiểu Nhi sáng khoái nói. Cô tiếp tục thưởng thức thêm vài món nữa, không món nào là cô không thử, không khen!

Đang ăn ngon lành, một nữ nhân khoác lên mình bộ dạ phục cao sang đi đến, khoanh tay, hai mắt ánh lên tia ghen tức, giọng khinh thường cất lên

- Con hầu lại có thể ở đây ăn món ăn hoàng gia thoải mái như vậy, thật khiến người ta chướng mắt!

Tiểu Nhi nghe thế, liền xoay mặt lại nhìn

- Loan...Loan Phi Yến, sao...sao cô lại ở đây?!

Cô lắp bắp hỏi, trong lòng có chút run sợ.

- Tao là bà hoàng cao quý có chỗ đứng trong giới quý tộc, sao có thể không ở đây?! Huống hồ, tập đoàn Loan thị lại có quen biết với Hắc thị, tao ở đây cũng là lẽ đương nhiên

Cô ta hát hàm cao ngạo nói. Tiểu Nhi nghe thế, trong lòng không còn run sợ, chỉ cảm thấy thật khó chịu khi phải gặp kẻ mà cô không muốn thấy

- Vậy sao? Tôi cũng quên luôn điều này.

Cô nói, không nề nang gì mà xoay người lại tiếp tục ăn. Điều này khiến Phi Yến có chút tức giận, cô ta liền nói

- Mày là đang khi dễ tao?

Tiểu Nhi im lặng, cô vẫn tiếp tục công việc của mình

- Lỗ tai có vấn đề à? Tao đang nói chuyện với mày đây!

-.....

- Nè, mày có đang nghe tao nói gì không? Phải biết lịch sự khi người ta đang nói chuyện với mình chứ!

Cô ta gất gồng, cao giọng lên lớp cô. Tiểu Nhi cười lạnh, cô xoay người lại, đáp trả cô ta

- Thế thì cô phải biết lịch sự khi thấy người khác đang ăn chứ. Nói nhiều như thế, nước miếng văng vào đồ ăn, tôi không thể nuốt được nó.

- Mày....

- Và lại, cô vẫn hách dịch như ngày nào nhĩ?! Đây là chốn đông người, không chút phép tắc, đi gây sự với tôi, ăn nói hỗn xược, không ra thể thống gì cả!

Cô nói tiếp

- Mày câm miệng lại! Mày có quyền gì mà nói tao như thế hả?

Cô ta găm lên giận dữ, móng tay găm sâu vào lớp da thịt mềm mịn, máu rỉ ra

Từ đâu đi đến, Nhiều Chi đặt bàn tay mình lên vai cô ta, đáng điệu ẻo lả, giọng khinh bỉ khó nghe

- Hòn thua với một con hầu thấp kém là chuyện không nên làm. Chẳng qua cô ta ý mình là Thiếu Phu Nhân tương lai của Ứng gia, nên mới lên lớp chúng ta như vậy!

- Phải đó, hầu nữ là hầu nữ! Mãi mãi cũng chỉ nằm dưới chân ta mà gọi hai tiếng "chủ nhân"

Cô tiểu thư thứ ba tên Lục Chiêu Lam đi đến, tiếp lời Nhiều Chi

Rồi thêm vài cô từ đâu đi đến, cũng ủa theo ba cô kia, trêu chọc Tiểu Nhi

Cô đứng yên như trời trồng nhìn bọn họ, đôi mắt xuất hiện một tầng nước, trong tim có phần khó chịu, cảm thấy hơi thở không đều mà gấp gáp, đầu bắt đầu đau như búa bổ

- Trời, nói không lại người khác thì rót nước mắt ra để cầu sự thương hại từ những người xung quanh sao? Chiêu Lam nói, cô ta cười khinh

Bọn họ cười lớn, Tiểu Nhi nắm chặt lấy váy, cô sợ hãi, nước mắt rơi xuống

Cô vẫn chưa sẵn sàng, chưa đủ cam đảm để chống lại bọn họ, đến giờ phút này cô chỉ biết khóc lóc, đứng yên cho bọn họ phi báng

Chợt, Chiêu Lam cầm ly rượu vang, cố ý làm đổ vào người cô, khiến bộ dạ phục bị ướt một mảng

- Áy chết, xin lỗi tiểu muội nha, muội có sao không thế?

Cô ta chính là không biết đến hai từ "xin lỗi", liền trêu chọc cô

Phi Yến cười vui, cô ta liề già vờ đi đến bàn thức ăn, cố ý mạnh tay đánh trúng vào bả vai cô, khiến Tiểu Nhi loạng choạng, té nhào vào bàn thức ăn

- A___

Lưng cô đập mạnh vào cạnh bàn, chân không vững vàng không may bị trật khớp, không thể đứng lên. Nhiều Chi đi đến, kéo khăn trải bàn thật mạnh, thức ăn bất ngờ đổ xuống đầu cô, cả cơ thể liền dính mùi thức ăn

- Ha ha ha~~~

Một tràng cười sáng khoái vang lên, bọn họ cười lên nỗi đau của cô, không ngại lấy điện thoại ra, chụp hình lại rồi đăng lên mạng xã hội

Tiểu Nhi khóc lóc, cô cố gắng đứng lên, nhưng chân bị trật khớp, sao có thể đứng được?!

Cô tiểu thư họ Âu đi lại gần cô, mỉm cười, lấy lọ mực mà cô ta cấp được từ trong phòng nghỉ ngơi của các khách mời đặt biệt, đổ lên đầu cô

- Ha ha ha ~~~~

Bọn họ lại cười tiếp, không ngừng chụp hình, tiếng "tách tách" liên tiếp vang lên

Tiểu Nhi không biết làm gì ngoài việc ngồi đó khóc lóc. Phi Yến và Nhiều Chi nhìn cô, đồng thanh nói

- Ôi thô đề thật thảm hại! Ha ha ha ~~~

Chợt một lực mạnh từ đằng sau lưng đẩy Phi Yến vào bàn thứ ăn kế bên, cô ta bất ngờ ngã nhào xuống đó, không kịp định thần thì đã nằm đè lên bàn thức ăn

Nhiều Chi giật thót tim, cô ta nhìn sang Phi Yến, chưa kịp hiểu ra chuyện gì, một lực mạnh đẩy cô ta té nhào vào người Phi Yến, hai người nằm đè lên nhau, bàn thức ăn sập ầm

- Ch...chuyện gì vậy? Chiêu Lam hoảng sợ hỏi, cô ta vừa xoay mặt sang bên trái, khuôn mặt liền ấn ngay cái tát trời giáng của ai đó, mặt xoay hẳn sang một bên

Các cô tiểu thư đều sợ hãi, bọn họ định bỏ chạy liền bị hậu vệ cản lại, Âu tiểu thư không may liền bị đổ một thau mực lớn lên đầu, cả cơ thể nhuộm một màu đen

- Thích chứ?

Một giọng nói băng lãnh vang lên, mang theo ám lẫn sát khí lạnh lẽo.

Tất cả xoay người nhìn Hoàng Thuận đang đứng nhìn bọn họ với ánh mắt đờ đờ sát khí, tia lửa giận bên trong ánh mắt rất lớn, nó như thiêu đốt tất cả bọn họ

Các cô tiểu thư ai nấy cũng đều run lên bần bật, không ai dám hé một lời.

Âu tiểu thư cơ thể nhuộm màu đen của mực, mùi hương nước hoa nồng nặc cộng hưởng với mùi hương của mực, tỏa ra một mùi hôi khó chịu

Phi Yến và Nhiều Chi tóc tai dính đầy thức ăn nước uống, cơ thể bốc mùi hôi tanh tưởi của món hải sản sống, mọi người xung quanh nhanh chóng lánh xa

Tiểu Nhi thấy anh đến, cô vội vã đứng lên, nhưng có cố bao nhiêu lần, cô vẫn chẳng đứng được.

- Để chị đỡ em!

Mỹ Dung và Chi An đi đến đỡ cô đứng lên, Chi An lấy khăn lau lên mặt, chân và tay cho cô, sau đó theo lời Hoàng Thuận, mang cô lên phòng nghỉ ngơi dành cho khách

Mọi người thấy cô đi đến, liền tản ra, nhường đường cho cô đi

Rồi họ quay lại nhìn cảnh các cô tiểu thư đang quỳ dưới chân anh, một trong số đó nói

- Có trò vui để coi rồi!

Hoàng Thuận đợi Tiểu Nhi đi rồi, anh xoay người lại, khoanh tay đứng nhìn một lượt những cô tiểu thư đang quỳ trên sàn nhà lạnh lẽo

- Các người hôm nay rất giỏi, giám đựng đến Bà Xã của bốn thiếu gia, ta nên làm gì để xử lý các người cho thỏa đáng đây?

Anh nói, nụ cười yêu nghiệt nở trên môi, đôi mắt sắc bén xoáy sâu vào tâm can bọn họ, mang theo khí lạnh bao trùm lấy cơ thể họ, rít lấy da thịt

- Xin Ung tổng hãy tha cho chúng tôi, chúng tôi thật sự xin lỗi, mong ngài hãy bỏ qua.

Một trong đám đó lên tiếng cầu xin

- Bỏ qua cho các người ư? Nực cười! Tôi đâu tốt đến nỗi đứng nhìn các người ăn hiếp Bà Xã của tôi mà không làm gì!

Anh nói, ánh mắt ngày càng cay độc

Bọn họ run lên bần bật, có người vì sợ quá mà ngất xỉu. Có người thì sợ quá mà ngang nhiên không biết mình đang đối mặt với ai, to gan chạy trốn, kết quả là nhận một viên đạn từ Kenya

- Để xem, tôi nên xử lý người nào trước đây?! Anh xoa cằm suy tư, đôi mắt lướt qua một lượt người rồi dừng lại ở Phi Yến

- Anh...không lẽ....

Phi Yến lắp bắp hỏi

- À, tôi nên xử lý cô trước sẽ tốt hơn nhĩ?! Kenya!

Anh cười nói rồi quay sang kêu Kenya

- Có tôi!

- Phế hai tay cô ta, để sau này cô ta không cần phải đi đánh người bậy bạ nữa

Anh nói. Phi Yến run lên, không nhắc chân bỏ chạy nổi, ngồi yên đó chờ Kenya tới xử

"Rắc rắc"

- Á Á Á

Phi Yến la lên một tiếng đầy đau đớn rồi ngất xỉu. Loan Phúc Lợi và Huỳnh Hồng An chạy đến nơi thì cũng đã muộn, bọn họ nhìn đứa con gái đang nằm trên sàn với đôi tay đã bị phế, Hồng An khóc lóc, chạy đến lay người Phi Yến nhưng cô ta không tỉnh

- Rốt cục cậu là ai vậy hả?

Bà ta hét lên hỏi

- A~, ta là ai, bà còn chưa đủ tư cách để biết đâu. Lo mà về chăm sóc cho con mèo hoang đó thật tốt, nếu cô ta mà còn chạy loạn đi đánh người nữa, thì tiếp theo, đôi chân đó sẽ là đồ hiến tế đấy

Anh ác nghiệt nói. Huỳnh Hồng An run sợ, vội cùng Loan Phúc Lợi kéo cô ta đi

- Tiếp theo là cô nhi, Nhiều Chi!

Anh nhìn Nhiều Chi đang ngồi dưới sàn nhìn anh với đôi mắt sợ không đáy

- Đừng nhìn tôi như vậy, khó chịu lắm đấy!

Anh nói, rồi quay sang bảo Kenya

- Đem cô ta về cho tiểu hồ, lâu ngày không có việc gì làm, nó rất chán đấy!

Anh cười nói. Tiểu Hồ là con hồ lớn được anh nuôi từ nhỏ. Nó vô cùng trung thành, luôn luôn tuân lệnh chủ. Thế nên, anh vô cùng quý mến nó, có "món" gì đặc biệt, đều để cho nó "xử"

Nhiều Chi lại sợ hồ, cô ta vừa nghe đến nó đã sợ run người

- Anh...anh tại sao lại làm vậy? Vì cô ta sao? Vì cô ta sao?

Nhiều Chi điên khùng hét lên

- Ha ha ha ~~~. Tất nhiên, đây là "món quà quý" mà tôi trao tặng cho các người. Các người....xứng đáng nhận nó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lưu Dĩnh giả ngọt

- Không, buông tôi ra! Buông ra, buông tôi ra! Thuận, tha cho em, làm ơn, hãy tha cho em, Thuận, Thuận...

Tiếng hét của Nhiều Chi vang vọng lại trong không gian rộng lớn

Mọi người thấy cô ta bị lôi đi, không ngớt lời phê phán. Chiêu Lam đứng như trời trồng nhìn Nhiều Chi bị lôi đi, hai chân run rẩy, không có chút sức lực để nhắc lên

- Vậy, "món quà" tiếp theo là dành cho.....

Anh xoay mặt sang nhìn Chiêu Lam. Cô ta giật nảy mình, sợ anh sẽ phạt giống như hai người kia, vội quỳ thụp xuống hối lỗi

- Xin anh hãy tha thứ cho tôi! Tôi hứa...tôi hứa sẽ không đụng chạm gì đến Ứng thiếu phu nhân nữa, tôi xin hứa!

Hoàng Thuận nhếch mép cười khinh, anh lạnh giọng nói

- Cô cho rằng tôi sẽ tin những lời nói của cô sao?! Cô...là kẻ mà tôi cần phải phạt nặng hơn hai người kia đấy!

- Cái gì? Tôi chỉ đổ mực lên người cô ta thôi, tại sao tôi lại bị nặng hơn chứ?!

Chiều Lam nói, trong lòng cảm thấy bất công.

- Bản thân nói gì còn không biết, đứng là ấu trĩ! Lời nói của cô vô cùng khó nghe, thứ hai, mùi thức ăn và mùi mực hòa trộn lại với nhau sẽ tạo ra một mùi hôi kinh tởm, thế nên, tội của cô là nặng nhất!

Anh đưa ra hai lí do hợp lí nhất để có thể phạt nặng cô ta. Những người xung quanh đều gật đầu, ai cũng đồng ý với những gì anh nói

Chiều Lam tìm đập thỉnh thịch, cô ta vội đứng lên, bỏ chạy

Hoàng Thuận nở nụ cười nửa miệng, anh giơ tay ra hiệu, hậu vệ ở cửa ra vào liền cố ý để chân ra chắn ngang đường đi, Chiều Lam do sợ hãi, cô ta không để ý đến chuyện này, liền vấp phải chân của hậu vệ, té nhào xuống, lăn xuống từng bậc thang

Cả cơ thể xây xước nặng, phần đầu rỉ chút máu, cô ta nhanh chóng ngất đi

Hoàng Thuận mỉm cười thỏa mãn, anh quay sang nói với Thành Quang

- Rút cổ phiếu của tập đoàn ta khỏi Lục thị ngay!

- Tôi hiểu rồi. Nói xong, Thành Quang xoay người rời đi

Các cô tiểu thư còn lại bị anh cho người đem những vào đồng mực tím, đen, đỏ, xanh.

Kết quả, cả cơ thể bọn họ dính đầy màu sắc, cơ thể lại có mùi nước hoa nồng, kết hợp với mùi mực, bọn họ trở nên hôi kinh tởm, ai cũng đều tránh xa

Sau khi giải quyết xong xuôi, bữa tiệc nhanh chóng được diễn ra tiếp

Hoàng Thuận đi lên phòng nghỉ, vừa mở cửa vào đã thấy cô đang ngồi co ro ở một góc

- Bà Xã, sao lại ngồi đó?

Anh chạy đến hỏi

- Huhu...em sợ lắm...huhu...

Tiểu Nhi vừa thấy anh vào, liền chạy đến lao vào lòng anh khóc lóc nức nở

Hoàng Thuận dịu dàng vỗ về cô, anh vuốt lưng cô, rồi đem cô lên giường ru cô ngủ

- Ngoan, ngủ đi cho khỏe!

- Chúng ta...không khiêu vũ sao?

Cô nằm trong lòng anh hỏi

- Bà Xã, em nên ngủ đi, chúng ta sẽ khiêu vũ vào dịp sau!

Anh nói

- Thật?

Cô hỏi

- Ừ, thật đấy. Mau ngủ đi!

Anh dỗ cô. Tiểu Nhi ngoan ngoãn nằm trong lòng anh thiếp đi lúc nào không hay

Đúng lúc Mỹ Dung và Chi An chạy vào, tay mỗi người một hộp gà rán và nước ngọt

- Tiểu Nhi! Ở...

Cả hai ngạc nhiên khi nhìn anh đang ôm cô ngủ, Chi An hỏi

- Anh...vào đây...từ lúc nào thế?

- Anh mới vào. Hai người cầm gì vậy?

Anh nói rồi chú ý đến hai cái hộp trên tay hai người

- À, vì Tiểu Nhi ăn chưa no nên tụi em đi mua gà rán cho cô ăn.

Mỹ Dung nói

- Ra vậy! Hai người ăn đi!

Anh nói rồi quay sang vỗ nhẹ vào lưng cô, ru cô ngủ tiếp

Hai người kia đứng yên nhìn họ, cười khỏ

"Biết vậy khỏi mua"

Sáng hôm sau....

Tại sân bay Pháp....

Khách sạn Nolinski Paris....

- Hello, how can I help you? (Xin chào quý khách, tôi có thể giúp gì cho ngài ạ?)

- I would like to book a single room (Tôi muốn đặt một phòng đơn)

- So, your number room is 507, 6th floor, this is your key room (Vâng, phòng của quý khách mang số 507, lầu 6, đây là chìa khóa phòng của quý khách ạ)

- Thanks very much. (Cảm ơn cô)

- You're welcome (Không có gì)

Lưu Đình nhận lấy chìa khóa từ cô nhân viên quầy tiếp tân rồi đi đến thang máy, bấm số 6, thang máy liền đóng cửa, rồi đưa anh lên lầu 6

Căn phòng rộng lớn với đầy đủ tiện nghi, Lưu Đình mỉm cười, đi vào đóng cửa, sau đó đem hành lý đặt ở một góc

- Aizz, nghỉ chút nào!

Lưu Đình thả mình lên giường, thả lỏng cả cơ thể.

Sau vài phút nghỉ ngơi, anh đứng lên, đi vào phòng tắm để thay đồ.

Một lúc sau....

"Cạch"

Cánh cửa phòng tắm đóng lại, Lưu Đình mặc một chiếc áo thun hiệu **Adidas** màu đen và chiếc quần thể thao viền trắng

Xỏ đôi giày thể thao màu đen vào, anh rời khỏi phòng rồi đi đến thang máy

Xuống tới tầng trệt, anh rời khỏi khách sạn. Sải bước trên con đường đông đúc, Lưu Đình tham quan Paris rộng lớn

- Đẹp thật! Tháp Eiffel đúng là tuyệt!

Lưu Đình nói, anh lấy camera ra, chụp vài tấm. Chợt một giọng nói trong trẻo khá quen thuộc vang lên, anh theo bản năng liền xoay mặt lại nhìn

- Một kiệt tác hoàn hảo! Mình phải lưu lại mới được!

Triều Vinh Hi tay cầm máy ảnh, ăn mặc khá giống như nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, đứng chụp tháp Eiffel ở mọi góc độ khác nhau

- Cô là.....

Lưu Đình đi đến gần cô để xác định những gì mà anh đang nghĩ

- Hà? Anh...anh đang làm gì thế? Anh là ai?

Vĩnh Hi lùi lại, ra sức cảnh giác.

- Cô...là Triều Vĩnh Hi, phải không?

Lưu Đình hỏi

- Anh biết tôi sao?

Cô nghi vấn hỏi

- Tất nhiên. Tôi không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây đây. Thật là trùng hợp nhỉ?! Xin tự giới thiệu, tôi là Lưu Đình, 28 tuổi, rất vui được gặp cô

Lưu Đình đưa bàn tay ra, có ý muốn bắt tay với cô

- Vâng, rất vui được gặp anh!

Vĩnh Hi đưa tay bắt tay anh, nhưng xem ra cô vẫn đang cảnh giác anh

- Cô không cần sợ! Tôi không làm gì cô đâu!

Lưu Đình cười nói

- À...ừm...tôi hiểu rồi!

Cô gật đầu nói

- Nhưng, Triều tiểu thư đang làm gì ở đây thế? Đáng lẽ giờ này cô nên ở Trung Quốc mới phải!

Anh nói

- À...thì, tôi....tôi muốn đi du lịch nên...

Cô lấp bắp, không biết nên nói gì

- À, vậy sao?

Anh gật đầu như đã hiểu ý cô

- Anh...vậy anh đang làm gì ở đây thế?

Cô hỏi

- À, tôi đang công tác ở Pháp nên mới ở đây.

Anh trả lời. Cô gật nhẹ đầu, cười ngượng. Cả hai im lặng một hồi, Lưu Đình cảm nhận được bầu không khí quá yên ắng, liền lên tiếng

- Cô...có muốn dạo mát với tôi không?

- Há? À, dạ, vậy cũng được ạ. Cô gật nhẹ đầu

Lưu Đình mỉm cười nhẹ, anh liền nắm lấy bàn tay cô, kéo cô đi

- Anh...anh làm gì thế?

Cô đỏ mặt hỏi. Lưu Đình không nói gì, mỉm cười dắt cô đi. Vĩnh Hi lúc đầu có chút đỏ mặt, nhưng dần dần, cô quen với việc này, thoải mái nắm tay anh

Người ngoài nhìn vào, thấy hai người cười nói vui vẻ, còn nắm tay nhau thân mật như thế, ai cũng nói cô và anh là một cặp thanh mai trúc mã, một cặp đẹp đôi

Cả hai đi dạo đến khoảng gần trưa, liền cùng nhau đến một nhà hàng khá sang trọng gần Paris

Bước vào nhà hàng, tiếng chuông cửa vang lên, cô nhân viên đứng ngay cửa liền cúi đầu chào

- Hello, have a good day (Xin chào quý khách, chúc quý khách có một ngày tốt lành)

- Thanks (Cảm ơn). Anh gật đầu nói, cùng Vĩnh Hi đến chỗ ngồi gần cửa sổ

Nam phục vụ cầm menu đi đến, đưa menu cho Luru Đình, lịch sự nói

- This is your menu. What do you want to eat? (Đây là thực đơn quý khách. Cho hỏi, quý khách muốn dùng gì ạ?)
- I would like two spaghettis and two soda. (Cho tôi hai phần mì Ý và hai ly soda)
- Wait for minutes. (Xin quý khách chờ trong giây lát)

Phục vụ nói rồi rời đi. Vĩnh Hi cau mày nói

- Tôi chưa nói gì cơ mà
- Tôi biết, nhưng tôi chắc là cô chưa ăn mì Ý bao giờ nên mới gọi món đó. Luru Đình mỉm cười nói
- Sao...anh biết tôi chưa từng ăn mì Ý? Cô nhún mày hỏi
- Đoán thôi. Anh cười đáp. Vĩnh Hi có hơi ngạc nhiên, cô cảm thấy trong lòng có chút vui

Một lúc sau, hai phần mì Ý và hai ly soda được bày lên bàn, Vĩnh Hi và Luru Đình vừa dùng bữa, vừa trò chuyện vui vẻ

Ăn uống xong xuôi, cả hai cùng rời khỏi nhà hàng. Luru Đình thấy trời hơi lạnh, liền đưa Vĩnh Hi đến shop quần áo và mua cho cô áo len

Vĩnh Hi cảm thấy rất vui, cô có thiện cảm với người đàn ông này.

- Bây giờ cũng đến giờ tôi phải về, chào anh nhé!

Cô nhìn đồng hồ trên tay, nói rồi, định rời đi, Luru Đình bất lấy tay cô, xoay người cô lại, hỏi

- Cô định đi đâu?
- Tất nhiên là về khách sạn. Cô trả lời
- Đừng về! Luru Đình đưa về mặt buồn bã nói với cô
- Anh sao thế? Vĩnh Hi thấy lạ liền hỏi
- À, tôi...cô có thể....ở với tôi thêm một lát không? Luru Đình nói, giọng có phần năn nỉ, ánh mắt ánh lên sự cầu xin
- Nhưng...tại sao thế?
- Vì...tôi...tôi thích cô. Luru Đình lấy hết can đảm mà nói

Vĩnh Hi ngạc nhiên trước câu nói của anh, cô đơ một hồi, liền hỏi

- Sao cơ?
- Tôi...tôi thích cô! Luru Đình nói
- Anh...là đang đùa sao? Cô cười hỏi
- Tôi thật lòng đấy! Anh kiên định nói. Nụ cười trên môi Vĩnh Hi dần mất hẳn, cô hỏi tiếp
- Anh nói vậy là ý gì?
- Thật ra, cô và Bạch thiếu gia đã cãi nhau, phải không? Luru Đình mỉm cười hỏi
- Sao anh biết? Vĩnh Hi giật mình
- Tôi nghe một nhân viên làm việc trong Hắc Thị nói. Anh đáp. Vĩnh Hi im lặng không biết nói gì, Luru Đình liền nói tiếp
- Tôi thật sự không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng, tôi đã thích cô khi chúng ta gặp nhau ở khu vui chơi giải trí. Tôi đã thấy cô, nhưng cô không thấy tôi. Tôi thích vẻ đẹp của cô, tôi yêu nó. Và vì thế, tôi muốn gặp lại cô
- Khi biết tin cô và Bạch thiếu gia cãi nhau, tôi rất bất ngờ. Tôi đã rất giận Bạch thiếu gia vì đã quát mắng cô như thế.
- Tôi định sẽ đến an ủi cô, nhưng lại phải đi công tác ở Pháp. Và hôm nay, được gặp cô tại đây, tôi rất vui
- Triều tiểu thư, tôi thật lòng thích cô, mong cô có thể chấp nhận tình cảm của tôi!

Vĩnh Hi ngạc nhiên, người đàn ông này biết khá nhiều về cô, trong lòng cô lại cảm thấy rất ấm áp

Gật nhẹ đầu, cô nói

- Tôi và anh ấy đúng là có cái nhau. Hiện tại chúng tôi có thể nói là chia tay rồi, thế nên, tôi có thể chấp nhận điều này. Nếu được, tôi...đồng ý làm bạn gái anh

- Cô nói thật sao? Lưu Đình ngạc nhiên hỏi

Vĩnh Hi gật đầu. Anh vui mừng ôm lấy cô, cảm giác hạnh phúc dâng trào

Sau khi đưa cô về khách sạn, anh quay trở về khách sạn Nolinski Paris

Lúc này, khi đã trở về phòng, Lưu Đình mới tháo bỏ bộ mặt giả tạo của mình, anh ta lộ ra khuôn mặt thật xảo trá, cười sảng khoái

- Ứng Hoàng Thuận, tao sẽ cho mày ném mùi đau khổ, từng chút từng chút một.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sứ Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Sao chúng ta không kết hôn đi?!

Tập đoàn Hắc Thị...

- Đã tìm được chưa? Hắc Phong ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh lẽo, ám khí tỏa ra bao trùm lấy căn phòng

Ánh mắt liếc nhìn tên thuộc hạ đứng trước mặt, giọng lạnh lùng

- Dạ thưa, tôi...tôi chưa tìm ra ạ. Tên thuộc hạ run rẩy, nhỏ giọng đáp, trong lòng không khỏi lo sợ anh sẽ vì câu trả lời của mình mà tức giận

Và quả nhiên như hắc đoán, Hắc Phong chính là tức sôi máu, đập tay lên bàn một cái rõ mạnh, hai mắt hằn lên tia tức giận, quát lớn

- Một lũ ăn hại! Nếu không tìm được thì có dẫn xác về đây, Bạch Hắc Phong này không nuôi thứ vô dụng!

- D...dạ, tôi...tôi hiểu rồi. Tôi...tôi sẽ nhanh....nhanh chóng tìm ra....Triều tiểu thư ạ. Tên thuộc hạ nói rồi chạy ra ngoài

Hắc Phong ngồi xuống, hai tay day nhẹ thái dương, cố gắng hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh

Các nhân viên thấy thuộc hạ của anh hấp tấp bỏ chạy, một nhóm nữ nhân viên nói

- Đạo gần đây cô có thấy Bạch tổng rất khó tính không?

- Có chứ, ngài ấy bây giờ còn đáng sợ hơn cả trước đây, ngay cả Ứng tổng cũng không bằng ngài. Cô thứ hai tiếp lời

- Lần trước cãi nhau với Lan thư ký, có lẽ giờ cô ấy nghỉ việc rồi nên mới tức giận như thế. Cô thứ ba suy đoán

Cả bọn gật đầu, rồi thở dài, tản ra đi làm việc tiếp. Nghiên Phong đeo mắt kính râm, mặc áo thun màu đen, quần thể dục màu xám, giày thể thao màu đen, từng bước đi đến thang máy

"Ting"

Thang máy lên đến lầu cao nhất thì dừng lại, Nghiên Phong thong dong rút tay vào túi quần, đi đến đứng trước cửa phòng chủ tịch, nhẹ nhàng gõ cửa

"Cốc cốc cốc"

- Vào đi!

Bên trong truyền ra một thanh âm lạnh lẽo khó chịu, Nghiên Phong khẽ mỉm cười, anh vận tay nắm cửa, đẩy cửa đi vào

- Chào cậu!

Nghiên Phong giờ tay nói

- Chào!

Hắc Phong ngược mặt lên nhìn, nhẹ giọng đáp lại

- Đạo này cậu có vẻ không tốt? Nhân viên ai cũng bàn tán chuyện cậu và Vĩnh Hi cãi nhau cả!

Nghiên Phong nói

- Hmm

- Thôi, qua đây ngồi đi, tôi khám cho cậu.

Nghiên Phong nói. Hắc Phong nghe lời đứng lên, đi đến ghế bành, ngồi xuống

- Khám đi! Anh lạnh giọng

- Ủ, trả lời một vài câu hỏi của tôi trước, tôi sẽ khám. Nghiên Phong nói

- Hmm

- Vậy, chúng ta bắt đầu nào!

Tiệm bánh ngọt **Love Cake....**

- Của em đây! Chi An tay mang đĩa bánh kem dâu, nhẹ nhàng đặt lên bàn cho Tiểu Nhi

Cô thích thú, cầm lấy nĩa rồi bắt đầu ăn

- Ngon thật! Chị An An thật giỏi nha!

Cô khen ngợi. Chi An đỏ mặt, cô mỉm cười nói

- Cảm ơn em!

- Hi hi. Cô cười, rồi tiếp tục dùng bánh. Chi An kéo ghế ngồi xuống, một tay chống cằm, tay còn lại cầm lấy tách trà rồi uống

- Hôm qua em ngủ có ngon không? Chi An hỏi

- Dạ ngon ạ. Cô gật đầu đáp

- Chân em thế nào rồi? Chi An nhìn xuống chân cô hỏi

- Chân em ổn rồi ạ. Hôm qua anh Thuận có chườm đá lạnh cho em nên giờ cũng đã bớt đau.

Cô trả lời

- Vậy à?

Chi An thở phào nhẹ nhõm

- À, em..có thể hỏi một chuyện không?

Cô nhìn Chi An nói

- Được, em hỏi đi.

Chi An gật đầu mỉm cười nói

- Chị Yến Yến và Nhiều Chi...sao rồi ạ? Họ...chắc là không sao...phải không?

Cô lo lắng hỏi

- Phi Yến bị phế hai tay, Nhiều Chi bị đem cho Tiểu Hồ xử lý rồi.

Chi An không ngần ngại mà nói

- Tiểu Hồ? Đó là ai?

Cô sốt ruột hỏi

- À, là con hổ được anh Thuận nuôi từ nhỏ, đó là thú cưng của anh ấy đấy.

Chi An nói, tay cầm muống, nhẹ nhàng khuấy trà

- Cái gì? Nêu nói vậy, không lẽ Nhiều Chi bị ăn thịt rồi?!

Cô hoảng sợ hỏi, đập mạnh tay lên bàn, đứng bật dậy, Chi An chính là bị cô hù dọa đến sợ hãi

- Phải, mà sao trông em lo cho họ vậy? Bọn họ đã ăn hiếp em đấy!

Chi An cau mày nói

- Dù là vậy, nhưng anh ấy cũng không nên....

Tiểu Nhi chưa nói xong, Chi An liền nói

- Bọn họ ăn hiếp em, anh Thuận vì tức mới làm vậy, tất cả cũng chỉ để bảo vệ em thôi

- Nhưng...

- Và lại, em tốt bụng quá rồi đấy! Bị bắt nạt như vậy mà vẫn lo cho họ, đúng thật là

- Em...dù gì chị Yến cũng là chị em, em không thể....

- Thôi được rồi, nếu muốn khiếu nại, em đến gặp anh Thuận đi, chị chỉ nói những gì chị biết thôi!

Chi An nói. Tiểu Nhi không biết nói gì, cô chỉ còn cách đến gặp anh mà nói chuyện thôi

Tập đoàn Thần Phong...

Văn phòng tổng giám đốc....

"Cốc cốc cốc"

- Vào đi! Hoàng Thuận đang xem văn kiện, nghe tiếng gõ cửa, liền lạnh giọng nói

Tiểu Nhi từ bên ngoài mở cửa đi vào, cô nhanh chóng đóng cửa rồi đi đến đứng trước mặt anh

- Thuận!

Hoàng Thuận nghe giọng nói quen thuộc, anh liền ngẩng mặt lên nhìn cô

- Bà Xã, sao em lại ở đây?

Anh đứng lên đi đến hỏi

- Đến để nói chuyện với anh!

Cô nói, làm ra vẻ nghiêm trọng

- Vậy sao? Lại đây ngồi với anh nào!

Hoàng Thuận mỉm cười đi đến bế cô lên, ngồi xuống, đặt cô ngồi lên đùi mình

Hai chân Tiểu Nhi đặt qua khỏi khe ghế xoay, hai tay đặt lên vai anh

- Bà Xã muốn hỏi gì?

Anh cưng chiều hỏi

- Có thể ngồi bình thường không ạ?

Cô nhúu mày hỏi, ngồi kiêu này trông không đẹp, nơi này lại là công ty, cô sợ sẽ có người thấy cảnh anh và cô ôm nhau kiêu này!

- Bà Xã, em không thích tư thế này sao?

- Phải

- Thôi được, nếu thế thì....

Tiểu Nhi rút chân phải khỏi khe ghế bên phải, xoay người nằm trong lòng anh, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy áo anh

- Thuận, sao lại phế tay của chị Yến?

Tiểu Nhi không nhanh không chậm hỏi, tiến thẳng vào vấn đề

- Bà Xã, làm sao em lại biết chuyện này?

Anh nhúu mày hỏi, tay nhẹ nhàng vỗ mông cô

- Chị An An nói em biết

Cô đáp

- Bà Xã đến đây chỉ để chất vấn anh?

Hoàng Thuận hỏi

- Trả lời em đi!

Cô khó chịu nói

- Anh chỉ muốn bảo vệ em!

Anh cứng chiều nói

- Nhưng như thế là quá đáng!

Cô chau môi cau mày nói

- Bà Xã, anh như thế là lương thiện lắm rồi! Em không nên nói anh như thế chứ?!

Hoàng Thuận tội nghiệp nói

- Nhưng dù vậy, một tay thôi còn được, đằng này lại là hai tay, cô ấy lấy gì mà cầm muỗng ăn?

Cô hỏi

- Cô ta có thể dùng chân.

Anh mỉm cười đáp

- Làm sao mà dùng được?

Cô khó hiểu hỏi

- Ai bảo không được? Nguyễn Ngọc Ký có thể dùng chân để cầm viết, vậy thì cô ta có thể dùng chân để cầm muỗng.

Anh cười nói. Tiểu Nhi nghe vậy thì cảm lạnh, thật hết nói nổi với người đàn ông này

- Vậy còn Nhiều Chi? Sao lại để hổ ăn thịt cô ấy?

- Cô ta xứng đáng bị như vậy!

Anh cười nói

- Hình phạt của Nhiều Chi so với Phi Yến không phải là nặng hơn sao?

Cô nhúu mày hỏi

- Cô ta là người yêu cũ của anh, em là người phụ nữ của anh, cô ta chắc chắn sẽ không để yên chuyện này.

Anh nói

- Nhưng anh không thể nể tình cô ấy là người yêu cũ của anh mà tha cho cô sao?

- Ai nói với em là anh lương thiện như chúa trời thế?

- Anh...

- Anh thế nào?

- Nói chuyện với anh khiến em rất bức bối à

- Bà Xã sao lại bức?

- Bởi vì mỗi câu nói của anh luôn khiến em không thể đối đáp được!

- Anh giỏi phải không Bà Xã?

- Xì, anh mà giỏi.

Cô phụng phịu

- Ha ha ha, khuôn mặt Bà Xã thật đáng yêu à.

Hoàng Thuận cười lớn

- Hứ, nghỉ chơi với anh luôn

- Bà cô trẻ con của tôi ơi, có thể mà cũng giận là sao hả?

Anh cưng chiều bẹo má cô

- Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa. Em về đây.

Cô nói, đến đây chất vấn anh cũng chẳng được gì, thôi thì về vậy.

- Bà Xã, sao về sớm thế? Ở đây với anh đi!

Hoàng Thuận kéo tay cô lại, đem cô vào lòng mình

- Em muốn đến chỗ chị An An chơi

Cô chu môi nói

- Bà Xã, anh cũng muốn "chơi" với em

Hoàng Thuận nhấn mạnh từ "chơi" với cô, Tiểu Nhi đỏ mặt, sao có thể không đỏ được?!

Cô tất nhiên hiểu ý anh, thế nên càng không muốn ở lại đây!!!

- Thôi, anh làm việc đi, em về

Cô nói

- Bà Xã, anh có chuyện cần hỏi!

Hoàng Thuận bắt lấy eo cô nói

- Chuyện gì?

Cô xoay mặt lại hỏi

- Ngồi đây, anh hỏi!

Anh nói

- Ngồi rồi, nói đi!

Cô ngồi lên đùi anh, nói

- Sao...chúng ta không kết hôn đi?!

Anh nhỏ giọng hỏi

- Cái gì?

Cô chính là "nghe không rõ", liền hỏi lại

- Sao chúng ta không kết hôn đi?!

Anh hỏi lại, Tiểu Nhi lần này lại càng "nghe không rõ", cô đơ một hồi, hỏi lại lần nữa

- Chồng nói gì thế????

"Cạch"

Cánh cửa phòng mở ra, Thành Quang đang sắp xếp tài liệu, nghe tiếng cửa liền ngẩng mặt lên nhìn

- Ừng tởng!

Anh ngạc nhiên khi thấy Hoàng Thuận đứng trước cửa phòng anh, đã vậy cái mặt còn rất lạnh và nóng! (=.=)

- Quang, tại sao lại như thế?

Anh hỏi, vẫn đứng yên đó, ánh mắt không di chuyển, khuôn mặt vẫn vậy

- Đã xảy ra chuyện gì thế?

Thành Quang không hiểu gì, liền chạy đến hỏi

- Tiểu Nhi, sao cô ấy lại thế?

- Tiểu...Tiểu Nhi, là...là chị vợ sao?! Chị vợ...làm sao à?!

Thành Quang hỏi

- Cô ấy...tại sao lại như thế? Tại sao chứ?! Tại sao?!

Anh vẫn vậy, đứng đó, mắt không chuyển, khuôn mặt y vậy, nhưng miệng thì luôn hỏi "Tại sao?!"

Thành Quang chính là không hiểu anh rốt cục bị gì, liền muốn bộc phát cơn giận, nhưng vẫn phải kiềm chế

Kéo anh vào phòng, Thành Quang rót trà mời anh, ngồi xuống hỏi

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

- Tiểu Nhi...lúc nãy đến tìm tôi!

Anh nói

- Rồi sao nữa?

Thành Quang đóng tãi lên nghe, cố gắng đưa từng câu từng chữ của anh vào trong tai mình

- Rồi cô ấy.....

Khách sạn Nolinskin Paris....

"Cốc cốc cốc"

"Cạch"

- Chào anh! Vĩnh Hi từ sau cánh cửa hiện ra, cúi đầu nói

- Chào em, em vào đi! Luru Đình vui vẻ mời cô vào

Vĩnh Hi bước vào căn phòng rộng lớn mà không khỏi ngạc nhiên

- Căn phòng này tuyệt thật đấy! Cô nói

- Vậy à? Mời em ngồi! Luru Đình mỉm cười nói

- Dạ! Cô ngồi lên ghế. Ghế rất êm và to, nếu nằm lên đây sẽ ngủ rất ngon

- Em uống đi! Luru Đình đưa tách trà đã được bỏ thứ gì vào đó cho cô

Cô nhận lấy, uống một ngụm.

- Ngon thật!

- Em thích không? Anh hỏi

- Dạ thích ạ. Cô gật đầu cái rụp. Bỗng nhiên cơ thể bắt đầu nóng dần, trước mắt là một tầng sương mờ ảo

- Ừm, khó chịu quá!

Cô nói, cơ thể không yên vị mà nhúc nhích liên tục

- Em sao thế? Anh mỉm cười hỏi

- Em...em không biết nữa, cảm thấy cơ thể hơi khó chịu lắm!

Cô nói

Luru Đình nhếch môi, tiến lại gần cô, nhỏ giọng

- Lại đây, anh sẽ "xem" cho em!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sát Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Kế hoạch thất bại

Luru Đình tiến lại gần Vĩnh Hi, anh nhỏ giọng

- Anh sẽ "xem" giúp em, Vĩnh Hi!

Vĩnh Hi bị bỏ xuân được, cả cơ thể đều nóng, da thịt đỏ hồng, đôi mắt xuất hiện một tầng sương, đôi môi mấp máy khó chịu rên rỉ, cô không yên vị mà nhúc nhích liên tục

Luru Đình ngồi cạnh cô, nhẹ nhàng đưa bàn tay to lớn chạm vào da thịt cô

Vĩnh Hi đang nóng, bỗng nhiên thấy mát ở cánh tay, thích thú đưa tay mình nắm lấy tay anh, khẽ cười mỉm, nói

- Ừm, nóng...giúp em...um...Đình....em...nóng...

- Anh đang giúp em đây, Vĩnh Hi.

Luru Đình dịu dàng nói, một tay nắm tay cô, tay còn lại đè cô xuống ghế, hướng đến môi cô, hôn ngẫu nhiên

- A...um...a...

Vinh Hi bị kích thích, cô rên rỉ sung sướng, uốn cong người lên, mở miệng tạo cơ hội cho Lưu Đình

Anh ta mỉm cười gian xảo, bắt đầu cời từng cúc áo của cô. Bầu ngực to tròn lấp ló sau chiếc áo lót hiện ra trước mắt, Lưu Đình mỉm cười, nhẹ nhàng xoa nắn ngực cô

Cởi áo lót cô ra, anh ta vút áo lót và áo sơ mi của cô xuống đất. Nhũ hoa hồng hồng căng cứng lên vì dục vọng đã bị tiềm nhiễm, Lưu Đình cười gian, hai ngón tay nhẹ nhàng chạm vào nhũ hoa mà "mát-xa"

- Tôi sẽ biến em trở thành nữ nhân của riêng mình, chúng ta sẽ từ từ "chơi"

Tập đoàn Hắc Thị....

- Bạch tổng, Bạch tổng, có tin rồi ạ, tôi đã tìm thấy Triệu tiểu thư rồi ạ.

Tên thuộc hạ hét ha hét hải chạy vào nói lớn. Hắc Phong đang ngồi uống cà phê, nghe vậy liền nuốt cái "ực", đứng lên đi đến hỏi tên thuộc hạ

- Ở đâu?

- Hiện tại đang....

- Trả lời ngắn gọn! Anh quát

- À dạ, đang ở khách sạn Nolinski Paris ở Pháp ạ

Tên thuộc hạ nói

- Đặt vé máy bay đến Pháp ngay lập tức!

Anh nói

- Nhưng giờ này e là đã hết vé đến Pháp rồi ạ!

Tên thuộc hạ lo lắng nói

- Bằng mọi giá phải đặt ngay bây giờ, nếu không thì đừng vac mặt về đây!

Anh quát lớn. Tên thuộc hạ sợ hãi, vội gật đầu rồi chạy ra ngoài

Đúng lúc Hiên Anh đi vào thì đụng trúng tên thuộc hạ, cô thấy anh bộ dạng khẩn trương và có chút tức giận, liền chạy đến chui ngay vào lòng anh, nũng nịu

- Người ta nhớ anh lắm đó, anh đưa người ta đi chơi đi ~~~

- Biến!

Anh trầm giọng

- Dạ?

Hiên Anh nghe anh đuổi mình, không tin hỏi lại

- Tôi kêu cô BIẾN!

Anh quát lớn

- A...Anh...sao vậy?

Hiên Anh giật mình, lo lắng hỏi anh

- Cần cô lo sao? Nếu không phải tại cô, tôi đã không để mất Lan thư ký rồi, bây giờ BIẾN ĐI cho tôi!

Anh quát lớn. Hiên Anh tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh, cánh tay đang vòng qua cánh tay anh từ từ buông lỏng, cô ta lùi từng bước, nước mắt ngấn nước mắt dài lăn xuống, cô ta khóc lóc bỏ chạy

Hắc Phong thấy cô ta đi rồi, tâm tình mới thoải mái được một chút

Năm phút sau....

- Bạch tổng, tôi đã đặt xong rồi, máy bay sẽ khởi hành sau 15" nữa ạ. Tên thuộc hạ chạy vào nói

Anh nhanh chóng lấy áo khoác mặc vào rồi cùng tên thuộc hạ chạy đến sân bay

Đến nơi cũng mất 13", Hắc Phong vừa bước xuống xe đã làm thủ tục một cách nhanh nhẹn. Các thuộc hạ cũng chạy theo chân anh

Lên đến máy bay cũng là lúc máy bay cất cánh, Hắc Phong đứng ngồi không yên, trong lòng lo lắng bất an, anh đang sợ sẽ có chuyện gì đó xảy ra, liền đứng lên quát lớn

- Tăng tốc nhanh lên!

Ám khí lạnh lẽo tỏa ra, phi công sợ hãi, theo bản năng liền tăng tốc

Đến nơi, Hắc Phong bước xuống máy bay thật nhanh, anh chạy đi bắt một chiếc taxi

- Hello, where would you like to go? (Xin chào, ngài muốn đi đâu ạ?)

- Nolinski Paris (Khách sạn Nolinski Paris). Anh đáp. Chiếc taxi liền nhanh chóng chạy đến đó.

Khách sạn Nolinski Paris.....

Lưu Đình đưa Vĩnh Hi lên giường lớn sau khi lột sạch quần áo cô ra

Cơ thể nuột nà đầy quyến rũ hấp dẫn Lưu Đình. Anh ta liếm mép, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nhỏ

- Ừm...Đĩnh...em khó chịu quá....nóng quá....

Cô rên rỉ, mở miệng tạo cơ hội cho anh ta. Lưu Đình và Vĩnh Hi ôm chặt lấy nhau, cơ thể Vĩnh Hi như bột mì bị anh ta nắn bóp

Cởi chiếc quần lót còn sót lại trên cơ thể, Lưu Đình đưa nam căn căng cứng lên, chuẩn bị đút vào thì....

"Rầm"

- Vĩnh Hi!

Hắc Phong đá cửa xông vào. Cảnh tượng trước mắt khiến anh vừa nổi cơn ghen, vừa nổi cơn tức giận

- Thằng khốn!

Anh la lên một tiếng rồi bắt lấy cánh tay Lưu Đình, xoay người hất lại rồi đâm vào mặt hất hai cái

Lưu Đình ngã nhào ra sàn nhà, nơi khoe miệng chảy chút máu

- Mày đã làm gì cô ấy hả, thằng khốn?!

Anh quát lên hỏi

- Ha ha ha~~~~, mày không thấy à?! Tao đang cùng cô người yêu của mày "chơi" trò chơi quen thuộc nhất của những cặp tình nhân đấy!

Lưu Đình cười nói. Hắc Phong nghe đến ba từ "cặp tình nhân", không hiểu gì liền hỏi

- Tình nhân? Ý mày là gì hả?

- Cô ấy chấp nhận làm người yêu tao, cô ấy không cần mày nữa.

Lưu Đình chính là muốn chọc tức anh, liền cười nói.

- Thằng khốn, tao phải giết mày!

Anh điên lên, đâm vào bụng hất, rồi đá vào người hất, cả cơ thể Lưu Đình dính đầy vết bầm

Các thuộc hạ sợ anh sẽ giết người, liền vội ngăn cản. Hắc Phong lúc này mới bình tĩnh, xoay người mặc lại quần áo cho Vĩnh Hi

Thấy cô lăn lộn rên rỉ khó chịu, da thịt lại đỏ hồng, miệng mấp máy rên rỉ, liền quay sang Lưu Đình đang bị trói lại mà hỏi

- Mày đã làm gì cô ấy?

- Tao chỉ bỏ chút "thuốc" vào trà cho Hi Nhi thôi! Lưu Đình mỉm cười

- Đem hần về tổ chức, nhốt vào ngực năm ngày bốn đêm, không được để hần ăn bất kì thứ gì!

Anh nói. Tên thuộc hạ đem hần đi, Hắc Phong định mặc lại quần áo cho cô, nhưng Vĩnh Hi lại rên rỉ, đòi hỏi anh

- Làm ơn...em khó chịu....a...um...

Cô rên rỉ nói. Nhớ lại câu nói của Lưu Đình, anh liền nghĩ đến từ "thuốc" của hần

"Không lẽ...hần bỏ xuân được?"

Nghĩ đến đây, anh liền nghiêng răng tức giận, hận không thể quay sang cầm dao đâm Lưu Đình một cái!

Sau khi các thuộc hạ đưa Lưu Đình ra ngoài, chỉ còn lại hai người, anh liền cởi bỏ quần áo của mình, sau đó cúi xuống hôn lên môi cô

Bên dưới của cô vừa ngửa ngáy, vừa tiết ra rất nhiều xuân thủy, cô hiện tại đã không thể chịu đựng nổi nữa.

Hắc Phong hôn cô một hồi, liền cúi xuống hôn lên bầu ngực căng tròn

- A...um...tuyệt quá....a...

Vĩnh Hi rên lên sung sướng, sau màn dạo đầu, Hắc Phong cũng chẳng thể chịu đựng nổi, liền đem cự vật to lớn mạnh mẽ thúc vào trong âm hộ của cô

- A_____

La lên một tiếng thét chói tai, Vĩnh Hi bấu lấy vai anh, hai chân quăn quanh hông anh, cả cơ thể chìm trong hoan lạc sung sướng

Cả hai làm đến tận 6 hiệp, Vĩnh Hi lúc này mới chịu yên, cô nhanh chóng thiếp đi

Hắc Phong nhìn cô ngủ ngon như vậy, trong lòng cảm thấy vui sướng, liền đặt lên má cô một nụ hôn nồng cháy

- Lần cuối cùng tôi cho phép bản thân làm tổn thương em, từ sau này trở đi, em sẽ được hưởng sự sủng ái từ tôi cả đời, không lo gì nữa!

Biệt thự Ứng gia.....

Phòng khách....

- Hôm nay trời lạnh quá! Ất xì!

Tiểu Nhi mặc áo ấm vào, bỗng nhiên cơn gió lạnh nhẹ nhàng thoảng qua, cô hắt xì một cái rõ mạnh

Hoàng Thuận từ trên lầu đi xuống, thấy cô liên tục khò sở vì cơn hắt hơi liên tiếp, mỉm cười mang khăn choàng xuống, choàng lên cổ cô

- Bà Xã, phải giữ ấm chứ!

- Ừm, cảm ơn anh!

Cô ngẩng đầu lên nói

- Hôm nay có muốn đi thăm cha mẹ và Khả Ái không?

Anh dịu dàng hỏi, ân cần cài nút áo ấm vào cho cô

- Dạ muốn ạ!

Cô gật đầu cái rụp

- Được rồi, vậy chiều nay anh sẽ về sớm để chờ Bà Xã thân yêu đi chơi nhé!

Anh cưng chiều nói

- Hi hi, vợ cảm ơn ông xã đáng yêu đáng kính ạ!

Cô chui vào lòng anh nói. Hoàng Thuận bật cười, dịu dàng vuốt lưng cô.

Cả hai ôm nhau một hồi, Hoàng Thuận đứng lên, tay cầm cặp công văn, chào tạm biệt cô rồi rời đi

Đúng lúc đó, Mỹ Dung cùng Chi An đến, Chi An tay cầm một hộp bánh, cùng Mỹ Dung đi vào

- Chào anh! Chi An cúi đầu chào Hoàng Thuận, đồng thanh Mỹ Dung

- Chào, vào chơi với Tiểu Nhi giùm anh nhé! Hoàng Thuận nói rồi đi ra xe Maybach đang đậu trước cổng

- Dạ, anh đi đường cẩn thận ạ! Cả hai nói rồi đi vào

Tiểu Nhi đang rót trà, thấy hai người đến liền đứng lên, vui vẻ đi đến chào

- Đây là gì vậy ạ? Cô chú ý đến cái hộp trên tay Chi An hỏi

- Bánh socola vị vanilla đây! Chi An cười nói.

Tiểu Nhi vỗ tay hoan hô, cô cầm lấy hộp bánh rồi đem vào bếp

Chi An và Mỹ Dung ngồi xuống, Tiểu Nhi từ trên lầu đi xuống, tay cầm đĩa bánh, đặt lên bàn mời hai người họ ăn

- Em biết làm Calpis không, Tiểu Nhi?

Mỹ Dung hỏi

- Calpis sao? Em biết làm ạ!

Cô gật đầu nói

- Làm giúp chị nhé?! Tỷ lệ là 7:3

Mỹ Dung cười nói

- Dạ, chị chờ em chút nhé!

Cô đứng lên rồi đi vào bếp làm. Chi An nhú mày nhìn Mỹ Dung, hỏi

- Trời lạnh thế này mà uống Calpis, cậu bị "bệnh" à?

- Bệnh gì? Chẳng qua là tớ thích thôi!

Mỹ Dung nói

- Thật là, lỡ mà cảm lạnh, Thành Quang sẽ rất lo đấy.

Chi An nói

- Không sao đâu. Sức đề kháng của tớ tốt lắm.

Mỹ Dung xua tay nói. Tiểu Nhi mang Calpis lên, đưa cho Mỹ Dung. Cô nhận lấy rồi cảm ơn, uống một hơi hết nửa ly đầy

- Chị...uống nhanh thế?

Tiểu Nhi hỏi

- Hi, chị rất thích Calpis đây.

Mỹ Dung nói. Tiểu Nhi và Chi An nhìn cô, bật cười.

Tập đoàn Lục thị...

- Cái gì? Tập đoàn Thần Phong....rút cổ phiếu khỏi Lục thị sao?

Lục tổng đập bàn hỏi

- Phải ạ, hiện tại công ty của ta đang gặp rắc rối rất lớn. Các khách hàng của công ty ta giờ đang lần lượt hủy hợp đồng với công ty chúng ta, cả Hắc Thị cũng vậy.

Thư ký của Lục tổng nói. Lục tổng tức giận, liền đẩy hết mọi thứ trên bàn xuống đất

- Khốn kiếp! Kêu Lục tiểu thư đến đây cho tôi!

Lục tổng đá vào ghế nói. Thư ký gật đầu, vội vàng rời đi

- Mẹ kiếp, lần này tao sẽ dạy cho mày một bài học nhớ đời!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sứ Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Cầu xin

- Mẹ nó, lần này tao sẽ cho mày một bài học nhớ đời!

Lục tổng tức giận nghiêng răng nói, hai tay siết chặt lại, ánh mắt giận dữ cay độc lâu lâu lại liếc nhìn ra cánh cửa to lớn.

Lục gia....

Trong căn phòng ngủ màu hồng dịu nhẹ, Lục Chiêu Lam ngồi trên giường, lưng dựa vào thành giường, tay đặt nhẹ lên bàn phím trên màn hình điện thoại, ngón tay thoăn thoắt gõ "cạch cạch"

Cô ta rõ là đang nằm nhẩn tìn với một người, đáng nằm yếu điệu, đôi mắt hơi sụp xuống, lâu lâu khẽ nở nụ cười.

Chợt một bản nhỏ màu trắng mang dây số vang lên, theo tiếng nhạc chuông yêu thích và cái rung nhẹ của điện thoại

Nheo mắt, cô ta bấm vào hình điện thoại màu xanh, rồi đưa điện thoại lên tai, giọng vang lên

"- Chuyện gì?"

- Tiểu thư, Lục tổng muốn gặp cô nói chuyện ạ

- Tôi bận

- Mong tiểu thư hãy đến, Lục tổng đang giận

.....

- Thôi được, 20 phút nữa tôi sẽ đến. Phien phức!"

Chiêu Lam bực bội quăng điện thoại sang một bên, ngồi dậy, đặt chân xuống nền nhà lạnh lẽo, cô ta từng bước đến tủ quần áo, lấy ra một chiếc váy đen hai dây gợi cảm, đi vào phòng tắm thay đồ

Khách sạn Nolinski Paris....

Vĩnh Hi nằm trên giường lớn, hai mắt nhắm nghiền, miệng nhỏ phát ra âm thanh ngáy ngủ

Ánh sáng chói chang của đèn huỳnh quang trên đầu giường gây khó chịu cho cô, neho mắt, cô ngồi dậy

- A__

Một cổ đau đón truyền đến, cô nhăn mặt khó chịu, thậm chí rủa bực tức

Dựa lưng vào thành giường, cô đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng.

- Sao...không thấy anh Đình nhỉ?

Cô đặt ngón tay lên miệng tự hỏi, chợt, nhìn xuống thân thể lỏa lồ với đầy dấu hôn đỏ ửng, cô đơ vài giây và....

- Á Á Á Á Á!

Cả khách sạn vang vọng lại tiếng hét thất thanh của Vĩnh Hi, ai ở bên ngoài cũng đều ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Các nhân viên nhìn nhau, ai cũng chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ chính là vì không biết mà không quan tâm, liền nhún vai chu môi một cái rồi tiếp tục làm việc

Hai má của cô đỏ bừng, mặt nóng như đang bị sốt, hai tay ôm hai má thầm khóc than

Quần áo trên người thì không có, lại còn có dấu hôn đỏ ửng của cuộc hoan ái để lại, rõ là cô đã cùng ai đó lên giường, nhưng không lẽ thủ phạm lại là Lưu Đình?!

Đang tủi thân khóc lóc, cánh cửa phòng mở ra, người đàn ông đứng sau cánh cửa với khuôn mặt có chút thoải mái, nhưng nếu để ý thì anh ta lại đang tức giận

Hắc Phong tay cầm một bịch cháo, tay kia thì đút vào túi quần, từ từ bước vào trong

- Giọng em tốt thật đấy, ở ngoài đường mà anh vẫn nghe được!

Anh trêu đùa khi thấy cô đang khóc lóc

Vĩnh Hi nghe giọng nói quen thuộc, cô không nhanh không chậm đưa mắt nhìn Hắc Phong

- Anh...anh đang làm gì ở đây vậy?

Cô ngạc nhiên hỏi, tim đập thình thịch

- Anh tại sao lại ở đây, em không cần biết! Quần áo đã để sẵn trong phòng tắm, lo mà đi thay đồ rồi còn ăn cháo

Anh lạnh giọng nói. Vĩnh Hi nghe vậy, cô nhếch mép cười khinh

- Anh là cái quái gì mà tôi phải nghe lệnh anh hả?

- Em là người phụ nữ của anh!

Một câu khẳng định chắc nịch khiến Vĩnh Hi ngạc nhiên tới độ.

"Người phụ nữ của anh" sao?! Haha. Đừng làm cô buồn cười chứ! Bên cạnh anh phụ nữ muôn hình muôn vẻ, cô chẳng qua chỉ là trợ lý của anh, dù có chút tiếng tăm địa vị vì mình là con cháu của Triều gia.

Thật sẽ là một trò cười cho thiên hạ khi tự cao tự đại cho mình là người có vị trí quan trọng trong lòng của Bạch thiếu gia anh đấy!

Bên anh phụ nữ đầy thế kia, thói trăng hoa lại chẳng thể bỏ, thử hỏi, cô có nên tin rằng anh một lòng chỉ hướng về cô thôi không?!

- Triều Vĩnh Hi, em sao thế? Cảm động đến không nói được sao?

Hắc Phong thấy cô im lặng như thế, không chịu được liền lên tiếng hỏi

Một tràng cười khinh bỉ vang lên, Vĩnh Hi ôm bụng cười đến ra nước mắt

- Tôi không ngờ anh tự cao đến mức đó đấy! Tưởng những lời hoa mỹ của anh có thể làm tôi ngã lòng được sao?! Tôi không phải là Tiểu Nhi, vì thế, dù anh có làm gì đi chăng nữa, cũng đừng mơ tôi quay trở lại với anh!

Cô quát lớn. Hắc Phong nghiêng rằng, anh đặt bịch cháo lên bàn, rồi đóng cửa, sau đó từ từ hướng đến chỗ cô

- Triều Vĩnh Hi em xem ra đã bị tôi dạy hư mất rồi! Không phạt thì tôi đây không phải là Bạch Hắc Phong!

Anh điên tiết quát rồi xông đến, đè cô xuống và.....

Lục thị....

"Cạch"

Cánh cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Chiêu Lam lác lác thân hình đi vào, giọng lười biếng vang lên

- Có chuyện gì vậy cha? Con đang mệt lắm! Cha nói nhanh đi, còn cho con về nữa!

Chính là không để ý đến nét mặt có điều khác thường trên khuôn mặt Lục tổng mà nói một cách thoải mái, có phần lười nhác

Lục tổng chấp hai tay sau lưng, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ cao cấp nhìn thành phố Bắc Kinh to lớn

Nghe tiếng cửa phòng vang lên, lại nghe giọng lười của cô ta khiến Lục tổng tức điên, hận không thể xoay người lại nhào vào cắn xé cô ta!

- Tôi rồi à?

Ông ta trầm giọng lên tiếng hỏi

- Cha à, con đến từ này đến giờ rồi mà cha không biết sao?

Chiều Lam bực bội khoanh tay hỏi

Lục tổng từ từ xoay người lại, ám khí tỏa ra từ người mang theo con giận dữ đáng sợ, cất tung bước đi đến bàn làm việc, cầm lấy đồng hồ sơ công văn, không nói không rằng, nghiêng răng tức giận bất ngờ quăng đồng hồ sơ vào người cô ta

Chiều Lam giật mình, chưa kịp chuẩn bị đã dính đòn, liền la lên một tiếng rồi ngã xuống, nhăn mặt khó chịu

- Cha làm cái quái gì thế? Là đang giận cá chém thớt à?

Cô ta điên tiết siết chặt tay quát lớn. Lục tổng cười khinh, cầm lấy cây roi đi đến, vọt mạnh vào người cô ta mấy phát

- A____, đau quá! Cha....cha.....cha....con xin lỗi mà.....cha đừng đánh nữa....đau con.....có gì thì cha cứ trách.....a.....đừng đánh nữa

Cô ta khóc thét van xin, Lục tổng tay cầm roi, mặt đen như đất nôi, ánh mắt lộ rõ vẻ giận dữ, không ngừng quát tháo ầm ĩ

- Mày là đồ khốn nạn! Tao từ lúc nào đã dạy mày đi gây chuyện hả? Đang yên đang lành, ngứa tay ngứa chân hay sao mà đi chọc tới vợ sắp cưới của Ứng tổng, bây giờ ngài rút cổ phần khỏi Lục thị rồi đấy, mày vui chưa hả?

Chiều Lam nghe ông ta nói thế, liền vội vàng biện giải

- Cha, con....con không có làm! Là lúc đó...là lúc đó Loan Phi Yến ép con phải làm như thế với Ứng thiếu phu nhân, con....con vì bất đắc dĩ nên mới nghe lời, cha, con....con thật sự là.....

- Dối trá! Mày là dối trá lừa tao! Muốn thoát tội đầu dễ vậy, mày làm sao thì làm, lấy được hợp đồng hợp tác giữa Lục thị và Thần Phong thì hẵng vác mặt về!

Ông ta cắt ngang lời Chiều Lam, gằn giọng quát lớn, chỉ thẳng ngón tay vào mặt mà buông lời hăm dọa

Chiều Lam sợ xanh mặt, vội đứng lên, cầm lấy túi xách, tay đặt lên hông đau, bỏ chạy khỏi Lục thị

Lục tổng thở hắt hắt, điên tiết đá vào ghế trút con giận

- Khốn nạn!

Ứng gia.....

- Trà này thật ngon, em chưa từng thử qua loại trà nào tuyệt như thế!

Tiểu Nhi tay cầm tách trà, vừa uống một ngụm đã nức nở khen ngon, khiến Chi An rất vui

- Nếu thích thì sau này chị sẽ làm cho em uống!

Cô mỉm cười nói

- Dạ!

Tiểu Nhi gật đầu cái rụp, tiếp tục thưởng thức trà ngon. Chợt quản gia chạy từ ngoài vườn chạy vào, nhanh chóng nói

- Lý tiểu thư, Lục tiểu thư tìm cô có việc gấp

- Lục tiểu thư? Là ai thế?

Tiểu Nhi không hiểu gì liền hỏi

- Ó....Lục tiểu thư là.....

Quản gia chưa kịp nói gì, Chi An liền cắt lời

- Đuổi cô ta đi!

- Nhưng Lục tiểu thư đòi phải gặp được Lý tiểu thư, nếu không sẽ quỳ trước cổng đến khi cô chịu ra mới thôi

Quản gia e ngại nói

Tiểu Nhi vì không muốn làm khó bà, liền đồng ý ra gặp Chiêu Lam.

Vừa ra đã thấy Chiêu Lam ăn mặc hở hang đứng trước cổng, cơ thể run lên vì lạnh. Tiểu Nhi vốn tính cẩn thận, thấy Chiêu Lam ăn mặc thiếu vải như thế, không nhận được liền kêu người đi lấy áo lông gấu cho cô ta mặc

Đưa Chiêu Lam vào phòng khách, Chi An dặn dò quần gia làm chút trà nóng cho cô ta rồi ngồi đối diện Tiểu Nhi. Trà được mang lên, Tiểu Nhi cầm lấy, hai tay lễ phép nói

- Mời Lục tiểu thư dùng trà!

- Cảm ơn Lý tiểu thư đã quan tâm!

Cô ta nhận lấy tách trà, uống một ngụm cho ấm ruột. Đặt ly trà lên bàn, cô ta hai tay nắm chặt lấy nhau, đôi mắt u buồn lên tiếng

- Lý tiểu thư, hôm nay....tôi đến đây là có chuyện muốn nói với cô!

- Lục tiểu thư cứ nói, tôi đang nghe!

Cô nhìn Chiêu Lam như đang chờ đợi cô ta lên tiếng nói tiếp

- Thật ra.....cô có thể.....cứu Lục thị chúng tôi....một lần không?

Chiêu Lam nhỏ giọng hỏi, Tiểu Nhi định nói thì Chi An nghe thấy liền tức giận, đập mạnh tay lên bàn

- Ngu xuẩn! Đừng quên lần trước cô đã hại Tiểu Nhi như thế nào, lần này lại....

- Tôi không đồng ý!

Chi An chưa nói xong, Tiểu Nhi liền buông ra một câu khẳng định chắc nịch.

Chiêu Lam thấy Tiểu Nhi phản đối, liền tội nghiệp van xin

- Xin cô hãy rộng lòng bỏ qua chuyện lần trước mà cứu giúp chúng tôi! Tôi hứa, nhất định sau này sẽ không làm phiền đến cô nữa

- Nực cười! Cô tưởng tôi sẽ tin những lời đó của cô sao? Các người từ lâu thù hận tôi, tôi bây giờ lại đi giúp các người, chẳng khác nào là quá lương thiện, để người khác chà đạp lên mình, vậy tôi còn ra cái gì nữa đây?

Tiểu Nhi bất bình nói, trong lòng không ngừng tự nhủ bản thân phải thật mạnh mẽ, không thể cứ yếu ớt mãi được

Đã sắp trở thành vợ anh, cô phải thay đổi bản thân. Trước đây vì quá nhu nhược yếu đuối, thế nên mới bị người khác leo lên đầu đầy dọa, thế nên cô phải thay đổi, phải thật mạnh mẽ, quyết đoán và quật cường, có như thế, cô mới không làm liên lụy đến những người khác!

Nhìn Chiêu Lam giương mắt cầu xin mình, cô mạnh mẽ lên tiếng

- Ý tôi đã quyết, sẽ không thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Em Là Đại Sắc Lang!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.